Nora Roberts

EDITURA MIRON

PÎNĂ CE MOARTEA NE VA DESPĂRȚI

NOUTATE

CAROLINA MOON
by Nora Roberts

© copyright by Nora Roberts

© copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Pînă ce moartea ne va despărți

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95062-9-2

CAPITOLUL 1

Se trezi în trupul unei prietene moarte. Avea opt ani, era înaltă pentru vîrsta ei, cu oase fragile şi trăsături delicate. Părul ei avea culoarea mătăsii porumbului şi îi curgea frumos pe spatele îngust. Mamei ei îi plăcea să i-l perie în fiecare seară, o sută de mişcări cu peria moale şi cu spate argintiu care se afla pe măsuţa de toaletă din lemn de vişin.

Trupul copilului îşi amintea acest lucru, îl simţea, fiecare mişcare lungă şi susţinută a periei şi cum o făcea să-şi închipuie că era o pisică mîngîiată. Cum lumina cădea pe cutiile din lemn de pin şi pe sticluţele de cristal şi cobalt, şi atingea spatele argintiu al periei trecute peste părul ei.

Îşi amintea parfumul din cameră, simţindu-l pînă şi acum. Gardenii. Întotdeauna gardenii pentru mama ei.

Şi, în oglindă, la lumina lămpii, îi văzu faţa ovală şi palidă, atît de tînără şi de drăguţă, cu ochii aceia albaştri şi îngînduraţi şi pielea netedă. Atît de plină de viaţă.

Numele ei era Hope.

Ferestrele şi glasvandurile erau închise, deoarece se aflau în toiul verii. Căldura îşi lipea degetele ude de geam, dar în casă era răcoare, iar cămaşa ei de noapte din bumbac era atît de scrobită încît foşnea cînd se mişca. Îi plăceau căldura şi aventura, dar ţinea ascunse acele gînduri cînd o săruta pe mama ei de noapte bună. Un sărut delicat pe obrazul ei parfumat.

În fiecare an în iunie, mama ei rula traversele de pe hol şi le ducea în pod. Acum, podeaua din lemn de pin din Florida ceruită părea alunecoasă sub picioarele goale ale fetiţei care ieşi, străbătînd holul pe ai cărui pereţi se aflau tablouri cu rame groase de un auriu mat. Urcă scara în spirală spre biroul tatălui ei.

Acolo se simţea mirosul tatălui ei. Fum, piele, Old Spice şi whisky. Ei îi plăcea foarte mult camera aceea, cu pereţii săi rotunjiţi şi cu fotolii mari şi grele din piele de culoarea vinului de Porto pe care tatăl ei îl bea uneori după cină. Rafturile erau pline de cărţi şi comori. Îl iubea pe omul care stătea la biroul imens cu trabucul, paharul şi dosarele sale.

Iubirea era o durere de inimă a femeii din interiorul fetiţei, o uşoară tînjeală şi invidie pentru acea dragoste completă şi deloc complicată. Vocea lui tuna, braţele îi erau puternice şi abdomenul moale cînd o îmbrăţişa într-un mod atît de diferit de felul blînd şi reţinut în care o făcea mama ei cînd îi dădea sărutul de noapte bună.

„Aşa, prinţesa mea, acum porneşte spre regatul viselor.

Ce o să visez, tăticule?

Cavaleri, cai albi şi aventuri pe mare."

Ea chicotea, dar punea capul pe umărul lui, puţin mai mult ca de obicei, fredonînd uşor în străfundul gîtlejului, ca o pisică ce toarce. Oare ştia? Ştia într-un fel că nu avea să mai stea niciodată în braţele lui?

Coborî din nou scările, trecînd pe lîngă odaia lui Cade. Nu era ora lui de culcare, nu încă, pentru că era cu patru ani mai mare şi era băiat, aşa că putea să stea pînă tîrziu în serile de vară, să se uite la televizor sau să citească, atîta timp cît a doua zi dimineaţă se trezea să îşi facă treaba.

Într-o bună zi, Cade avea să fie stăpîn la Beaux Reves şi avea să stea la acel birou mare, angajînd, concediind, supraveghiind plantările şi culesurile, fumînd trabucuri la reuniuni şi plîngîndu-se de guvern şi de preţul bumbacului. Pentru că el era fiul. Hope nu avea nimic împotrivă. Ea oricum nu voia să fie nevoită să stea la birou şi să adune cifre.

Se opri în dreptul uşii surorii ei, ezitînd. Lui Faith nu-i convenea. Lui Faith, nimic nu i se părea a fi în regulă. Lilah, menajera, spunea că domnişoara Faith s-ar fi certat şi cu Dumnezeu Atotputernic numai ca să-L necăjească.

Hope bănuia că era adevărat şi, chiar dacă Faith era sora ei geamănă, nu înţelegea ce anume o făcea să fie atît de ţîfnoasă tot timpul. Chiar în seara aceea, fusese trimisă în camera ei pentru că fusese obraznică. Acum, uşa era închisă şi, pe dede-

subt, nu se zărea nici un pic de lumină. Hope îşi închipuia că Faith se uita în tavan cu acea expresie bosumflată pe faţă şi cu pumnii strînşi ca şi cum ar fi aşteptat să se bată cu umbrele.

Hope atinse clanţa. De cele mai multe ori, putea să o scoată pe Faith din starea aceea. Se ghemuia în pat lîngă ea în întuneric şi născocea poveşti pînă cînd Faith începea să rîdă şi furia îi dispărea din ochi. Seara aceea era pentru altceva, însă. Seara aceea era pentru aventură. Totul era plănuit, dar Hope nu se lăsă pradă emoţiei decît după ce intră în cameră şi închise uşa. Lăsă lumina stinsă, mişcîndu-se încet în întunericul luminat de razele lunii. Îşi scoase cămaşa de noapte şi îşi puse o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Inima îi bătea plăcut în piept cînd aranjă pernele în aşa fel încît, după mintea ei naivă şi copilăroasă, semănau cu o siluetă ce dormea.

Apoi, scoase de sub pat trusa ei de aventură. Vechea cutie pentru gustarea de prînz conţinea o sticlă de Coca-Cola care se încălzise, un pachet de prăjiturele sustrase cu grijă din borcanul din bucătărie, un briceag mic şi ruginit, chibrituri, o busolă, un pistol cu apă – încărcat – şi o lanternă de plastic roşie. Se aşeză pe jos o clipă. Simţea mirosul pudrei de talc de pe propria-i piele după baie. Auzea vag muzica din camera de zi a mamei sale.

Cînd deschise fereastra şi dădu la o parte plasa, zîmbea. Tînără, agilă şi plină de nerăbdare, încălecă pervazul şi găsi un punct de sprijin în spalierul cu viţă. Aerul era ca un sirop şi aroma lui dulce şi caldă îi umplea plămînii în timp ce cobora. O aşchie îi intră în deget, făcînd-o să tragă scurt aer în piept. Dar îşi continuă coborîrea, aţintindu-şi privirea asupra ferestrelor luminate de la parter. Era o umbră, se gîndea ea, şi nimeni nu avea să o vadă.

Ea era Hope Lavelle, spioana, şi avea o întîlnire cu persoana ei de legătură şi partenera, fix la zece treizeci şi cinci. Trebui să-şi înăbuşe un chicotit şi, cînd ajunse jos, abia mai putea să respire din cauza rîsului reţinut.

Pentru a face ca totul să fie şi mai palpitant, o rupse la fugă şi se ascunse în spatele copacilor bătrîni şi maiestuoşi care mascau casa şi aruncă o privire pe după ei spre fereastra prin care se vedea o lumină albăstruie pîlpîitoare, camera unde fratele ei se uita la televizor, şi, apoi, la strălucirea gălbuie unde fiecare dintre părinţii ei îşi petrecea seara.

Dacă ar fi fost descoperită acum, misiunea ar fi fost ratată, îşi spuse ea ghemuindu-se şi fugind prin grădina înmiresmată de trandafiri şi iasomie. Trebuia să evite cu orice preţ să fie prinsă, din moment ce soarta lumii era pe umerii ei şi pe ai partenerei ei

de neclintit. Femeia din interiorul copilului striga „Întoarce-te, ah, te rog, întoarce-te." Dar copilul nu auzea. Își luă bicicleta roz din dosul cameliilor, unde o ascunsese după-amiază, puse trusa în coșul alb, după care o împinse pe covorul de iarbă de pe marginea aleii lungi cu pietriș, pînă cînd casa cu luminile ei se văzu din ce în ce mai slab în depărtare.

Cînd porni, merse ca vîntul, închipuindu-și că frumoasa ei bicicletă era o motocicletă trăsnet, cu aruncător de gaze toxice și ulei. Panglicile albe de plastic fluturau agățate de capetele ghidonului, lovindu-se unele de altele vesele. Gonea prin aerul dens și corul de ciripituri și de țîrîit de greieri deveni vuietul puternicului ei vehicul. La răspîntie, o luă la stînga și sări cu agilitate din șa, scoțînd bicicleta de pe drum, ascunzînd-o printre tufe. Deși lumina lunii era destul de puternică, ea scoase lanterna din trusă. Zîmbitoarea Prințesă Leia de pe cadranul ceasului ei de mînă îi spuse că ajunsese cu un sfert de oră mai devreme. Fără teamă, fără să se gîndească, intră pe poteca îngustă ce ducea spre mlaștină.

Spre sfîrșitul verii, al copilăriei. Al vieții.

Acolo, aerul era plin de zgomote, al apei, al insectelor și al micilor viețăți nocturne. Razele subțiri de lumină pătrundeau prin frunzișul arborilor de tupelo și al chiparoșilor. Florile de magnolie emanau un parfum puternic și dulce. Cunoștea ca în palmă drumul spre luminiș. Acel loc de întîlnire, acel loc secret, era bine îngrijit, păzit și iubit.

Sosind prima, luă cîteva rămurele uscate și crengi mai groase din grămada din apropiere și se apucă să facă focul. Fumul alunga țînțarii, dar ea se scărpina deja în locurile unde o ciupiseră de picioare și de brațe.

Se așeză cu o prăjiturică și o Coca-Cola, pregătindu-se să aștepte. Ochii începură să i se închidă ușor, fiind legănată de muzica mlaștinii. Focul mistui repede crenguțele, continuînd să ardă mocnit. Moțăind, își puse obrazul pe genunchii strînși la piept. La început, foșnetul fu doar o parte din visul ei în care ea alerga pe străzile întortocheate ale Parisului ca să scape de spionul rus cel rău. Dar trosnetul unei crengi sub apăsarea unui pas o făcu să ridice capul brusc și somnul îi trecu imediat. Primul impuls fu să zîmbească, dar arboră repede expresia dură de profesionist a unui agent secret foarte bun.

„Parola!"

În afară de zumzetul monoton al insectelor și trosnetul slab al unui foc care se stingea, nu se mai auzea nimic altceva. Se ridică repede, ținînd lanterna ca pe o armă.

„Parola!" strigă ea din nou şi lumină cu lanterna. Dar, acum, foşnetul se auzi în spatele ei, aşa că se răsuci brusc, inima bătîndu-i cu putere în piept şi raza de lumină jucînd în mîna ei. Frica, ceva ce simţise atît de rar în cei opt ani scurţi de viaţă, îi arse gîtlejul.

„Arată-te, termină odată. Nu mă sperii."

Din stînga se auzi un zgomot, intenţionat şicanator. Cînd următorul val de teamă îi inundă stomacul, făcu un pas înapoi.

Şi auzi rîsul, uşor, gîfîit, aproape.

Deodată, o rupse la fugă printre umbrele dense şi razele de lumină care săltau. Groaza îi strînge atît de tare gîtlejul, încît ţipetele îi sînt retezate înainte să iasă. În spatele ei se aud paşi alergînd. Repede, prea repede şi prea aproape. Ceva o loveşte din spate. O durere acută în spate care i se reverberează pînă în călcîie. Oasele i se zguduie şi respiraţia i se taie cînd se prăbuşeşte la pămînt. Aerul îi iese din plămîni într-un suspin cînd greutatea lui o ţintuieşte de sol.

Simte miros de sudoare şi whisky.

Acum scoate un ţipăt lung de disperare, strigîndu-şi prietena.

„Tory! Tory, ajută-mă!"

Şi femeia captivă înăuntrul copilei moarte plîngea.

Cînd îşi veni în fire, Tory era întinsă pe lespezile curţii, purtînd numai o cămaşă de noapte udă leoarcă deja din cauza ploii dese de primăvară. Faţa îi era udă şi ea simţi gustul sărat al propriilor lacrimi. Gînduri pline de spaimă îi pulsau în cap, dar nu ştia dacă erau ale ei sau ale fetei pe care nu putea s-o uite.

Tremurînd, se întoarse pe spate, pentru ca ploaia să îi răcorească obrajii şi să-i spele lacrimile. Episoadele – viziunile, cum le spunea mama ei mereu – o făceau să se simtă vlăguită şi îi dădeau o senzaţie de greaţă. Fusese o vreme cînd putuse să li se împotrivească înainte să pună stăpînire pe ea. Era ori asta, ori durerea provocată de loviturile de curea ale tatălui ei.

„O să scot eu diavolul din tine, fato."

Pentru Hannibal Bodeen, diavolul era pretutindeni; în fiecare teamă şi tentaţie era mîna Satanei. Şi făcuse tot posibilul să scoată acel rău din unicul său copil.

În clipa aceea, cînd greaţa îi tulbura stomacul, Tory îşi dorea să fi reuşit. O uimea faptul că, timp de cîţiva ani, chiar îmbrăţişase ce era în ea, explorase acel lucru, îl folosise, chiar îl celebrase.

O moştenire, îi spusese bunica ei. Imaginile. Străfulgerarea. Un dar transmis în sînge. Dar era Hope. Era din ce în ce mai mult

Hope şi acele frînturi din amintirile prietenei ei din copilărie îi frîngeau inima. Şi o înspăimîntau. Nimic din ce simţise, fie blocînd, fie îmbrăţişînd acel dar, nu o copleşise astfel. O dusese departe, pusese stăpînire pe ea. O făcea să fie neputincioasă, cînd îşi promisese că nu avea să mai fie niciodată aşa.

Totuşi, iat-o acolo, întinsă în propria ei curte, în ploaie, fără să îşi amintească ceva despre cum ajunsese afară. Era în bucătărie, unde pusese de ceai, stînd lîngă dulap, cu lumina aprinsă şi ascultînd muzică, citind o scrisoare de la bunica ei.

Asta declanşase totul, îşi spuse Tory ridicîndu-se încet. Bunica ei era legătura cu copilăria. Cu Hope.

Cu Hope, se gîndi ea închizînd uşa care dădea în curte. Cu durerea, spaima şi groaza acelei nopţi oribile. Şi tot nu ştia nici cine, nici de ce. Tremurînd în continuare, Tory se duse la baie, se dezbrăcă şi dînd drumul la apa fierbinte a duşului, intră sub ea.

– Nu pot să te ajut, murmură ea închizînd ochii. N-am putut să te ajut atunci, nu pot nici acum.

Cea mai bună prietenă a ei, sora ei de suflet, murise în seara aceea, lîngă mlaştină, în timp ce ea era încuiată în cameră, suspinînd în urma recentei bătăi.

Şi ştiuse. Văzuse. Fusese neputincioasă. O cuprinse un sentiment de vinovăţie la fel de intens ca în urmă cu optsprezece ani.

– Nu pot să te ajut, spuse ea din nou. Dar mă întorc.

„Aveam amîndouă opt ani în vara aceea. O vară de demult, cînd se părea că zilele fierbinţi aveau să dureze o veşnicie. Era o vară a inocenţei, nesăbuinţei şi prieteniei, lucruri care se combinau, alcătuind un frumos clopot de sticlă în jurul lumii tale.

O singură seară a schimbat toate aceste lucruri. Nimic nu a mai fost la fel pentru mine de atunci. Cum ar fi putut? Aproape toată viaţa am evitat să vorbesc despre asta. Ceea ce n-a împiedicat amintirile sau imaginile. Dar, o vreme am încercat să îngrop totul, aşa cum a fost îngropată Hope. E o uşurare să înfrunt acest lucru acum, să rostesc aceste cuvinte, chiar şi numai pentru mine însămi. Ca şi cum mi-aş scoate o aşchie din inimă. Va durea un timp.

Era cea mai bună prietenă a mea. Legătura noastră avea acea intensitate profundă şi imediată pe care numai copiii pot să o formeze. Bănuiesc că alcătuiam o pereche ciudată, strălucitoarea şi privilegiata Hope Lavelle şi bruneta şi timida Tory Bodeen.

Tatăl meu luase în arendă un mic petic de pămînt, un colţişor din marea ei plantaţie. Uneori, cînd mama ei organiza un mare

dineu sau una din petrecerile ei somptuoase, a mea ajuta la curățenie și servit.

Dar acele diferențe de clasă socială nu ne-au afectat niciodată prietenia. De fapt, nici nu ne gîndeam la ele. Ea trăia într-o casă mare, pe care renumitul și excentricul ei strămoș o construise în așa fel, încît să semene mai mult cu un castel decît cu stilul georgian atît de răspîndit în acea perioadă. Era din piatră, cu turnulețe și foișoare și niște chestii care bănuiesc că se numesc creneluri. Dar Hope nu avea nimic dintr-o prințesă.

Ea trăia pentru aventuri. Și, cînd eram cu ea, la fel făceam și eu. Împreună cu ea, scăpam de mizeria și nefericirea de la mine de acasă, din viața mea, și îi deveneam parteneră. Eram spioni, detectivi, cavaleri rătăcitori, pirați sau jefuitori ai spațiului. Eram curajoase și sincere, îndrăznețe și cutezătoare.

În primăvara dinainte de vara aceea, am folosit briceagul ei ca să ne crestăm puțin încheieturile mîinilor și ne-am amestecat sîngele cu solemnitate. Bănuiesc că am avut noroc, că n-am făcut vreun spasm al mușchilor maxilarului. Dar am devenit surori de sînge.

Ea avea o soră geamănă. Dar Faith rareori se alătura jocurilor noastre. Erau prea prosteşti pentru ea, sau prea dure, prea murdare. Întotdeauna erau prea cumva pentru Faith. Noi nu duceam dorul nervilor sau nemulțumirilor ei. În vara aceea, eu și Hope am fost surori gemene.

Dacă cineva m-ar fi întrebat dacă o iubeam, aș fi fost stînjenită. N-aș fi înțeles. Dar în fiecare zi după seara aceea cumplită de august, mi-a lipsit la fel de mult cum mi-a lipsit acea parte din mine care a murit odată cu ea.

Trebuia să ne întîlnim la mlaștină, în locul nostru secret. Nu cred că era prea mult un secret, dar era al nostru. Adesea ne jucam acolo, în acel aer umed și verzui, desfășurîndu-ne aventurile printre ciripit de păsărele, mușchi și azalee sălbatică. Nu aveam voie să mergem acolo după apusul soarelui, dar la opt ani, regulile erau făcute pentru a fi încălcate.

Eu trebuia să aduc limonadă. Era o chestiune de orgoliu. Părinții mei erau săraci și eu eram și mai săracă, dar trebuia să contribui cu ceva, așa că numărasem banii din borcanul pe care îl țineam ascuns sub pat. Aveam doi dolari și optzeci și șase de cenți în acea seară de august și, după ce am cumpărat provizii de la *„Hanson's"*, tot ce îmi mai rămăsese erau cîțiva bănuți cîștigați cu greu.

La cină, am avut pui cu pilaf. În casă era atîta zăpușeală, în ciuda lustrei cu ventilator care era în funcțiune, încît cina era un

calvar. Dar, dacă aveai un bob de orez în farfurie, tata se aştepta să-l mănînci şi să fii recunoscător. Înainte de cină, se rostea rugăciunea. În funcţie de starea de spirit a tatei, aceasta dura între cinci şi douăzeci de minute, în timp ce mîncarea se răcea, maţele îţi chiorăiau şi sudoarea îţi şiroia pe spate.

Bunica obişnuia să spună că, atunci cînd Hannibal Bodeen îl găsea pe Dumnezeu, pînă şi El încerca să găsească alt loc unde să se ascundă. Tatăl meu era un individ solid, cu pieptul lat şi braţele groase. Auzisem că tata fusese considerat un bărbat chipeş. Timpul modela un bărbat în diverse feluri, iar pe tata îl făcuse înverşunat. Înverşunat, sever şi rău. Îşi purta părul negru uns şi pieptănat pe spate, iar chipul părea să îi iasă din acea cupolă asemeni unor stînci ascuţite ieşite din munte. Stînci care îţi jupuiau pielea de pe oase dacă făceai un pas greşit. Şi ochii îi erau întunecaţi, întunecaţi şi arzători aşa cum văd astăzi la unii predicatori TV şi oameni de pe stradă.

Mama se temea de el. Încerc să o iert pentru asta, pentru că se temea de el atît de mult încît nu-mi sărea niciodată în ajutor cînd el mă bătea cu cureaua. În seara aceea, am fost tăcută la cină. Mă gîndeam că, dacă eram cuminte şi mîncam tot din farfurie, nu îi atrăgeam atenţia. În adîncul sufletului meu, anticiparea serii era ca ceva viu, nervos şi plin de bucurie. Ţineam privirea în jos, încercînd să mănînc în aşa fel încît să nu mă acuze că zăboveam prea mult în faţa mîncării sau că înfulecam prea repede. Întotdeauna lucrurile erau într-un echilibru fragil în ceea ce îl privea pe tata.

Îmi amintesc de zgomotul paletelor de ventilator şi de cel al furculiţelor atinse de farfurii. Îmi amintesc de liniştea aceea, liniştea sufletelor care trăiau cu teamă în casa tatălui meu. Cînd mama i-a oferit încă o porţie de pui, el i-a mulţumit politicos şi şi-a mai pus o porţie. Camera părea să respire mai uşor. Era un semn bun. Mama, încurajată de acest lucru, a pomenit ceva despre roşiile şi porumbul care ieşeau bine, şi cum avea de gînd să se apuce de conserve în următoarele săptămîni.

Făceau conserve şi la Beaux Reves şi, ce zicea, era bine dacă se ducea să ajute, aşa cum fusese rugată. N-a pomenit nimic despre banii pe care i-ar fi primit. Nu era bine să pomeneşti de banii pe care îi dădea familia Lavelle pentru un serviciu făcut nici dacă tata se afla într-o dispoziţie bună. El era cel care aducea pîinea pe masă în casa lui şi noi nu aveam voie să uităm acel lucru foarte important.

Camera îşi ţinu respiraţia din nou. Erau momente cînd numai simpla pomenire a numelui Lavelle aducea fulgere în ochii în-

tunecați ai tatei. Dar în seara aceea, a spus că ar fi fost ceva bun. Atîta timp cît ea nu își neglija treburile de sub acoperișul pe care el li-l punea deasupra capetelor. Acel răspuns relativ plăcut a făcut-o să zîmbească. Îmi amintes cum i s-a luminat chipul și cum a fost aproape drăguță din nou. Din cînd în cînd, dacă mă concentrez foarte bine, pot să mi-o amintesc pe mama drăguță.

Han, îi spunea ea în timp ce zîmbea. Tory și cu mine o să avem grijă de casă, nu-ți face griji. Mîine o să mă duc să vorbesc cu domnișoara Lilah.

Pentru că or să apară și fructele de pădure, o să fac și jeleu. Știu că aveam niște ceară de parafină pe-aici, dar nu mai țin minte unde. Acea remarcă simplă despre jeleu, ceară și neatenție a schimbat totul. Presupun că mintea mi-a rătăcit în altă parte în timpul discuției lor, că mă gîndeam la aventura care mă aștepta. Am vorbit fără să mă gîndesc, fără să-mi dau seama de consecințe. Așa că am rostit cuvintele care m-au condamnat.

Cutia cu parafină e pe raftul de sus din dulapul de deasupra cuptorului, printre melasă și apret. Am spus, pur și simplu, ce am văzut în minte, cutia pătrată cu ceară în spatele sticlei de rom ieftin amestecat cu melasă, și am întins mîna spre ceaiul rece și dulce. Înainte să iau prima înghițitură, am auzit liniștea lăsîndu-se din nou, ca un val mut care a acoperit chiar și zumzetul monoton al ventilatorului. Inima a început să-mi bată cu putere, o lovitură după alta, cu un ecou care era numai în capul meu și care a devenit pulsul subit și rapid al sîngelui. Pulsul fricii.

El a vorbit calm atunci, așa cum făcea întotdeauna înainte să își verse furia. De unde știi unde e ceara, Victoria? De unde știi că e acolo sus, cînd nici nu ai cum s-o vezi? Cînd nici nu ajungi la ea? Am mințit. A fost o prostie, pentru că eram deja condamnată, dar minciuna a ieșit repede, ca o apărare disperată. I-am spus că am văzut-o pe mama cînd a pus-o acolo. Că îmi aminteam că am văzut-o punînd-o acolo.

A făcut praf minciuna aceea. Avea un talent de a vedea prin minciuni și de a le spulbera. Cînd am văzut asta? De ce nu învățam mai bine, dacă țineam minte unde era parafina la un an după ultimul sezon de conserve? Și, cum de știam că se afla în spatele melasei și apretului și nu în fața lor sau lîngă ele?

Ah, tata era un om deștept căruia nu îi scăpa nici cel mai mic amănunt. Mama nu a spus nimic în timp ce el vorbea cu acea voce blîndă, aruncîndu-mi cuvintele ca pe niște pumni înveliți în mătase. Și-a împreunat mîinile, care îi tremurau. Oare tremura pentru mine? Bănuiesc că îmi place să cred asta. Dar nu a spus nimic cînd el a început să ridice glasul și cînd și-a împins scaunul

în spate. Nimic cînd paharul mi-a scăpat din mînă şi s-a spart pe podea. Un ciob mi-a zgîriat glezna şi, în groaza care mă cuprinsese, am simţit acea durere scurtă. A verificat întîi, bineînţeles. A spus că aşa trebuia să facă. Cînd a deschis dulapul, a dat sticlele la o parte şi a scos cutia pătrată din spatele melasei, am început să plîng. Încă mai aveam lacrimi, încă mai aveam speranţă.

Chiar şi atunci cînd m-a tras în picioare, am sperat că pedeapsa aveau să fie rugăciunile, ore întregi de rugăciuni pînă cînd îmi amorţeau genunchii. Uneori, cel puţin în vara aceea, asta era suficient pentru el. Nu m-a prevenit el să nu las diavolul să intre în casă? Şi, totuşi, adusesem răul în casa lui, îl făcusem de ruşine în faţa Domnului. Am spus că îmi părea rău, că n-am vrut. Te rog, tăticule, te rog, n-o să mai fac. O să fiu cuminte.

Îl imploram şi el striga din scriptură şi, cu mîinile lui mari şi grele mă trăgea spre camera mea, dar eu tot îl imploram. A fost ultima oară cînd am făcut-o. Nu m-am împotrivit. Era mai rău dacă te împotriveai. A patra poruncă era ceva sacru, trebuia să-ţi cinsteşti tatăl în casa lui, chiar şi atunci cînd te bătea de-ţi dădea sîngele.

Faţa îi era roşie de furie, mare şi orbitoare ca soarele. Mi-a dat o singură palmă. Atît a fost de-ajuns ca să încetez cu rugăminţile şi scuzele. Şi ca să-mi distrugă speranţa. Stăteam pe burtă în pat, docilă ca un miel la tăiere. Sunetul pe care îl făcu cureaua cînd fu trasă prin bridele pantalonilor săi de lucru fu ca un şuierat de şarpe, după care trosni cînd plesni cu ea. Plesnea întotdeauna de trei ori. O sfîntă treime a cruzimii. Prima dată era cel mai rău. Indiferent de cîte ori exista o primă oară, şocul şi durerea sînt atît de uluitoare, încît îţi smulg un ţipăt din stomac. Trupul îţi tresare în semn de protest. Ba nu, uimit, după care a doua lovitură muşcă din tine şi, apoi, a treia.

În curînd, ţipetele tale sînt mai mult animalice decît umane. Caracteristicile tale de om au fost compromise, îngropate sub o avalanşă de durere şi umilinţă. Rostea predici în timp ce mă bătea şi vocea lui devenea un vuiet puternic. Şi, sub acel vuiet, era o bucurie oribilă, un fel de plăcere pe care nu o înţelegeam şi nu o recunoşteam. Nici un copil nu ar trebui să cunoască aşa ceva şi, de acest lucru am fost scutită o vreme.

Prima oară cînd m-a bătut aveam cinci ani. Mama a încercat să-l oprească şi, pentru asta, i-a învineţit un ochi. N-a mai încercat niciodată. Nu ştiu ce a făcut în seara aceea, cînd el îl bătea pe diavolul care îmi dădea viziuni. Nu vedeam, nici cu ochii, nici cu mintea, nimic altceva decît o ceaţă roşie.

Ceaţa era ură, dar nici asta nu recunoşteam atunci. M-a lăsat

plîngînd şi a încuiat uşa pe dinafară. După un timp, durerea m-a făcut să adorm. Cînd m-am trezit, era întuneric şi aveam senzaţia că în mine ardea un foc. Nu pot să spun că durerea era insuportabilă, pentru că o suporţi. Ce altceva puteam să fac? M-am rugat şi eu, m-am rugat ca ceea ce era în mine să fi fost alungat pentru totdeauna. Nu voiam să am puteri malefice.

Totuşi, chiar cînd mă rugam, presiunea creştea în stomacul meu şi am simţit nişte furnicături ca nişte degete care dansau pe ceafa mea. Era prima oară cînd apărea astfel şi am crezut că mi-e rău, că am febră. Apoi am văzut-o pe Hope, la fel de clar ca şi cum aş fi stat lîngă ea, în luminişul nostru de lîngă mlaştină. Simţeam mireasma serii, a apei, auzeam bîzîitul ţînţarilor şi al celorlalte insecte. Şi, ca şi Hope, am auzit foşnetul din tufişuri.

Ca şi Hope, am simţit frica. În valuri fierbinţi. Cînd a rupt-o la fugă, am fugit şi eu, suflînd atît de greu încît mă durea pieptul. Am văzut-o căzînd sub greutatea care s-a aruncat asupra ei. O umbră, o formă pe care nu o vedeam limpede, deşi pe ea o vedeam. M-a strigat. M-a chemat în ajutor.

Apoi n-am mai văzut nimic decît întuneric. Cînd m-am trezit, soarele era sus, iar eu eram pe podea. Şi Hope nu mai era.

CAPITOLUL 2

Alesese să se piardă în Charleston şi, timp de aproape patru ani, reuşise. Oraşul fusese ca o femeie minunată şi generoasă pentru ea, mai mult decît dispus să o strîngă la piept şi să-i liniştească nervii care fuseseră distruşi pe străzile necruţătoare din New York City.

În Charleston, glasurile erau mai liniştite şi ea putea să se piardă în acel şuvoi cald şi lin. Se putea ascunde, aşa cum crezuse odată că se putea ascunde printre mulţimea de oameni grăbiţi din nord.

Banii nu erau o problemă. Ştia să se descurce cu puţin şi nu se ferea de muncă. Îşi proteja economiile ca un vultur şi, cînd acestea începură să crească, îşi permise să viseze la propria ei afacere, să lucreze pentru sine şi să ducă viaţa liniştită pe care

nu o cunoscuse niciodată. Era o singuratică. Adevăratele prietenii însemnau adevărate relații. Nu fusese dispusă, sau suficient de puternică, pentru așa ceva din nou. Oamenii puneau întrebări. Voiau să știe lucruri despre tine, sau se prefăceau că vor.

Tory nu avea răspunsuri de oferit și nimic de spus. Găsise căsuța – veche, dărăpănată, perfectă – și făcuse mari eforturi ca să o cumpere.

Oamenii o subestimau adesea pe Victoria Bodeen. Vedeau o tînără micuță de statură și slăbuță. Îi vedeau pielea catifelată și trăsăturile delicate, gura serioasă și ochii gri și limpezi și o considerau neștiutoare. Un nas mic, doar puțin acvilin, îi dădea un plus de dulceață feței încadrate de un păr de un șaten potolit. Îi vedeau fragilitatea, o auzeau în vocea ei blîndă cu accente sudice. Și niciodată nu vedeau oțelul din interior. Oțel format de nenumăratele lovituri cu o curea Sam Browne.

Muncea, lupta pentru ceea ce dorea să obțină cu toată concentrarea și hotărîrea unui soldat din prima linie care cucerea o plajă. Vrusese căsuța cea veche, cu curtea năpădită de buruieni și cu tencuiala cojită, și făcuse tot ce fusese nevoie pînă cînd reușise să o cumpere. Apartamentele îi aduceau aminte de New York și de dezastrul care o făcuse să pună capăt vieții duse acolo. Tory nu avea să mai locuiască într-un apartament.

Avusese grijă și de investiția aceea, folosindu-și timpul, forța și talentul pentru a reface casa, încăpere cu încăpere. Acest lucru durase trei ani încheiați și, acum, banii obținuți din vînzarea ei, împreună cu economiile ei, aveau să-i transforme visul în realitate. Nu trebuia decît să se întoarcă la Progress.

Stînd la masa din bucătărie, Tory citi pentru a treia oară contractul de închiriere pentru magazinul de pe Market Street și se întrebă dacă domnul Harlowe de la biroul de afaceri imobiliare o mai ținea minte.

Avusese numai zece ani cînd se mutaseră din Progress în Raleigh pentru ca părinții ei să își găsească un serviciu stabil. Un serviciu mai bun, spunea tatăl ei, decît să-și ducă zilele cu chiu cu vai muncind pe o bucată de pămînt închiriată de la atotputernica familie Lavelle.

Bineînțeles că, și în Raleigh, fuseseră la fel de săraci ca în Progress. Doar că fuseseră mai înghesuiți.

Nu conta, își aminti Tory. Ea nu se întorcea săracă. Nu mai era fetița fricoasă și slăbănoagă din trecut, ci o femeie de afaceri care punea pe picioare o nouă întreprindere în orașul ei natal.

„Atunci de ce îți tremură mîinile?" ar fi întrebat-o psihiatrul ei.

Din cauza emoției, hotărî Tory. Și a nervilor. Ei bine, era

nervoasă, da. Nervii erau caracteristici omului. Avea dreptul să-i aibă. Era normală. Era orice voia să fie.

– La naiba.

Strîngînd din dinți, puse mîna pe stilou şi semnă. Era numai pentru un an. Un singur an. Dacă lucrurile nu mergeau bine, putea să plece. O mai făcuse şi altă dată. Se părea că mereu trebuia să plece.

Dar, de data aceasta, înainte să plece, avea multe lucruri de făcut. Contractul de închiriere era numai un strat subțire dintr-un munte de hîrtii. Majoritatea – autorizațiile pentru magazinul pe care intenționa să-l deschidă – erau semnate şi parafate. Considera că statul Carolina de Sud era puțin mai bun decît un hoț, dar plătise taxele. Următorul pas era contractul pentru casă şi discuțiile cu avocații, despre care credea că dădeau un nume neplăcut hoților.

Dar, în cele din urmă, avusese hîrtia în mînă şi îşi văzuse de drum. Aproape că terminase de împachetat. Nu prea erau multe lucruri, din moment ce vînduse aproape tot ce cumpărase de cînd se mutase în Charleston. Faptul că nu avea multe bagaje simplifica situația şi învățase de la o vîrstă fragedă să nu se ataşeze de nimic care i-ar fi putut fi luat.

Se ridică, spălă ceaşca, o şterse şi, apoi, o înfăşură în ziar pentru a o pune în cutia cu ustensilele de bucătărie pe care se gîndise că era bine să o ia cu ea. Pe fereastra de deasupra chiuvetei, privi în curtea micuță din spate.

Aceasta era curată şi măturată. Avea să le lase noilor proprietari ghivecele de verbină şi petunii albe. Spera că aceştia aveau să aibă grijă de grădină, dar, dacă o arau, ei bine, era a lor şi făceau cu ea ce voiau.

Ea îşi lăsase amprenta acolo. Ei puteau să vopsească, să pună tapet, să mocheteze, să pună gresie şi faianță, dar ceea ce făcuse ea avea să rămînă veşnic sub toate. Nu poți să ştergi trecutul, să-l ucizi sau să-ți dorești să dispară din existența ta. De asemenea, nu poți nici să alungi prezentul sau să schimbi ceea ce va veni. Sîntem prinşi cu toții în acest ciclu al timpului, învîrtindu-ne în jurul miezului de trecut. Uneori, acest trecut este destul de puternic încît să te tragă înapoi, oricît te-ai împotrivi.

Putea să fie şi mai deprimată? se întrebă Tory oftînd. Închise cutia, o luă în brațe să o ducă la maşină şi ieşi din bucătărie fără să privească înapoi.

Trei ore mai tîrziu, cecul cu banii obținuți din vînzarea casei era depus. Le strînse mîinile noilor proprietari, le ascultă politi-

coasă manifestările de entuziasm pentru faptul că tocmai cumpăraseră prima lor casă şi ieşi.

Casa şi cei care aveau să locuiască acum în ea nu mai făceau parte din lumea ei.

– Tory, aşteaptă puţin.

Ea se întoarse, cu o mînă pe clanţă şi cu mintea deja la drum. Dar aşteptă pînă cînd avocata ei traversă parcarea băncii. Făcu slalom, mai bine-zis, se corectă ea. Abigail Lawrence nu făcea nimic în grabă, cu atît mai mult să meargă. Probabil acela era şi motivul pentru care arăta întotdeauna ca şi cum tocmai ar fi coborît din paginile revistei „Vogue".

Pentru întîlnirea din ziua aceea, alesese un costum bleu, perle, care, mai mult ca sigur îi fuseseră lăsate de străbunica ei, şi o pereche de pantofi cu tocuri foarte ascuţite care o făceau pe Tory să simtă durere în degetele de la picioare numai cînd îi privea.

– Uf, spuse Abigail fluturînd o mînă prin dreptul feţei, ca şi cum ar fi alergat două mile, nu ar fi mers lejer zece metri. Ce căldură, şi sîntem numai în aprilie, adăugă ea şi aruncă o privire pe lîngă Tory spre camioneta încărcată cu cutii. Asta e tot?

– Aşa se pare. Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de toate.

– Tu te-ai ocupat de cele mai multe. Nu ştiu să mai fi avut vreun client care să înţeleagă ce spun, ca să nu mai vorbesc de unul care ar putea să-mi dea lecţii.

Se uită în camionetă, mirîndu-se uşor că viaţa unei femei putea să ocupe atît de puţin loc.

– N-am crezut că vorbeşti serios cînd ai spus că pleci în după-amiaza asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise ea uitîndu-se la Tory acum. Eşti o femeie serioasă, Victoria.

– Nu mai am de ce să rămîn.

Abigail deschise gura şi clătină din cap.

– Voiam să spun că te invidiez. Să împachetezi tot, să pui în maşină tot ce încape şi să porneşti spre un nou loc, o nouă viaţă, un nou început. Dar, de fapt, nu te invidiez. Absolut deloc. Dumnezeule mare, de cîtă energie e nevoie, de cît curaj. Dar eşti suficient de tînără ca să le ai pe amîndouă.

– Poate că e un nou început, dar mă întorc în locul unde m-am născut. Încă mai am o familie în Progress, aşa cum e.

– După părerea mea, e mai greu să te întorci în locul unde te-ai născut decît în orice altă parte. Sper să fii fericită, Tory.

– O să fie bine.

– Bine e un lucru, spuse Abigail şi, spre uimirea lui Tory, îi luă mîna şi o sărută uşor pe obraz. Fericit e altceva. Să fii fericită.

– Asta intenţionez, spuse Tory retrăgîndu-se.

Era ceva în legătura aceea, în îngrijorarea din ochii lui Abigail.

– Ai ştiut, murmură Tory.

– Bineînţeles, zise Abigail strîngîndu-i degetele uşor înainte să le dea drumul. Veştile de la New York ajung aici şi unii dintre noi chiar le acordăm atenţie din cînd în cînd. Ţi-ai schimbat pieptănătura, numele, dar eu tot te-am recunoscut. Am memoria chipurilor.

– De ce nu mi-ai spus nimic? De ce nu m-ai întrebat?

– M-ai angajat ca să mă ocup de problemele tale, nu ca să-mi bag nasul în ele. Mi-am închipuit că, dacă ai fi vrut ca lumea să ştie că eşti Victoria Mooney, care a făcut vîlvă în New York City acum cîţiva ani, ai fi spus.

– Îţi mulţumesc.

Formalitatea şi prudenţa acelor cuvinte o făcură pe Abigail să zîmbească.

– Pentru Dumnezeu, scumpo, crezi că o să te întreb dacă fiul meu o să se însoare vreodată sau unde naiba am pierdut inelul de logodnă cu diamant al mamei? Nu spun decît că ştiu că ai trecut prin nişte momente grele şi sper că o să-ţi fie mai bine. Dacă o să ai ceva probleme acolo, cheamă-mă.

Simpla bunătate o făcea întotdeauna să se fîstîcească. Puse mîna pe clanţa maşinii.

– Îţi mulţumesc. Sincer. Ar trebui să plec acum. O să opresc de cîteva ori, zise ea, dar mai întinse mîna o dată. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine.

– Drum bun.

Tory urcă la volan, ezită, după care deschise geamul şi porni motorul.

– În dulapul cu dosare de la tine de acasă, între „D"-uri şi „E"-uri.

– Ce-i acolo?

– Inelul mamei tale. Ţi-e puţin cam mare şi ţi-a scăpat între dosare. Ar trebui să-l dai la ajustat, spuse Tory şi dădu repede înapoi şi întoarse, în timp ce Abigail privea în urma ei uimită.

Ieşi prin partea de vest a oraşului Charleston şi porni spre sud, pentru a face turul planificat al statului înainte să se oprească în Progress. Lista cu artiştii şi meseriaşii pe care avea de gînd să-i viziteze era frumos dactilografiată în noua ei servietă. Erau incluse indicaţii pentru fiecare şi acest lucru însemna să o ia pe multe drumuri laterale. Pierdea timp, dar era necesar.

Deja stabilise întîlniri cu cîţiva artişti din sud pentru a le expune şi a le vinde operele în magazinul pe care avea să-l des-

chidă pe Market Street, dar avea nevoie de mai mulți.Să începi cu puțin nu însemna să nu începi bine.

Costurile de începere a activității, cumpărarea acțiunilor, găsirea unei locuințe acceptabile aveau să-i înghită aproape toți banii pe care îi economisise. Intenționa să facă să merite totul și să cîștige și mai mulți. Într-o săptămînă, dacă totul mergea așa cum era plănuit, avea să înceapă amenajarea magazinului.

La sfîrșitul lui mai avea să deschidă porțile. După aceea, avea să mai vadă. Cît despre celelalte lucruri, avea să le rezolve pe parcurs. La momentul potrivit, avea să străbată aleea lungă și umbroasă care ducea spre Beaux Reves pentru a se confrunta cu familia Lavelle. Avea să se confrunte cu Hope.

La sfîrșitul săptămînii, Tory era epuizată, cu cîteva sute de dolari mai săracă din cauza unui radiator crăpat și gata să pună capăt călătoriei. Înlocuirea radiatorului însemna că trebuia să-și amîne sosirea în Florence pînă a doua zi dimineață și să se mulțumească să– și petreacă noaptea în confortul îndoielnic al unui motel de pe Route 9, în afara orașului Chester.

În cameră mirosea a fum de țigară, iar confortul consta dintr-o coajă de săpun și filme menite să stimuleze apetiturile sexuale ale clientelei care închiriau camerele cu ora, salvînd astfel motelul de la faliment. Pe covor erau pete la a căror origine se hotărî să nu se gîndească.

Plătise cu bani gheață pentru o noapte, pentru că nu-i plăcea ideea de a-i da cartea de credit unui funcționar care mirosea ca ginul pe care îl ascundea, în mod evident, într-o cană cu cafea.

Camera era la fel de neatrăgătoare ca ideea de a mai conduce încă o oră, dar era acolo. Tory duse singurul scaun fragil la ușă și îi strecură partea de sus a spătarului sub clanță. Hotărî că era la fel de sigur ca și lanțul subțire și ruginit. Totuși, dacă le folosea pe ambele, avea o iluzie de siguranță.

Știa că e o greșeală să se lase să obosească atît de tare. Rezistența îi slăbea. Dar totul conspirase împotriva ei. Olarul cu care se întîlnise în Greenville fusese temperamental și dificil de prins. Dacă n-ar fi fost și excelent, Tory ar fi ieșit din atelierul lui după douăzeci de minute, nu după două ore de laude și muncă de convingere.

Repararea mașinii mai durase patru ore, după ce fusese remorcată și ea negociase pentru cumpărarea unui radiator recondiționat, convingîndu-l pe mecanic să facă reparațiile pe loc.

În plus, recunoștea că din cauza propriei ei prostii ajunsese la „By the Way Inn". Dacă ar fi închiriat o cameră în Greenville sau

s-ar fi oprit la unul dintre motelurile absolut respectabile de pe autostradă, nu s-ar fi împleticit de oboseală într-o cameră care mirosea oribil.

Numai o noapte, își aminti ea, uitîndu-se la cuvertura de un verde murdar de pe pat, care oferea plăcerile îndoielnice ale unor „Magic Fingers".

Hotărî să refuze.Cîteva ore de somn, după care avea să se îndrepte din nou spre Florence, unde bunica ei îi pregătea camera de oaspeți – așternuturi curate, o baie fierbinte. Trebuia să reziste doar în noaptea aceea.

Fără ca măcar să-și scoată pantofii, se întinse pe pat și închise ochii.

Trupuri în mișcare, ude de sudoare.

„Iubito, da, iubito. Dă-mi-o. Mai tare!"

O femeie plîngea, durerea curgînd prin ea ca o lavă fierbinte.

„Oh, Doamne Dumnezeule, ce-o să mă fac? Unde să mă duc? Oriunde, numai înapoi nu. Te rog, nu-l lăsa să mă găsească."

Gînduri împrăștiate și mîini care pipăiau, numai emoții cuprinse de panică și furie copleșitoare.

„Dacă rămîn însărcinată? Mama o să mă omoare. Oare o să doară? Oare el mă iubește chiar?"

Imagini, gînduri, glasuri treceau peste ea în valuri de forme și sunete.

Lăsați-mă-n pace, le ceru ea. Lăsați-mă-n pace. Cu ochii încă închiși, Tory își închipui un zid gros, înalt și alb. Îl construi cărămidă cu cărămidă, pînă cînd ajunse să se înalțe între ea și amintirile care pluteau în încăpere ca un fum. Dincolo de zid, totul era limpede și curat. Apă în care să plutească, în care să se scufunde. Și, în cele din urmă, în care să se scufunde.

Sus, mult deasupra acelei ape albăstrui, soarele era alb și cald. Auzea ciripit de păsări și clipocitul apei cînd își mișca mîinile prin ea. Corpul îi era lipsit de greutate acolo și mintea liniștită. La marginile apei, vedea stejari maiestuoși cu mușchi dantelat, și o salcie aplecată ca un curtezan pentru a-și afunda frunzele în suprafața sticloasă.

Zîmbind în sinea ei, închise ochii și se lăsă să plutească.

Hohotul de rîs era strident și cristalin, o bucurie lipsită de griji a unei fetițe. Tory deschise ochii lenoș.

Acolo, lîngă salcie, Hope făcea cu mîna.

„Hei, Tory! Hei, te-am căutat."

Întîi simți bucurie, ca o săgeată sclipitoare. Întorcîndu-se în apă, Tory îi făcu și ea cu mîna. „Vino în apă. E grozavă."

„Dacă sîntem prinse că facem baie în pielea goală, o pățim amîndouă." Dar, chicotind, Hope își scoase pantofii, pantalonii scurți, bluza. „Credeam c-ai plecat."

„Nu fi bleagă. Unde aș fi putut să mă duc?"

„Te-am căutat mult." Încet, Hope intră în apă. Subțire ca salcia și albă ca marmura. Părul i se răsfiră, plutind la suprafața apei. Auriu pe albastru. „La nesfîrșit."

Apa se întunecă, începu să se tulbure. Ramurile grațioase ale salciei se frînseră. Și apa se răci deodată atît de tare, încît Tory începu să tremure.

„Vine furtuna. Ar trebui să ieșim."

„A trecut de capul meu. Nu pot să ating pămîntul. Trebuie să mă ajuți." Cînd apa se învolbură, Hope începu să dea din mîini, împroșcînd apa care se transformase în cea noroioasă a unei mlaștini.

Tory porni spre ea cu mișcări mari de brațe, cu o viteză frenetică, dar fiecare mișcare o îndepărta și mai mult de fetița care se zbătea. Apa îi ardea plămînii, îi trăgea picioarele în jos. Simți că se ducea la fund, că se îneca în timp ce vocea lui Hope îi răsuna în cap.

„Trebuie să vii. Trebuie să te grăbești."

Se trezi în întuneric, simțind în gură gustul mlaștinii. Fără voința sau energia necesare pentru a ridica zidul din nou, Tory se dădu jos din pat. În baie, se stropi cu apă ruginie pe față, după care își ridică fața udă, și se privi în oglindă.

Se văzu privită de niște ochi întunecați și încă sticloși din cauza visului. Era prea tîrziu ca să se mai întoarcă, se gîndi ea. Întotdeauna era.

Își luă repede poșeta și trusa de voiaj nefolosită.

Întunericul era liniștitor acum, iar ciocolata și băutura răcoritoare pe care le cumpărase de la automatul din fața camerei îi mențineau sistemul treaz. Dădu drumul la radio ca să-i distragă atenția. Nu voia să se gîndească la nimic altceva decît la drum.

Cînd ajunse în inima statului, soarele era sus și traficul intens. Opri să facă plinul înainte să pornească spre est. Cînd trecu pe lîngă drumul care ducea spre locul unde se mutaseră părinții ei din nou, stomacul i se strînse și rămase astfel încă treizeci de mile.

Se gîndi la bunica ei, la lucrurile îngrămădite în camionetă. Se gîndi la bugetul ei pentru următoarele șase luni și la munca pe care o presupunea punerea pe picioare a magazinului pînă la Memorial Day. Se gîndea la orice în afară de adevăratul motiv pentru care se întorcea în Progress.

Chiar înainte să intre în Florence, opri din nou şi se duse la toaletă la o benzinărie Shell ca să se pieptene şi să se fardeze puţin. Acel artificiu nu avea să o păcălească pe bunica ei, dar cel puţin, făcea un efort.

Dintr-un impuls, opri la o florărie. Grădina bunicii ei arăta întotdeauna superb, dar duzina de lalele roz era un alt fel de efort. Locuia – locuise, îşi aminti Tory – la mai puţin de două ore de bunica ei, dar nu mai făcuse efortul de a parcurge acel drum de la Crăciun.

Cînd intră pe strada frumoasă cu sîngeri înfloriţi, se întrebă de ce. Era un loc plăcut, genul de zonă unde copiii se jucau în curţi şi cîinii moţăiau la umbră. Unde oamenii bîrfeau peste gardul din spate, observau maşinile străine şi ţineau sub observaţie casa vecinului atît din consideraţie, cît şi din curiozitate.

Casa lui Iris Mooney se afla pe la jumătatea străzii, înconjurată de azalee vechi şi imense. Florile erau puţin trecute, dar rozul şi purpuriul lor contrastau plăcut cu albastrul pe care îl alesese bunica ei. Aşa cum se aştepta, grădina era superbă, curtea bine îngrijită şi veranda neacoperită era măturată.

O camionetă pe care scria INSTALAŢII DRICÎND era parcată pe alee în spatele maşinii vechi a bunicii ei. Tory opri lîngă bordură. Tensiunea pe care o ignorase pe drum începu să dispară pe măsură ce se apropia de casă.

Nu bătu la uşă. Niciodată nu trebuise să bată la uşa aceea şi întotdeauna ştiuse că avea să se deschidă primitoare pentru ea. Fuseseră momente cînd numai acest lucru o ajutase să nu îşi piardă minţile.

Se miră cînd văzu că, în casă, era linişte. Era aproape zece, observă ea intrînd. Se aşteptase să o găsească pe bunica ei în grădină sau făcîndu-şi de lucru prin casă.

Living-ul era plin, ca de obicei, cu mobilă, mărunţişuri şi cărţi. Şi Tory observă o vază cu o duzină de trandafiri roşii care făceau ca lalelele ei să pară nişte rude sărace. Puse valiza şi poşeta jos şi porni spre hol strigînd.

– Bunico? Eşti acasă?

Ţinînd florile în mînă, se îndreptă spre dormitoare şi ridică din sprîncene cînd auzi mişcare în spatele uşii închise a bunicii ei.

– Tory? Vin imediat, scumpo. Du-te şi... pune-ţi un ceai cu gheaţă.

Ridicînd din umeri, Tory se duse la bucătărie, aruncînd o privire în spate cînd auzi ceva ce i se păru că semăna cu un chicotit înăbuşit. Puse florile pe dulap şi deschise frigiderul. Carafa cu ceai aştepta, fiind făcut aşa cum îi plăcea ei cel mai mult,

cu felii de lămîie şi crenguţe de mentă. Bunica nu uita niciodată nimic, îşi spuse ea simţind lacrimi de emoţie şi oboseală în ochi.

Clipi repede ca să le alunge cînd auzi paşii iuţi ai bunicii ei.

– Doamne, ce devreme ai ajuns! Te aşteptam abia pe la prînz, spuse Iris Mooney, micuţă de statură, subţire şi agilă, intrînd în bucătărie şi îmbrăţişînd-o.

– Am pornit devreme şi am mers fără întrerupere. Te-am trezit? Nu te simţi bine?

– Poftim?

– Eşti încă în capot.

– Ah! Ha, spuse Iris şi, după ce o mai îmbrăţişă o dată, se trase înapoi. Mă simt excelent. Lasă-mă să te privesc mai bine. Vai, scumpo, eşti epuizată.

– Sînt numai puţin obosită. Dar tu arăţi minunat.

Ceea ce era foarte adevărat. Cei şaizeci şi şapte de ani de viaţă îi ridaseră chipul, dar nu îi furaseră strălucirea pielii şi nici pe cea a ochilor cenuşii. Avusese părul roşcat în tinereţe şi ea văzu că la fel îl avea şi acum. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca o femeie să aibă părul alb, nu ar fi inventat vopseaua „Miss Clairol", îi plăcea lui Iris să spună. Se îngrijea foarte mult.

Ceea ce, îşi spuse ea acum, nu putea spune şi despre nepoata ei.

– Stai aici. O să-ţi pregătesc micul dejun.

– Nu te deranja, bunico.

– Ştii foarte bine că nu e indicat să mă contrazici, nu? Stai jos acolo, zise ea arătîndu-i un scaun. Vai, ce frumoase sînt! spuse ea apoi, cînd văzu lalelele şi încîntarea îi făcu ochii să strălucească. Eşti o scumpă, Tory.

– Mi-a fost dor de tine, bunico. Îmi pare rău că n-am mai trecut pe-aici.

– Ai viaţa ta, ceea ce mi-am dorit întotdeauna pentru tine. Acum, linişteşte-te şi, pe urmă, să-mi povesteşti totul despre călătoria ta.

– A meritat fiecare milă. Am găsit nişte lucruri nemaipomenite.

– Ai ochiul format pentru lucruri frumoase, ca şi mine, spuse ea făcîndu-i cu ochiul şi întorcîndu-se exact la timp pentru a vedea că nepoata ei se uita cu gura căscată la bărbatul care apăruse în uşa bucătăriei.

Era înalt ca un stejar şi avea un piept lat cît un Buick. Părul lui cîrlionţat avea culoarea oţelului. Ochii săi erau maro ca ghindele şi lăsaţi în jos ca ai unui cîine de vînătoare. Faţa sa ridată era arsă de soare. Îşi drese glasul şi o salută din cap pe Tory.

– Bună dimineața, zise el cu un accent specific zonei. Ăăă... doamnă Mooney, am desfundat scurgerea aceea.

– Cecil, nu mai fi idiot, nici măcar n-ai trusa de scule la tine, spuse Iris punînd de o parte un carton de ouă. Nu-i nevoie să roşeşti, îi spuse ea. Nepoata mea n-o să leşine dacă o să afle că bunica ei are un iubit. Tory, el este Cecil Axton, motivul pentru care nu sînt îmbrăcată la zece dimineața.

– Iris, spuse el şi roşeața îi cuprinse obrajii ca focul lemnele uscate. Mă bucur să te cunosc, Tory. Bunica ta abia aştepta să te vadă.

– Încîntată de cunoştință, spuse Tory, negăsind altceva mai inteligent.

Îi întinse mîna şi, deoarece era încă amețită, iar sentimentele lui Cecil erau atît de aproape de suprafață, în mintea ei apăru o imagine scurtă şi vagă a ceea ce o făcuse pe bunica ei să chicotească în dormitor.

Alungă acea imagine cînd îl privi pe Cecil cu uimire.

– Sînteți... sînteți instalator, domnule Axton?

– A venit să-mi repare boilerul, interveni Iris, şi de-atunci, tot îmi ține de cald.

– Iris, spuse Cecil lăsînd capul în jos între umerii ca nişte munți, dar nu putu să-şi ascundă zîmbetul. Trebuie să plec acum. Sper că o să te simți bine aici, Tory.

– Să nu cumva să-ți închipui că o să pleci fără să mă săruți întîi de la revedere, spuse Iris şi, pentru a rezolva problema, se duse la el, îi luă fața în mîini, i-o trase în jos şi îl sărută apăsat pe gură. Vezi, nu ne-a lovit fulgerul şi copila asta n-a leşinat şocată, zise ea, după care îl mai sărută o dată şi îl bătu pe obraz. Du-te acum, frumosule, o zi bună.

– Presupun că, um, ne vedem mai tîrziu.

– Să fii sigur. Doar am hotărît asta, Cecil. Acum, hai, şterge-o. Vreau să stau de vorbă cu Tory.

– Am plecat, spuse el şi, zîmbind şovăitor, se întoarse spre Tory. Poți s-o contrazici pe femeia asta, dar nu te-alegi decît cu o durere de cap.

Apoi îşi luă pălăria de un albastru decolorat dintr-un cui din bucătărie, şi-o puse pe părul sîrmos şi ieşi repede.

– Nu-i aşa că e un simpatic? Am nişte costiță bună. Cum îți plac ouăle?

– În prăjituri de ciocolată. Bunico, spuse Tory, trăgînd aer în piept cu prudență, nu e treaba mea, dar...

– Bineînțeles că nu e treaba ta, dacă nu te amestec eu în problema asta, ceea ce am şi făcut, spuse Iris punînd costița la

prăjit într-o tigaie neagră. O să fiu foarte dezamăgită de tine, Tory, dacă eşti şocată şi îngrozită de faptul că bunica ta are o viaţă sexuală.

Tory se strîmbă uşor, dar reuşi să ascundă acest lucru cînd Iris se întoarse spre ea.

– Nici şocată, nici îngrozită, ci doar puţin nedumerită. Gîndul că am venit aici în dimineaţa asta şi am fost cît pe ce să dau peste... hmmm.

– Ai venit devreme, scumpo. O să prăjesc ouăle astea şi o să mîncăm amîndouă un mic dejun delicios.

– Bănuiesc că ţi-ai făcut poftă de mîncare.

Iris clipi şi, apoi, dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Aşa te vreau. Mă îngrijorezi cînd nu zîmbeşti.

– Ce motive am să zîmbesc? Tu eşti cea care face sex.

Iris înclină capul amuzată.

– Şi cine e de vină?

– Tu. Tu l-ai văzut pe Cecil prima, spuse Tory luînd două pahare şi turnînd ceaiul.

Cîte femei puteau susţine că bunica lor avea o aventură cu instalatorul? se întrebă ea. Nu ştia dacă ar fi trebuit să fie mîndră sau amuzată şi hotărî că ambele erau potrivite pentru situaţia aceea.

– Pare un tip de treabă.

– Aşa şi este. Chiar mai mult, e un om foarte bun, spuse Iris împungînd costiţa şi hotărîndu-se să termine odată. Tory, locuieşte aici.

– Locuieşte? Trăieşti cu el?

– Vrea să ne căsătorim, dar eu nu sînt sigură că asta vreau. Aşa că e o perioadă de testare, cum s-ar zice.

– Cred că, pînă la urmă, o să mă aşez. Dumnezeule, bunico. I-ai spus mamei?

– Nu, şi nici n-am de gînd s-o fac atîta timp cît pot să trăiesc fără o predică despre a trăi în păcat, pierzanie şi planurile Domnului Atotputernic. Mama ta e cea mai mare pacoste în afara benzinăriilor cu autoservire. Nu-mi dau seama cum pot să am o asemenea fiică.

– E chestie de supravieţuire, murmură Tory, dar Iris mormăi.

– Ar fi supravieţuit foarte bine dacă l-ar fi părăsit pe ticălosul ăla cu care s-a măritat acum douăzeci şi cinci de ani sau oricînd de atunci. A fost alegerea ei, Tory. Dacă ar fi avut curaj, ar fi făcut altă alegere. Tu ai făcut-o.

– Oare? Nu ştiu ce alegeri am făcut eu şi care s-au făcut pentru mine. Nu ştiu care au fost bune şi care nu. Şi, uite, m-am

întors de unde am plecat. Îmi tot spun că sînt stăpînă pe situație acum. Că e numai hotărîrea mea. Dar știu că nu pot să mă opresc.

– Vrei să te oprești?

– Nu știu.

– Atunci o să tot mergi pînă cînd o să afli răspunsul. Ai o lumină atît de puternică în tine, Tory. O să-ți găsești calea.

– Așa ai spus mereu. Dar întotdeauna mi-a fost frică să nu mă rătăcesc.

– Ar fi trebuit să te ajut mai mult. Ar fi trebuit să-ți fiu alături.

– Bunico, spuse ea și, ridicîndu-se, traversă încăperea, pentru a o îmbrățișa și își lipi obrazul de al ei în timp ce costița sfîrîia. Întotdeauna ai fost singura mînă sigură din viața mea. N-aș fi ajuns aici, dacă n-ai fi fost tu.

– Ba da, spuse Iris bătîndu-i mîna ușor, după care scoase repede costița și o lăsă să se scurgă. Ești mai puternică decît noi toți la un loc. Și, după părerea mea, asta l-a speriat pe Hannibal Bodeen. A vrut să te înfrîngă din cauza fricii lui. În cele din urmă, el te-a format. Ticălos ignorant, spuse ea spărgînd un ou de marginea tigăii și lăsîndu-l să lunece în grăsimea încinsă. Fă niște pîine prăjită, scumpo.

– Mama nu seamănă deloc cu tine, zise Tory punînd feliile de pîine în prăjitor. Nu e deloc ca tine.

– Nu știu cum e Sarabeth. Am pierdut-o cu mulți ani în urmă. Presupun că tot atunci cînd l-am pierdut și pe bunicul tău. Avea doar doisprezece ani cînd a murit el. La naiba, eu însămi, n-aveam mai mult de treizeci și m-am trezit văduvă și cu doi copii de crescut. A fost cel mai groaznic an din viața mea. Nimic nu s-a asemănat cu perioada aia. Doamne, cît l-am iubit pe omul ăla.

Oftă și puse ouăle pe farfurii.

– Jimmy al meu era toată lumea mea. Acum, lumea era sigură, în clipa următoare, a dispărut. Și Sarabeth avea doar doisprezece ani, iar J.R. șaisprezece. Ea mi-a scăpat de sub control. Poate aș fi putut s-o țin în frîu. Dumnezeu știe că ar fi trebuit s-o fac.

– Nu poți să te învinuiești.

– Nici n-o fac. Dar, cînd privești în urmă, îți dai seama de unele lucruri. Vezi cum, dacă un lucru ar fi fost făcut altfel, toată viața ar fi luat un alt curs. Dacă aș fi plecat din Progress atunci, dacă aș fi folosit asigurarea lui Jimmy, în loc să-mi iau o slujbă la bancă. Dacă n-aș fi ținut morțiș să pun bani de-o parte pentru ca cei doi copii ai mei să studieze la colegiu.

– Ai vrut tot ce era mai bun pentru ei.

– Aşa e, spuse Iris punînd farfuriile pe masă şi întorcîndu-se să ia untul şi jeleul din frigider. J.R. a studiat la colegiu şi a folosit la ceva educaţia primită. Sarabeth s-a ales cu Hannibal Bodeen. Aşa a fost să fie. De aceea eu şi nepoata mea o să mîncăm acum cîteva infarcturi pe o farfurie. Dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să schimb ceva, n-aş face-o. Pentru că nu te-aş mai avea pe tine.

– Mă întorc, ştiind că nu pot să schimb nimic, spuse Tory punînd pîinea prăjită pe o farfurioară şi aducînd-o la masă. Mă sperie gîndul că simt atît de mult nevoia să mă întorc. Nu-i mai cunosc pe oamenii ăia. Mă tem că n-o să mă mai cunosc nici pe mine însămi odată ce o să ajung acolo.

– N-o să te linişteşti pînă cînd n-o să faci asta, Tory. Pînă cînd n-o să ştii totul, n-o să uiţi. Ţi-ai început drumul înapoi spre Progress chiar de cînd ai plecat.

– Ştiu.

Faptul că mai era cineva care înţelegea îi era de ajutor. Zîmbind uşor, Tory luă o bucăţică de costiţă.

– Povesteşte-mi despre instalatorul tău.

– Ah, dulceaţa aia.

Încîntată de subiect, Iris se apucă să mănînce cu poftă.

– Parcă e un urs, nu-i aşa? Uitîndu-te la el, nici nu-ţi închipui cît de deştept e. Şi-a pus pe picioare propria companie acum patruzeci de ani. Acum vreo cinci ani, i-a murit nevasta, pe care o cunoşteam foarte puţin. E mai mult la pensie. Doi dintre fiii lui se ocupă de afacere. Are şase nepoţi.

– Şase?

– Exact. Unul dintre ei e chiar doctor. Un tînăr foarte chipeş. Mă gîndeam...

– Opreşte-te, spuse Tory făcînd ochii mici şi ungînd felia de pîine cu jeleu. Nu mă interesează.

– De unde ştii? Nici măcar nu l-ai văzut pe băiat.

– Nu mă interesează băieţii. Şi nici bărbaţii.

– Tory, n-ai mai avut o relaţie cu un bărbat de cînd ai terminat cu...

– Jack, zise ea. Exact, şi nici n-am de gînd să mai am una. O dată a fost de-ajuns.

Simţind un gust amar în gură, puse mîna pe paharul de ceai.

– Nu toate sîntem menite să fim jumătate dintr-un cuplu, bunico. Mă simt foarte bine singură.

Cînd Iris ridică din sprîncene, Tory înălţă din umeri.

– Bine, hai să zicem că am de gînd să mă simt foarte bine singură. Şi o să fac tot posibilul pentru asta.

CAPITOLUL 3

Trecuse prea mult timp de cînd nu mai stătuse în leagănul de pe verandă privind cum răsăreau stelele şi ascultînd greierii, se gîndi Tory. Mult timp de cînd nu mai fusese suficient de relaxată ca să stea, pur şi simplu, să adulmece vîntul.

Chiar cînd se gîndea, îşi dădu seama că ar fi putut să treacă multă vreme pînă cînd avea să o facă din nou.

A doua zi, avea să străbată ultimele mile pînă în Progress. Acolo avea să culeagă bucăţile care îi alcătuiau viaţa şi, în sfîrşit, să aducă liniştea unei prietene moarte.

Dar seara aceea era pentru adieri de vînt şi gînduri liniştite.

Îşi ridică privirea cînd auzi scîrţîitul uşii cu plasă şi îi zîmbi lui Cecil. Hotărî că bunica ei avea dreptate. Chiar arăta ca un urs bătrîn. Şi, în clipa aceea, unul foarte supărat.

– Iris m-a dat afară din bucătărie, spuse el ţinînd o sticlă de bere în mînă şi mişcîndu-se de pe un picior pe altul nervos. A zis că ar trebui să vin aici să-ţi ţin companie.

– Vrea să fim prieteni. De ce nu stai? Mi-ar face plăcere puţină companie.

– Mă simt cam ciudat, zise el aşezîndu-se în leagăn şi aruncîndu-i o privire cu coada ochiului. Ştiu cum gîndiţi voi, tinerii. Un boşorog ca mine să curteze o femeie ca Iris.

Încă mai mirosea a săpun Lava cu care se spălase înainte de cină. Săpun Lava, se gîndi Tory, şi Coors. O combinaţie masculină plăcută.

– Familia ta nu e de acord?

– Ah, acum nu se mai împotrivesc. Iris i-a fermecat pe băieţii mei. Are un adevărat talent. Unul dintre fii, Jerry, era foarte furios din cauza asta, dar ea l-a dat pe brazdă. Problema e că...

Se întrerupse şi îşi drese glasul de două ori. Tory îşi împreună mîinile şi îşi reprimă un zîmbet cînd el începu un discurs care, cu siguranţă, fusese pregătit dinainte.

– Eşti foarte importantă pentru ea, Tory. Cred că eşti cam cel mai important lucru din viaţa ei. E mîndră de tine, îşi face griji

pentru tine şi se laudă cu tine. Ştiu că e o ruptură între ea şi mama ta. Cred că s-ar putea spune că asta face să fii şi mai specială pentru ea.

– Sentimentul e reciproc.

– Ştiu. Am văzut în timpul cinei. Problema e, zise el din nou şi bău din sticla de bere. Of, la naiba, o iubesc, spuse el brusc şi roşi. Bănuiesc că sună ridicol din partea unui bărbat care a trecut cu mult de şaizeci şi cinci de ani, dar...

– De ce să mi se pară ridicol?

Nu îi plăceau atingerile, dar, din moment ce el părea să aibă nevoie de aşa ceva, îl bătu uşor pe genunchi.

– Ce legătură are vîrsta? Bunica ţine foarte mult la tine. Asta e de-ajuns pentru mine.

El simţi uşurare. Tory auzi acest lucru în oftatul lui.

– Niciodată nu mi-am închipuit c-o să mai simt aşa ceva. Patruzeci şi şase de ani am fost însurat cu o femeie minunată. Am crescut împreună, am întemeiat o familie împreună, am pus o afacere pe picioare împreună. Cînd am pierdut-o, am crezut că s-a sfîrşit o parte din viaţa mea. Pe urmă, am cunoscut-o pe Iris şi, Dumnezeule, m– a făcut să mă simt iarăşi de douăzeci de ani.

– I-ai adus strălucire în ochi.

El roşi şi mai tare, dar pe buze îi apăru un zîmbet timid şi încîntat.

– Da? Sînt foarte priceput.

Cînd Tory izbucni în rîs, el făcu ochii mari.

– Vreau să spun că mă pricep să fac multe lucruri prin casă. Repar tot felul de chestii.

– Ştiu ce-ai vrut să spui.

– Stella, nevastă-mea, m-a învăţat destul de bine. Ştiu că nu trebuie să aduc noroi pe o podea curată, să arunc prosoapele murdare pe jos. Mă pricep puţin la gătit, dacă nu eşti prea pretenţios, şi am o viaţă decentă.

Bunica avea dreptate, îşi spuse Tory. Omul acela era o comoară.

– Cecil, îmi ceri binecuvîntarea cumva?

El oftă adînc.

– Vreau să mă însor cu ea. Dar ea nici nu vrea să audă de aşa ceva în momentul ăsta. E îngrozitor de încăpăţînată. Dar nici eu nu sînt mai prejos. Vroiam să ştii doar că nu profit, că intenţiile mele...

– Sînt onorabile, încheie Tory mişcată. Sînt de partea ta.

– Da? spuse el rezemîndu-se de spătar şi făcînd leagănul să scîrţîie. E o uşurare pentru mine, Tory. O mare uşurare. Dum-

nezeule mare, cît mă bucur că s-a terminat, zise el apoi şi, clătinînd din cap, bău iarăşi din bere. Mi se încurcă limba-n gură.

– Te-ai descurcat foarte bine, Cecil, continuă s-o faci fericită.

– Asta şi am de gînd, spuse el şi, relaxat din nou, puse braţul pe spătarul leagănului şi privi spre grădina din spate a lui Iris. Frumoasă seară.

– Da. O seară foarte frumoasă.

Dormi adînc şi fără vise în casa bunicii ei.

– Aş vrea să mai rămîi, măcar o zi, două.

– Trebuie să plec.

Iris încuviinţă, făcînd eforturi să nu se agite cînd Tory îşi ducea valiza la maşină.

– Să mă suni cînd o să te mai linişteşti puţin.

– Bineînţeles că o să te sun.

– Şi să te duci imediat la J.R., pentru ca el şi Boots să te poată ajuta.

– O să mă duc să-i văd, pe el, pe mătuşa Boots şi pe Wade, spuse ea sărutînd-o pe obraji. Nu-ţi mai face griji.

– Deja mi-e dor de tine. Dă-mi mîinile, zise ea şi, cînd Tory ezită, Iris i le luă, pur şi simplu. Fă-mi pe plac, scumpa mea, spuse ea ţinîndu-i-le ferm, iar ochii i se înceţoşară puţin cînd se concentră.

Nu avea sclipirea cu care fusese dăruită nepoata ei. Ea vedea în culori şi forme. Cenuşiul grijilor, rozul sclipitor al bucuriei, albastrul fără strălucire al supărării. Şi, prin toate, era roşul aprins al iubirii.

– O să fii bine, spuse Iris strîngîndu-i mîinile pentru ultima oară. Mă găseşti aici dacă ai nevoie de mine.

– Mereu am ştiut asta, bunico, spuse Tory urcînd la volan şi respirînd adînc. Nu le spune unde sînt.

Iris clătină din cap, ştiind că Tory se referea la părinţii ei.

– N-o să le spun.

– Te iubesc, zise ea şi privi drept înainte cînd porni.

Cîmpurile începură să se deruleze, unduiri line pe pămîntul acoperit cu verdele fraged al culturilor. Ea le recunoscu. Soia, tutun, bumbac; mlădiţele delicate îmbrăcau solul maroniu.

Trecuse sezonul semănatului.

Pămîntul nu o chemase niciodată ca pe alţii. Îi plăcea să muncească într-o grădină de flori din cînd în cînd, dar nu era stăpînită de dorinţa arzătoare de a simţi pămîntul sub mîinile ei,

să îngrijească şi să culeagă, să pună de o parte ceea ce cultivase.

Totuşi, aprecia ciclul, continuitatea. Îi plăcea cum arăta totul. Cîmpurile semănate şi arate de oameni cu grijă şi dragoste se întindeau alături de pîlcuri de stejari, de nelipsiţii oţetari, de apa întunecată care nu putea fi niciodată îmblînzită cu adevărat.

Mirosul său era pătrunzător şi, iarăşi, întunecat. Îngrăşămînt şi mlaştini. Un parfum mai caracteristic Sudului decît orice magnolie. La urma urmei, acolo era adevărata sa inimă. Dincolo de grădinile şi pajiştile luxuriante, Sudul trăia în culturi, sudoare şi umbrele tainice ale rîurilor sale.

Mergea pe drumuri lăturalnice pentru a se bucura de singurătate şi, cu fiecare milă parcursă, se simţea şi mai atrasă către inima aceea.

La marginea dinspre vest a oraşului, în locul fermelor şi cîmpurilor, apăruseră case. Locuinţe îngrijite cu curţi verzi şi întreţinute cu ajutorul stropitoarelor subterane.

Pe alei se vedeau ultimele modele de sedan-uri şi camionete, iar trotuarele erau late şi uniforme. Acolo erau tinerii căsătoriţi, se gîndi ea visătoare, majoritatea cu două venituri, care îşi doreau o căsuţă frumoasă în suburbii pentru a-şi întemeia o familie.

Aceia erau clienţii pe care îi avea ea în vizor şi principalul motiv pentru care venise acolo. Proprietarilor de case care dispuneau de bani le plăcea să îşi decoreze locuinţele. Cu reclame potrivite şi prezentări inteligente avea să-i atragă în magazinul ei.

Şi ei aveau să cumpere.

Oare în casele acelea locuia cineva dintre cei pe care îi cunoscuse ea în copilărie? Cineva care şi-ar fi putut aminti de fetiţa cea slăbuţă care venea la şcoală învineţită de bătăi? Îşi aminteau, oare, că, uneori, ea ştiuse lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie?

Oamenii aveau memorie scurtă, îşi aminti Tory. Şi, chiar dacă unii îşi aminteau ceva, ea avea să folosească acest lucru pentru a face reclamă magazinului.

Casele erau din ce în ce mai dese pe măsură ce se apropia de intrarea în oraş, ca şi cum ar fi fost dornice de companie. În minte îi apăru o imagine din capătul celălalt, unde rîul îngust era graniţa orăşelului. În copilăria ei, casele din zona aceea erau mici şi întunecoase, cu acoperişuri găurite şi camionete ruginite care, cel mai adesea, se aflau pe blocuri de cenuşă. Un loc unde cîinii mîrîiau şi se smuceau furioşi în lanţuri. Unde femeile agăţau pe frînghii rufe murdare, în timp ce copiii stăteau pe pămîntul foarte sărac în iarbă.

Unii dintre bărbaţi munceau la ferme ca să cîştige un ban, iar alţii trăiau, pur şi simplu, cu bere şi mied. Copil fiind, se aflase cu un pas foarte delicat deasupra acelei sorţi. Şi, chiar şi atunci, se temuse să nu-şi piardă echilibrul şi să cadă în acel loc unde pîinea de fiecare zi era servită cu epuizare.

Întîi văzu turla bisericii. În oraş erau patru, sau, cel puţin, atîtea fuseseră. Totuşi, aproape toţi cei pe care îi cunoscuse aparţineau bisericii baptiste. Stătuse ore întregi pe una dintre băncile tari ascultînd înnebunită slujba, deoarece tatăl ei îi punea întrebări din ea, seara înainte de cină.

Dacă nu răspundea bine, pedeapsa era dură şi rapidă.

De opt ani, nu mai intrase în nici un fel de biserică.

Nu te mai gîndi la asta, îşi porunci ea. Gîndeşte-te la prezent. Dar, din cîte vedea, prezentul semăna foarte mult cu trecutul. Păreau să se fi schimbat foarte puţine lucruri.

Intenţionat, intră pe Live Oak Drive pentru a trece prin vechea parte rezidenţială a oraşului. Acolo, casele erau mari şi elegante, pomii bătrîni şi cu frunzişul bogat. Unchiul ei se mutase acolo cu cîţiva ani înainte ca ea să plece din Progress. Cu banii nevestii, spusese tatăl ei arţăgos.

Tory nu avea voie să meargă acolo şi, chiar şi acum, simţi puţină panică amestecată cu un sentiment de vinovăţie numai trecînd cu maşina prin faţa căsuţei albe din cărămidă cu tufele sale înflorite şi ferestrele sclipitoare.

Unchiul ei trebuia să fie la serviciu acum, conducînd banca la fel cum o făcea de cînd se ştia ea. Şi, deşi simţea multă afecţiune pentru mătuşa ei, Tory nu avea chef de mîinile agitate şi vocea şoptită a lui Boots Mooney.

Străbătu străzile, trecînd pe lîngă alte case mai mici şi un complex de apartamente care nu existaseră cu şaisprezece ani în urmă. Ridică din sprîncene cînd văzu un magazin care se înălţa roşu şi galben în locul vechiului Progress Drive-In.

Liceul căpătase un corp în plus şi, lîngă piaţă, acolo unde altădată fusese un şir de case dărăpănate, era un părculeţ încîntător. Printre copacii bătrîni se plantaseră alţii tineri şi flori frumoase se revărsau din ghivece de ciment.

Totul părea mai frumos, mai curat, mai proaspăt decît ţinea ea minte. Se întrebă cît de mult avea să se dovedească a fi rămas la fel sub acel strat nou de vopsea.

Cînd intră pe Market, fu ridicol de încîntată să vadă că „Hanson" încă mai era în picioare, avînd aceeaşi firmă veche, iar vitrina îi era tot plină de fluturaşi şi afişe.

Gustul dulceag de Grape Nehi din copilărie îi umplu imediat

gura şi gîtlejul şi o făcu să zîmbească. Observă că salonul de coafură îşi schimbase proprietarul. „Lou's Beauty Shoppe" se numea acum „Hair Today".

Dar „Market Street Diner" se afla în acelaşi loc şi se părea că aceiaşi bătrîni purtînd aceleaşi salopete stăteau la bîrfă în faţă.

Pe la jumătatea străzii, între „Rollins Paint and Hardware" şi „The Flower Basket" se afla vechiul magazin de galanterie. Aceasta avea să fie schimbarea ei, îşi spuse Tory trăgînd lîngă bordură.

Coborî din maşină în căldura zăpuşitoare din toiul dimineţii. Exteriorul clădirii era exact aşa cum şi-l amintea, din cărămizi de clincher legate între ele cu mortar gri ca fumul. Vitrina era înaltă şi mare şi, în clipa aceea, plină de praf şi mizerie de pe stradă. Dar avea să rezolve ea acest lucru.

Uşa era tot din geam, care era crăpat. Proprietarul avea să se ocupe de acest lucru, hotărî ea scoţîndu-şi carneţelul.

Avea să pună o bancă afară, cea îngustă cu spătar din fier forjat care se afla pe drum. Şi, alături, ghivece cu petunii mov şi albe. Flori plăcute.

Sus pe vitrină, deasupra băncii, avea să pună să se inscripţioneze numele magazinului: SOUTHERNCOMFORT.

Asta avea să le ofere clienţilor. Împrejurimi confortabile unde mărfurile erau expuse cu gust şi discreţie.

În închipuirea ei, era deja înăuntru, umplînd rafturile, aranjînd mesele şi lămpile. Nu îşi auzi numele strigat decît în clipa în care fu luată pe sus.

Sîngele îi năvăli în cap şi o cuprinse panica.

– Tory! Mi s-a părut mie că eşti tu. Mă tot uit după tine de vreo două zile.

– Wade, îi rosti ea numele răsuflînd şuierător.

– Te-am speriat, zise el şi, spăşit imediat, o lăsă jos. Iartă-mă, dar mă bucur atît de mult să te văd.

– Lasă-mă să-mi trag sufletul.

– Trageţi-l în timp ce eu te privesc. La naiba, chiar au trecut doi ani? Arăţi superb.

– Adevărat?

Îi făcea plăcere să audă acel lucru, chiar dacă nu îl credea nici o clipă. Îşi dădu părul în spate, în timp ce respiraţia îi revenea la normal.

Deşi el nu avea decît vreun metru şaptezeci şi cinci, ea trebui să dea capul pe spate pentru a-i studia chipul. Îşi aminti că întotdeauna fusese drăguţ, dar îşi închipui că era bucuros că faţa sa angelică din adolescenţă se mai maturizase puţin.

Ochii îi erau ciocolatii. Trăsăturile feței i se mai înăspriseră, dar tot mai avea coşuri. Părul, cu cîteva nuanțe mai deschis decît al ei, era bine tăiat pentru a-l împiedica să se onduleze.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o cămaşă de bumbac de un albastru decolorat. În timp ce ea îl privea, el schiță un zîmbet.

Părea un tînăr chipeş şi prosper, hotărî ea.

– Dacă eu arăt superb, nici n-am cuvinte să-ți spun cum arăți tu. Aveți toți bărbații frumoşi în familie, vere Wade.

El îi aruncă un zîmbet copilăros, dar se abținu să o îmbrățişeze din nou. Ştia că lui Tory nu-i plăcuseră niciodată îmbrățişările şi mîngîierile. Astfel că se mulțumi doar să o tragă de păr uşor.

– Mă bucur că te-ai întors.

– N-aş fi putut să am parte de un comitet de primire mai bun, zise ea şi arătă în jur. Oraşul arată bine. Neschimbat în multe privințe, dar mai bine. Parcă e mai îngrijit.

– Progres în Progress, spuse el. Le datorăm mult familiei Lavelle, consiliului şi, îndeosebi, primarului din ultimii cinci ani. Îl mai ții minte pe Dwight? Dwight Frazier?

– Dwight Nătăfletul, unul dintre Cei Trei Duri, care erați tu, el şi Cade Lavelle.

– Nătăfletul a început să se afirme în liceu, a devenit o vedetă a atletismului, s-a însurat cu regina întoarsă acasă, a intrat în firma de construcții a tatălui său şi a ajutat la transformarea în bine a oraşului. Sîntem cu toții nişte cetățeni model astăzi.

Stînd acolo, cu maşinile care treceau prin spatele lui şi auzind accentul familiar al vocii lui, ea îşi aminti de ce simțise mereu afecțiune pentru el.

– Ți-e dor de năzbîtii, nu-i aşa, Wade?

– Puțin. Ascultă, acum sînt între două întîlniri. Trebuie să mă întorc să conving un Mare Danez pe nume Igor că are nevoie de vaccinul antirabic.

– Mai bine tu decît eu, domnule doctor Mooney.

– Cabinetul meu e peste drum, în capătul străzii. Hai cu mine şi îți fac cinste cu un ceai cu gheață.

– Mi-ar face plăcere, dar trebuie să trec pe la agenția imobiliară să văd ce mi-au găsit, spuse ea şi, zărindu-i licărul din ochi, înclină capul. Ce e?

– Nu ştiu ce părere o să ai, dar ce-ai zice de fosta voastră casă? E liberă.

– Casa? întrebă ea şi, instinctiv, îşi încrucişă brațele, cuprinzîndu-şi coatele.

Destinul era atît de ciudat, îşi spuse ea.

– Nici eu nu ştiu ce părere am. Bănuiesc că ar trebui să aflu.

Într-un oraş cu mai puţin de şase mii de locuitori, era greu să străbaţi două străzi fără să dai peste cineva cunoscut. Nu avea importanţă dacă ai lipsit şaisprezece ani sau şaizeci. Cînd intră în agenţie, văzu o singură persoană la birou.

Femeia era drăguţă, minionă şi aranjată. Părul lung şi blond era pieptănat în spate, lăsîndu-i liberă faţa în formă de inimă dominată de nişte ochi mari, albaştri.

– Bună ziua, spuse ea bătînd din gene şi lăsînd de o parte cartea pe a cărei copertă era un pirat cu pieptul gol. Vă pot ajuta cu ceva?

Tory avu o imagine scurtă a terenului de joacă de la Şcoala Elementară din Progress. Cîteva fetiţe fugeau ţipînd de frică şi dezgust. Şi expresia de înfumurare şi satisfacţie din ochii mari şi albaştri ai conducătoarei, care arunca un rînjet peste umăr, în timp ce părul blond şi lung îi flutura pe spate.

– Lissy Harlowe.

Lissy înclină capul.

– Ne cunoaştem? Îmi pare rău, dar eu nu... , începu ea să spună, dar, deodată, făcu ochii mari. Tory? Tory Bodeen? Nu se poate, spuse ea şi, scoţînd un ţipăt scurt, se ridică imediat de la birou, părînd însărcinată în vreo şase luni după umflătura de sub bluza de un roz pal. Tata mi-a spus că o să vii într-o zi săptămîna asta.

În ciuda faptului că Tory făcu automat un pas în spate, Lissy se duse repede să-şi îmbrăţişeze prietena pe care nu o mai văzuse de atîta timp.

– E nemaipomenit, zise ea apoi dîndu-se înapoi şi zîmbind încîntată. Tory Bodeen se întoarce în Progress după atîta timp. Şi arăţi excelent.

– Mulţumesc, spuse Tory privind-o pe Lissy cum o măsura cu ochii plini de satisfacţie.

Nu exista nici o îndoială cu privire la cine se descurcase mai bine.

– Eşti aproape neschimbată, zise ea. Dar întotdeauna ai fost cea mai drăguţă fată din Progress.

– Ah, ce prostie, zise Lissy fluturînd o mînă, dar nu putu să nu se împăuneze puţin. Acum ia loc şi dă-mi voie să-ţi aduc ceva rece de băut.

– Nu, nu te deranja. Nu vreau nimic. A făcut rost tatăl tău de contractul de închiriere?

– Parcă l-am auzit spunînd că da. Tot oraşul vorbeşte numai despre magazinul tău. Abia aştept să se deschidă. În Progress nu prea se găsesc lucruri frumoase, spuse ea ocolind biroul din nou în timp ce vorbea. Dumnezeu ştie că nu poţi să te duci la Charleston de fiecare dată cînd vrei ceva mai la modă.

– E bine de ştiut, spuse Tory aşezîndu-se şi, astfel, privirea îi căzu pe plăcuţa pe care scria Lissy Frazier. Frazier? Dwight? Te-ai măritat cu Dwight?

– Au trecut cinci ani fericiţi de atunci. Avem un băieţel. Luke al meu e o dulceaţă, spuse ea întorcînd o fotografie înrămată pentru a-i arăta un băieţel de vreo doi ani cu ochi strălucitori. Şi, la sfîrşitul verii, aşteptăm un frăţior sau o surioară pentru el, adăugă ea bătîndu-şi burta satisfăcută, după care îşi mişcă degetele în aşa fel, încît să se vadă verigheta şi inelul de logodnă ale căror diamante sclipiră în lumină. Tu nu te-ai măritat niciodată, scumpo?

Întrebarea aceea fu suficient de înţepătoare pentru ca Tory să îşi dea seama că, lui Lissy, încă îi mai plăcea să fie cea mai bună.

– Nu.

– Vă admir pe voi, femeile de carieră, mai mult decît îţi poţi închipui. Toate sînteţi atît de curajoase şi de deştepte. Ne faceţi pe noi, casnicele, să ne fie ruşine.

Cînd Tory se uită la birou şi la plăcuţa cu numele ridicînd din sprîncene, Lissy rîse şi flutură iar din mînă.

– Ah, vin pe-aici doar de vreo două ori pe săptămînă ca să-l ajut pe tata. După ce-o să nasc, sînt sigură că n-o să mai am nici timp, nici energie.

Şi o să înnebunesc repede stînd acasă cu doi copii, adăugă Lissy în gînd. Dar avea să se ocupe de asta, şi de Dwight, cînd avea să vină momentul.

– Aşa, acum povesteşte-mi ce ai de gînd.

– Mi-ar face mare plăcere să stăm de vorbă, Lissy.

Dacă mi-ai smulge limba din gură şi mi-ai înfăşura-o în jurul gîtului.

– Dar trebuie să mă instalez şi eu.

– Ah, ce proastă pot să fiu. Trebuie să fii moartă de oboseală.

Zîmbetul ei îi spuse lui Tory că, dacă nu era, Lissy sigur era de părere că aşa părea.

– O să avem tot timpul să stăm de vorbă după ce o să te mai linişteşti.

– Abia aştept.

Nu uita că ăştia sînt clienţii de care ai nevoie, îşi aminti Tory.

– Acum cîteva minute m-am întîlnit cu Wade. Mi-a spus de casă – de vechea noastră casă – că ar fi liberă.

– Aşa este. Chiriaşii familiei Lavelle au plecat acum vreo două săptămîni. Dar, scumpo, doar nu vrei să locuieşti tocmai acolo, nu? Avem nişte apartamente frumoase chiar aici, în oraş. River Terrace are tot ceea ce îi trebuie unei fete, inclusiv bărbaţi, adăugă ea făcîndu-i cu ochiul. Instalaţii moderne, mochetă dintr-un perete în altul. Avem unul cu grădină, care e minunat.

– Nu vreau un apartament. Mi-ar plăcea să stau mai departe de oraş. Care e chiria?

– O să mă uit imediat.

Ştia, bineînţeles. Mintea lui Lissy era mult mai ageră decît se aşteptau oamenii. Ea prefera aşa. Îşi mişcă scaunul şi bătu în tastele computerului de formă.

– N-o să înţeleg niciodată chestiile astea. Ştii că are doar două dormitoare şi o baie.

– Da, ştiu.

Uitîndu-se pe ecran, Lissy îi spuse care era chiria lunară.

– E la o distanţă de vreun sfert de oră, douăzeci de minute de oraş cu maşina, cînd apartamentul despre care ţi-am vorbit e la numai zece minute de mers pe jos într-o zi frumoasă.

– Iau casa.

Lissy ridică privirea şi clipi.

– O iei? Nu vrei să te duci întîi s-o vezi?

– Am văzut-o. O să-ţi completez un cec. Chiria pentru prima şi ultima lună?

– Da, spuse Lissy ridicînd din umeri. Trebuie numai să printez contractul de închiriere.

La mai puţin de treizeci de secunde după ce contractul fu semnat şi parafat şi Tory ieşi cu cheile în mînă, Lissy puse mîna pe telefon ca să răspîndească vestea.

Şi aceasta se schimbase. Casa se afla puţin mai departe de un drum de ţară îngust, la mică distanţă de mlaştină. În partea de vest, se întindeau cîmpuri acoperite de culturi de bumbac care tocmai începuseră să iasă. Dar, lîngă fereastra dormitorului, cineva plantase azalee roz şi albe şi o magnolie.

Ea îşi aminti că uşile cu plasă ruginiseră şi tencuiala albă devenise cenuşie. Dar cineva avusese grijă de toate. Geamurile sclipeau, iar tencuiala era proaspătă şi bleu. Fusese adăugată o verandă în faţă, suficient de lată pentru balansoarul de lîngă uşă.

Era aproape primitoare. Bătăile inimii i se înteţiră cînd se îndreptă spre ea. Aveau să fie fantome, dar tocmai pentru ele se

întorsese. Nu era mai bine să le înfrunte pe toate?

Zdrăngăni cheile în mînă. Uşa cu plasă scîrţîi şi ea îşi spuse că era un zgomot plăcut. O uşă prietenoasă trebuia să scîrţîie şi să se trîntească. Băgă cheia în broască şi o răsuci. Trase aer în piept înainte să intre.

Văzu canapeaua uzată cu trandafirii săi decoloraţi, televizorul cel vechi, covorul cu franjuri împletite. Pereţii galbeni fără nici o poză care să înviorezе încăperea. Mirosul de legume gătite prea mult şi de Lysol.

„Tory! Vino imediat şi spală-te. Nu ţi-am spus că vreau ca masa să fie pusă înainte să vină taică-tu?"

Apoi, imaginea se şterse şi ea se trezi într-o încăpere goală. Pereţii erau crem, o culoare simplă, dar practică. Podelele erau goale, dar curate. În aer plutea vag mirosul de zugrăveală şi vopsea.

Se duse la bucătărie după aceea. Suprafeţele dulapurilor fuseseră refăcute cu un cenuşiu închis, iar în jos acestea fuseseră vopsite în alb. Maşina de gătit era nouă – sau mai nouă decît cea deasupra căreia asudase mama ei. Fereastra de deasupra chiuvetei dădea spre mlaştină, ca întotdeauna. Luxuriantă, verde şi misterioasă.

Luîndu-şi inima în dinţi, se întoarse şi porni spre fostul ei dormitor. Oare mereu fusese atît de mic? se întrebă ea. Abia dacă aveai loc să ţii o pisică, deşi fusese suficient de mare pentru nevoile ei. Patul ei se aflase lîngă fereastră. Îi plăcea să privească afară în noapte sau ivirea zorilor. Avusese o măsuţă de toaletă ale cărei sertare se umflau şi se înţepeneau în fiecare vară. Obişnuia să ascundă cărţi în sertarul de jos, pentru că tatăl ei nu-i dădea voie să citească altceva decît Biblia.

În camera aceea, existau amintiri frumoase, dar şi urîte. Cînd citea pe ascuns pînă noaptea tîrziu, cînd visa, cînd punea la cale aventuri cu Hope. Şi, bineînţeles, bătăile. Nimeni nu avea să o mai lovească vreodată.

Hotărî că avea să fie bună pentru o cameră de lucru. Un birou, un dulap pentru dosare, poate chiar şi un fotoliu de lectură şi o lampă. Avea să meargă.

Avea să doarmă în fostul dormitor al părinţilor ei. Da, avea să doarmă acolo şi avea să fie al ei. Dădu să iasă, dar nu putu să reziste. Deschise încet uşa dulapului. Acolo, o întîmpină propria ei fantomă ghemuită în beznă, cu faţa scăldată de lacrimi.

Pînă la opt ani, vărsase lacrimi cît pentru o viaţă întreagă. Lăsîndu-se pe vine, îşi trecu degetele peste podeaua din scîndură şi acestea tremurară pe literele săpate în ea.

Cu ochii închişi, le citi atingîndu-le cu vîrfurile degetelor, aşa cum citesc nevăzătorii alfabetul braille.

EUSÎNTTORY

– Exact. Aşa e. Eu sînt Tory. Nu puteai să-mi iei asta, nu puteai să scoţi asta din mine cu bătaia. Eu sînt Tory. Şi m-am întors.

Se ridică nesigură pe picioare. Aer, îşi spuse. Avea nevoie de aer. Dar o umbră se văzu dincolo de uşa cu plasă. Soarele după-amiezii strălucea în spatele său, făcînd să se vadă conturul unui bărbat.

Cînd uşa se deschise scîrţîind, ea fu iarăşi de opt ani. Singură, neputincioasă. Îngrozită.

CAPITOLUL 4

Umbra îi rosti numele. Întreg, „Victoria", astfel încît acesta se revărsă asemeni unui lichid turnat dintr-o sticlă încălzită.

Îi venea să fugă şi se ruşină, mirînd-o faptul că încă mai exista în ea atîta spaimă, încît ar fi vrut să dea fuga să se ascundă într-o gaură la primul trosnet de creangă. Fantomele casei o înconjurară, şoptindu-i tachinări la ureche.

Fugise şi altă dată. De mai multe ori. Niciodată nu îi fusese de ajutor.

Rămase locului, încremenită. Panica îi străbătu fiinţa făcîndu-i greaţă, cînd uşa se deschise cu un scîrţîit.

– Te-am speriat. Îmi pare rău.

Vocea lui era liniştită, tonul pe care îl folosea un bărbat ca să aline o persoană rănită sau să seducă.

– Am vrut să trec pe-aici, să văd dacă ai nevoie de ceva.

Stătea chiar în dreptul uşii cu soarele în spate, astfel încît trăsăturile nu i se vedeau foarte clar. În mintea ei, gîndurile i se învălmăşeau.

– De unde ai ştiut că sînt aici?

– Ai fost plecată atît de mult încît ai uitat cît de rapid circulă veştile în Progress?

Ei i se păru că aude un zîmbet calculat în glasul lui menit să o

liniştească. Acest lucru însemna că teama ei era vizibilă, transformînd-o într-o ţintă prea uşoară. Asta, măcar asta, putea să facă să înceteze. Îşi împreună mîinile.

– Nu, n-am uitat nimic. Cine eşti?

– Sunetul pe care-l auzi e ego-ul meu care s-a făcut praf. Chiar şi după atîţia ani, aş putea să te recunosc în mijlocul unei mulţimi. Sînt Cade, spuse el apropiindu-se mai mult. Kincaide Lavelle.

Ieşi din lumina puternică pînă cînd ea îl văzu bine.

Kincaide Lavelle, fratele lui Hope. Oare ea l-ar fi recunoscut? Nu, nu credea. Băiatul pe care şi-l amintea era slăbuţ şi cu o înfăţişare fragilă. Bărbatul acela era voinic şi, sub mînecile suflecate ale cămăşii de lucru, se intuiau nişte braţe musculoase. Şi, deşi zîmbea cu destulă uşurinţă, nu era nimic fragil în el.

Părul lui era mai închis decît altădată, de culoarea nucilor, cu vîrfurile răsucite şi decolorate de soare. Întotdeauna îi plăcuse să stea în aer liber. Asta îşi amintea. Îşi mai amintea şi că, uneori, îl vedea plimbîndu-se pe cîmp cu tatăl lui cu un mers legănat care provenea din faptul că erai proprietarul pămîntului pe care păşeai.

Ochii, îşi spuse ea. Ar fi putut să recunoască ochii. Acei ochi de un albastru intens, ca cei ai lui Hope. Soarele îşi lăsase amprenta în colţurile lor, sub forma unor linii fine. De genul care confereau bărbaţilor caracter şi femeilor disperare.

Acei ochi o priveau acum cu un fel de răbdare leneşă care ar fi făcut-o să se simtă stînjenită dacă pulsul i-ar fi fost normal.

– A trecut mult timp, fu tot ce putu să spună.

– Cam jumătate din viaţa mea, spuse el fără să-i întindă mîna.

Instinctul îi spunea că ea ar fi tresărit, punîndu-i pe amîndoi într-o postură jenantă. Părea gata să sară sau să leşine. Nici una dintre variante nu i-ar fi convenit. În schimb, vîrî degetele în buzunarele din faţă ale blugilor.

– Hai să ieşim puţin pe verandă, ce zici? Se pare că balansoarul ăla vechi e singurul scaun pe care-l avem deocamdată.

– Mi-e bine, n-am nimic.

Era albă ca varul şi ochii ei gri care îl fascinaseră întotdeauna erau mari şi strălucitori. Trăind într-o casă dominată în mare măsură de femei, învăţase să facă faţă orgoliului şi momentelor de supărare ale femeilor cu cît mai puţină agitaţie şi risipă de energie. Pur şi simplu, se întoarse şi deschise uşa cu plasă.

– E foarte cald aici, zise el păşind afară şi, ţinînd uşa deschisă, îi făcu semn să vină şi ea.

Neavînd de ales, ea traversă încăperea şi ieşi pe verandă. El îi simţi vag parfumul şi se gîndi la iasomia care prefera să înflorească seara, aproape pe ascuns, în grădina mamei lui.

– Trebuie să fie o adevărată experienţă, spuse el atingînd-o uşor acum, cînd o conduse spre balansoar. Să te întorci aici.

Ea nu tresări, dar se feri uşor.

– Aveam nevoie de o locuinţă şi am vrut să mă instalez repede, zise ea, dar muşchii stomacului refuzau să se relaxeze.

Nu îi plăcea să stea de vorbă cu bărbaţii astfel. Nu se ştia niciodată ce se afla în dosul cuvintelor şi zîmbetelor plăcute.

– Ai trăit în Charleston o vreme. Viaţa e mult mai liniştită aici.

– Vreau linişte.

El se rezemă de balustradă, gîndindu-se că se simţise ceva în glasul ei. Oricît de fragilă ar fi părut, era ceva în ea ca un nerv sensibil gata să cedeze. Ciudat, îşi dădu el seama, asta îşi amintea cel mai mult în legătură cu ea.

Delicateţea ei, ca tăişul unui bisturiu.

– Se vorbeşte mult despre magazinul tău.

– Asta e bine, spuse ea zîmbind slab, dar ochii îi rămaseră gravi şi atenţi. Vorbăria înseamnă curiozitate şi curiozitatea o să-i facă pe oameni să treacă pragul.

– Ai avut un magazin în Charleston?

– Am condus unul. Să fii proprietar e cu totul altceva.

– Aşa e.

Beaux Reves era proprietatea lui acum şi, într-adevăr, a fi proprietar era cu totul altceva. Se uită în spate, spre lanurile cu culturi care se înălţau spre soare.

– Cum ţi se pare totul după atîta timp petrecut departe?

– La fel, spuse ea, dar nu se uită la lanuri, ci la el. Şi deloc la fel.

– Eu gîndeam acelaşi lucru în legătură cu tine. Te-ai maturizat, spuse el uitîndu-se din nou la ea şi privind-o cum îşi încleştă mîinile pe braţele balansoarului ca pentru a se întări. Ochii ţi s-au maturizat. Întotdeauna ai avut ochi de femeie. Cînd aveam doisprezece ani, m-au vrăjit.

Fu nevoie de toată voinţa şi mîndria pe care şi le formase ca să-l poată privi în continuare.

– Cînd aveai doisprezece ani, erai prea ocupat cu năzbîtiile pe care le făceai cu vărul meu Wade şi cu Dwight Nă... Dwight Frazier, ca să mă remarci pe mine.

– Te înşeli. Cînd aveam doisprezece ani, spuse el rar, a fost o vreme cînd observam totul în legătură cu tine. Încă mai am imaginea aceea în minte. Ce-ar fi să nu ne mai prefacem că ea

nu se află chiar aici, între noi?

Tory se ridică brusc, se duse în celălalt capăt al verandei şi îşi încrucişă braţele, privind spre cîmpuri.

– Amîndoi am iubit-o, spuse Cade. Amîndoi am pierdut-o. Şi nici unul dintre noi n-a uitat-o.

Greutatea se lăsă pe pieptul ei, ca nişte mîini care împingeau.

– Nu pot să te ajut.

– Nu-ţi cer ajutorul.

– Dar ce?

Uimit, el se mişcă puţin, după care rămase locului, studiindu-i profilul. Îşi dădu seama că se închisese în ea.Deschiderea aceea cît de mică se închisese din nou.

– Nu-ţi cer nimic, Tory. Asta te aştepţi din partea tuturor?

Ea se simţi mai puternică acum, în picioare, şi se întoarse, privindu-l calmă.

– Da.

O pasăre ţîşni în spatele lui, o zvîcnire gri care se aşeză în tufele de la marginea mlaştinii. Ei i se păru că aceasta cîntă acolo ore întregi pînă cînd Cade vorbi din nou.

Oare uitase acest lucru? se întrebă. Pauzele lungi, ritmul răbdător al discuţiilor provinciale?

– Păcat, spuse el şi inima ei începu să bată mai tare. Dar nu vreau nimic de la tine, în afară, poate, de un cuvînt prietenos din cînd în cînd.Adevărul e că Hope a însemnat ceva pentru amîndoi. Pierderea ei a avut un efect asupra vieţii mele. Nu-mi place să spun despre o doamnă că e mincinoasă, dar, dacă mi-ai spune în faţă că pe a ta n-a afectat-o, ar trebui s-o fac.

– Ce importanţă are pentru tine ce simt eu?

Îi venea să-şi frece braţele din cauza frigului, dar se abţinu.

– Nu ne cunoaştem. Niciodată nu ne-am cunoscut cu adevărat.

– Am cunoscut-o pe ea. Poate că venirea ta readuce totul la suprafaţă. Nu e vina ta, se întîmplă, pur şi simplu.

– Vizita asta e o urare de bun venit sau o avertizare să păstrez distanţa?

El nu spuse nimic pentru o clipă, după care clătină din cap. Amuzamentul îi reveni în privire, o licărire mai iute decît vocea.

– Categoric, ai devenit mai aspră. În primul rînd, nu obişnuiesc să le cer femeilor frumoase să păstreze distanţa. Eu aş fi cel care ar avea de suferit, nu?

Ea nu zîmbi, dar el o făcu şi, de data aceasta, înaintă cu un pas spre ea.

Mişcarea sau, poate, zgomotul cizmelor pe podeaua de lemn,

făcu pasărea să se afunde şi mai mult spre mlaştină şi îi amuţi cîntecul.

– Ai putea să-mi spui să păstrez eu distanţa, dar nu cred că aş asculta. Am venit să-ţi urez bun venit, Tory, şi să te văd. Eram curios. Vederea ta aduce înapoi ceva din vara aia. E firesc. Acelaşi lucru o să se întîmple şi pentru alţii. Trebuia să ştii asta înainte să te hotărăşti să vii.

– Am venit pentru mine însămi.

De aceea pari bolnavă, speriată şi obosită? se întrebă el.

– Atunci, bine ai venit acasă, spuse el şi îi întinse mîna.

Ea ezită, dar părea şi o provocare, nu numai un gest politicos. Cînd i-o acceptă, descoperi că a lui era caldă şi mai puternică decît se aşteptase. La fel cum simţi legătura, ca un fel de clic interior, neaşteptat. Şi deloc binevenit.

– Iartă-mă dacă îţi par neprietenoasă, spuse ea trăgîndu-şi mîna. Dar am foarte multă treabă. Trebuie să încep odată şi odată.

– Anunţă-mă dacă pot să te ajut cu ceva.

– Îţi mulţumesc. Ah... ai aranjat casa foarte bine.

– E o casă bună, zise el privind-o. E un loc frumos. Te las acum, adăugă apoi şi coborî treptele, oprindu-se lîngă o camionetă care avea mare nevoie să fie spălată. Tory? Mai ştii imaginea aia a ta pe care o păstram în minte? o întrebă el deschizînd portiera şi o adiere de vînt îi răvăşi părul decolorat de soare. Acum am una mai bună.

După aceea porni, văzînd-o în oglinda retrovizoare pînă cînd coti ieşind de pe drumul de ţară pe asfalt.

Nu avusese intenţia să aducă vorba despre Hope, nu chiar imediat. Ca proprietar al lui Beaux Reves, ca proprietar al ei, ca prieten din copilărie, îşi spusese că trebuia să-i facă vizita aceea. Dar nu se lăsase păcălit şi nu o păcălise nici pe ea.

Curiozitatea îl trimisese direct la ceea ce localnicii numeau Casa de la Mlaştină, cînd avea o mulţime de alte treburi. Fusese crescut cu gîndul de a conduce ferma, dar el o făcea în felul său. Care nu era pe placul tuturor.

Învăţase să fie politician şi diplomat.Învăţase să joace orice rol era nevoie, atîta timp cît obţinea ceea ce voia.

Se întrebă numai ce rol trebuia să joace cu Tory.

Indiferent dacă ea recunoştea sau nu, sosirea ei strica tot felul de echilibre. Ea era pietricica azvîrlită în apă şi vălurelele aveau să se întindă în lung şi în lat.

Nu ştia ce să facă în privinţa ei, ce voia să facă în privinţa ei. Dar el era un om al pămîntului, iar cei care îşi cîştigau existenţa

de pe urma solului, semințelor și condițiilor meteorologice știau să fie răbdători.

Dintr-un impuls, trase pe dreapta. Nu avea de ce să facă acea oprire, cînd toate treburile lui erau la Beaux Reves. Noile culturi începeau să apară și, odată cu ele, și buruienile. Avea de supravegheat însămînțările. Era un an important pentru planurile pe care le pusese în aplicare. Voia să fie implicat în fiecare etapă.

Totuși, coborî din cabină, traversă podețul de lemn și păși în mlaștină.

Acolo, lumea era verzuie, luxuriantă și plină de viață. Potecile fuseseră curățate și, de-a lungul lor, creșteau niște azalee superbe. Printre magnolii și tupelo, erau o mulțime de flori sălbatice. Nu mai era lumea tulburătoare și ușor periculoasă a copilăriei lui.

Acum era altarul unui copil pierdut.

Tatăl lui îl făcuse. De durere, din mîndrie, poate chiar de furia pe care nu o arătase niciodată. Dar Cade știa că mocnise în el ca un cancer. Acele tumori de furie și disperare crescuseră și se întinseseră în taină și în tăcere.

În spatele zidurilor de la Beaux Reves, durerea fusese tratată ca o boală. Și, aici, își spuse el, fusese transformată în flori.

Crinii dansau în aerul verii într-o paradă de culori vii, iar irișilor galbeni și delicați, cărora le plăcea să aibă picioarele ude, înfloreau deja asemeni unor mici raze de soare. Tufișurile fuseseră tăiate pentru ei. Deși aveau să crească la loc. Cît trăise tatăl lui, fuseseră oameni care le tăiau din nou. Acum, responsabilitatea aceea cădea și pe umerii lui Cade.

Era o băncuță de piatră în luminișul unde Hope făcuse focul în acea ultimă seară a vieții ei. Peste apa maronie ca tutunul și mărginită de chiparoși, ferigi dese și rododendroni cu flori albe se arcuia un pod. Camelii și pansele care, iarna, înfloreau și își răspîndeau parfumul.

Între bancă și pod, în mijlocul unui bazin cu flori albastre și roz, se afla o statuetă de marmură înfățișînd o fetiță rîzînd, care avea să aibă veșnic opt ani.

O îngropaseră cu optsprezece ani în urmă, pe un deal însorit. Dar, aici, în umbrele verzui și miresmele sălbatice, se odihnea sufletul lui Hope.

Cade se așeză pe bancă, bălăngănindu-și mîinile între genunchi. Nu venea des acolo. După moartea tatălui său, cu opt ani în urmă, nu mai venise nimeni, cel puțin nimeni din familie.

Cît despre mama lui, acel loc încetase să mai existe din clipa în care Hope fusese găsită.

Violată, strangulată şi aruncată ca o păpuşă veche. Cît, se întrebă Cade, aşa cum făcuse de nenumărate ori de-a lungul anilor, din ceea ce i se făcuse era din vina lui?

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Recunoscu în gîndul lui că o minţise pe Tory. Voia ceva de la ea, totuşi. Voia răspunsuri. Răspunsuri pe care le aşteptase mai mult de jumătate din viaţă.

Îi trebuiră cinci minute ca să-şi revină.

Ciudat cum, pînă acum, nu îşi dăduse seama cît de mult îi tulburase revederea ei. Avusese dreptate cînd spusese că nu-i acordase atenţie în copilărie. Nu fusese decît fetiţa Bodeen cu care umbla sora lui, nefiind demnă de atenţia unui băiat de doisprezece ani.

Pînă în dimineaţa aceea, acea dimineaţă oribilă de august, cînd ea venise la uşă cu obrazul învineţit şi cu ochii ei mari plini de groază. Din clipa aceea, nu mai existase nimic legat de ea ce el să nu observe. Nimic legat de ea ce el să fi uitat.

Avusese grijă să ştie absolut totul despre locurile unde se dusese, ce făcuse, cu cine fusese, multă vreme după ce plecase din Progress.

Ştiuse, aproape cu exactitate, cînd începuse să-şi facă planuri să se întoarcă.

Şi, totuşi, nu fusese pregătit să o vadă stînd în camera aceea goală, albă ca varul la faţă, astfel încît ochii îi ieşeau în evidenţă ca două rotocoale de fum.

Amîndoi aveau nevoie de timp ca să se liniştească, hotărî Cade ridicîndu-se. Abia apoi aveau să se confrunte reciproc. Atunci aveau s-o confrunte pe Hope.

Se întoarse la camionetă şi plecă să-şi verifice culturile şi oamenii.

Era transpirat şi murdar cînd trecu cu maşina printre stîlpii din piatră care se aflau la intrarea pe aleea lungă şi umbroasă ce ducea spre Beaux Reves. Douăzeci de stejari, cîte zece pe fiecare parte, străjuiau aleea şi se arcuiau deasupra ei alcătuind un tunel verde cu auriu. Printre trunchiurile lor groase, el văzu tufele înflorite, pajiştea întinsă şi panglica unei poteci de cărămidă care ducea spre grădină şi dependinţe.

Cînd era obosit, ca acum, acea ultimă porţiune de drum îl mişca întotdeauna, mîngîindu-l ca o mînă iubitoare. Beaux Reves rămăsese în picioare prin secetă şi război, prin trecerea de la un stil de viaţă la altul.

Pămîntul acela se afla în mîinile familiei Lavelle de mai bine de două sute de ani. Ei îl îngrijiseră, îl hrăniseră, îl blestemaseră,

abuzaseră de el, dar tot supraviețuise. Îi îngropase şi le dăduse viață. Şi, acum, era al lui. Poate casa era o imensă excentricitate în mijlocul eleganței, mai mult fortăreață decît casă, mai mult sfidătoare decît grațioasă. Zidurile din piatră captau razele de soare care apunea şi străluceau. Turnurile se înălțau arogante spre cerul vinețiu.

În spațiul oval din mijlocul aleii circulare era un bazin imens cu flori.

Încercarea unor strămoşi îndepărtați de a mai atenua liniile arogant de masculine, se gîndise Cade întotdeauna. În schimb, marea de flori şi tufe contrasta puternic cu uşile masive din lemn de stejar sculptat şi cu ferestrele înalte.

Lăsă camioneta în curba îndepărtată a aleii şi urcă cele şase trepte de piatră. Veranda fusese adăugată de străbunicul său. Un pic de gingăşie, îşi spuse Cade, cu acoperişul său şi lujerele de viță albă. Putea să stea acolo, dacă avea chef, aşa cum stătuseră cei din neamul său timp de generații întregi, să privească iarba, copacii şi florile fără ca priveliştea să-i fie tulburată de imaginea lucrătorilor asudați de pe cîmpuri.

Motiv pentru care stătea atît de rar acolo. Îşi curăță cizmele de pămînt. Dincolo de uşile acelea, era domeniul mamei sale şi, deşi nu ar fi spus nimic, tăcerea ei dezaprobatoare, privirea ei rece aruncată oricărei urme de pămînt pe podelele ei, ar fi fost mai cumplite decît o predică usturătoare.

Primăvara fusese blîndă, aşa încît ferestrele erau deschise. Parfumurile din grădină pătrundeau înăuntru amestecîndu-se cu cele ale florilor alese pentru interior.

Holul de la intrare era imens, cu podeaua din marmură verde ca marea, astfel încît avea senzația că îşi cufundă picioarele într-o apă rece.

Se gîndi la un duş, la o bere şi la o masă bună şi caldă înainte să se apuce de hîrtii. Se mişcă în linişte, ascultînd, şi nu se simți deloc vinovat că spera să evite orice contact cu familia pînă cînd avea să se spele şi să prindă din nou puteri.

Ajunsese la barul din salonul cel mare şi tocmai desfăcuse o sticlă de „Beck's" cînd auzi clicul unor tocuri. Se strîmbă, dar fața îi era perfect relaxată cînd Faith intră în încăpere.

– Pune-mi şi mie puțin vin alb, dragul meu, trebuie să-mi calmez puțin nervii.

Se întinse pe canapea în timp ce vorbea, oftînd uşor şi atingîndu-şi cu degetul părul scurt şi blond. Era din nou blondă. Se spunea că Faith Lavelle îşi schimba culoarea părului la fel de des cum schimba bărbații.

Erau unii cărora le făcea plăcere să spună acest lucru.

În cei douăzeci şi şase de ani ai săi divorţase de două ori şi adunase şi lăsase mai mulţi iubiţi decît puteau să numere unii. Îndeosebi Faith. Totuşi, reuşea să dea impresia unei flori sudice delicate cu o piele albă ca o camelie şi ochii albaştri ai familiei Lavelle. Nişte ochi albaştri trişti, care puteau să se umple de lacrimi la comandă şi să facă promisiuni pe care ea avea de gînd sau nu să le respecte.

Primul ei soţ fusese un tînăr de optsprezece ani frumos şi sălbatic, cu care fugise cu două luni înainte să termine liceul. Îl iubise cu toată pasiunea şi capriciile vîrstei şi fusese distrusă cînd el o părăsise, lăsînd-o fără nici un ban, după mai puţin de un an.

Ea nu lăsase, însă, pe nimeni să ştie acest lucru. Toată lumea ştia că ea îl lăsase pe Bobby Lee Matthews şi se întorsese la Beaux Reves, pentru că se săturase să joace rolul de nevastă.

După trei ani, se măritase cu un cîntăreţ country-western în ascensiune pe care îl cunoscuse într-un bar. Asta o făcuse din plictiseală, dar stătuse cu el doi ani, pînă cînd îşi dăduse seama că lui Clive îi plăcea să trăiască înşelătoriile şi bătăile din textele pe care le mîzgălea într-o ceaţă de Budweiser şi ţigări Marlboro.

Astfel încît se afla din nou la Beaux Reves, nervoasă, nemulţumită şi, în sinea ei, dezgustată de sine.

Îi aruncă lui Cade un zîmbet dulce cînd el îi aduse paharul cu vin.

– Scumpule, pari epuizat. Ce-ar fi să te aşezi puţin şi să-ţi ţii picioarele sus? zise ea apucîndu-l de mînă şi trăgîndu-l uşor. Munceşti prea mult.

– Poţi să dai şi tu o mînă de ajutor dacă vrei...

Zîmbetul ei deveni tăios.

– Beaux Reves e a ta. Tata a spus-o foarte clar de atîtea ori.

– Tata nu mai e.

Faith doar ridică dintr-un umăr.

– Asta nu schimbă nimic, zise ea sorbind din pahar.

Era o femeie frumoasă care făcea mari eforturi ca să-şi exploateze frumuseţea. Chiar şi acum, pentru o seară petrecută acasă, îşi dăduse cu puţină culoare în obraji, îşi rujase buzele groase cu un roz aprins şi se îmbrăcase cu o bluză de mătase şi pantaloni roz pal.

– Poţi să schimbi orice vrei.

– Am fost crescută ca să fiu decorativă şi inutilă, spuse ea dînd capul pe spate şi întinzîndu-se ca o pisică. Şi mă pricep foarte bine la asta.

– Mă enervezi, Faith.

– Şi la asta mă pricep, zise ea amuzată şi îl înghionti cu piciorul gol. Nu fi nesuferit, Cade. O ceartă o să-mi strice cheful de vin. Şi deja m-am certat cu mama azi.

– Nu trece zi fără să te cerţi cu mama.

– N-aş face-o, dacă n-ar fi atît de critică. A fost morocănoasă aproape toată ziua, zise Faith aruncînd fulgere din ochi. Mai bine zis, de cînd a sunat Lissy din oraş.

– N-avea nici un rost. Doar ştia că Tory vrea să se întoarcă.

– A se întoarce e diferit de a fi aici. Nu cred că-i surîde ideea de a-i închiria Casa de la Mlaştină.

– Dacă n-o să locuiască acolo, o să locuiască în altă parte, spuse el lăsînd capul pe spate obosit şi încercă să mai scape din tensiunea acumulată în ceafă şi umeri pe parcursul zilei. S-a întors şi se pare că intenţionează să rămînă.

– Aşadar, ai fost s-o vezi, spuse Faith bătînd darabana pe pulpă. Îmi închipuiam c-o s-o faci. Cade al nostru îşi face datoria. Ei bine... Cum e?

– Politicoasă, rezervată. Agitată, bănuiesc, din cauza întoarcerii, spuse el şi luă o gură de bere. Atrăgătoare.

– Atrăgătoare? Îmi amintesc un păr ca o scoarţă de copac şi nişte genunchi osoşi. Slăbănoagă şi urîtă.

El nu-i dădu atenţie. Faith avea tendinţa să se bosumfle dacă un bărbat, chiar şi fratele ei, comenta despre frumuseţea altei femei. Nu avea chef de toanele ei.

– Ai putea să faci un efort să fii drăguţă cu ea, Faith. Tory n-a fost de vină pentru ce i s-a întîmplat lui Hope. Ce rost are s-o faci să se simtă ca şi cum ar fi fost?

– Am spus eu că n-o să fiu drăguţă cu ea? zise Faith plimbîndu-şi degetele pe gura paharului, deoarece nu putea să le ţină nemişcate.

– Îmi închipui că nu i-ar strica o prietenă.

Faith lăsă mîna în jos şi vocea ei mătăsoasă se goli de orice inflexiune.

– A fost prietena lui Hope, niciodată a mea.

– Poate, dar nici Hope nu mai e. Şi ţie ţi-ar prinde bine o prietenă.

– Dragule, am o mulţime de prieteni. Numai că nici unul dintre ei nu e femeie. De fapt, e aşa o plictiseală aici, încît s-ar putea ca, într-o seară, să mă duc în oraş. Să văd dacă nu-mi găsesc un prieten pentru cîteva ore.

– Cum vrei, zise el şi, după ce îi dădu piciorul la o parte, se ridică. Mă duc să fac un duş.

– Cade, spuse ea înainte ca el să ajungă la uşă.

Zărise licărirea de dispreț din ochii lui și o duruse.

– Am dreptul să-mi trăiesc viața așa cum vreau.

– Ai dreptul să-ți iroseşti viața așa cum vrei.

– Bine, spuse ea. La fel și tu. Dar cred că, măcar o dată, sînt de acord cu mama într-o privință. Pentru toți ar fi mult mai bine dacă Victoria Bodeen s-ar duce înapoi la Charleston și ar rămîne acolo. Sigur ai fi mai în siguranță dacă te-ai ține departe de orice necazuri ar fi putut aduce cu ea.

– De ce ți-e teamă, Faith?

De tot, se gîndi ea, în timp ce el se îndepărta. Absolut de tot.

Agitată acum, se dădu jos de pe canapea și se duse la ferestrele înalte din față. Nu mai era nimic din frumoasa sudistă languroasă. Mișcările îi erau scurte, aproape nervoase.

Poate avea să se ducă în oraș, își spuse. Undeva. Poate avea să plece, pur și simplu.

Și unde să se ducă?

Nimic nu era așa cum își închipuise că va fi cînd pleca de la Beaux Reves. Nimeni nu era așa cum credea că va fi. Inclusiv ea.

De fiecare dată cînd pleca, își spunea că era definitiv. Dar se întorcea mereu. De fiecare dată cînd pleca, își spunea că avea să fie altfel. Că ea avea să fie altfel.

Dar nu era așa niciodată.

Cum putea să se aștepte să înțeleagă cineva că tot ce se întîmplase înainte, că tot ce se petrecuse de atunci, avea legătură cu seara aceea cînd ea – cînd Hope – avusese opt ani?

Acum, persoana care lega acea seară de toate celelalte se întorsese.

Stînd în picioare și privind pajiștea și grădinile devenind argintii odată cu lăsarea serii, Faith dori ca Tory Bodeen să se ducă naibii.

Era aproape ora opt cînd Wade termină cu ultimul pacient, un cîine metis bătrîn cu insuficiență renală și murmur cardiac.

Stăpînul său la fel de bătrîn nu voia să renunțe la el, așa că Wade trebui să trateze din nou cîinele și să-l liniștească pe stăpîn.

Era prea obosit ca să se ducă la restaurant, așa că se gîndi să-și facă un sandviș sau să desfacă o conservă.

Micul apartament de deasupra cabinetului îi convenea. Era eficient, convenabil și ieftin.

Ar fi putut să-și permită ceva mai bun, lucru pe care părinții lui i-l aminteau mereu, dar prefera să trăiască modest și să folo-

sească profitul obținut de pe urma cabinetului tot pentru acesta.

În prezent, nu avea nici un animal al său, deşi, copil fiind, avusese o întreagă menajerie.

Cîini şi pisici, bineînțeles, şi, odată cu ei, păsări rănite, broaşte, țestoase, iepuri şi, o dată, un purcel pe nume Buster.

Mama sa indulgentă nu pusese piciorul în prag decît atunci cînd vrusese să aducă acasă un şarpe negru pe care îl găsise pe drum.

Fusese sigur că o putea convinge, dar cînd venise la uşa bucătăriei cu ochii plini de rugăminți şi cu un şarpe de un metru şi jumătate care se zvîrcolea în mîinile lui, mama sa țipase atît de tare, încît vecinul lor, domnul Pritchett, venise în fugă, sărind peste gardul care le despărțea casele.

Pritchett făcuse o întindere de tendon popliteu, mama lui Wade scăpase din mînă prețioasa ei carafă de lapte, care se spărsese pe gresie, iar şarpele fusese expediat în rîul de la marginea oraşului.

Dar, sărmana de ea, se gîndi Wade, suportase toate celelalte vietăți pe care el le adusese în casă fără să crîcnească.

Pînă la urmă, avea să aibă o casă a lui cu curte şi timpul necesar pentru a-şi satisface dorințele.

Dar, pînă cînd avea să poată angaja mai mulți oameni, de cele mai multe ori, lucra cel puțin zece ore pe zi, fără să mai pună la socoteală urgențele. Cei care nu aveau timp pentru animale nu trebuiau să aibă aşa ceva. Aceeaşi părere o avea şi în privința copiilor.

Se duse întîi la bucătărie şi îşi luă un măr. Cina, oricum avea să fie, avea să mai aştepte pînă cînd se spăla după ultimul cîine tratat.

Muşcînd din măr, se uită pe scrisorile pe care le adusese cu el îndreptîndu-se spre dormitor.

Îi simți parfumul înainte să o vadă. Acel val fierbinte de feminitate îi izbi simțurile, răvăşindu-i gîndurile.

Se mişcă în pat, un foşnet de piele mătăsoasă pe aşternut.

Nu avea nimic altceva decît un zîmbet care invita.

– Bună, iubitule. Ai muncit mult.

– Ai spus că eşti ocupată în seara asta.

Faith îndoi un deget.

– Am de gînd să fiu. Ce-ar fi să vii încoace să-mi dai de lucru?

Wade aruncă scrisorile şi mărul.

– Ce-ar fi?

CAPITOLUL 5

Wade bănuia că era jalnic pentru un bărbat să fie legat de o femeie toată viața. Şi mai jalnic era atunci cînd acea femeie intra şi ieşea din acea viață ca un fluture lipsit de griji. Iar bărbatul îi dădea voie să o facă.

De fiecare dată cînd ea se întorcea, el îşi spunea că nu avea să-i mai facă jocul.

Şi, de fiecare dată, ea îl vrăjea pînă cînd era prea tîrziu pentru ca el să se mai oprească.

El fusese primul ei bărbat. Dar nu spera că avea să fie şi ultimul.

Nu putu să-i reziste acum mai mult decît cu mai bine de zece ani în urmă. În acea noapte de vară, cînd ea intrase pe geam şi se strecurase în patul lui în timp ce el dormea.

Încă îşi mai amintea cum fusese, să se trezească simțind acel trup subțire şi înfierbîntat lunecînd peste al său, acea gură lacomă sufocîndu-l, devorîndu-l, cuprinzîndu-l pînă cînd deveni tare ca piatra.

Ea avea cincisprezece ani, se gîndi el acum, şi îl posedase cu eficiența rapidă şi lipsită de sentimente a unei tîrfe de cincizeci de dolari. Şi fusese virgină.

Tocmai asta era, îi spusese ea. Nu voia să fie virgină şi se hotărîse să scape de povara aceea cu cît mai puțină agitație posibilă şi cu un bărbat pe care îl cunoştea, care îi plăcea şi în care avea încredere.

Foarte simplu.

Pentru Faith, întotdeauna fusese simplu.

Dar, pentru Wade, noaptea aceea de vară, cu cîteva săptămîni înainte să se întoarcă la colegiu, însemnase primul dintre numeroasele nivele ale complicatei sale relații cu Faith Lavelle.

Făcuseră sex cît putuseră de des în vara aceea. Pe bancheta din spate a maşinii lui, noaptea tîrziu, cînd părinții lui dormeau în celălalt capăt al holului, în toiul zilei, cînd mama lui stătea pe verandă şi bîrfea cu prietenele.

Faith era oricînd dornică şi dispusă. Fusese visul erotic al unui bărbat, devenit realitate.

Şi devenise obsesia lui Wade.

Fusese sigur că avea să-l aştepte.

În mai puţin de doi ani, în timp ce el învăţa asiduu şi făcea planuri pentru viitor, viitorul lor, ea fugise cu Bobby Lee. Wade stătuse beat o săptămînă.

Ea se întorsese, bineînţeles. În Progress şi, în cele din urmă, la el. Fără nici o scuză, fără rugăminţi înlăcrimate de iertare.

Aşa era relaţia lor.

El o detesta pentru asta, aproape la fel de mult cum se detesta pe sine.

– Bine..., zise ea trecînd peste el, trăgînd o ţigară din pachetul de pe noptieră, şi, încălecîndu-l, şi-o aprinse încet. Povesteşte-mi despre Tory.

– Cînd te-ai apucat iarăşi de fumat?

– Astăzi, spuse ea zîmbind şi se aplecă să-l muşte uşor de bărbie. Nu mă certa, Wade. Toată lumea are dreptul la un viciu.

– Care ţi-a scăpat?

Ea rîse, dar se simţea o uşoară încordare, ca şi în ochii ei.

– Dacă nu le încerci, cum ştii care ţi se potriveşte? Haide, dragule, povesteşte-mi despre Tory. Mor de curiozitate să aflu totul.

– Nu-i nimic de ştiut. S-a-ntors.

Faith izbucni într-un hohot de rîs.

– Bărbaţii sînt nişte fiinţe atît de enervante. Cum arată? Cum se poartă? Ce urmăreşte?

– Pare matură şi se poartă ca atare. Are de gînd să deschidă un magazin de suveniruri pe Market Street, spuse el şi, văzîndu-i privirea rece, ridică din umeri. Obosită. Pare obosită, poate puţin cam prea slabă, ca o persoană care nu s-a simţit prea bine în ultima vreme. Dar are un aer de genul celui pe care îl capeţi cînd trăieşti la oraş. Cît despre ce urmăreşte, n-aş putea să-ţi spun. De ce n-o întrebi tu?

Ea îşi plimbă mîna peste umărul lui.

Avea nişte umeri atît de minunaţi.

– Nu mi-ar spune. Nu m-a plăcut niciodată.

– Nu-i adevărat, Faith.

– Eu ştiu mai bine, spuse ea şi, pierzîndu-şi răbdarea, se dădu la o parte de pe el, jos din pat, graţioasă şi agilă ca o pisică, trăgînd din ţigară în timp ce se plimba prin cameră.

Razele lunii cădeau pe pielea ei albă, dîndu-i o uşoară tentă albăstruie, exotică.

El văzu petele mai întunecate de pe trupul ei, care nu erau altceva decît vînătăi.

Vrusese duritate.

– Se uita la mine cu ochii ei ciudaţi şi nu vorbea nimic cu nimeni în afară de Hope. Întotdeauna avea o mulţime de lucruri de vorbit cu Hope. Le vedeai şuşotind tot timpul. Pentru ce să vrea să se întoarcă în Casa de la Mlaştină? Ce-şi închipuie?

– Bănuiesc că îşi închipuie că ar fi plăcut să aibă un acoperiş familiar deasupra capului, spuse el ridicîndu-se şi trăgînd draperiile înainte să o vadă vreunul din vecini.

– Ştii la fel de bine ca mine ce se petrecea sub acoperişul ăla, spuse Faith întorcîndu-se din nou şi ochii îi scînteiară cînd Wade aprinse veioza. Ce fel de om ar vrea să se întoarcă într-un loc unde a fost ţinut prizonier? Poate e chiar nebună, aşa cum vorbeau oamenii.

– Nu e nebună, spuse Wade obosit acum şi îşi puse blugii. E singură. Uneori, oamenii singuri se întorc acasă, pentru că n-au unde să se ducă în altă parte.

Cuvintele acelea nimeriră prea aproape de ţintă. Ea îşi feri privirea şi scutură scrumul.

– Uneori, acasă eşti cel mai singur.

El îi atinse părul, mîngîindu-l uşor. Acest lucru o făcu să vrea să se agaţe de el. Deodată, înălţă capul şi zîmbi strălucitor.

– De fapt, de ce vorbim despre Tory Bodeen? Hai să pregătim ceva şi să mîncăm în pat, zise ea şi, continuînd să-l privească în ochi, îi descheie fermoarul. Întotdeauna am poftă de mîncare cînd sînt cu tine.

Mai tîrziu, el se trezi în întuneric. Ea nu mai era. Nu rămînea niciodată să doarmă cu el în modul cel mai simplu.

Erau momente cînd Wade se întreba dacă dormea vreodată, sau acel motor interior al ei funcţiona continuu, alimentat de nervi şi de nevoi care nu erau satisfăcute niciodată.

Bănuia că acela era blestemul lui, să iubească o femeie care părea incapabilă să-i răspundă cu sentimente sincere. Ar fi trebuit să o elimine din viaţa lui.

Era cel mai sănătos lucru. Nu făcea decît să-l deschidă din nou şi, de fiecare dată, vindecarea dura mai mult.

Mai devreme sau mai tîrziu, din inima lui nu avea să mai rămînă decît un ţesut plin de cicatrici şi numai el avea să fie de vină.

Simţi cum îl cuprindea furia, o fierbinţeală neagră care îi clocotea în sînge.

Lăsînd lumina stinsă, se îmbrăcă pe întuneric. Trebuia să-şi descarce furia, altfel exploda pe dinăuntru.

Ar fi fost mai inteligent, mai comod şi mai bine dacă ar fi luat o cameră la hotel pentru noaptea aceea. Ar fi fost foarte simplu dacă ar fi acceptat ospitalitatea unchiului ei şi ar fi dormit într-una din camerele decorate excesiv pe care Boots le ţinea mereu pregătite.

În copilărie, mereu visase că dormea în casa aceea perfectă pe strada aceea perfectă unde îşi închipuise că totul mirosea a parfum şi soluţie de lustruit.

În schimb, Tory întinse o pătură pe duşumeaua goală şi stătu trează în întuneric.

Mîndrie, încăpăţînare, nevoia de a-şi dovedi ceva sieşi? Nu ştia care erau motivele pentru care îşi petrecea prima ei noapte în Progress în casa goală în care îşi trăise copilăria. Dar îşi aşternuse şi avea să doarmă, conform zicalei.

Dimineaţă avea o mulţime de treburi de făcut. În seara aceea, se uitase deja pe liste şi mai făcuse o duzină.

Trebuia să cumpere un pat şi un telefon. Prosoape noi, o perdea de duş. Avea nevoie de o lampă şi de o masă pe care să o aşeze.

Dormitul sub cerul liber nu mai era aventura care fusese şi faptul că avea gusturi şi necesităţi simple nu însemna că nu avea nevoie de minimum de confort.

Stînd acolo, pe întuneric, folosi listele cam în acelaşi fel în care folosise peretele alb.

Fiecare articol însemnat în minte era încă o cărămidă pusă pentru a ţine departe imaginile şi a se concentra asupra prezentului.

Avea să se ducă la piaţă şi să aprovizioneze bucătăria. Dacă amîna prea mult acest lucru, avea să recapete obiceiul de a sări peste mese.

Cînd îşi neglija corpul, îi era mai greu să-şi controleze mintea.

Avea să se ducă la bancă, se deschidă conturi, unul personal, altul pentru firmă.

Era necesar un drum la „Progress Weekly". Deja îşi formulase anunţul.

În primul rînd, în timp ce îşi amenaja magazinul în cursul săptămînilor următoare, trebuia să fie vizibilă. Avea să facă eforturi să fie prietenoasă, agreabilă. Normală.

Avea să treacă ceva timp pînă cînd se termina cu aşteptatele şuşoteli, întrebări, priviri.

Era pregătită pentru acestea. Cînd deschidea magazinul, oamenii aveau să fie din nou obişnuiţi să o vadă. Şi mai important, aveau să se obişnuiască să o vadă aşa cum voia ea să fie văzută.

Treptat, avea să devină o parte din oraş. Şi, atunci, avea să înceapă să cerceteze. Avea să pună ea întrebări. Avea să înceapă să caute răspunsuri.

Abia cînd avea să le aibă, putea să-şi ia adio de la Hope.

Închizînd ochii, ascultă sunetele nopţii, corul de greieri, atît de monoton şi vesel, în acelaşi timp, ţipătul ascuţit al unei bufniţe în căutare de hrană, trosnetul slab al lemnului, mişunatul şoarecilor care se instalau înăuntrul peretelui.

Trebuia să pună capcane, se gîndi ea somnoroasă. Îi părea rău, dar nu voia să împartă locuinţa cu rozătcarele. Avea să pună bulgări de naftalină sub verandă ca să descurajeze şerpii.

Naftalină, nu? Trecuse atîta vreme de cînd nu mai trăise la ţară. Se punea naftalină împotriva şerpilor şi se agăţa săpun împotriva căprioarelor. Astfel protejai ceea ce era al tău, deşi, înainte fusese al lor.

Iar dacă iepurii veneau prin grădina de legume, puneai din loc în loc bucăţi de furtun, ca să creadă că erau şerpii pe care îi alungai cu naftalina.

Altfel tata venea acasă şi îi împuşca. Trebuia să-i mănînci la cină, chiar dacă ţi-era rău după aceea, pentru că vedeai cît de frumoşi erau cînd ciuleau urechile lungi. Trebuia să mănînci ce îţi dădea Dumnezeu sau plăteai.

Să-ţi fie rău era mai bine decît să mănînci bătaie.

Nu, nu te gîndi la asta, îşi porunci ea, întorcîndu-se pe partea cealaltă pe duşumeaua tare. Nimeni nu avea s-o mai oblige să mănînce ce nu voia. Nimeni nu avea să mai ridice asupra ei o curea sau un pumn.

Ea deţinea controlul acum.

Visă că stătea pe pămîntul moale lîngă un foc care trosnea, fumega şi prăjea nalba-mare pe care o ţinea deasupra flăcării înfiptă într-un băţ. Îi plăcea prăjită, aşa încît exteriorul era negru şi trosnea peste miezul alb. Trăgînd-o, suflă să stingă focul care se prinsese de ea.

Îşi fripse cerul gurii, dar asta făcea parte din ritual. Durerea scurtă şi, apoi, gustul dulceag.

– Parcă ar fi cărbune, spuse Hope răsucind-o pe a ei, care era aurie. Uite, asta e o nalbă-mare prăjită cum trebuie.

– Mie-mi plac aşa cum le fac eu, zise Tory şi, ca să-i do-

vedească, mai scoase una din geantă şi o străpunse cu bățul.

– Cum zice Lilah, „Fiecare cu gusturile lui".

Rîzînd, Hope muşcă delicat din nalba ei.

– Mă bucur că te-ai întors, Tory.

– Întotdeauna am vrut s-o fac. Presupun că mi-a fost teamă. Cred că încă îmi mai e.

– Dar eşti aici. Ai venit, aşa cum trebuia.

– N-am ajuns în noaptea aia, spuse Tory luîndu-şi privirea de la foc şi uitîndu-se în ochii copilăriei.

– Bănuiesc că aşa trebuia să se întîmple.

– Am promis c-o să vin. Zece treizeci şi cinci. Şi n-am venit. Nici măcar n-am încercat.

– Trebuie să încerci acum, pentru că au fost mai multe. Şi or să mai fie pînă cînd o să le pui tu capăt.

Greutatea se lăsa din nou în jos, aşa încît pieptul ei de opt ani se chinuia să respire.

– Cum adică, mai multe?

– Mai multe ca mine. Exact ca mine.

Ochii albaştri şi gravi, adînci ca nişte lacuri, priviră prin fum în cei ai lui Tory.

– Trebuie să faci ceea ce e scris, Tory. Trebuie să ai grijă şi să fii deşteaptă. Victoria Bodeen, fetița spioană.

– Hope, nu mai sînt o fetiță.

– De aceea a venit momentul.

Flăcările se înălțară şi mai mult, devenind mai strălucitoare. Ochii albaştri le captară sclipirile.

– Trebuie să opreşti totul.

– Cum?

Dar Hope clătină din cap şi şopti:

– E ceva în întuneric.

Tory deschise ochii brusc. Inima îi bătea cu putere în piept şi, în gură, simțea gustul fricii şi al nalbei prăjite.

„E ceva în întuneric." Auzi ecoul vocii lui Hope şi foşnetul, asemeni vîntului printre frunze, chiar lîngă fereastră.

Văzu umbra cuiva care păşi în raza lunii.

Copilul din ea ar fi vrut să se ghemuiască, să-şi acopere fața cu mîinile, să-şi dorească să devină invizibilă. Era singură. Lipsită de apărare.

Cel care era afară stătea la pîndă, aştepta.

Chiar şi prin spaima care o stăpînea simți acest lucru. Făcu un efort să-şi golească mintea şi să aducă fața, forma, numele înăuntru. Dar nu era decît peretele de sticlă al groazei.

Spaima nu era numai a ei.

Şi ei se tem, îşi dădu seama. Se tem de mine. De ce?

Mîna îi tremură cînd o îndreptă spre lanterna pe care o ţinea lîngă pătură. Greutatea acesteia o ajută să-şi învingă teama în mare măsură. Nu avea să stea neputincioasă. Avea să se apere, avea să înfrunte, avea să ia poziţie.

Fetiţa fusese o victimă. Femeia nu avea să fie.

Se ridică în genunchi, apăsă pe întrerupătorul lanternei şi fu cît pe ce să ţipe cînd aceasta se aprinse.

O îndreptă spre fereastră ca pe o armă.

Afară însă nu era nimic în afară de umbre şi lumina lunii.

Gîfîia, dar se ridică în picioare. Apoi se duse repede la uşă şi aprinse lumina. Oricine era afară o putea vedea acum. Lasă-i să se uite, îşi spuse ea. Lasă-i să vadă că nu se ascundea în întuneric.

Raza lanternei tresăltă cînd ea trecu repede din dormitor în bucătărie. Aprinse lumina şi acolo. Lasă-i să se uite, îşi spuse ea din nou şi puse mîna pe un cuţit din suportul de lemn pe care îl despachetase. Lasă-i să se uite şi să vadă că nu sînt lipsită de apărare.

Încuiase uşile, un obicei pe care îl căpătase în oraş. Dar era perfect conştientă cît de inutilă era acea precauţie. O lovitură zdravănă de picior ar fi putut sfărîma orice încuietoare.

Ieşi din lumină, trecînd în umbrele din living-room. Cu spatele lipit de perete, îşi impuse să respire mai normal, pînă cînd ajunse să o facă încet şi în linişte. Nu putea să vadă dacă gîndurile îi erau învălmăşite, nu se putea concentra dacă sîngele îi vuia în urechi.

Pentru prima oară după mai bine de patru ani, se pregăti să se deschidă darului cu care fusese blestemată la naştere.

Dar nişte lumini puternice pătrunseră pe fereastră şi inundară încăperea.

Gîndurile i se risipiră ca nişte petale luate de vînt cînd auzi o maşină înaintînd cu viteză pe drum.

Cauciucurile împrăştiară pietrişul, un zgomot ce trăda nerăbdare. Bătăile inimii i se înteţiră din nou cînd se forţă să se apropie de uşă. Vîrî lanterna în buzunarul pantalonilor de trening în care dormise, apucă strîns cuţitul într-o mînă şi descuie.

Farurile se stinseră şi şoferul deschise portiera.

– Ce vrei? strigă Tory şi, scoţînd lanterna din nou, o aprinse. Ce cauţi aici?

– Am venit să vizitez o veche prietenă.

Tory îndreptă raza lanternei spre figura care cobora din ma-

şină. Genunchii i se înmuiară şi pielea îi asudă.

– Hope, şopti ea şi cuţitul îi alunecă printre degete căzînd cu zgomot pe podea. Oh, Doamne.

Alt vis. Alt episod. Sau poate că era doar nebunie. Poate că asta fusese mereu.

Ea venea spre verandă. Lumina lunii îi sclipea în păr şi în ochi. Uşa cu plasă scîrţîi cînd o deschise.

– Parcă ai văzut o stafie sau aşteptai una, spuse ea aplecîndu-se şi ridicînd cuţitul.

Bătu în vîrful lamei cu un deget elegant.

– Dar sînt cît se poate de reală, zise ea şi îi arătă degetul pe care se vedea o picătură de sînge. Sînt Faith, adăugă ea intrînd. Am văzut lumină cînd am trecut cu maşina.

– Faith?

În capul ei era un vuiet asemănător cu cel al mării. Bucuria se stinse treptat cînd rosti numele din nou.

– Faith.

– Exact. Ai ceva de băut pe-aici? întrebă ea ducîndu-se la bucătărie.

Ca şi cum ar fi fost casa ei, îşi spuse Tory, dar îşi aminti că acea casă era, într-adevăr, proprietatea familiei Lavelle. Îşi trecu o mînă peste faţă şi apoi prin păr. Întărindu-se, o urmă pe Faith la bucătărie.

– Am nişte ceai cu gheaţă.

– Mă refeream la ceva mai tare.

– Nu, îmi pare rău, nu am. Nu sînt tocmai pregătită pentru a primi musafiri.

– Observ, spuse Faith şi, intrigată, se învîrti prin bucătărie, punînd cuţitul pe dulap în trecere. Mai spartan decît mă aşteptam. Chiar şi pentru tine.

Aşa ar fi arătat Hope dacă ar fi trăit. Tory nu putea să-şi scoată acel gînd din minte. Ar fi arătat exact aşa, ochi albaştri pe o piele albă, părul de culoarea mătăsii porumbului. Subţire şi frumoasă. Şi în viaţă.

– N-am nevoie de prea mult.

– Asta a fost întotdeauna deosebirea dintre noi, una dintre ele, oricum. Tu n-ai avut nevoie de mult. Eu am avut nevoie de tot.

– Şi ai obţinut totul vreodată?

Faith ridică dintr-o sprînceană, după care zîmbi şi se rezemă de dulap.

– Ah, încă mai strîng. Cum te simţi din nou aici?

– N-am venit de prea mult timp ca să-mi dau seama.

– De suficient timp ca să vii la uşă cu un cuţit de bucătărie în mînă cînd îţi face cineva o vizită.

– Nu sînt obişnuită să primesc vizite la trei dimineaţa.

– Am avut o întîlnire mai tîrzie. Sînt între soţi în momentul ăsta. Tu nu te-ai măritat niciodată, nu?

– Nu.

– Aş putea să jur că am auzit ceva despre faptul că ai fost logodită odată. Presupun că n-a mers.

Senzaţia de eşec, de disperare, de trădare ar fi vrut să iasă la suprafaţă.

– Nu, n-a mers. Bănuiesc că nici căsătoriile tale – două ai spus, nu? – n-au mers.

Faith zîmbi, de data aceasta sincer. Prefera o rivală pe măsură.

– Văd că ai prins grai.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Faith. Şi mi se pare lipsit de sens să te iei de mine după atîta timp. Şi eu am pierdut-o.

– Era sora mea. Niciodată n-ai putut să-ţi aminteşti asta.

– Era sora ta. Şi singura mea prietenă.

Ceva încercă să se mişte în ea, dar Faith se împotrivi.

– Ai fi putut să-ţi faci alte prietene.

– Aşa este. Nimic din ce aş putea să spun n-ar schimba lucrurile, n-ar aduce-o înapoi. Nimic din ce aş putea să spun sau să fac.

– Atunci de ce te-ai întors?

– Nu m-au lăsat să-mi iau adio de la ea.

– E prea tîrziu pentru asta. Crezi în luări de la capăt şi a doua şansă, Tory?

– Da.

– Eu nu. Şi o să-ţi spun de ce, spuse ea scoţînd o ţigară din poşetă şi aprinzînd-o.

După ce trase un fum, flutură ţigara.

– Nimeni nu vrea s-o ia de la capăt. Cei care spun că vor sînt ori mincinoşi, ori se amăgesc, dar, cel mai adesea, mincinoşi. Oamenii vor s-o ia de acolo de unde lucrurile au început să meargă prost şi să pornească într-o altă direcţie fără nici un fel de bagaj. Cei care reuşesc sînt norocoşi, pentru că, într-un fel, sînt capabili să renunţe la poveri ca vinovăţie şi consecinţe.

Mai trase un fum şi o privi pe Tory gînditoare.

– Nu-mi pari prea norocoasă.

– Ştii ceva, nici tu. Şi asta mă miră.

Faith deschise gura tremurătoare, după care o închise la loc şi zîmbi slab.

– Ah, eu călătoresc fără bagaje şi des. Poţi să întrebi pe oricine.

– Se pare că am aterizat amîndouă în acelaşi loc. Ce-ar fi să încercăm să ne înţelegem?

– Atîta timp cît nu uiţi care a ajuns prima, n-o să avem probleme.

– Nu m-ai lăsat niciodată să uit. Dar, în momentul ăsta, aici e casa mea şi sînt obosită.

– Atunci, ne mai vedem, spuse ea ieşind şi lăsînd în urmă o dîră de fum. Somn uşor, Tory. Ah, şi dacă ţi-e frică să stai aici singură, schimbă cuţitul ăla cu o puşcă.

Se opri, deschise poşeta şi scoase un pistol cu mîner sidefat.

– O femeie trebuie să fie prudentă, nu? zise ea şi, rîzînd degajată, dădu drumul armei înapoi în poşetă, o închise şi lăsă plasa să se trîntească în urma ei.

Tory îşi impuse să rămînă în prag, chiar şi atunci cînd farurile o orbiră. Stătu acolo pînă cînd maşina ieşi pe drum şi se îndepărtă cu viteză.

Încuie uşa, după care se întoarse la bucătărie după lanternă şi cuţit.

O parte din ea ar fi vrut să se urce la volan, să se ducă în oraş şi să bată la uşa unchiului ei. Dar, dacă nu putea să-şi petreacă acea primă noapte în casă, avea să-i fie uşor să evite acest lucru noaptea următoare şi aşa mai departe.

Rămase cu spatele lipit de perete şi cu privirea aţintită asupra ferestrei pînă cînd întunericul se mai înmuie şi se trezi primele păsări.

Îi fusese teamă.

Cînd se furişase atît de tăcut pe lîngă fereastră, simţise ceea ce simţea foarte rar. Un pumn de frică ce îi strîngea stomacul.

Tory Bodeen se întorsese acolo unde începuse totul.

Dormea ghemuită pe duşumea ca o ţigancă, iar el îi văzu conturul obrazului şi forma buzelor în lumina lunii.

Ceva trebuia făcut. Ştiuse acest lucru, începuse să facă planuri în felul său tăcut şi ferm. Dar ce şoc avusese văzînd-o acolo, amintindu-şi totul atît de limpede numai văzînd-o.

Fusese uluit cînd ea se trezise brusc, ţîşnind ca o săgeată dintr-un arc. Chiar şi în întuneric, văzu imaginile în ochii ei. Acest lucru făcuse să-i apară broboane de sudoare pe faţă şi în palme. Dar era multă umbră unde se putea ascunde. Crăpături în zid.

Se strecură într-o astfel de crăpătură şi o văzu pe Faith sosind. Părul ei strălucind în lumina lunii şi contrastînd interesant

cu cel întunecat al lui Tory. Tory, care mai degrabă părea să absoarbă lumina, în loc să o reflecte.

În clipa aceea, cînd stătuseră una lîngă alta, cînd glasurile lor se amestecaseră, ştiuse, bineînţeles, unde aveau să-l ducă.

Unde avea să le ducă el.

Avea să fie la fel ca prima oară, atît de demult. Avea să fie ceea ce tot încercase să retrăiască timp de optsprezece ani.

Avea să fie perfect.

Intenţionase să se trezească devreme. Cînd bătaia din uşă o trezi la opt, Tory nu ştia pe cine era mai supărată, pe sine sau pe vizitator. Frecîndu-se la ochi, ieşi din dormitor împleticindu-se, clipi în lumina soarelui şi descuie.

Îi aruncă o privire ameţită de somn lui Cade prin plasă.

– Poate că n-ar trebui să plătesc chiria dacă membrii familiei Lavelle s-au hotărît să facă din această casă a doua locuinţă a lor.

– Poftim?

– Nimic, spuse ea împingînd plasa fără tragere de inimă, după care îi întoarse spatele. Trebuie să beau o cafea.

– Te-am trezit, zise el intrînd şi urmînd-o la bucătărie. Fermierii au impresia că toată lumea se trezeşte în zori. Eu..., zise el şi tăcu brusc cînd ajunse în uşa deschisă a dormitorului. Pentru Dumnezeu, Tory, n-ai nici măcar un pat.

– O să-mi cumpăr unul astăzi.

– De ce n-ai stat la J.R. şi la Boots?

– Pentru că n-am vrut.

– Ai preferat să dormi pe jos? Ce-i asta? întrebă el intrînd în dormitor ca şi cum ar fi fost acasă, îşi spuse Tory, la fel ca sora lui cu cîteva ore în urmă, şi ieşi cu cuţitul în mînă.

– Croşeta mea. Îmi fac un şal nemaipomenit.

Cînd el o privi doar, ea oftă şi se duse furioasă la bucătărie.

– M-am culcat tîrziu şi sînt ţîfnoasă, aşa că ai grijă cum te comporţi.

Fără să spună nimic, el vîrî cuţitul la loc în suport. În timp ce ea punea cafeaua şi apa cu măsură, el aşeză pe dulap farfuria pe care o adusese.

– Ce-i acolo?

– Ţi-a trimis-o Lilah, pentru că ştia că vin încoace, spuse el dînd la o parte staniolul într-un colţ. Chec de cafea. Zice că-ţi plăcea checul ei cu cremă.

Tory se uită fix la prăjitură, uimindu-i pe amîndoi cînd ochii i se umplură de lacrimi. Înainte ca el să apuce să facă o mişcare,

ea ridică mîna ca pentru a-l ține la distanță şi se întoarse cu spatele.

Neputînd să reziste, el îşi trecu mîna peste părul ei, după care o lăsă în jos cînd ea se feri repede.

– Spune-i că-i mulțumesc foarte mult. E bine, da?

– De ce nu vii s-o vezi?

– Nu, nu încă. Cred că n-o să vin o vreme, zise ea şi, mai sigură pe sine, deschise un dulap, de unde luă o ceaşcă.

– Nu-mi oferi şi mie?

Ea îi aruncă o privire peste umăr. Ochii îi erau uscați acum şi limpezi. Nu arăta deloc a fermier, îşi spuse ea. Ah, era bronzat şi zvelt, iar părul îi era decolorat de soare.

Blugii îi erau vechi şi cămaşa de un albastru decolorat.

Avea o pereche de ochelari de soare agățați neglijent de un braț în buzunarul de la piept.

Părea imaginea unui tînăr fermier sudist care emana farmec şi sex-appeal doar cu un zîmbet în concepția unui regizor de la Hollywood.

Ea nu avea încredere în imagini.

– Bănuiesc că trebuie să fiu politicoasă.

– Ai putea să fii nepoliticoasă şi lacomă, dar te-ai simți groaznic mai tîrziu, spuse el.

El observă că avea patru ceşti cu farfurioare, toate albe. Avea un filtru de cafea automat, dar nu avea pat. Rafturile erau aranjate frumos deja, şi ele erau tot albe. În casă, nu exista nici măcar un scaun.

Ce spuneau aceste lucruri despre Tory Bodeen? se întrebă el.

Ea luă alt cuțit şi îl privi ridicînd din sprîncene cînd se pregăti să taie o felie. El clătină din degete pînă cînd ea o lăți.

– Ai poftă de mîncare în dimineața asta? întrebă ea tăind.

– Mi-a mirosit tot drumul, spuse el luînd farfuriile. Ce-ar fi să mergem pe verandă? Mie-mi place cafeaua simplă, adăugă apoi şi ieşi.

Tory oftă şi turnă cafeaua în două ceşti.

Cînd ieşi, îl văzu stînd pe trepte. Ea se aşeză lîngă el, sorbind din cafea şi uitîndu-se spre cîmpuri.

Îi fusese dor de asta. Cînd îşi dădu seama de acest lucru simți mai mult şoc decît durere. Îi lipsiseră diminețile acolo, cînd încă nu era foarte cald, cînd păsările ciripeau minunat şi cîmpurile erau verzi.

Trăise asemenea dimineți minunate chiar şi în copilărie, cînd stătea pe ceea ce fusese o verandă neacoperită din ciment, cră-

pată, privind ziua care venea şi visînd aiureli.

– E un zîmbet plăcut, zise el. Checul sau compania l-au provocat?

Dispăru imediat.

– De ce ai venit încoace, Cade?

– Trebuie să supraveghez munca de la cîmp, să controlez oamenii, spuse el rupînd o bucată de chec. Şi am vrut să te mai văd.

– De ce?

– Ca să văd dacă eşti la fel de drăguţă cum mi-ai părut ieri.

Ea clătină din cap, muşcă din felia de chec şi se trezi instantaneu în minunata bucătărie a lui Lilah. Acest lucru o înveseli atît de mult, încît zîmbi iar şi mai luă o înghiţitură.

– Zău, de ce?

– Ieri arătai puţin mai bine, zise el.Dar trebuie să ţin cont de faptul că n-ai dormit prea bine pe jos. Faci o cafea foarte bună, domnişoară Bodeen.

– N-ai de ce să te simţi obligat să treci să mă vezi. Mi-e bine aici. Nu-mi trebuie decît vreo două zile ca să mă instalez. Oricum, n-o să stau prea mult pe-aici. Amenajarea magazinului o să-mi ia foarte mult timp.

– Îmi închipui. Ia cina cu mine în seara asta.

– Pentru ce?

Cînd el nu răspunse, ea întoarse capul. Ochii lui erau plini de amuzament şi buzele uşor arcuite.Şi, în acea expresie prietenoasă, ea văzu ceva ce reuşise să evite ani de zile. Un interes pur masculin.

– Nu, nu. Oh, nu, spuse ea ridicînd ceaşca şi bînd din cafea.

– Ai fost foarte categorică. Atunci, hai s-o lăsăm pe mîine seară.

– Nu. Cade, sînt sigură că e foarte măgulitor, dar nu am nici timp, nici chef pentru ceva... de genul ăsta.

El îşi întinse picioarele lungi şi îşi încrucişă glezenele.

– Nu ştim la ce gen de lucru se gîndeşte fiecare dintre noi în faza asta. Mie unul îmi place să mănînc bine din cînd în cînd şi am descoperit că îmi place s-o fac într-o companie plăcută.

– Nu ies cu nimeni.

– Este o obligaţie religioasă sau o preferinţă socială?

– E o alegere personală. Acum...

Pentru că el părea să se instaleze foarte confortabil, ea se ridică.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă apuc de treabă. Sînt deja în urmă.

El se ridică şi o văzu făcînd ochii mari şi devenind atentă cînd se apropie puţin mai mult de ea.

– Cineva ţi-a făcut necazuri din belşug, nu-i aşa?

– Nu face asta.

– Tocmai asta e, Tory.

Se dădu puţin în spate, pentru că nu voia să o vadă că se fereşte de el.

– N-aş face-o. Îţi mulţumesc pentru cafea.

După aceea porni spre camionetă, întorcîndu-se cînd deschise portiera. Îi aruncă o privire lungă, gîndindu-se că era bine pentru amîndoi dacă ea se obişnuia cu aşa ceva.

– M-am înşelat, strigă el urcînd în cabină. Şi astăzi eşti la fel de drăguţă.

Ea zîmbi fără să vrea şi îl văzu făcînd acelaşi lucru înainte să întoarcă maşina pentru a ieşi de pe alee.

Rămînînd singură, se aşeză din nou.

– La naiba, murmură apoi şi mai luă o înghiţitură de chec.

CAPITOLUL 6

Băncile independente din oraşele mici erau pe cale de dispariţie. Tory ştia acest lucru pentru că unchiul ei, care conducea „Progress Bank and Trust" de doisprezece ani, nu pierdea nici o ocazie pentru a o spune.

Chiar şi dacă n-ar fi fost relaţia de familie, ar fi ales-o pentru afacerea ei. Era o politică bună.

Se afla pe partea răsăriteană a străzii Market, la două blocuri mai departe de magazinul ei. Acest lucru era şi mai convenabil. Clădirea veche din cărămidă roşie fusese întreţinută cu grijă şi cu dragoste. Acest lucru îi dădea farmec.

Familia Lavelle o înfiinţase în 1853 şi îşi păstrase interesul faţă de proprietatea lor.

Asta era politica, îşi spuse ea apropiindu-se de uşa de la intrare. Dacă voiai să faci afaceri de succes în Progress, Carolina de Sud, făceai afaceri cu familia Lavelle.

Puţine erau lucrurile în care nu erau amestecaţi.

Interiorul băncii se schimbase. Îşi amintea că îşi vizita bunica şi se gîndea că funcţionarii lucrau în cuşti, ca nişte animale exotice de la grădina zoologică.

Acum holul de la intrare era deschis, aproape gol, şi patru funcţionari lucrau la o tejghea înaltă şi lungă.

În spate adăugaseră un geam şi, în dosul unei balustrade şi unei portiţe din lemn înalte pînă la brîu, două angajate stăteau la nişte birouri vechi foarte frumoase pe care se vedeau nişte computere ce păreau extrem de eficiente.

Pereţii erau decoraţi cu cîteva tablouri reuşite ce reprezentau peisaje din Carolina de Sud, atît de pe uscat, cît şi de pe mare.

Cineva, îşi spuse ea, găsise o modalitate de a moderniza fără să distrugă sufletul.

Se întrebă dacă avea să-l poată convinge pe unchiul ei să cumpere unul din tablourile sau vreun alt ornament de perete pe care avea să le aibă în curînd de vînzare.

– Tory Bodeen, chiar tu eşti?

Tresărind uşor, Tory îşi îndreptă atenţia spre femeia din spatele balustradei şi zîmbi, încercînd să-şi aducă aminte cine era, dar nu reuşi.

– Da, bună ziua.

– Cît mă bucur să te revăd, şi atît de maturizată.

Femeia era micuţă de statură, dacă avea vreun metru şaizeci. Ieşi pe portiţă întinzînd ambele mîini.

– Totdeauna am ştiut c-o să fii frumoasă. Nu mă mai ţii minte.

Părea un lucru atît de nepoliticos în faţa acelei bucurii sincere.

Pentru o clipă, Tory fu tentată să folosească legătura, să se agaţe de un nume. Dar nu putea să încalce un jurămînt pentru ceva atît de banal.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. Erai foarte micuţă cînd te-am văzut ultima oară. Sînt Betsy Gluck. Bunica ta m-a pregătit imediat cum am terminat liceul. Îmi aduc aminte cum veneai pe-aici din cînd în cînd şi stăteai cuminte,

– Îmi dădeaţi acadele.

Fu aşa o uşurare cînd îşi aminti şi simţi gustul dulce de cireşe pe limbă.

– Ca să vezi, mai ţii minte asta după atîta timp, spuse Betsy, ai cărei ochi verzi sclipiră cînd îi strînse mîinile. Ai venit să-l vezi pe J.R.

– Dacă e ocupat, pot să...

– Nu vorbi prostii. Am primit instrucţiuni să te conduc direct în

biroul lui, zise ea şi, luînd-o după mijloc, intră pe portiţă împreună cu ea.

Trebuia să se obişnuiască, îşi aminti Tory. Să fie atinsă. Condusă. Nu putea să fie o străină acolo.

– Trebuie să fie atît de fascinant să deschizi un magazin al tău. Abia aştept să vin la cumpărături. Pun pariu că doamna Mooney nu-şi mai încape în piele de mîndră ce e, spuse Betsy şi bătu într-o uşă din capătul unui culoar scurt. J.R., a venit nepoata ta.

Uşa se deschise larg, deodată, şi J.R. Mooney o acoperi cu totul. Masivitatea lui o uluise întotdeauna pe Tory. Cum ieşise acel bărbat uriaş din bunica ei era unul dintre misterele vieţii.

– Iată-te! tună el repezindu-se spre ea.

Tory era pregătită, dar tot rămase fără suflare cînd el o ridică de la pămînt îmbrăţişînd-o cu dragoste. Şi, ca întotdeauna, acea îmbrăţişare, care făcea să-i trosnească oasele, o făcu să rîdă.

– Unchiule Jimmy! spuse ea lipindu-şi faţa de gîtul lui gros şi se simţi, în sfîrşit, acasă.

– J.R., o s-o frîngi ca pe o rămurică.

– E micuţă, spuse el făcîndu-i cu ochiul lui Betsy. Dar e puternică. Betsy, ai grijă, te rog, să stăm cîteva minute liniştiţi, da?

– Nu-ţi face griji. Bun venit acasă, Tory, adăugă ea şi închise uşa.

– la loc. Doreşti să bei ceva? O Coca-Cola?

– Nu, nimic, mulţumesc, spuse ea, dar nu se aşeză, ci ridică mîinile şi le lăsă în jos. Ar fi trebuit să vin ieri.

– Nu-ţi mai face probleme din cauza asta. Eşti aici acum, zise el rezemîndu-se de birou, un bărbat de un metru optzeci şi cinci şi o sută douăzeci şi cinci de kilograme de muşchi.

Părul des şi roşcat nu i se decolorase cu vîrsta, dar se vedeau cîteva fire argintii prin el.

Mustaţa, care îi conferea puţină severitate feţei rotunde, era în întregime argintie, ca şi sprîncenele stufoase. Ochii, mai mult albaştri decît cenuşii, îi păruseră lui Tory foarte blînzi întotdeauna.

Brusc, el zîmbi larg şi strălucitor.

– Fetiţo, se vede de la o poştă că vii de la oraş. La fel de frumoasă şi de rafinată ca o vedetă de televiziune. Lui Boots o să-i facă mare plăcere să te ducă peste tot, spuse el şi rîse cînd o văzu strîmbîndu-se. Ah, o să-i faci şi ei puţin pe plac, nu? N-a avut niciodată fiica pe care şi-a dorit-o, iar Wade nu vrea să se însoare şi să-i dăruiască nepoţele pe care să le dichisească.

– Dacă încearcă să-mi pună un şorţuleţ cu dantelă, o să avem necazuri. O să mă duc s-o văd, unchiule Jimmy, dar, înainte, trebuie să mă instalez şi să mă apuc de treabă la magazin. Peste cîteva zile trebuie să sosească marfa şi provizii.

– Eşti gata să te apuci de lucru, nu?

– Dornică. De multă vreme vreau să fac pasul ăsta. Sper că „Progress Bank and Trust" mai are loc pentru un cont.

– Întotdeauna avem loc pentru mai mulţi bani. O să mă ocup personal de asta imediat.Scumpo, am auzit că ai închiriat casa cea veche.

– Lissy Frazier deţine recordul pentru gura cea mai mare din Progress?

– E la egalitate cu alte cîteva. Nu vreau să te presez sau altceva, dar Cade Lavelle nu te-ar ţine legată de contract, dacă ai vrea să te răzgîndeşti. Boots şi cu mine am vrea să locuieşti la noi. Dumnezeu ştie că avem destul loc.

– Vă mulţumesc, unchiule Jimmy...

– Nu, stai puţin. Nu spune „dar" încă. Eşti o femeie în toată firea. Am şi eu ochi şi văd foarte bine. Trăieşti singură de cîţiva ani buni. Dar nu-mi place deloc ideea de a locui acolo, nu în casa aia. Nu văd cum ar putea fi bine pentru tine.

– Bine sau nu, e necesar. M-a bătut în casa aia, spuse ea şi, cînd J.R. închise ochii, se apropie de el încă puţin. Unchiule Jimmy, nu spun asta ca să te rănesc.

– Ar fi trebuit să fac ceva în privinţa asta. Ar fi trebuit să te scot de-acolo. Să te duc departe de el. Ar fi trebuit să vă iau pe amîndouă.

– Mama n-ar fi vrut să plece, spuse ea cu blîndeţe acum, pentru că el părea să aibă nevoie de aşa ceva. Ştii asta.

– Pe atunci nu ştiam cît de rău era. N-am fost suficient de atent. Dar acum ştiu şi nu-mi place să mă gîndesc că eşti acolo singură, amintindu-ţi totul.

– Îmi amintesc oriunde aş fi. Faptul că locuiesc acolo îmi dovedeşte că pot să înfrunt acest lucru. Pot să trăiesc cu aceste amintiri. Nu-mi mai e frică de el. N-o să-mi mai dau voie să-mi fie.

– De ce nu vii la noi, măcar pentru cîteva zile? Să vezi cum te simţi? o întrebă el şi oftă cînd ea clătină din cap. Asta e soarta mea, să fiu înconjurat de femei încăpăţînate. Bine, stai jos ca să mă apuc de hîrtiile necesare pentru a-ţi lua banii.

La prînz, clopotele de la biserica baptistă bătură de oră fixă. Tory se dădu puţin înapoi şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Vitrina ei sclipea ca un diamant. Cărase cutiile de la maşină în

depozit. Luase măsuri pentru rafturi şi tejghele şi făcuse o listă cu solicitări pe care avea de gînd să i-o arate agentului imobiliar.

Lucra la a doua listă, cu care voia să se ducă la magazinul de fierărie, cînd cineva bătu în geamul crăpat al uşii.

Îl studie pe bărbatul în haine de lucru în timp ce se ducea spre uşă.

Un păr brunet, bine tuns, o faţă chipeşă cu un zîmbet degajat. O pereche de ochelari de soare îi ascundeau ochii.

– Îmi pare rău, n-am deschis încă, spuse ea deschizînd uşa.

– Se pare că ţi-ar prinde bine un tîmplar, zise el şi bătu din nou cu degetul în geamul crăpat. Şi un geamgiu. Cum mai merge, Tory? o întrebă el scoţîndu-şi ochelarii şi lăsînd să se vadă nişte ochi întunecaţi şi pătrunzători şi o cicatrice micuţă chiar sub cel drept. Dwight Frazier.

– Nu te-am recunoscut.

– Cu cîţiva centimentri mai înalt şi cu cîteva kilograme mai slab faţă de ultima oară cînd m-ai văzut. M-am gîndit să trec pe-aici, să te salut în calitate de primar şi să te întreb dacă „Frazier Construction" poate să te ajute cu ceva. Te superi dacă intru puţin?

– Ah, deloc, spuse ea dîndu-se în spate. Nu prea e nimic de văzut deocamdată.

– E un spaţiu bun.

Observă că se mişca bine. Deloc ca puştiul stîngaci şi grăsuţ care fusese.

Aparatul dentar dispăruse şi la fel şi tunsoarea aproape zero asupra căreia insista tatăl lui mereu.

Părea în formă şi prosper. Nu, îşi spuse ea.

Nu l-ar fi recunoscut.

– E o clădire solidă, continuă el, cu o fundaţie zdravănă. Şi acoperişul e foarte bun.

Se întoarse şi îi aruncă zîmbetul care îl ajutase pe dentistul său să-şi cumpere un iaht.

– Noi ştim foarte bine, pentru că l-am pus acum doi ani.

– Atunci, o să ştiu pe cine să chem dacă o să plouă înăuntru.

El rîse şi îşi agăţă ochelarii de soare în gulerul tricoului.

– Frazier construieşte ca să dureze. O să ai nevoie de tejghele, rafturi, vitrine.

– Da, tocmai măsuram.

– Pot să-ţi trimit un tîmplar, la un preţ convenabil.

Era inteligent şi, iarăşi, o politică bună, să foloseşti forţa de muncă locală.

Dacă preţul se încadra în bugetul ei, se gîndi Tory.

– Păi, s-ar putea ca noţiunea ta de preţ convenabil să nu coincidă cu a mea.

Zîmbetul lui era plin de farmec.

– Uite ce. Lasă-mă să aduc cîteva lucruri din maşină. Îmi spui ce vrei şi eu îţi dau un preţ estimativ. O să vedem dacă putem să le facem să coincidă.

Era conştient că îl măsura din privire, chiar în timp ce el îi măsura pereţii.

Era obişnuit cu asta. În copilărie, tatăl lui îl măsurase la fel şi, de fiecare dată, îl găsise sub înălţimea dorită.

Dwight Frazier, fost puşcaş marin, vînător înrăit, consilier municipal şi fondatorul companiei „Frazier Construction", avea standarde foarte ridicate pentru progenitura sa.

Fusese extrem de dezamăgit cînd acesta se dovedise a fi sub înălţimea aşteptărilor.

Tînărul Dwight Junior nu avusese voie niciodată să uite acest lucru.

Adevărul era, se gîndi Dwight scriind cifre pe o foaie de hîrtie, că, într-adevăr, fusese sub înălţimea aşteptărilor. Scund, gras, neîndemînatic, fusese candidatul potrivit pentru glume, ironii şi dezamăgirea tatălui său.

Mai rău, fusese isteţ.

Ca băiat, nu exista combinaţie mai cumplită decît un corp umflat, picioare stîngace şi o minte ageră. Fusese preferatul profesorilor, ceea ce era echivalent cu a avea pe spate o pancartă pe care scria „dă-mi un şut în fund".

Mama lui se chinuise să repare totul cum ştia mai bine. Îndopîndu-l cu mîncare.

În mintea ei, nimic nu era mai bun decît o cutie de „Ho Ho" pentru a îndrepta lucrurile din nou.

Salvarea lui fuseseră Cade şi Wade.

Niciodată nu înţelesese prea bine de ce aceştia acceptaseră să-i fie prieteni.

Categoria socială fusese un motiv. Proveneau din trei dintre cele mai respectabile familii din oraş.

Pentru asta fusese, şi continua să fie, recunoscător.

Probabil că încă mai exista o fărîmă de resentiment în sufletul lui faţă de soarta care îi făcuse pe cei doi înalţi, frumoşi şi agili, iar pe el, gras, şters şi stîngaci.

Dar recuperase. Înzecit.

– Am început să alerg cînd aveam paisprezece ani, spuse el scoţînd din nou ruleta.

– Poftim?

– Te miri, zise el lăsîndu-se pe vine şi notînd iarăşi ceva. M-am săturat de rolul puştiului gras şi m-am hotărît să fac ceva în privinţa asta. Am dat jos şase kilograme în două luni. La început, alergam noaptea, cînd nu mă vedea nimeni. Mi-a fost îngrozitor de rău. Am încetat să mai mănînc cozonacii, bomboanele şi prăjiturile pe care mi le punea mama în pachet în fiecare zi. Mă gîndeam că o să mor de foame.

Se ridică şi îi zîmbi din nou.

– În primul an de liceu, am început să alerg pe pista de atletism seara. Încă eram prea gras, încă mai eram prea lent, dar nu mai vărsam ce mîncam la cină. Se pare că şi antrenorul Hesiter obişnuia să vină acolo seara, cu Chevy-ul său şi în compania nevestei altuia. N-o să spun cine, din moment ce respectiva este şi acum măritată şi are trei nepoţi. Ţine asta, te rog, scumpo.

Fascinată, Tory apucă de capătul ruletei, în timp ce el începu să se dea în spate pentru a măsura spaţiul destinat tejghelei.

– Aşa s-a făcut că, în timpul uneia dintre vizitele noastre pe pista liceului, i-am văzut foarte bine pe domnul antrenor şi pe viitoarea bunică. După cum îţi închipui, a fost foarte jenant pentru toţi.

– Pentru a nu spune mai mult.

– Şi, cu cît spunem mai puţin, cu atît mai bine, ceea ce mi-a sugerat şi antrenorul strîngîndu-mă de gît. A trebuit să fiu de acord. Totuşi, fiind un om corect, sau poate doar suspicios, mi-a făcut o propunere. Dacă aveam să continui să alerg şi mai dădeam jos vreo cinci kilograme, îmi oferea un loc în echipa de atletism din primăvara următoare. Asta a fost înţelegerea noastră tacită, eu să uit incidentul şi el să nu mă omoare şi să-mi arunce cadavrul într-o groapă fără fund.

– Se pare că a fost bine pentru toată lumea.

– Pentru mine a fost, cu siguranţă. Am slăbit şi am şocat pe toată lumea, inclusiv pe mine însumi, nu numai intrînd în echipă, dar şi cîştigînd cursa de cincizeci şi de o sută de iarzi. Am dovedit că alergam foarte bine. Am cîştigat trofeul All Star trei ani la rînd şi dragostea frumoasei Lissy Harlowe.

Ea simţi că îl simpatiza din ce în ce mai mult, ca doi outsideri ce erau.

– O poveste frumoasă.

– Finaluri fericite. Cred că pot să te ajut să-l ai şi tu pe al tău aici, în magazin. Ce-ar fi să mergem să mîncăm ceva şi să discutăm?

– Eu nu..., începu ea, dar se întrerupse cînd uşa se deschise în spatele ei.

– Să nu-mi spui că l-ai angajat pe ticălosul ăsta de doi bani, spuse Wade intrînd şi luînd-o după umeri. Slavă Domnului că am ajuns la timp.

– Doctorul ăsta de căței nu ştie nimic despre clădiri. Du-te şi fă-i o injecție unui pudel, Wade. Eu o să merg la masă cu frumoasa ta verişoară şi posibilă clientă a mea.

– În cazul ăsta, va trebui să vin şi eu ca să-i apăr interesele.

– Am nevoie mai mult de rafturi decît de un sandviş.

– O să am grijă să ai şi una şi alta, spuse Dwight făcîndu-i cu ochiul. Hai să mergem, scumpo, şi ia şi povara asta cu tine.

Totul dură jumătate de oră şi ea se simți mai bine decît se aşteptase. Era o plăcere să vadă prietenia adultă dintre Dwight şi Wade, care îşi avea rădăcinile în băieții pe care şi-i amintea.

Acest lucru o făcu să-i fie dor de Hope.

Îi fu destul de uşor să se relaxeze, în ciuda faptului că rareori se simțea bine în compania bărbaților, deoarece unul era vărul ei şi celălalt avea o căsnicie fericită.

Atît de fericită, încît Dwight îi arătă fotografii ale fiului său înainte să li se aducă sandvişurile.

Tory ar fi spus ceea ce se cuvenea, oricum, dar băiețelul era cu adevărat adorabil, avînd chipul lui Lissy şi ochii pătrunzători ai lui Dwight.

Şi, hotărî ea pornind după aceea să-şi vadă de treburi mai departe, fusese şi constructiv, nu numai uşor.

Nu numai că Dwight înțelesese ce voia ea, dar adusese şi unele îmbunătățiri planului ei inițial, prețul estimativ încadrîndu-se lejer în buget.

Sau se încadrase, după ce ea ezitase, refuzase, întrebase şi se tîrguise.

Ştergîndu-şi broboanele de sudoare imaginare de pe frunte, el îi promisese că totul avea să fie gata pînă la jumătatea lui mai.

Mulțumită, ea se dusese apoi şi cumpărase un pat.

Voia să ia doar salteaua şi scheletul cu arcuri. Anii în care se mulțumise cu puțin nu îi permiseseră să cumpere un lucru din impuls. Şi era ceva foarte ciudat pentru ea acea dorință de a poseda ceva.

O captivă din clipa în care îl văzu.

Plecă de lîngă el de două ori şi se întoarse iar. Prețul nu era exagerat de mare, dar nu avea nevoie de un pat minunat, clasic, din fier, cu stîlpi care încadrau ambele capete ale saltelei. Da, era practic, dar nu necesar.

Un cadru solid şi o saltea bună, atît îi trebuia. Nu trebuia decît să doarmă în el, pentru Dumnezeu.

Discută cu sine scoţînd cartea de credit, ducîndu-se cu maşina la punctul de încărcare, ducîndu-se acasă.

Apoi fu prea ocupată cu căratul, înjuratul şi trasul pentru a-şi mai pierde timpul discutînd.

Stînd între rîndurile proaspăt cultivate cu bumbac, Cade o privi luptîndu-se vreo zece minute. Apoi înjură şi el, se duse la camionetă şi porni spre aleea care ducea spre casa ei.

Nu trînti portiera după ce coborî, dar ar fi vrut s-o facă.

– Ţi-ai uitat brăţările fermecate.

Ea respira greu, cîteva şuviţe de păr îi ieşiseră din coada împletită şi i se lipiseră de faţă, dar reuşise să urce cadrul imens şi greu pînă la jumătatea treptelor verandei. Se îndreptă şi încercă să nu gîfîie.

– Poftim?

– Nu poţi să fii Femeia Fantastică fără brăţările fermecate. Apuc eu de capătul ăsta.

– N-am nevoie de nici un ajutor.

– Nu mai fi nesuferită şi deschide uşa.

Ea se duse furioasă şi trase de uşă.

– Eşti tot timpul aici?

El îşi scoase ochelarii de soare şi îi aruncă. Era un obicei care îl costa în medie două perechi pe lună.

– Vezi cîmpul de colo? E al meu. Acum dă-te la o parte ca să pot să apuc din partea asta. Ce fel de pat mai e şi ăsta?

– Din fier, spuse ea cu o uşoară satisfacţie cînd văzu că el se propti cu spatele în cadru.

– E clar. Trebuie să intrăm cu el pe uşă.

– Ştiam asta, zise ea aplecîndu-se şi ridicînd celălalt capăt al cadrului.

Urmară multe bombăneli, multe eforturi şi o mînă julită din partea ei, dar reuşiră să intre. Ea continuă apoi să meargă cu spatele, forţîndu-se să se încreadă în el cînd o îndrumă spre dreapta sau stînga, pînă cînd ajunseră în dormitor.

– Mulţumesc, spuse ea simţindu-şi braţele ca de cauciuc. Mă descurc singură acum.

– Ai scule?

– Bineînţeles că am scule.

– Bine, atunci adu-le. Mă scuteşti să mă mai duc după ale mele. Trebuie să montăm cadrul înainte să aducem restul.

Cu un gest nervos, ea îşi dădu părul asudat pe spate.

– Pot s-o fac şi singură.

– Şi eşti aproape suficient de nesuferită ca să te las s-o faci. Dar mă împiedică educaţia mea superioară, spuse el, luîndu-i mîna, examinîndu-i pielea julită şi sărutîndu-i-o înainte ca ea să apuce să şi-o tragă. Poţi să-ţi pui ceva pe rană pînă termin eu aici.

Ea se gîndi să-l insulte, să-i poruncească să plece, să-l dea afară în şuturi chiar, dar hotărî că fiecare din aceste lucruri ar fi fost o pierdere de timp. Îi aduse sculele.

El admiră cutia neagră plină cu tot ce trebuia.

– Nu crezi că eşti pregătită pentru toate?

– Probabil că habar n-ai să deosebeşti un cleşte de o cheie fixă.

Vădit amuzat, el scoase un cleşte cu vîrful ascuţit.

– Foarfecă, aşa e?

Cînd pufnitura ei se încheie cu o izbucnire în rîs, el se apucă să scoată cuiele înfipte în cutie.

– – Du-te şi pune-ţi ceva pe rană.

– N-are nimic.

El nu se osteni să o privească sau să schimbe tonul, dar, în glasul lui se simţi o notă uşor poruncitoare.

– Pune-ţi ceva pe rană. Şi, pe urmă, ce-ar fi să pregăteşti ceva răcoritor de băut?

– Uite ce e, Cade, nu sînt o mică gospodină.

El ridică privirea acum şi o măsură calm.

– Eşti mică şi eşti femeie. Iar eu ţin cleştele.

– Nu cred că, dacă ţi-aş sugera unde să-ţi vîri cleştele, ţi-ar dispărea zîmbetul ăsta de pe faţă.

– Nu cred că, dacă ţi-aş spune că eşti sexy cînd te înfurii, te-aş convinge să botezi patul ăsta cu mine după ce îl instalăm.

– Dumnezeule, fu tot ce spuse ea ieşind furioasă.

Îl lăsă în pace.

Auzi zgomotele şi înjurăturile în timp ce ce aduse proviziile înăuntru, le puse la locul lor şi se apucă să facă ceaiul. Avea mîini lungi, se gîndi ea.

Degete elegante de pianist care contrastau cu palmele bătătorite. Era sigură că se pricepea să cultive, să îngrijească şi să culeagă.

Fusese crescut pentru asta. Dar treburile de fiecare zi? Nu, asta era cu totul altceva.

Din moment ce bănuia că nu montase niciodată un pat în viaţa lui privilegiată, îşi închipuia că avea să găsească un adevărat haos în dormitor.

Era hotărîtă să-i lase destul timp ca să facă dezastrul.

Îşi instală noul telefon de bucătărie, puse prosoapele la locul lor şi tăie leneş lămîile pentru ceai. Considerînd că avusese suficient timp ca să se facă de rîs, turnă două pahare peste cuburile de gheaţă şi se duse în dormitor cu ele.

El tocmai strîngea ultimul şurub.

Ochii ei se luminară şi sunetul scurt pe care îl scoase fu de pură încîntare feminină.

– Vai! E excelent. Absolut minunat. Ştiam eu că aşa o să fie.

Fără să se gîndească, îi puse paharele în mîini ca să poată mîngîia fierul.

Prima lui reacţie fu de amuzament şi, apoi, de satisfacţie. Exact cînd el începu să soarbă din paharul cu ceai, ea păşi în centrul cadrului şi îşi plimbă degetele pe zăbrelele de fier.

Iar reacţia lui se transformă în pură dorinţă, atît de primară şi de intensă, încît făcu un pas în spate. Şi-o imagină perfect încleştîndu-şi mîinile în jurul acelor stîlpi cînd el o penetra. Penetrări lungi şi ferme, una după alta, în timp ce ochii aceia de vrăjitoare cu gene lungi se întunecau de plăcere.

– E solid, spuse ea zgîlţîind puţin căpătîiul patului, şi el simţi cum i se strînge stomacul.

– Ar face bine să fie.

– Ai făcut o treabă foarte bună, iar eu am fost nepoliticoasă. Îţi mulţumesc şi îmi pare rău.

– Cu plăcere şi las-o baltă, spuse el dîndu-i paharul, după care trase de lănţişorul ventilatorului din tavan. E cald.

Ar fi vrut să muşte punctul de sub urechea ei stîngă unde maxilarul începea să se curbeze.

Pentru că el vorbea cam scurt, ea continuă să se simtă vinovată.

– Chiar am fost nepoliticoasă, Cade. Nu prea mă pricep să mă port cu oamenii.

– Nu te pricepi să te porţi cu oamenii? Şi vrei să deschizi un magazin unde o să ai de-a face cu oamenii în fiecare zi?

– Or să fie clienţi, spuse ea. Cu clienţii ştiu să mă port foarte bine. Sînt foarte politicoasă cu clienţii.

– Atunci..., spuse el apropiindu-se pînă cînd ajunse chiar în faţa ei, în afara cadrului. Dacă o să cumpăr ceva de la tine, o să fii prietenoasă.

Ea nu trebui să-i citească gîndurile, cînd putea să citească foarte bine în ochii lui.

– Nici chiar atît de prietenoasă, spuse ea şi, cu agilitate, trecu pe lîngă el şi ieşi din cameră.

– Aş putea să fiu un client foarte bun.

– Încerci să mă înfurii din nou.

– Te înfurii din nou. Tory, spuse el punîndu-i mîna pe umăr. Încetează cu asta, adăugă apoi cu blîndeţe cînd ea deveni rigidă.

Puse paharul jos şi o întoarse spre el.

– Vezi, n-a durut deloc, nu?

Avea mîini blînde. Trecuse foarte mult timp de cînd nu mai simţise atingerea blîndă a unui bărbat.

– Nu mă interesează un flirt.

– Pe mine da, dar putem să ajungem la un compromis deocamdată. Hai să încercăm să fim prieteni.

– Nu sînt o prietenă bună.

– Eu sînt. Acum, ce-ar fi să aranjăm şi restul patului ca să poţi dormi ca lumea în noaptea asta?

Ea îl lăsă să ajungă pînă aproape de uşă. Îşi spusese că nu avea să vorbească despre acel lucru. Nu cu el. Cu nimeni, pînă cînd avea să fie pregătită. Dar clocotea în ea.

– Cade. Nu m-ai întrebat niciodată. Nici atunci, nici acum. Nu m– ai întrebat niciodată de unde am ştiut.

Palmele i se umeziră cînd el se întoarse, astfel că îşi cuprinse coatele.

– Nu m-ai întrebat niciodată de unde am ştiut locul unde putea fi găsită. De unde am ştiut ce se întîmplase.

– N-a fost nevoie să te întreb.

Cuvintele îi ieşiră repede acum, ţîşnind asemeni unor arcuri foarte întinse.

– Unii cred că am fost cu ea, deşi am spus că n-am fost. Că am fugit şi am lăsat-o acolo. Că am părăsit-o...

– Eu nu cred asta.

– Iar cei care m-au crezut, care au crezut că am văzut totul aşa cum am spus că am văzut, s-au ferit de mine, şi-au ţinut copiii departe de mine. Nu mă mai priveau în ochi.

– Eu te-am privit în ochi, Tory. Şi atunci şi acum.

Ea trebui să respire adînc ca să se liniştească.

– De ce? Dacă poţi să crezi că am puterea asta, de ce nu mă eviţi? De ce tot vii pe-aici? Te aştepţi să-ţi ghicesc viitorul? Pentru că nu pot. Sau să-ţi vînd vreun pont la bursă? Pentru că nu vreau.

El observă că se îmbujorase, iar ochii ei negri erau plini de emoţii. Una dintre acestea, care le depăşea pe toate celelalte, era furie.

Nu avea să reacţioneze aşa cum bănuia că se aştepta ea.

– Prefer să trăiesc fiecare zi aşa cum vine, mulţumesc. Şi am

un broker care se ocupă de acțiunile mele. Te-ai gîndit vreo clipă că vin pe-aici pentru că-mi place de tine?

– Nu.

– Atunci eşti prima femeie lipsită de vanitate pe care am cunoscut-o în viața mea. Nu ți-ar strica să ai puțină. Acum..., zise el apoi înclinînd capul. Vrei să aducem salteaua aia sau să mă uimeşti spunîndu-mi ce am mîncat la prînz?

Ea rămase cu gura căscată cînd el ieşi din cameră. Chiar făcuse o glumă pe seama acelui lucru?

Oamenii rîdeau de ea sau dădeau ochii peste cap. Sau se depărtau prudenți. Unii o implorau să le rezolve toate problemele şi necazurile.

Dar absolut nimeni nu glumise.

Îşi dezmorți umerii şi se duse să-l ajute să vină cu salteaua.

Lucrară în linişte acum, ea clocotind, el cu mintea în altă parte.

Cînd patul fu pus la punct, el îşi bău tot ceaiul, duse paharul la bucătărie şi porni spre uşă.

– De-aici poți să te descurci şi singură. Am cam rămas în urmă cu lucrul.

Ah, ba n-o să pleci aşa, îşi spuse ea şi fugi după el.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Sincer.

Dintr-un impuls sau de supărare, îl apucă de braț făcîndu-l să se oprească şi să o privească.

– Atunci gîndeşte-te la mine cînd o să ajungi în lumea viselor la noapte.

– Ştiu că ai pierdut ceva timp. Ah, parcă ai spus ceva despre prînz?

Uluit, el clătină din cap.

– Prînz?

Era suficient.

– Da, prînzul tău de astăzi. Jumătate de sandviş cu caşcaval, şuncă şi muştar. Cealaltă jumătate i-ai dat-o cîinelui negru şi slăbănog care vine pe cîmp cînd te vede, zise ea zîmbind acum şi se îndepărtă. Peste puțin timp trebuie să te pregăteşti pentru cină.

El se gîndi puțin, după care se hotărî să-şi urmeze instinctul.

– De ce nu vii încoace să-mi spui ce gîndesc în momentul ăsta?

Ea simți ceva asemănător cu un hohot de rîs vuindu-i în piept.

– Cred că o să te las să păstrezi asta pentru tine.

Şi lăsă plasa să se trîntească în urma ei.

CAPITOLUL 7

Florile o ajutau să nu își piardă mințile, se gîndise Margaret întotdeauna. Cînd își îngrijea florile, acestea nu îi răspundeau niciodată, nu îi spuneau că nu înțelegea, nu își smulgeau rădăcinile plecînd furioase.

Putea să tundă părțile răzvrătite, acele vlăstare care credeau că puteau să crească oricum voiau, pînă cînd planta arăta așa cum voia ea.

Își închipuia că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas nemăritată și s-ar fi ocupat de flori în loc de copii.

Copiii frîngeau inimi numai prin faptul că erau copii.

Dar oamenii se așteptaseră ca ea să se mărite. Și întotdeauna făcuse ceea ce se așteptase din partea ei. Din cînd în cînd, făcea puțin mai mult chiar, dar rar, foarte rar, făcea mai puțin.

Și își iubise soțul, pentru că, sigur, și asta se așteptase din partea ei. Jasper Lavelle era un tînăr chipeș cînd venise să o curteze. Ah, și avusese și farmec, același zîmbet leneș pe care îl vedea uneori pe chipul fiului lor.

Fusese temperamental, dar acest lucru fusese plăcut în tinerețe, cînd ea găsea că asemenea lucruri erau plăcute. Recunoștea același temperament iute la fiica ei. Cea care mai trăia.

Soțul ei fusese genul de bărbat solid și puternic, cu un rîs zgomotos și mîini zdravene. Poate că de aceea vedea atît de mult din el, și atît de puțin din ea însăși, în copiii care le rămăseseră.

Se înfuria cînd se gîndea cît de slabă era amprenta pe care și-o lăsase asupra acelor vieți la crearea cărora ajutase.

În schimb, optase să se concentreze asupra lăsării unei amprente asupra lui Beaux Reves.

Acolo, atingerea ei, concepțiile ei, erau la fel de adînci ca rădăcinile stejarilor bătrîni de pe marginea aleii. Și asta, mai mult decît fiul sau fiica ei, devenise mîndria ei. Dacă Hope ar fi trăit, ar fi fost altfel.

Rupse o floare ofilită fără vreo urmă de regret pentru pierderea acelui lucru care, odată, mirosise atît de frumos. Dacă Hope ar fi trăit, ar fi reflectat toate speranțele şi visele pe care o mamă le insufla fiicei sale. Ar fi dat o nouă strălucire numelui Lavelle.

Jasper ar fi rămas puternic şi fidel şi nu s-ar fi făcut de rîs umblînd cu femei uşoare şi devenind subiect de scandal. Nu s-ar fi abătut niciodată de la calea pe care porniseră amîndoi şi nu şi-ar fi lăsat soția să şteargă petele de pe numele pe care îl împărțeau.

Dar, la urma urmei, Jasper fusese ca o furtună. Cînd nu izbucnea, mocnea. Bănuia că viața alături de el fusese un întreg şir de evenimente. Ultimul fusese faptul de prost gust de a face un infarct în patul amantei. Faptul că femeia aceea avusese bunul-simț şi demnitatea de a sta retrasă cît se muşamalizase totul îi stătea în stomac lui Margaret ca un os ascuțit.

Totuşi, îi era mult mai uşor să fie văduva lui decît îi fusese ca soție.

Nu îşi dădea seama de ce se gîndea atît de mult la el chiar acum, în acea dimineață plăcut de răcoroasă, cînd roua lăsa sărutări ude pe florile ei, iar cerul era de un albastru pal, primăvăratec.

Fusese un soț bun. În prima perioadă a căsniciei lor, fusese un bărbat de nădejde, care lua deciziile pentru ca ea să nu fie nevoită să se ocupe de amănunte. Fusese un tată grijuliu, poate puțin prea indulgent.

Pasiunea dintre ei se mai potolise pînă la prima aniversare a nunții.

Dar pasiunea era un element dificil şi tulburător într-o viață, o emoție atît de pretențioasă şi de instabilă. Nu că l-ar fi refuzat vreodată, bineînțeles, niciodată, de cînd se căsătoriseră, nu îl refuzase în pat.

Margaret era mîndră de acest lucru, de faptul că fusese o soție bună şi supusă. Nu stătuse tăcută, lăsîndu-l să se descarce chiar şi atunci cînd ideea de a face sex îi stîrnise repulsie?

Mai tăie cîteva flori ofilite cu o mişcare scurtă a foarfecii şi le puse în coş.

El fusese cel care se îndepărtase şi se schimbase. Nimic nu mai fusese la fel în căsnicia lor, în viețile lor, în casa lor, după acea dimineață oribilă, acea dimineață toridă de august, cînd o găsiseră pe Hope a lor în mlaştină.

Hope cea dulce şi bine dispusă, se gîndi ea cu o durere care devenise din ce în ce mai surdă şi mai grea cu trecerea anilor.

Hope, micul ei înger, singurul dintre copiii ei care păruse să aibă o adevărată legătură cu ea. Care păruse cu adevărat a ei.

Erau momente, şi după atîţia ani, tot mai erau momente cînd se întreba dacă nu cumva pierderea aceea fusese un fel de pedeapsă. Faptul că îi fusese luat copilul pe care îl iubise cel mai mult. Dar ce crimă, ce păcat săvîrşise care să fi meritat asemenea pedeapsă?

Indulgenţa, poate. Faptul că îi făcuse pe plac fetiţei cînd ar fi fost mai înţelept – era atît de uşor să fii înţelept după mai mult timp – să fi descurajat, chiar să-i fi interzis să se asocieze cu fata Bodeen. Aceea fusese o greşeală, dar sigur nu un păcat.

Şi, dacă fusese un păcat, fusese mai mult al lui Jasper. El îi alungase grijile cînd ea i le mărturisise, ba chiar rîsese de ele. Fata Bodeen era inofensivă, aşa spusese. Inofensivă.

Jasper plătise pentru acea concepţie greşită, acea greşeală, acel păcat, tot restul vieţii sale. Şi tot nu era de-ajuns. Niciodată nu avea să fie de-ajuns.

Fata Bodeen o omorîse pe Hope ca şi cum ar fi strîns-o de gît cu propriile ei mîini mici şi murdare.

Acum se întorsese. Înapoi în Progress, înapoi în Casa de la Mlaştină, înapoi în vieţile lor. Ca şi cum ar fi avut dreptul.

Margaret smulse nişte buruieni şi le aruncă în coş. Bunica ei spunea că buruienile nu erau decît nişte flori sălbatice care creşteau unde nu trebuia. Dar nu erau. Erau nişte intruse care trebuiau smulse, retezate, distruse cu orice preţ.

Victoria Bodeen nu trebuia lăsată să prindă rădăcini şi să înflorească în Progress.

Părea atît de drăguţă, se gîndi Cade. Mama lui, acea femeie admirabilă şi intangibilă. Se îmbrăca pentru munca în grădină cu aceeaşi grijă cu care se îmbrăca pentru orice ocazie. Cu precizie şi perfecţiune.

Purta o pălărie de pai cu boruri largi şi o panglică bleu care se asorta cu fusta lungă din bumbac şi bluza scrobită pe care le proteja cu un şorţ cenuşiu de grădinărit.

La urechi avea perle, două sfere albe la fel de luminoase ca şi gardeniile pe care le iubea atît de mult.

Îşi lăsase şi părul să încărunţească, deşi nu avea decît cincizeci şi trei de ani. Ca şi cum ar fi dorit acel simbol al vîrstei înaintate şi al demnităţii. Pielea îi era netedă. Grijile nu păreau niciodată să se vadă pe chipul ei. Contrastul dintre acel chip drăguţ şi tineresc şi părul cărunt era izbitor.

Îşi menţinuse silueta. Făcea acest lucru printr-un regim sever

şi exerciţii. Surplusul de greutate era la fel de puţin tolerat ca şi buruienile din grădinile ei.

Era văduvă de opt ani de-acum şi intrase atît de bine în acel rol, încît ţi-era greu să-ţi aminteşti că fusese şi altfel.

Ştia că nu era încîntată de el, dar asta nu era o noutate. Nemulţumirea era cel mai adesea exprimată în acelaşi fel ca şi mulţumirea. Cu cîteva cuvinte reci.

Nu mai ţinea minte cînd îl atinsese ultima oară cu emoţie sau căldură. Nu îşi amintea dacă se aşteptase vreodată să facă acest lucru.

Dar ea rămînea mama lui şi el avea să facă tot ce îi stătea în putinţă să micşoreze prăpastia dintre ei. Ştia prea bine cum o prăpastie se putea mări din cauza tăcerii.

Un fluture galben zbură în jurul capului ei, dar ea nu-i dădu atenţie. Ştia că era acolo, la fel cum ştia că el se apropia cu paşi mari pe poteca de cărămidă. Dar ignoră şi acest lucru.

– E o dimineaţă plăcută pentru a sta afară, începu Cade. Primăvara le-a priit florilor.

– Le-ar prinde bine puţină ploaie.

– Se aude că o să plouă puţin diseară. Luna aprilie a fost mai secetoasă decît aş fi vrut.

Se lăsă pe vine, păstrînd o distanţă de un braţ între ei. Albinele zumzăiau înnebunitor printre azalee.

– Cea mai mare parte a semănatului s-a terminat. Trebuie să mă duc să văd ce mai fac vitele. Avem cîţiva viţei care sînt pregătiţi să devină juncani. Am cîteva drumuri de făcut pe ici pe colo. Ai nevoie de ceva?

– Mi-ar trebui nişte pesticid împotriva buruienilor, spuse ea ridicînd privirea atunci.

Ochii ei erau de un albastru mai deschis decît ai lui. Dar la fel de direcţi.

– Doar dacă nu cumva ai vreo obiecţie morală faţă de folosirea lor în grădinile mele.

– Sînt grădinile tale, mamă.

– Şi cîmpurile tale, aşa cum mi s-a reamintit. Te ocupi de ele aşa cum vrei. La fel cum şi proprietăţile sînt tot ale tale. Şi le închiriezi cui vrei.

– Exact.

Putea să fie la fel de rece ca ea cînd dorea.

– Şi venitul obţinut de pe urma cîmpurilor şi proprietăţilor va contribui la bunăstarea lui Beaux Reves. Atîta timp cît va depinde de mine.

Ea rupse o pansea cu degete iuţi şi necruţătoare.

– Venitul nu e o măsură standard după care să-ți trăiești viața.

– Dar, sigur, face viața mai ușoară.

– Nu e nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta.

– Îmi cer scuze. Am crezut că este, spuse el proptindu-și mîinile pe genunchi și așteptă să se relaxeze. Am schimbat modul de conducere al fermei de mai bine de cinci ani. Și funcționează. Totuși, refuzi în continuare să accepți sau să recunoști că am făcut lucrurile să meargă bine. Nu pot să fac nimic în privința asta. Cît despre proprietăți, procedez tot în felul meu. Nu aplic metodele tatei.

– Crezi că el ar fi lăsat-o pe fata aceea a lui Bodeen să pună piciorul într-o casă de-a noastră?

– Nu știu.

– Sau nu-ți pasă, spuse ea continuînd să smulgă buruienile.

– Poate că nu, zise el întorcînd privirea. Nu pot să-mi trăiesc viața întrebîndu-mă tot timpul ce ar fi făcut, ar fi vrut sau ar fi așteptat el. Știu, însă, că Tory Bodeen nu e vinovată de ce s-a întîmplat acum optsprezece ani.

– Te înșeli.

– Ei bine, unul dintre noi se înșeală, spuse el ridicîndu-se. Oricum, e aici. Și are tot dreptul să fie. Nu-i nimic de făcut în privința asta.

Aveau să vadă ei, își spuse Margaret după ce plecă fiul ei. Aveau să vadă ei ce se putea face în privința aceea.

El fu nervos toată ziua. Indiferent de cîte ori încerca și nu reușea să ajungă la sufletul mamei lui, simțea durerea respingerii la fel de acut ca prima oară.

Încetase să mai încerce să-i explice și să justifice schimbările produse la fermă. Încă își mai amintea de seara cînd îi arătase schemele, graficele și planurile, încă își mai amintea cum îl privise și îl informase cu răceală, înainte să părăsească încăperea, că Beaux Reves era ceva ce nu putea fi pus pe hîrtie și analizat.

El bănuia că cel mai mult îl duruse faptul că avusese dreptate. Ferma nu putea fi pusă pe hîrtie. Și nici pămîntul însuși pe care el era atît de hotărît să-l apere, să-l protejeze și să-l lase mai departe următoarei generații Lavelle.

Mîndria și datoria lui față de acel pămînt nu erau mai puțin aprige decît ale ei. Dar, pentru Cade era, și fusese întotdeauna, un lucru viu care respira, creștea și se schimba odată cu anotimpurile. În timp ce, pentru ea, era ceva static, ca un monument bine îngrijit. Sau un mormînt.

Îi tolera lipsa de încredere în el la fel cum tolera amuzamentul şi resentimentele vecinilor. În primii trei ani cînd se ocupase de fermă îndurase nenumărate nopţi de nesomn. Teama şi îngrijorarea că se înşela, că avea să dea greş, că moştenirea care trecuse în mîinile lui avea să i se scurgă printre degete din cauza dorinţei şi încăpăţînării lui de a face lucrurile în propriul fel.

Dar nu se înşelase, nu în privinţa fermei. Da, îl costase mult timp, efort şi bani pentru a cultiva bumbac în mod organic. Dar pămîntul – ah, pămîntul prospera. Îl vedea explodînd vara, odihnindu-se iarna şi, primăvara, însetat de ceea ce avea să semene el.

Refuza să-l otrăvească, indiferent cît de mulţi îi spuneau că, prin refuzul acela, condamna şi solul şi recolta. Îl numiseră perseverent în greşeală, încăpăţînat, nebun şi chiar mai rău.

Şi, în primul an cînd întrunise standardele guvernului pentru bumbacul organic, culesese şi vînduse recolta, sărbătorise îmbătîndu-se în liniştе, singur în biroul din turn care fusese al tatălui său.

Cumpără mai multe vite, deoarece credea în diversificare. Luă mai mulţi cai, pentru că îi iubea. Şi pentru că, atît caii cît şi vitele produceau bălegar.

Credea în forţa şi valoarea bumbacului verde. Studie, experimentă. Învăţă. Rămase credincios convingerilor sale suficient de mult pentru a smulge buruienile cu mîna cînd era nevoie, îngrijindu-şi băşicile fără să crîcnească. Urmărea cerul şi rapoartele legate de acţiuni la fel de atent Şi vîra profiturile înapoi în pămînt la fel cum vîra bumbacul după cules.

Şi alte operaţiuni erau necesare, închirierile, arendele, fabricile. Le folosea, jongla cu ele.

Dar nu erau stăpîne pe sufletul lui.

Pămîntul însă era.

Nu putea să explice acest lucru şi nici nu încercase vreodată. Dar iubea Beaux Reves aşa cum unii bărbaţi iubesc o femeie. Complet, obsesiv, cu gelozie. În fiecare an sîngele îi clocotea în vine cînd acesta dădea naştere pentru el.

Dimineaţa răcoroasă se transformase într-o după-amiază zăpuşitoare pînă cînd îşi termină treburile. Avea lista în minte, ştergînd punctele unul după altul, sistematic.

Trecu pe la pepiniera care se afla la două blocuri de piaţa oraşului pentru a cumpăra pesticid pentru mama lui. Şirurile de flori îi atraseră atenţia. Alese dintr-un impuls o tavă cu trandafiri roz şi o luă înăuntru.

Familia Clampett avea pepiniera de zece ani, iniţial fiind o

afacere secundară pentru a le suplimenta venitul adus de ferma de soia. De-a lungul anilor, florile le aduseseră mai mulți bani decît recoltele. Cu cît se bucura pepiniera de mai mult succes, cu atît erau mai plini de ei bărbații Clampett.

– Mai ia una pentru douăzeci la sută reducere, spuse Billy Clampett pufăind dintr-o țigară Camel chiar sub placa pe care scria „Fumatul interzis" agățată de mama lui pe perete.

– Trece-mă cu două, atunci. O s-o iau pe cealaltă la ieşire, spuse Cade punînd tava pe tejghea.

Fusese coleg de şcoală cu Billy, deşi nu fuseseră niciodată prieteni.

– Cum merge treaba?

– Încet, dar sigur, spuse Billy mijind ochii prin perdeaua de fum.

Aceştia erau întunecați şi nemulțumiți. Îşi purta părul tuns perie, aşa încît părea țepos, şi nu avea nici o culoare definită. Se mai îngrăşase după ce terminase şcoala sau, mai bine-zis, îşi pierduse muşchii care făcuseră din el vedeta echipei de fotbal.

– O să sădeşti astea ca altă cultură de acoperire?

– Nu.

Neavînd chef să se certe, Cade se duse să se uite la nişte ghivece. Alese două de o nuanță verde-gri şi le puse pe tejghea.

– Îmi trebuie nişte „Roundup".

Billy stinse țigara şi dădu drumul chiştocului în sticla cu apă pe care o ținea sub tejghea. Ştia foarte bine că nu trebuia să lase urme, altfel mama lui îi făcea scandal.

– Ia te uită, credeam că nu eşti de acord cu chestiile astea. De cînd nu mai eşti prietenul copacilor?

– Şi o pungă de pămînt pentru trandafiri, zise Cade degajat.

– Ai putea să iei şi nişte aldicarb; te interesează nişte insecticide?

– Nu, mulțumesc.

– Nu, aşa e, spuse Billy rîzînd ironic. Pe tine nu te interesează insecticidele, pesticidele şi îngrăşămintele pe bază de chimicale. Recoltele tale sînt pure. S-a scris despre tine într-o revistă din cauza asta.

– Cînd ai început să citeşti? întrebă Cade pe un ton agreabil. Sau te-ai uitat numai la poze?

– Revistele şi discursurile nu au nici o importanță pe-aici. Toată lumea ştie că stai şi obții profituri de pe urma banilor pe care îi bagă vecinii tăi în cîmpurile lor.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa, se răsti Billy. Ai avut vreo doi ani buni. Norocul

prostului, dacă vrei să ştii părerea mea.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, Billy. Vrei să-mi faci socoteala?

– Mai devreme sau mai tîrziu, o să dai de necaz. Inviţi molime şi boli.

Fusese o zi lungă şi plictisitoare şi Cade Lavelle era una dintre ţintele preferate ale lui Billy. Tăntălăul nu riposta niciodată.

– Dacă se infestează culturile tale, le afectează şi pe ale altora. Şi o să plăteşti de o să te usuci.

– O să ţin minte, spuse Cade scoţînd cîteva bancnote din portofel şi punîndu-le pe tejghea. Duc astea la maşină pînă faci tu socoteala.

Îşi ţinea temperamentul în frîu ca pe un cîine furios. Dacă îl lăsa liber, era ceva rece şi sălbatic. Billy Clampett nu merita nici timpul, nici efortul care l-ar fi costat pentru a-l aduce la loc în frîu odată ce scăpa.

Îşi spuse acest lucru punînd ghivecele şi tăvile în maşină.

Cînd se întoarse, pesticidul şi punga de zece kilograme de pămînt se aflau pe tejghea.

– Treo dolari şi şase cenţi, spuse Billy numărînd restul cu o încetineală exagerată. Am văzut-o pe soră-ta prin oraş. Arată foarte bine acum, zise el ridicînd privirea. Chiar foarte bine.

Cade vîrî restul în buzunar, unde îşi ţinu pumnul în continuare, pentru că ar fi vrut să-l vîre în gura aceea rînjită.

– Ce mai face nevastă-ta, Billy?

– Darlene este foarte bine. Gravidă din nou, a treia oară. Bănuiesc că am plantat încă un fiu zdravăn în ea. Cînd lucrez un cîmp sau o femeie o fac aşa cum trebuie, spuse el şi ochii îi licăriră cînd zîmbetul i se lărgi. Întreab-o pe soră-ta.

Cade scoase mîna din buzunar şi îl apucă de guler înainte ca vreunul dintre ei să fi fost pregătit pentru asta.

– Încă ceva, spuse el încet.Ar trebui să-ţi aminteşti cine deţine ipoteca pe casa aia în care locuieşti. Aminteşte-ţi asta, Billy. Şi o să stai departe de soră-mea.

– Îţi fluturi banii foarte repede, dar n-ai curaj să-ţi încerci pumnii ca un bărbat adevărat.

– Stai departe de soră-mea, repetă Cade, altfel o să descoperi ce am curaj să fac.

Îi dădu drumul, îşi luă cumpărăturile de pe tejghea şi ieşi cu paşi mari. Porni şi se opri abia la primul semafor, unde stătu nemişcat, cu ochii închişi, pînă cînd valul roşu de furie se mai potoli.

Nu ştia ce era mai rău, faptul că fusese cît pe ce să se ia la

bătaie cu Clampett în mijlocul florilor sau că i se sădise în minte bănuiala că sora lui lăsase un gunoi de genul lui Clampett să pună mîna pe ea.

Porni din nou şi se îndreptă spre Market. Găsi un loc liber la un bloc distanţă de magazinul lui Tory, chiar în spatele camionetei lui Dwight. Făcînd tot posibilul să îşi controleze nervii, scoase ghivecele şi le aşeză lîngă uşă.

Auzi zgomotul unui ferăstrău electric chiar înainte să intre.

Baza tejghelelor era pusă deja şi primul rînd de rafturi fusese montat. Alesese lemnul de pin şi doar le lăcuise. O alegere înteleaptă, îşi spuse Cade. Simple şi curate, rafturile aveau să scoată mărfurile în evidenţă, în loc să distragă atenţia de la ele. Podeaua era acoperită cu prelată şi unelte, iar aerul mirosea a rumeguş şi sudoare.

– Salut, Cade, spuse Dwight ducîndu-se spre el ocolind sculele.

Cade îi atinse cu degetul cravata cu dungi albastre şi aurii.

– Ce aranjat eşti.

– Am avut o întîlnire cu nişte bancheri, spuse Dwight şi, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că aceasta se încheiase, îşi lărgi nodul. Am trecut pe-aici să văd cum mai merge treaba înainte să mă duc la birou.

– Faci progrese.

– Clienta ştie foarte bine ce vrea şi cînd, spuse Dwight dînd ochii peste cap. Ne aflăm aici ca să-i facem pe plac şi, dă-mi voie să-ţi spun, nu se lasă deloc. Fetiţa aia slăbănoagă a devenit o femeie de afaceri încăpăţînată.

– Unde e?

– În spate, spuse Dwight arătînd din cap spre o uşă închisă. Nu stă în cale, ceea ce e foarte bine. Mai bine-zis, nu stă în cale odată ce obţine ceea ce vrea.

Cade se mai uită o dată în jur.

– Ceea ce vrea arată bine, hotărî el.

– Trebuie să recunosc că aşa este. Ascultă, Cade..., zise Dwight mişcîndu-se de pe un picior pe altul. Lissy are o prietenă.

– Nu.

– Dumnezeule, ascultă-mă măcar.

– Nu-i nevoie. Are o prietenă necăsătorită care ar fi perfectă pentru mine. Ce-ar fi să-i dau un telefon acestei prietene sau să trec pe la voi să luăm cina cu toţii sau să ne întîlnim să bem ceva?

– Ei bine, de ce nu? Lissy o să mă bată la cap pînă cînd o s-o faci.

– Nevasta ta, capul tău, problema ta. Spune-i lui Lissy că tocmai ai aflat că sînt homosexual sau ceva de genul ăsta.

– Ah, da, asta o să meargă, spuse Dwight atît de amuzat de idee, încît rîse în hohote. O să meargă foarte bine. O să înceapă imediat să-ți caute bărbați.

– Dumnezeule mare, spuse Cade dîndu-şi seama că nu era deloc imposibil. Atunci spune-i că am o relație secretă cu cineva.

– Cu cine?

– Alege pe cineva, spuse Cade indiferent şi se îndreptă spre uşa din spate. Doar să-i spui nu, adăugă el şi bătu în uşă, dar intră fără să aştepte un răspuns.

Tory era cocoțată pe o scară şi schimba un neon.

– Lasă-mă pe mine.

– Sînt aproape gata. Asta e obligația chiriaşului, nu a proprietarului.

Încă o mai deranja puțin faptul că aflase că el era proprietarul clădirii.

– Văd că au înlocuit geamul de la uşa din față.

– Da. Mulțumesc.

– Şi se pare că au reparat şi aerul condiționat.

– Aşa e.

– Dacă vrei să te certi cu mine astăzi, va trebui să stai la rînd. E o coadă destul de mare, spuse el şi îi întoarse spatele, cu mîinile în buzunare.

Observă că, pentru încăperea aceea, alesese rafturi metalice. Cenuşii, urîte, solide şi practice. Erau deja pline cu cutii de carton numerotate.

Cumpărase un birou, tot solid şi practic. Un computer şi un telefon se aflau deja la locurile lor, ca şi un teanc de hîrtii puse în ordine.

În zece zile, se organizase destul de mult. Şi nici măcar o dată nu îi ceruse, sau îi acceptase, ajutorul. Ar fi vrut ca acest lucru să nu-l supere atît.

Purta o pereche de pantaloni scurți negri şi un tricou şi adidaşi gri. Ar fi vrut ca acele lucruri să nu-l atragă.

Se întoarse cînd ea coborî de pe scară şi vru să o strîngă exact cînd ea vru să facă acelaşi lucru.

– O pun eu la loc.

– Pot s-o fac şi singură.

El trase de scară, dar şi ea făcu la fel.

– La naiba, Tory.

Pierderea aceea neaşteptată a cumpătului, fulgerul periculos din ochi, o făcură să se dea înapoi şi să-şi împreune mîinile. El

strînse scara şi o vîrî într-o debara.

Cînd rămase pe loc, cu spatele, ea simţi un fel de vinovăţie şi milă. I se păru ciudat că nu simţea frică sau emoţie, aşa cum se întîmpla de obicei în prezenţa bărbaţilor furioşi.

– Ia loc, Cade.

– De ce?

– Pentru că se pare că ai nevoie.

Se duse la micul frigider şi scoase o sticlă de Coca-Cola, pe care o deschise.

– Poftim, răcoreşte-te.

– Mulţumesc, zise el şi se trînti pe un scaun de lîngă biroul ei, luînd o înghiţitură zdravănă din sticlă.

– Ai avut o zi proastă?

– Am avut multe altele mai bune.

Fără să spună nimic, ea deschise poşeta şi scoase cutia în care ţinea aspirinele. Cînd îi oferi două, el ridică din sprîncene.

Ea simţi că îi iau obrajii foc.

– N-am... Se vede, atîta tot.

– Îţi mulţumesc, spuse el şi înghiţi aspirinele, oftă şi îşi dezmorţi umerii. Bănuiesc că n-ai fi dispusă să mă faci să mă simt şi mai bine aşezîndu-te pe genunchii mei.

– Nu.

– Am întrebat şi eu. Ce-ai zice de cină şi un film? Nu, nu spune nu fără ca măcar să te gîndeşti, zise el înainte ca ea să scoată vreun sunet. Numai cina şi un film. La naiba, o pizza, un burger, ceva ca între prieteni. Îţi promit că nu te cer în căsătorie.

– E o uşurare, dar nu prea e un imbold.

– Gîndeşte-te măcar cinci minute, spuse el punînd sticla pe birou şi ridicîndu-se. Vino pînă afară. Ţi-am adus ceva.

– N-am terminat aici.

– Femeie, trebuie să te împotriveşti la orice lucru? Mă oboseşti.

Ca să rezolve problema, o luă de mînă şi o trase afară.

Ea ar fi putut să se împotrivească, doar din principiu. Dar erau doi tîmplari în magazin, adică două perechi de ochi şi de urechi. Ar fi avut mai puţine lucruri de povestit, dacă ea ieşea de bunăvoie.

– Mi-a plăcut cum arătau, zise el arătîndu-i ghivecele şi continuînd să o tragă spre camionetă. Dacă nu-ţi plac, poţi să le schimbi la „Clampett's". Acelaşi lucru e valabil şi pentru astea, bănuiesc.

Se opri şi scoase o tavă.

– Dar cred că se potrivesc destul de bine.

– Cu ce?

– Cu tine, cu casa ta. Consideră-le un cadou pentru noroc, chiar dacă trebuie să le pui singură în ghivece, zise el punîndu-i o tavă în mînă, după care o scoase şi pe a doua şi punga de pămînt.

Ea rămase încremenită de uimire şi emoţie. Îşi aminti că vrusese flori, ghivece cu flori pentru a le pune în faţa magazinului. Se gîndise la petunii, dar acelea erau mai frumoase şi la fel de prietenoase.

– Drăguţ din partea ta. Şi atent. Îţi mulţumesc.

– Ai putea să te uiţi la mine? o întrebă el şi aşteptă pînă cînd ea îl privi în ochi. Cu plăcere. Unde vrei să le pun?

– O să le aşezăm în faţă. Le pun eu în ghivece.

Pornind înapoi pe trotuar împreună, ea îl privi cu coada ochiului.

– La naiba. Vino pe la şase. Nu mi-ar displace o pizza. Dacă trecem de asta cu bine, putem să discutăm şi despre film.

– În regulă, spuse el punînd florile şi pămîntul în faţa vitrinei. Mă întorc.

– Da, ştiu, murmură ea cînd el se depărtă.

CAPITOLUL 8

Poate că oamenii nu mureau de plictiseală, hotărî Faith, dar nici nu îşi închipuia cum naiba o suportau.

Cînd era mică şi se plîngea că nu avea ce să facă, cuvintele ei erau receptate de adulţi neînţelegători care îi dădeau tot felul de lucruri de făcut. Urîse acele treburi aproape la fel de mult cum ura plictiseala. Dar unele lecţii se învăţau trecînd prin greutăţi.

– Nu-i nimic de făcut pe-aici, spuse Faith întinzîndu-se peste masa de bucătărie pentru a lua un biscuit.

Era trecut de unsprezece, dar nu se ostenise să se îmbrace. Purta capotul de mătase pe care îl cumpărase în timpul unei călătorii în Savannah în aprilie.

Deja se plictisise şi de acesta.

– Totul e la fel, zi după zi, lună după lună. E de mirare că nu

o rupem la fugă urlînd în noapte.

– Aveți un acces de „ennui", domnișoară Faith? întrebă Lilah cu pronunția ei franceză, pe care o folosea parțial pentru că bunica ei fusese creolă, dar în cea mai mare parte pentru că, pur și simplu, îi plăcea.

– Nimic nu se întîmplă pe-aici. Fiecare dimineață e la fel ca cea anterioară și toată ziua se întinde la fel de monotonă.

Lilah continuă să frece suprafața dulapului. Adevărul era că terminase treaba în bucătărie de mai bine de o oră, dar știa că avea să vină Faith și o așteptase.

– Cred că tînjești după puțină activitate, spuse ea privind-o cu niște ochi căprui nevinovați.

Din moment ce viclenia era ceva ce Lilah avea din belșug, trebuise să exerseze mult pentru privirea aceea.

Dar își cunoștea ținta. O îngrijise pe domnișoara Faith încă din ziua cînd aceasta se născuse – urlînd și agitîndu-și pumnii, își aminti Lilah cu oarecare afecțiune. Lilah însăși făcea parte din casa Lavelle de cînd avea douăzeci de ani, cînd fusese angajată să ajute la curățenie cînd doamna Lavelle era însărcinată cu domnul Cade.

Părul îi era negru pe atunci, nu sare și piper ca acum. Șoldurile îi erau puțin mai înguste, dar nu se neglijase. Îi plăcea să creadă că se transformase într-o femeie bine.

Pielea îi era de culoarea caramelelor maronii pe care le topea pentru a înmuia în ele merele de Halloween. Îi plăcea să o scoată în evidență cu un ruj roșu pe care îl ținea în buzunarul șorțului.

Nu se măritase niciodată. Nu pentru că n-ar fi avut ocazia. Lilah Jackson avusese o mulțime de pretendenți la viața ei. Deși vremea ei se terminase demult, tot îi mai plăcea să se aranjeze și să iasă în oraș cu un bărbat chipeș.

Dar să se mărite? Ei bine, asta era cu totul altceva.

Prefera ca lucrurile să rămînă așa cum erau, ceea ce însemna ca un bărbat să vină la ușă și să o conducă oriunde voia să meargă. Dacă voia să mai iasă cu ea și altă dată, trebuia să-și amintească să-i aducă o cutie de bomboane de ciocolată sau un buchet de flori și să-i deschidă ușile ca un gentleman.

Dacă te măritai, îți petreceai viața strîngînd lucruri în urma lui, auzindu-l cum trăgea vînturi, văzîndu-l cum se scărpina și Dumnezeu știa ce altceva, în timp ce tu te chinuiai să tragi de bani ca să ajungă și să-ți poți cumpăra cîte ceva și pentru tine.

Nu, așa avea o locuință minunată – pentru că, adevărul era că Beaux Reves era la fel de mult a ei ca a oricui. Crescuse trei copii, suferise enorm după cel pierdut și, după părerea ei, avea

destulă companie masculină fără nici un fel de probleme.

Nu îi displăcea nici cîte un episod amoros din cînd în cînd. Dacă bunul Dumnezeu n-ar fi vrut ca ai Lui copii să facă dragoste, nu le-ar fi dat dorința.

Acum, domnişoara Faith, se gîndi ea, era plină de dorințe şi încă nu ştia cum să le satisfacă fără să-şi provoace durere. Asta însemna că fata avea la fel de multe probleme. Majoritatea făcute cu mîna ei. Lilah ştia că unor pui le trebuia mai mult timp ca să-şi găsească drumul prin curte.

– Poate ar fi bine să faci o plimbare cu maşina, sugeră Lilah.

– Unde? întrebă Faith sorbind din cafea fără interes. Totul arată la fel, în orice direcție.

Lilah scoase rujul şi se dădu cu el privindu-se în prăjitorul de pîine cromat.

– Eu ştiu ce mă înveseleşte cînd sînt tristă. Să mă duc la cumpărături.

– Presupun că da, spuse Faith oftînd şi cochetînd cu gîndul de a pleca spre Charleston. Oricum n-am nimic mai bun de făcut.

– Bun, atunci. Du-te la cumpărături şi înveseleşte-te. Poftim lista.

Faith clipi şi se uită la lista pe care i-o flutura Lilah în fața ochilor.

– Alimente? Eu nu mă duc să cumpăr alimente.

– Singură ai spus că n-ai altceva mai bun de făcut. Ai grijă ca roşiile să fie coapte, auzi? Şi să iei detergentul de spălat pe jos pe care ți l-am trecut pe listă. Reclama de la televizor m-a făcut să rîd şi merită să-l încercăm.

Apoi se întoarse la chiuvetă pentru a clăti cîrpa de vase şi trebui să se abțină să nu rîdă de felul în care fata rămăsese cu gura căscată.

– După aceea, te duci la drogherie şi îmi cumperi nişte „Oil of Olay", în borcănel, nu în sticlă. Şi spuma de baie. Din cea cu lapte şi miere. Cînd te întorci, treci pe la curățătorie şi ia toate lucrurile pe care le-am lăsat acolo săptămîna trecută şi care, majoritatea, sînt ale tale. Dumnezeu ştie ce-ți trebuie cincizeci de bluze de mătase.

Faith îngustă ochii.

– Altceva? întrebă apoi cu dulceață în glas.

– E totul scris acolo, negru pe alb. O să ai cu ce să-ți omori plictiseala pentru vreo două ore. Acum, du-te şi pune-ți ceva pe tine, pentru că e aproape prînzul. E un păcat să leneveşti în capot prin casă jumătate de zi. Hai, fugi, spuse Lilah făcîndu-i semn să plece, după care îi luă farfuria şi ceaşca.

– N-am terminat micul dejun.

– Nu te-am văzut mîncînd. Ciuguleai şi stăteai bosumflată, asta făceai. Acum, gata, fugi din bucătăria mea şi fă-te utilă, spuse Lilah încrucişîndu-şi braţele şi privind-o.

Avea un fel de a privi care putea să sperie şi sufletele cele mai curajoase. Faith se ridică de la masă, pufni şi plecă.

– Nu ştiu cînd mă-ntorc, strigă ea.

Clătinînd din cap şi rîzînd pe înfundate, Lilah termină ea însăşi cafeaua lui Faith.

– Unii pui nu învaţă niciodată cine e şeful.

Lui Wade îi trebuiseră trei ani şi optsprezece căţei pentru a o convinge pe Dottie Betrum să îşi castreze căţeaua, care era o corcitură între labrador şi cîine de vînătoare. Ultimii şase pui tocmai fuseseră înţărcaţi şi, în timp ce mama lor dormea după operaţie, el îi făcu fiecăruia dintre căţeii care lătrau veseli injecţia necesară.

– Nu pot să mă uit la ace, Wade. Îmi vine ameţeală.

– Nu e nevoie să vă uitaţi, doamnă Betrum. Ce-ar fi să ieşiţi şi să aşteptaţi afară? O să termin în cîteva minute.

– Vai, spuse ea acoperindu-şi obrajii cu mîinile şi ochii miopi îi licăriră îndureraţi în dosul lentilelor groase ale ochelarilor. Am impresia că ar trebui să rămîn. Nu mi se pare corect să..., zise ea, dar se întrerupse cînd Wade strecură acul sub blană.

– Maxine, condu-o pe doamna Betrum în sala de aşteptare, te rog, îi spuse el asistentei, făcîndu-i cu ochiul. Mă descurc eu aici.

Mă descurc mai bine fără bătrînici care să leşine, îşi spuse el, cînd Maxine o scoase din încăpere pe femeia care se clătina pe picioare.

– Gata, micuţule, spuse el frecînd burtica unui căţel pentru a-l linişti şi termină de făcut injecţiile.

Îi cîntări, îi frecă după urechi, îi controlă de paraziţi şi completă fişe, în timp ce lătrăturile răsunau în cabinet.

Sadie, căţeaua doamnei Betrum, dormea liniştită după operaţie, Silvester, motanul bătrîn al domnului Klingle, scuipa şi miorlăia în cuşca lui, iar Speedy Petey, hamsterul care era mascota clasei a treia de la Şcoala Elementară din Progress, alerga pe roata sa, dovedind că îşi revenise după o uşoară infecţie a vezicii.

Pentru doctorul Wade Mooney, era micul său paradis.

Termină de îngrijit ultimul căţel, în timp ce fraţii săi se hîrjoneau, îl trăgeau de şireturi sau urinau pe podea. Doamna Betrum

îl asigurase că, pentru cinci dintre ei, găsise deja cămine bune. Ca întotdeauna, el refuză politicos să ia unul.

Dar avea idee unde putea să ajungă ultimul cățel.

– Doctore Wade? spuse Maxine vîrînd capul pe uşă.

– Am terminat. Hai să adunăm trupa.

– Sînt atît de scumpi, spuse ea şi ochii îi licăriră. Credeam c-o să cedezi şi o să iei unul dintre ei.

– Dacă începi o dată, nu te mai opreşti, spuse el, dar gropițele din obraji i se adînciră cînd un cățel se răsuci în mîinile lui.

– Cît aş vrea să iau unul, zise Maxine luînd unul în brațe şi strîngîndu-l la piept în timp ce acesta o lingea pe față cu o dragoste disperată şi viteză.

Adora animalele, motiv pentru care prilejul de a lucra pentru doctorul Wade fusese ca o mană cerească.

Avea deja doi cîini acasă şi ştia că nu putea să-şi convingă părinții să mai ia unul.

Ea se născuse în „groapă", iar părinții ei munciseră pe brînci ca să-şi scoată de acolo fiica şi cei doi fii mai mici. Încă nu stăteau bine cu banii, îşi aminti ea, strîngînd cățelul în brațe.

Şi aveau să stea prost cu banii încă ceva timp, se gîndi ea oftînd. Era prima din familie care mergea la colegiu şi fiecare bănuț trebuia economisit.

– Sînt atît de dulci, doctore Wade. Dar, între serviciu şi şcoală, eu n-aş avea timp să-i acord suficientă atenție, spuse ea lăsînd cățelul jos din nou. În plus, tata m-ar omorî.

Wade zîmbi doar. Tatăl lui Maxine o adora.

– Cursurile merg bine?

Ea dădu ochii peste cap. Era în al doilea an de colegiu şi, cu timpul, stătea la fel de prost ca şi cu banii. Dacă n-ar fi fost doctorul Wade, care o lăsa să aibă un program extrem de flexibil şi să învețe cînd nu era prea multă treabă, nu ar fi ajuns pînă acolo.

El era eroul ei şi, în trecut, îl iubise foarte mult. Acum nu mai spera decît ca, într-o bună zi, să devină un medic veterinar la fel de bun ca el.

– Se apropie examenele finale. Am atîtea în cap, încît am impresia că stă să-mi explodeze. O să-i scot pe aceşti micuți afară, zise ea apoi ridicînd coşul plin de căței. Ce să-i spun doamnei Betrum despre Sadie?

– Poate să vină s-o ia după-amiază mai tîrziu, pe la patru. Ah, şi spune-i să nu dea nimănui acest pui. Ştiu eu pe cineva.

– Am înțeles. Acum pot să-mi iau pauza de prînz? Nu vine nimeni o oră şi mă gîndeam să mă duc să învăț puțin în parc.

– Du-te, spuse el ducîndu-se la chiuveta ca să se spele. Stai toată ora, Maxine. Să vedem cît o să mai intre în creierul ăla.

– Mulțumesc.

Avea să regrete cînd avea să o piardă. Lucru care Wade își imagina că avea să se întîmple imediat ce își lua diploma. Nu avea să– i fie ușor să găsească pe altcineva la fel de competent, de dornic să facă treabă sau de bun cu animalele, care să și bată la mașină, să se ocupe de stăpînii disperați și să răspundă la telefoane.

Dar viața mergea mai departe.

Tocmai se ducea să vadă ce mai făcea Sadie, cînd Faith intră pe ușa din spate.

– Doctorul Mooney. Exact cel pe care-l căutam.

– Sînt ușor de găsit în perioada asta a zilei.

– Ei bine, eu sînt doar în trecere.

El ridică dintr-o sprînceană.

– A naibii costumație pentru cineva care e în trecere.

– Ah, spuse ea trecîndu-și mîna peste rochia roșie cu bretelițe subțiri și fuste înfoiate. Îți place? Am chef de roșu, zise ea scuturîndu-și părul în spate și emanînd valuri de parfum seducător.

Ducîndu-se la el, își plimbă mîinile pe pieptul lui și pe umeri.

– Ghici ce am pe dedesubt.

De fiecare dată, își spuse el, ca la un pocnet din degete, o singură privire de-a ei îl făcea gata să implore.

– De ce nu-mi dai un indiciu?

– Ești un tip deștept. Ai diploma aia și niște litere după nume, zise ea luîndu-i mîna și, acoperindu-i-o cu a ei, i-o conduse în sus pe pulpă. Pun pariu că ai putea să afli foarte repede.

– Iisuse, spuse el și sîngele îi zvîcni brusc în artere. Umbli prin oraș aproape goală?

– Numai noi doi știm asta, spuse ea aplecîndu-se și privindu-l fix cu ochii ei strălucitori, îi mușcă ușor buza de jos. Ce ai de gînd să faci în privința asta, Wade?

– Vino sus.

– E prea departe, spuse ea și, rîzînd răgușit, deschise ușa din spatele lui. Te vreau acum. Și repede.

Cățeaua dormea liniștită, respirînd regulat. În încăpere mirosea a cîine și antiseptic. Vechiul scaun pe care el stătea adesea supraveghindu-și pacienții era plin de păr de cîine și pisică.

– N-am încuiat.

– Hai să trăim periculos, spuse ea descheindu-i nasturele blugilor și trăgîndu-i fermoarul în jos. Ia te uită ce-am găsit, zise

apoi cuprinzîndu-l cu mîna şi privindu-i ochii ciocolatii cum se înceţoşară înainte ca el să-i strivească buzele cu gura sa lacomă.

Emoţia pe care ea o simţise cînd se îmbrăcase, cînd condusese, ştiind că se ducea să-l seducă, se transformă în ceva încîlcit şi necesar. Aproape dureros.

– Du-mă undeva, spuse ea arcuindu-şi spatele cînd îi simţi gura pe gît. Du-mă într-un loc fierbinte, întunecat şi sălbatic. Trebuie să merg. Du-mă acolo repede.

Nota de disperare din glasul ei îi străpunse sîngele. Nu era nimic blînd între ei cînd se contopeau astfel, nimic tandru, nimic dulce. Cînd ea îi rostea numele gîfîind şi îl atingea, el uita că voia tandreţe şi dulceaţă.

Nu o voia decît pe Faith. Îi ridică fustele, apucîndu-i şoldurile. Era fierbinte şi udă şi păru să se strîngă în jurul lui asemeni unei guri lacome cînd el se cufundă în ea.

Ea îşi încolăci un picior pe mijlocul lui şi gemu, prelung şi adînc. El umplu locurile goale. Nu avea importanţă dacă era numai de moment, dacă vidul revenea. El le umplea şi nimeni altcineva nu o făcuse. Gîfîieli animalice, zgomotul ritmic al unui trup izbit de alt trup, al unor trupuri care se izbeau de lemn, şi senzaţia de putere şi tărie pe care i-o dădea el cînd împingea. Se eliberă cu un ţipăt scurt şi sugrumat. Întotdeauna termina repede şi violent cu Wade, asemenea surpriză, asemenea şoc minunat pentru sistem.

Apoi reîncepea, mai lent, mai adînc, o sfîşiere lungă şi treptată care deschidea ceva în ea pentru el.

Şi, pentru că era el, ea putea să se agaţe, putea să cedeze. Putea să se ţină de el ştiind că avea să fie acolo cu ea cînd avea să cadă.

Telefonul suna. Sau îi ţiuiau lui urechile. Fiecare răsuflare a lui era plină de ea. Se mişca odată cu el, fără să se oprească, fără să încetinească. Erau momente cînd se putea gîndi la ea lucid şi se întreba de ce nu se devorau reciproc pînă cînd nu mai rămînea nimic.

Ea îi rostea numele iar şi iar, printre gemete şi scînceli. Şi el văzu, chiar înainte să se elibereze în ea, cum închise ochii încet, ca şi cum s-ar fi rugat.

– Doamne, spuse ea cutremurîndu-se o dată şi îşi rezemă capul de uşă, rămînînd cu ochii închişi. Doamne. Mă simt minunat. Şi pe dinăuntru şi pe dinafară, zise ea deschizînd ochii şi întinzîndu-se leneş. Tu cum te simţi?

El ştia ce aştepta ea să audă, astfel că se abţinu să-şi ascundă faţa în părul ei şi să murmure cuvinte pe care ea nu le-ar fi

crezut. Cuvinte care nu contaseră pentru ea cu ani în urmă, cînd el fusese suficient de prost ca să le rostească.

– A fost mult mai plăcut decît ce plănuisem pentru prînz.

Ea rîse şi îşi încolăci braţele de gîtul lui într-un gest care era şi prietenesc şi intim.

– Mai sînt încă părţi din mine pe care nu le-ai gustat. Aşa că...

– Wade? Wade, scumpule, eşti sus?

– Iisuse, spuse el şi acea parte din el care încă mai era înăuntrul lui Faith se strînse. Mama.

– Ei... interesant.

Cînd ea începu să rîdă, Wade îi astupă gura cu mîna.

– Taci. Dumnezeule, asta-mi mai lipsea!

Cu ochii licărind, Faith mormăi în mîna lui, în timp ce trupul i se zguduia de rîs.

– Nu-i deloc amuzant, şopti el, dar trebui să-şi înăbuşe propriul hohot de rîs.

O auzea pe mama lui strigîndu-l cu aceeaşi voce muzicală şi veselă cu care îl chema la cină cînd avea zece ani.

– Să nu faci nici un zgomot, îi şopti el lui Faith. Şi stai aici. Să nu te mişti şi să nu scoţi un sunet.

Se dădu înapoi încet, îngustînd ochii cînd ea îşi muşcă buzele şi rîse pe înfundate.

– Wade, scumpule, spuse ea cînd el dădu să pună mîna pe clanţă, după care îşi acoperi gura cu degetele cînd el se întoarse să mîrîie la ea.

– Nici un sunet, repetă el.

– Bine, dar mă gîndeam că vrei să-ţi vîri chestia aia înăuntru.

El se uită în jos, înjură şi îşi trase repede fermoarul.

– Mamă? spuse el şi, aruncîndu-i o ultimă privire de avertisment lui Faith, ieşi din cabinet, închizînd uşa în urma lui. Sînt aici, jos. Verificam starea unui pacient.

Urcă în fugă treptele, bucuros că mama lui începuse să-l caute pe sus.

– Ai apărut, dragule. Tocmai mă pregăteam să-ţi las un bilețel de amor.

Boots Mooney era plină de contradicţii. Era o femeie înaltă, dar toată lumea se gîndea la ea ca la o persoană micuţă. Avea o voce ca a unei pisicuţe de desene animate şi o voinţă de fier.

În ultimul an de liceu fusese Regina Bumbacului, după care domnise ca Miss Georgetown County.

Chipul ei, trandafiriu şi drăguţ, o ajutase mult. Se îngrijea cu foarte mare atenţie, nu din vanitate, ci din obligaţie. Soţul ei era o persoană importantă şi ea n-ar fi fost de acord să fie văzut cu mai

puțin decît merita. Lui Boots îi plăceau lucrurile frumoase. Inclusiv propria-i persoană.

Desfăcu brațele pentru Wade, ca şi cum nu l-ar fi văzut de doi ani, nu de două zile.

Îl sărută pe obraji şi se retrase repede.

– Dragul meu, arzi. Ai febră, cumva?

– Nu, zise el şi se bucură că nu tresări cînd ea îi puse mîna pe frunte. Nu, n-am nimic. Am fost în post-operator. E cam cald acolo.

Trebuia să-i distragă atenția şi ştia exact cum să facă acest lucru.

– Uită-te la tine, spuse el luîndu-i mîinile, desfăcîndu-i brațele larg şi măsurînd-o aprobator. Arăți superb.

– Ei, lasă, spuse ea rîzînd, dar roşi de plăcere. Mi-am aranjat părul, atît. Ar fi trebuit să mă vezi înainte să termine Lori cu mine. Arătam ca naiba.

– Imposibil.

– Eşti subiectiv. Am avut cîteva drumuri de făcut şi nu puteam să mă duc acasă fără să trec întîi pe la băiatul meu, spuse ea bătîndu-l pe obraz, după care, imediat, se îndreptă spre bucătărie. Pun pariu că n-ai mîncat încă. O să-ți pregătesc ceva.

– Mamă, am o pacientă. Pe Sadie a domnişoarei Dottie.

– Vai de mine, ce-a pățit? Dottie ar fi distrusă fără cățeaua aia.

– N-a pățit nimic. A primit îngrijiri doar.

– Dacă n-a pățit nimic, pentru ce are nevoie de îngrijiri?

Wade îşi trecu o mînă prin păr, în timp ce mama lui se uita în frigider.

– Ca să nu mai facă pui în fiecare an.

– Ah, Wade, n-ai destulă mîncare în casă. Mă duc să-ți cumpăr cîte ceva de la piață.

– Mamă...

– Nu mă lua cu „mamă". De cînd ai plecat de-acasă, nu mai mănînci ca lumea, nu mă păcăleşti tu pe mine. Aş vrea să vii mai des la cină. Mîine o să-ți aduc o cutie de ton. E mîncarea ta preferată.

Nu putea să sufere tonul.

Dar nu putuse s-o convingă niciodată de asta.

– Îți mulțumesc.

– Poate o să-i duc şi micuței Tory. Am trecut s-o văd şi pe ea. Pare atît de matură, spuse Boots punînd trei ouă la fiert. Magazinul ăla al ei se pune pe picioare atît de repede. Nu ştiu de unde are fata asta atîta energie. Dumezeu ştie că maică-sa n-avea nici

un pic, iar taică-su, mă rog, mai bine nu vorbeşti, dacă nu poţi să vorbeşti frumos.

Boots strînse din buze şi luă un borcan de murături.

– Totdeauna am avut o sensibiitate pentru fetiţa aia, deşi niciodată n-am putut să mă apropii de ea. Sărmana de ea. Mi-a-duc aminte că aş fi vrut s-o iau şi s-o aduc acasă cu mine.

Dragostea te făcea neputincios, se gîndi Wade. Oriunde, oricum ar fi venit. Se duse la ea şi o îmbrăţişă, lipindu-şi obrazul de părul ei proaspăt stropit cu fixativ.

– Te iubesc, mamă.

– Şi eu te iubesc, dragul meu. De aceea am de gînd să-ţi fac o salată de ouă grozavă, ca să nu te văd murind de foame. Eşti prea slab.

– N-am slăbit nici un pic.

– Înseamnă că ai fost prea slab de la bun început.

El trebui să rîdă.

– Ce-ar fi să mai pui un ou, ca să fie de-ajuns pentru amîndoi. Cobor puţin să văd ce face Sadie şi, cînd mă-ntorc, o să luăm prînzul împreună.

– Ar fi grozav. Vezi-ţi de treabă.

Mai puse un ou în apă şi aruncă o privire peste umăr cînd ieşi el. Boots era conştientă că fiul ei era un bărbat în toată firea, dar era tot copilul ei. Şi o mamă nu înceta niciodată să-şi facă griji pentru copiii ei.

Bărbaţii erau nişte fiinţe atît de fragile şi de uituce, îşi spuse ea oftînd, iar femeile, bine, unele femei, profitau de asta. Uşile acelei clădiri vechi nu erau atît de groase cum îşi închipuia fiul ei. Şi o femeie nu ajungea la cincizeci şi trei de ani fără să recunoască anumite sunete drept ceea ce erau. Ştia cine fusese de partea cealaltă a uşii cu băiatul ei. Nu avea să spună nimic despre acel lucru, se gîndi ea tăind murăturile.

Dar avea să fie cu ochii pe Faith Lavelle ca un şoim.

Plecase. Wade se gîndi că ar fi trebuit să-şi dea seama că avea s-o facă. Lipise o hîrtiuţă pe uşă pe care desenase o inimă în mijlocul căreia îşi lăsase amprenta buzelor, un sărut roşu şi sexy pentru el. Luă hîrtia şi, deşi îşi spuse că era un idiot, o vîrî într-un sertar ca s-o păstreze.

Ea avea să vină din nou cînd avea să aibă chef. Şi el avea s-o primească. Avea s-o primească pînă cînd avea să ajungă să se dispreţuiască sau, dacă avea noroc, pînă cînd inima lui avea să fie întreagă şi să-i aparţină din nou, iar ea avea să fie doar o distracţie interesantă.

O mîngîie pe Sadie pe cap, după care îi verifică semnele vitale, operația și cusăturile. Pentru că se trezise și îl privea cu ochii ei căprui sticloși și nedumeriți, o luă în brațe cu grijă ducînd-o sus, ca să nu rămînă singură.

CAPITOLUL 9

Sexul îi făcea sete. Fiind într-o dispoziție mai bună, Faith se hotărî să meargă la „Hanson's" să-și cumpere o sticlă de ceva rece și dulce din care să bea în drum spre piață.

Aruncă o privire spre cabinetul veterinarului și spre ferestrele apartamentului lui Wade, trimițîndu-i un sărut mintal.

Se gîndi să-l sune mai tîrziu să-l întrebe dacă nu voia să meargă la o plimbare cu mașina în seara aceea. Poate mergeau pînă în Georgetown să caute un loc plăcut lîngă apă.

Era plăcut să fie cu Wade, comod, pe de o parte, captivant, pe de alta. Era un om de bază, întotdeauna lîngă tine cînd aveai nevoie de el.

Amintirile unei veri de demult, cînd el vorbise cu atîta ușurință despre dragoste și căsătorie, case și copii, încercară să-și croiască drum prin mintea și inima ei.

Le ignoră și se concentră numai asupra fiorului pe care i-l dădea sexul scurt și pe furiș.

Asta voia ea și, din fericire, și el. Avea să creeze niște momente plăcute pentru amîndoi mai tîrziu. Avea să împrumute decapotabila lui Cade și să pornească spre coastă. După aceea, aveau să oprească undeva și să se giugiulească precum niște adolescenți.

Își parcase mașina la cîteva magazine mai sus de cabinetul lui Wade. Nu avea nici un rost să dea naștere la bîrfe, deși numai Dumnezeu știa că oamenii bîrfeau și fără motiv.

Tocmai voia să urce la volan, cînd o zări pe Tory ieșind din magazinul ei și oprindu-se pe trotuar ca să privească doar.

Uite o rățușcă ciudată care n-a scăpat de penele caraghioase, își spuse Faith, dar curiozitatea o făcu să traverseze.

– Asta e una din transele tale?

Tory tresări şi îşi relaxă umerii care se încordaseră.

– Voiam să văd cum arată vitrina. Cel care a făcut firma a terminat nu demult.

– Hmmm, spuse Faith punînd o mînă în şold şi studiind firma îndelung.

Literele negre păreau proaspete şi cu gust.

– Confort Sudic. Asta vinzi?

– Da.

Din cauza faptului că îi fusese stricată plăcerea momentului, Tory porni înapoi spre uşă.

– Nu eşti deloc amabilă cu o posibilă clientă.

Tory se uită în spate. Faith arăta superb, se gîndi ea. Ageră, plină de sine şi mulţumită. Şi ea nu avea chef de toate acestea.

– N-am deschis încă.

Supărată, Faith prinse uşa înainte să-i fie închisă în nas, şi se strecură înăuntru.

– Mi se pare că mai ai mult pînă pui totul la punct, spuse ea uitîndu-se la rafturile aproape goale.

– Mai puţin decît pare. Am treabă, Faith.

– Ah, nu mă băga în seamă. Du-te şi fă-ţi treaba, zise Faith şi, atît din încăpăţînare, cît şi din interes, începu să se plimbe.

Trebui să admită că totul sclipea de curăţenie. Vitrinele de sticlă construite de Dwight străluceau, iar lemnul era foarte bine lustruit.

Chiar şi cutiile cu mărfuri erau aşezate în ordine şi, într-un sac mare de plastic, erau bucăţile de Styrofoam folosite la împachetat. Pe tejghea erau un laptop şi o mapă.

– Ai destulă marfă ca să umpli magazinul ăsat?

– O să am.

Resemnată în faţa acelei vizite nedorite, Tory continuă să dezpacheteze mărfurile.După cum o cunoştea pe Faith Lavelle, avea să se plictisească repede şi să plece.

– Dacă te interesează, am de gînd să deschid sîmbăta viitoare. Numai în ziua aceea, mărfurile se vor vinde cu o reducere de zece la sută.

Faith ridică dintr-un umăr.

– De obicei, sînt ocupată în weekend-uri, spuse ea plimbîndu-se pe lîngă o tejghea cu suprafaţa de sticlă.

Înăuntru, pe satin alb, erau cîteva bijuterii lucrate manual – din argint, mărgele şi pietre semipreţioase, aşezate artistic, special pentru a atrage atenţia şi imaginaţia.

Uitînd de sine, dădu să ridice geamul, dar descoperi că era încuiat şi înjură printre dinţi.

Aruncă o privire cu coada ochiului spre Tory, bucurîndu-se că aceasta nu observase nimic.

– Ai nişte fleacuri destul de drăguţe aici.

Voia cerceii lungi de argint cu biluţe din lapis-lazuli şi îi voia imediat.

– Nu credeam că-ţi plac fleacurile. Nu porţi niciodată aşa ceva.

– În momnetul ăsta, am trei artişti care fac chestii din astea, spuse Tory, după care adăugă sec: Îmi place foarte mult broşa din centru. Pietrele sînt granată, citrină şi carneolă.

– Văd. Sînt împrăştiate ca nişte stele, ca un foc de artificii pe Patru Iulie.

– Da, cam aşa ceva.

– E destul de drăguţă, dar nu prea-mi plac broşele, spuse ea muşcîndu-şi buzele, dar lăcomia învinse mîndria. Îmi plac cerceii ăştia.

– Vino sîmbătă.

– S-ar putea să fiu ocupată.

Şi îi voia acum.

– Ce-ar fi să faci prima vînzare acum? De aceea ai un magazin, nu? Ca să vinzi.

Tory puse pe raft o lampă de petrol din ceramică. Avu grijă să-şi şteargă zîmbetul de pe buze înainte să se întoarcă.

– N-am deschis încă, dar..., spuse ea îndreptîndu-se spre tejgheaua cu vitrină. De dragul trecutului.

– Noi n-avem nici un trecut.

– Bănuiesc că ai dreptate, spuse ea luînd cheile care îi ati nau la brîu. Ce anume ţi-a atras privirea?

– Cerceii ăia, spuse ea bătînd cu degetul în geam. Din argint şi lapis-lazuli.

– Da, sînt superbi. Ţi se potrivesc, zise Tory luîndu-i de pe satin şi ţinîndu-i în lumină înainte să i-i dea lui Faith. Poţi să te uiţi într-una din oglinzile alea, dacă vrei să-i probezi. Artista locuieşte în afara oraşului Charleston. Face lucruri foarte frumoase.

În timp ce Faith se duse spre un grup de trei oglinzi înrămate în bronz şi aramă, Tory scoase un colier dintr-o cutie. De ce să facă o vînzare, cînd putea să facă două?

– Ăsta e preferatul meu dintre lucrurile făcute de ea. Ar merge foarte bine cu cerceii.

Încercînd să nu se arate prea interesată, Faith îi aruncă o privire. Colierul era alcătuit dintr-un cilindru grcs din lapis-lazuli ţinut de două mîini din argint.

– Neobişnuit, spuse ea scoţîndu-şi cerceii pentru a şi-i pune

pe cei noi, după care cedă şi luă colierul. N-o să mai vezi altul la fel pe stradă.

– Nu, zise Tory zîmbind. Am de gînd să ofer unicate.

– Bănuiesc că ar trebui să le am pe amîndouă. Nu mi-am mai cumpărat ceva demult. În Progress, toate sînt la fel.

Tăcînd, Tory închise vitrina.

– N-o să mai fie aşa.

Ţuguindu-şi buzele, Faith răsuci lanţul pentru a se uita la preţ.

– Unii ar spune că eşti prea scumpă, zise ea plimbîndu-şi degetele peste lanţ, după care se uită din nou la Tory. S-ar înşela. E un preţ destul de potrivit. Adevărul e că, dacă ai fi fost în Charleston, ai fi putut să ceri mai mult.

– Dar nu sînt. Îţi aduc cutiile.

– Nu e nevoie, o să mi le pun chiar acum, zise ea deschizînd poşeta şi dînd drumul celorlalţi cercei înăuntru. Doar scoate-le etichetele şi bagă preţurile în maşină.

– Să le adun, o corectă Tory. Încă n-am instalat maşina.

– Mă rog, spuse ea scoţîndu-şi colierul şi cercelul cu eticheta. O să-ţi completez un cec, adăugă ea şi ridică din sprîncene cînd Tory întinse mîna. Nu pot să-l completez pînă nu-mi spui totalul.

– Nu, dă-mi ceilalţi cercei. Nu aşa trebuie să te porţi cu ei. O să-ţi dau o cutie.

Rîzînd scurt, Faith îi scoase din nou.

– Bine, mămico.

Sex şi cumpărături, se gîndi Faith începînd să se plimbe din nou prin magazin. Nu exista un mod mai plăcut de a-ţi petrece ziua. Şi, din cîte avea impresia, se simţea foarte bine în magazinul lui Tory.

Cine şi-ar fi închipuit că micuţa Tory Bodeen, cu ochi de vrăjitoare, avea să aibă gusturi atît de rafinate? Şi să înveţe să le folosească atît de inteligent.

Trebuia să fie extrem de greu să cauţi lucrurile potrivite, să găseşti oamenii care să le facă, să calculezi cît să ceri pe ele, să proiectezi un spaţiu în care să le expui.

Şi era mai mult decît atît, se gîndi Faith. Contabilitate şi alte lucruri neplăcute de acel gen.

Descoperi că era impresionată şi puţin invidioasă la gîndul că avusese curajul şi priceperea de a crea o afacere din nimic.

Nu că ar fi vrut să participe ea însăşi la aşa ceva, să aibă asemenea responsabilitate. Un astfel de magazin te lega îngrozitor. dar nu era bine că magazinul se afla atît de aproape de Wade? Poate că viaţa în Progress avea să devină puţin mai interesantă pentru o vreme.

– Ar trebui să întorci bolul ăsta, zise ea oprindu-se şi răsturnînd bolul ea însăşi, Pentru ca oamenii să vadă modelul din interior de departe.

Tory avusese intenţia să o facă după ce despacheta totul. Adunînd cifrele, nici nu ridică privirea.

– Vrei o slujbă? Am calculat totalul, cu taxe cu tot, dar ar trebui să-mi verifici matematica.

– Întotdeauna ai avut note mai bune decît mine, spuse Faith îndreptîndu-se spre ea, dar, în clipa aceea, uşa se deschise şi putu să jure că o auzi pe Tory gemînd.

Ţipătul lui Lissy era, după părerea lui Tory, numai unul dintre obiceiurile ei proaste. Printre celelalte se număra şi tendinţa de a se da prea mult cu un parfum de lăcrămioare care pătrundea într-o încăpere înaintea ei şi persista mult timp după ce pleca.

– Vai, nu-i aşa că-i amuzant! Tocmai mi-am făcut părul şi mă duceam spre birou cînd v-am văzut aici.

Cînd Lissy bătu din palme şi se întoarse cu spatele, Tory îi aruncă o privire ucigătoare lui Faith. I se răspunse cu un zîmbet strălucitor de înţelegere şi o fluturare din gene.

– Am trecut pe-aici din întîmplare imediat după ce s-a instalat firma lui Tory.

– Şi arată foarte bine. Totul merge strună, nu? întrebă Lissy şi, cu o mînă pe burtă, se întoarse să se uite la rafturi. Totul arată atît de frumos, Tory. Trebuie să fi muncit foarte mult ca să faci atîtea într-un timp atît de scurt. Iar Dwight al meu a făcut o treabă extraordinară.

– Da, sînt foarte mulţumită.

– Bineînţeles. Doar e cel mai bun. Vai, ce frumoasă e! exclamă ea luînd repede lampa pe care Tory tocmai o pusese pe raft. Ador lucrurile de genul ăsta. Captatoare de praf, aşa le spune Dwight, dar tocmai astea te fac să te simţi acasă, nu-i aşa?

Tory trase aer în piept. O altă trăsătură caracteristică enervantă a lui Lissy era aceea de a transforma totul într-o exclamaţie.

– Cred că da. Dacă praful n-are pe ce să se aşeze, va cădea pe o masă goală.

– Vai, e atît de adevărat! spuse Lissy întorcînd discretă eticheta, după care îşi rotunji gura într-un O de uimire. Vai de mine, dar e foarte scumpă, nu crezi?

– E făcută manual şi semnată, spuse Tory, dar Faith interveni imediat.

– Dai un ban dar face, nu-i aşa, Lissy? Şi Dwight al tău

cîştigă suficient ca să-ţi facă toate plăcerile, mai ales că eşti gravidă din nou. Jur că, dacă ar fi să car o greutate timp de nouă luni, bărbatul care ar ar planta-o ar trebui să-mi dea şi luna de pe cer.

Nefiind sigură dacă era complimentată sau insultată, Lissy se încruntă.

– Dwight mă răsfaţă foarte mult.

– Bineînţeles. Tocmai mi-am cumpărat cerceii ăştia, spuse ea atingîndu-l pe cel din ureche cu vîrful degetului. Şi un colier. Tory mi le-a vîndut anticipat.

– Zău? spuse Lissy îngustînd ochii.

Aşa cum ştia Faith, nu avea să permită nimănui să i-o ia înainte. Strînse lampa la piept cu lăcomie.

– Tory, trebuie să mi-o vinzi imediat. Îmi place foarte mult. Nu ştiu dacă o să pot veni aici sîmbătă dimineaţă şi ar putea să mi-o ia altcineva. Nu-i aşa că o să fii o scumpă şi o să mă laşi s-o cumpăr azi?

Tory încercui totalul lui Faith ca să se poată apuca să calculeze.

– Va trebui să plăteşti cu bani gheaţă sau cec, Lissy. Încă nu sînt pregătită pentru cărţi de credit. Dar ţi-o pun de o parte dacă...

– Nu, nu, îţi completez un cec. Şi, dacă tot sînt aici, aş putea să mai arunc o privire în jur. E ca o joacă de-a magazinul.

– Da, spuse Tory punînd lampa pe tejghea.

Se părea că, pînă la urmă, deschisese.

– Vai! Oglinzile acelea sînt de vînzare?

– Totul e de vînzare, spuse Tory scoţînd o cutiuţă bleumarin de sub tejghea şi punînd cerceii lui Faith în ea. O să-ţi pun şi cartea de vizită a artistei alături de ei.

– Bine, în regulă. Nu trebuie să-mi mulţumeşti, adăugă ea în şoaptă.

– Mă întreb dacă ai făcut-o ca să mă ajuţi sau ca să mă enervezi, spuse Tory tot în şoaptă. Sau s-o enervezi pe ea. Dar... , adăugă ea trecînd preţul lămpii pe hîrtie. O vînzare e o vînzare, aşa că o să-ţi mulţumesc. Ai ştiut pe ce buton să apeşi.

– Pe ăla? întrebă Faith aruncîndu-i o privire lui Lissy, care scotea tot felul de exclamaţii. E o femeie simplă.

– Dacă o să cumpere una din oglinzile alea, o să devină cea mai bună prietenă a mea.

– Bravo, spuse Faith simţindu-se mai bine decît şi-ar fi închipuit şi scoţînd carnetul de cecuri. Mă dai la o parte, după ce ţi-am făcut inaugurarea.

– Trebuie neapărat să am oglinda ast, Tory. Cea ovală cu

crini pe margine. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ar arăta foarte frumos în salonaşul meu.

Ochii lui Tory îi întîlniră pe ai lui Faith peste tejghea şi licăriră.

– Îmi pare rău, dar a cumpărat mai mult ca tine, zise ea încet, după care îi strigă lui Lissy: Mă duc să iau cutia din spate.

– Îţi mulţumesc. Sînt deja atîtea lucruri din care poţi să alegi şi bănuiesc că nu le-ai aranjat nici pe jumătate încă. Chiar aseară îi spuneam lui Dwight că nu-mi dau seama cum de ai timp. Cu mutatul în casă, cu aranjatul lucrurilor aici, cu supravegheatul livrărilor şi cu serile petrecute cu Cade, probabil că ziua ta e de douăzeci şi şase de ore.

– Cade? întrebară în acelaşi timp Tory şi Faith.

– Omul ăsta se mişcă mai repede decît îl credeam în stare, spuse Lissy venind lîngă ele. Trebuie să recunosc că nu-mi închipuiam că voi doi aţi putea forma un cuplu. Dar ştii ce se spune despre apele liniştite.

– Da. Nu, spuse Tory ridicînd mîna. Habar n-am despre ce vorbeşti. Între mine şi Cade nu e nimic.

– Ah, nu e nevoie să fii timidă cînd sîntem între fete. Dwight mi-a povestit totul şi mi-a spus că, probabil, vreţi să ţineţi secret o vreme. Nu-ţi face griji, n-am spus absolut nimănui.

– Dar nu e nimic de spus. Absolut nimic. Noi doar...

Văzu două perechi de ochi privind-o cu atenţie şi simţi că i se încleştează limba.

– Nimic. Dwight se înşeală. Mă duc să iau cutia.

– Nu ştiu de ce o vrea atît să ţină totul secret, comentă Lissy după ce Tory se duse în depozit. În definitiv, nici unul dintre ei nu e căsătorit sau altceva. Bineînţeles, adăugă ea cu un zîmbet ironic, bănuiesc că ideea de a se tăvăli în aşternut cu Cade la mai puţin de o lună de cînd s-a întors nu se potriveşte cu imaginea de doamnă liniştită şi cuminte pe care şi-a creat-o.

– Zău?

Treburile lui Cade erau treburile lui Cade, îşi spuse Faith. Dar a naibii să fie dacă avea s-o lase pe pisicuţa aceea să-l zgîrie.

– Doamnele liniştite şi cuminţi nu fac sex? întrebă ea cu un zîmbet răutăcios şi atingîndu-i burta cu degetul. Probabil că te-ai umflat aşa mîncînd prea multă ciocolată.

– Eu sînt o femeie măritată.

– Nu erai atunci cînd tu şi Dwight vă regulaţi pe bancheta din spate a Camaro-ului de mîna a doua pe care tatăl lui i l-a făcut cadou cînd a devenit campion la atletism.

– Ah, Faith, pentru Dumnezeu, şi tu te regulai destul pe vremea aia.

– Exact. Tocmai de aceea am grijă ce țintă îmi aleg dacă simt nevoia să arunc cu piatra, spuse ea semnînd cecul cu o înfloritură, după care luă perechea cercelului pe care îl avea în ureche.

– Nu zic decît că, pentru o persoană care abia s-a întors în Progress și care a făcut cine știe ce în toți anii ăștia, a pus mîna foarte repede pe un Lavelle.

– Nimeni nu pune mîna pe un Lavelle decît dacă vrem noi.

Dar avea să se gîndească la asta. Avea să se gîndească foarte bine la asta.

Tory fu tentată să închidă imediat cum își conduse cele două cliente neașteptate afară din magazin. Dar asta ar fi însemnat că își dădea programul peste cap și acorda prea multă atenție bîrfelor lui Lissy.

Munci încă trei ore, punînd etichete cu prețuri, scriind în registru și aranjînd marfa. Aceste lucruri o împiedicară să se mai gîndească la altele.

Dar drumul spre casă îi oferi timp din belșug.

Nu așa voia să se impună din nou în Progress. Nu avea să permită nici măcar o clipă să fie bîrfită.

Dacă voia ca totul să nu ia amploare, trebuia să le ignore, să se ridice deasupra lor, își spuse ea.

Și să-l țină la distanță pe Cade.

Nimic de acest gen nu avea să-i creeze probleme.

Era obișnuită să ignore bîrfele, și despre lucruri mult mai importante decît o povestede dragoste fictivă.

Sigur nu era obligată să-și petreacă timpul cu Cade Lavelle.

Oricum, nici nu și-l petrecuse prea mult. Vreo două mese, un film sau două, poate o plimbare cu mașina.

Toate, locuri inofensive unde se întîmplase să meargă amîndoi.

De acum încolo, avea să meargă singură.

Și cu asta, basta.

Ar fi fost așa, dacă nu i-ar fi zărit camioneta la marginea unui cîmp.

Își spuse să-și vadă de drum mai departe. Sincer, nu avea nici un sens să oprească, nici un rost să discute despre aceste lucruri. Ar fi fost mult mai bine să se ducă acasă și să lase toată acea poveste stupidă să moară de moarte bună.

Și tot vedea în fața ochilor licărul înfometat, de animal de pradă, din ochii lui Lissy.

Trase brusc de volan și opri pe marginea drumului, unde era iarbă. Avea numai să-i pomenească despre problema aceea, atît.

Avea să-i spună să-şi ţină naibii gura şi să nu mai vorbească despre ea cu prietenii lui idioţi. Doar nu erau la liceu, la naiba.

Piney Cobb trase îndelung şi gînditor din ultima ţigară Marlboro din pachet. Privi camioneta cum opri la marginea drumului şi văzu o femeie – al naibii să fie el dacă nu era fetiţa lui Bodeen, femeie în toată firea – îndreptîndu-se spre cîmp, şi el continuă s-o privească în timp ce ea se apropia.

Lîngă el, Cade studia ce se făcuse în ziua aceea şi evoluţia culturii.

După părerea lui, băiatul avea nişte idei ciudate, dar acestea dădeau rezultate bune. Oricum, nu-l privea pe el. Era plătit indiferent dacă stropea pămîntul sau îl hrănea cu bălegar de vacă şi buburuze.

– Ne-ar prinde bine încă o ploaie bună ca cea de aseară, zise Cade gînditor.

– Aşa e, spuse Piney scărpinîndu-şi bărbia încărunţită şi ţuguindu-şi buzele. Cultura asta e cu şapte centimetri mai înaltă decît cele tradiţionale.

– Bumbacul organic creşte mai repede, spuse Cade absent. Chimicalele opresc creşterea.

– Da, mi-ai spus.

Şi, în ciuda îndoielilor lui Piney, acest lucru se dovedise adevărat. Îl făcea să se gîndească la faptul că educaţia primită la colegiu nu era chiar o prostie.

Nu o spuse cu glas tare. Dar era ceva la care să se gîndească.

– Şefule? spuse Piney trăgînd pentru ultima oară din ţigară, după care o strivi atent cu piciorul. Ai probleme cu femeile?

Deoarece se gîndea la cu totul altceva, lui Cade îi trebui vreun minut să se dezmeticească.

– Poftim?

– Vezi tu, eu m-am ţinut departe de femei, dar trăiesc de destulă vreme pe lumea asta ca să recunosc o muiere furioasă.

Apoi îşi mută privirea, mijind ochii în lumina soarelui şi mişcă leneş din cap spre Tory, care venea spre ei printre rînduri.

– Uite una chiar acum. Din cîte-mi dau seama, ai încurcat-o.

– N-am probleme.

– Aş zice că te-nşeli, mormăi Piney şi făcu un pas în spate ca să nu fie atins de furtună.

– Cade.

Era o adevărată plăcere s-o vadă.

– Tory. Ce surpriză plăcută.

– Adevărat? O să mai vedem. Trebuie să stăm de vorbă.
– Foarte bine.
– Între patru ochi.
– Eu o să plec.
Tory îşi aminti brusc de bunele maniere.
– Îmi cer scuze, domnule Cobb.
– Nu-i nevoie. Nu credeam că mă mai ştii.
Nu îl ştiuse, sau nu în mod conştient. Îi rostise numele fără să se gîndească. Acum, pentru o clipă, furia i se mai potoli, deoarece îşi amintise de un bărbat slăbănog, cu pieptul îngust şi cu un păr de culoarea grîului care, cel mai adesea, mirosea a băutură şi îi dădea bomboane mentolate.
Era tot slăbănog, observă ea, dar timpul şi alcoolul făcuseră ravagii pe chipul lui. Avea o piele roşie, încreţită şi lăsată, iar părul de culoarea grîului, dacă îl mai avea, era destul de rar încît să fie acoperit complet de o şapcă cenuşie şi veche.
– Mi-aduc aminte că-mi dădeai bomboane şi munceai pe cîmpul de lîngă cel pe care muncea tata.
– Aşa e, spuse el şi zîmbi, dezvelind nişte dinţi strîmbi şi rari. Acum lucrez pentru băiatul de colegiu. Plăteşte mai bine. Eu am plecat. Ne vedem dimineaţă, şefule.
Îşi scoase şapca puţin, după care scoase o bomboană mentolată din buzunar şi i-o dădu lui Tory.
– Din cîte-mi amintesc, întotdeauna ţi-au plăcut astea.
– Şi încă-mi mai plac. Mulţumesc.
– I-a făcut plăcere că ţi-ai amintit de el, spuse Cade în timp ce Piney traversa cîmpul spre şosea.
– Tata obişnuia să-i strige despre tot răul pe care îl făcea whisky– ul, după care, o dată pe lună, se îmbătau împreună. A doua zi, Piney era din nou pe cîmp, muncind. ca de obicei. Şi tata striga din nou la el peste rînduri.
Clătină din cap şi se întoarse să-l privească pe Cade.
– N-am venit încoace ca să depăn amintiri. Ce ţi-a venit să-i povesteşti prietenului tău Dwight că noi doi ne vedem?
– Nu sînt sigur...
– Nu ne vedem.
Cade arcui o sprînceană, îşi scoase ochelarii de soare şi îi vîrî în gulerul cămăşii.
– Ei, Tory, eu te văd chiar în clipa asta.
– Ştii foarte bine la ce mă refer. Nu ne întîlnim.
El nu zîmbi, deşi ar fi vrut. În schimb, se mulţumi să se scarpine în cap, părînd nedumerit.
– Am impresia că facem ceva destul de aproape de asta. Am

ieşit de patru ori în ultimele zece zile aproximativ. După părerea mea, cînd un bărbat şi o femeie iau cina împreună şi alte chestii din astea, înseamnă că e o întîlnire.

– Părerea ta e greşită. Nu ne întîlnim, aşa că ar fi bine să-ţi bagi asta bine în cap.

– Am înţeles, să trăiţi.

– Nu rîde.

Vreo trei ciori trecură în zbor.

– Şi chiar dacă ai fi avut ideea asta în cap, nu aveai nici o treabă, nici un drept, să-i spui lui Dwight că sîntem împreună. El s-a dus şi i-a spus imediat lui Lissy, astfel încît, acum, în creierul ei cît boaba de mazăre, există ideea că avem o relaţie sexuală teribilă. Nu vreau şi nu am chef ca oamenii de pe-aici să-şi închipuie că sînt cea mai recentă aventură a ta.

– Cea mai recentă?

El îşi vîrî degetele în buzunare şi se balansă pe călcîiele tocite ale cizmelor de lucru. Era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise în ziua aceea.

– Cîte aventuri crezi c-am avut?

– Nu mă interesează.

– Tu ai deschis acest subiect, zise el doar pentru plăcerea de a o vedea înfuriindu-se.

– Problema e că i-ai spus lui Dwight că sîntem împreună.

– Nu i-am spus aşa ceva. Dar nu pricep...

Dar îşi dădu seama deodată.

– Ah, da. Hmm.

– Vezi! spuse ea triumfătoare şi împungîndu-l cu degetul. Eşti un bărbat în toată firea şi ar fi trebuit să treci de faza discutatului în vestiar.

– A fost o neînţelegere.

Şi una chiar fascinantă, după părerea lui.

– Lissy tot încearcă să mă cupleze cu cineva. Se pare că nu suportă ideea că e un bărbat burlac în zonă. E o pacoste. Ultima oară cînd a venit vorba despre asta, i-am spus lui Dwight să mă scape de ea spunîndu-i că am o relaţie secretă sau ceva de genul ăsta.

– Cu mine? exclamă ea întrebîndu-se cum de nu scotea fum pe nări. Dintre toate...

– N-am zis cu tine, o întrerupse el. Îmi închipui că Dwight te-a ales, pur şi simplu, dat fiindcă discuţia avea loc în magazinul tău. Dar nu văd de ce te supără atît de tare. Amîndoi sîntem liberi, ne vedem – şi chiar ne vedem, Tory, adăugă el înainte ca ea să-l poată contrazice. Iar, dacă Lissy vrea ca lucrurile dintre noi să fi

evoluat pînă la o fază firească, ce vezi rău în asta?

Ea nu era sigură că putea vorbi. El era amuzat. Tory vedea acest lucru în ochii lui, îl auzea în vocea lui.

– Crezi că e amuzant?

– Nu atît amuzant, cît comic, hotărî el. Poate fi o anecdotă comică.

– Comic, pe naiba. Lissy o să răspîndească vestea în tot ținutul, dacă n-a făcut-o deja.

Ciorile se întoarseră, dînd roată.

– Ei, da, asta e o tragedie. Poate ar trebui să transmitem un comunicat de presă în care să negăm totul.

Ea scoase un sunet periculos de asemănător cu un mîrîit. Cînd se întoarse să plece, el o apucă de braț.

– Calmează-te, Victoria.

– Numi spune mie să mă calmez. Încerc să pun pe picioare o afacere aici, să-mi fac un cămin, şi nu vreau să fiu subiect de bîrfă.

– Bîrfele sînt sufletul oraşelor mici. Dacă ai uitat asta, înseamnă că ai trăit prea mult la oraş. Şi, dacă oamenii vorbesc, or să intre în magazinul tău să privească mai atent. Ce e rău în asta?

Făcea ca totul să pară rezonabil.

– Nu-mi place să fiu în centrul atenției.

– Ai ştiut c-o să fii în centrul atenției chiar înainte să vii aici. Şi, dacă oamenii vor să caşte puțin gura la femeia care i-a atras atenția lui Cade Lavelle, nu trebuie decît să se uite la tine ca să-şi dea seama de ce.

– O întorci cum vrei tu.

Nu prea ştia cum, dar sigur nu se mai afla pe un teren solid.

– Era şi Faith în magazin cînd Lissy a făcut anunțul, zise ea apoi şi el se strîmbă, ceea ce îi dădu oarecare satisfacție. Aşa, acum nu mai eşti atît de vesel, nu?

– Dacă Faith tot o să mă înțepe cu treaba asta, şi n-o să se poată abține, ar fi timpul să aibă şi de ce, spuse el strîngîndu-i brațul şi mai tare, după care îşi aruncă ochelarii pe pămînt, lîngă ei, şi o trase mai aproape.

Clopoței de alarmă începură să sune în capul ei şi Tory îşi propti palma în pieptul lui.

– Ce faci?

– Nu-i nevoie să te sperii, spuse el cuprinzîndu-i ceafa cu cealaltă mînă. Am de gînd să te gust.

– Nu, zise ea, dar buzele lui le atingeau deja pe ale ei.

– N-o să te doară. Îți promit.

Se ținu de cuvînt. Nu o duru. Alină şi excită, uşură şi trezi toate acele senzații pe care ea le alungase cu atîta grijă într-un colțişor. Dar nu o duru.

Gura lui fu blîndă, încercînd s-o convingă să guste şi ea. Aşa cum făcea el. O căldură îi cuprinse stomacul chiar cînd tensiunea şi conştiența se îmbinau. Şi, cînd acea combinație începu să se ridice spre inima ei, el se dădu înapoi.

– Am avut o presimțire, murmură el apoi, în timp ce continua să-i maseze ceafa. Am avut-o din prima clipă cînd te-am revăzut.

Ei îi vuia capul, senzație care nu-i plăcea deloc.

– E o greşeală. Eu nu... , spuse ea dîndu-se înapoi defensiv şi, deodată, simți ceva strivindu-se sub călcîi.

– La naiba, a doua pereche săptămîna asta, spuse Cade clătinînd din cap la vederea ochelarilor sparți. Viața e plină de greşeli, continuă el şi o sărută din nou, uşor. Asta nu-mi dă senzația că ar fi una, dar va trebui s-o ducem pînă la capăt ca să aflăm.

– Cade, nu mă pricep la chestii de genul ăsta.

– Ce gen? Gen sărut?

– Nu, spuse ea şi propriul rîs o surprinse.

Cum putea s-o facă să rîdă, cînd era îngrozită?

– Genul bărbat-femeie, genul relație.

– În cazul ăsta, va trebui să exersezi.

– Nu vreau să exersez, spuse ea şi nu putu să facă altceva decît să ofteze cînd el o sărută pe frunte. Cade, sînt atîtea lucruri pe care nu le ştii despre mine.

– Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Aşa că, hai să le aflăm. E o seară frumoasă, spuse el apoi lăsîndu-şi mîna să lunece spre a ei. Ce-ar fi să facem o plimbare cu maşina?

– Nu aşa rezolvăm problema.

– Putem să ne oprim undeva şi să mîncăm ceva cînd o să avem chef, zise el întorcînd-o şi, aproape cu eleganță, se aplecă să ia de jos ochelarii distruşi, după care începu să se depărteze, punînd bumbacul tînăr între ei. Pas cu pas, Tory, zise el încet. Sînt un tip răbdător. Dacă priveşti în jur, o să-ți dai seama exact cît de răbdător. Mi-au trebuit trei sezoane ca să fac din fermă ceea ce voiam. S-o transform potrivit convingerilor mele şi am făcut asta împotriva unei tradiții vechi de două generații. Încă mai sînt oameni care rîd ironic, bombăne şi înjură. Numai pentru că n-am ales calea pe care o preferă majoritatea, pe care o înțeleg. Şi ceea ce oamenii nu înțeleg îi sperie de obicei.

Ea îl privi şi, apoi, se uită în altă parte. Acel bărbat fermecător de nepăsător, care rîsese de temperamentul ei, avea ceva de

oțel în el. Nu trebuia să uite acest lucru, se gîndi ea.

– Știu. Eu trăiesc cu asta.

– Atunci, ce-ar fi să ne considerăm amîndoi niște neadaptați și să vedem unde ajungem astfel?

– Nu știu ce vrei să spui. Un Lavelle nu poate fi un neadaptat în Progress.

– Crezi asta, pentru că încă nu te-am plictisit de moarte cu minunile culturilor organice și frumusețea bumbacului verde, zise el și, degajat, îi luă mîna și i-o sărută. Dar o voi face, pentru că, de luni de zile, n-am mai avut nici o victimă. Uite ce, tu du-te acasă. Trebuie să mă spăl și eu puțin. Și vin să te iau peste o oră.

– Am treburi de făcut.

– Numai Dumnezeu știe că nu trece zi fără să avem treburi de făcut, spuse el deschizînd portiera mașinii ei. Vin peste o oră, adăugă el cînd ea urcă la volan. Și, Tory? Asta așa, ca să nu existe nici un dubiu. E o întîlnire.

Imediat după aceea trînti portiera și, vîrîndu-și mîinile în buzunare, porni spre camioneta lui.

CAPITOLUL 10

– Haide, nu fi rău, Cade. Nu-ți cer decît o mică favoare, spuse Faith întinzîndu-se în patul fratelui ei și aruncîndu-i o privire cuceritoare.

Își făcuse un obicei din a se duce în camera lui pentru companie după moartea lui Hope, deoarece singurătatea era insuportabilă. Acum, cel mai adesea, venea cînd voia ceva.

Amîndoi știau acest lucru și pe el nu părea să-l deranjeze.

– Îți iroseşti privirea asta pe mine, spuse Cade care, gol pînă la brîu, cu părul încă ud de la duș, scoase o cămașă curată din dulap. Îmi trebuie mie mașina în seara asta.

– Tu poți s-o folosești oricînd, zise ea încercînd să se bosumfle.

– Exact. Și o s-o folosesc în seara asta, zise el aruncîndu-i acel zîmbet înfumurat rezervat pentru enervarea surorilor.

– Eu sînt cea care a fost la piață și a cumpărat mîncarea cu care te-ai îndopat, spuse ea așezîndu-se în genunchi în pat. Și ți-am luat hainele stupide de la curățătorie. Și tot ce te rog e să-mi împrumuți afurisita aia de mașină pentru o singură seară. Dar ești prea egoist.

El își puse cămașa și începu s-o încheie, avînd același zîmbet satisfăcut pe față.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Te urăsc, strigă ea aruncînd cu o pernă spre el, dar ratîndu-l cu vreo treizeci de centimetri.

Niciodată nu țintise prea bine.

– Sper să distrugi afurisita aia de mașină și să sfîrșești prins într-o grămadă de metal deformat și în flăcări, zise ea furioasă și următoarea pernă zbură peste capul lui.

El nici măcar nu se osteni să se ferească.

– Sper să-ți intre cioburi în ochi și să orbești și, dacă o să se-ntîmple asta, o să rîd cînd o să te lovești de pereți.

El îi întoarse spatele, ceea ce era o insultă intenționată și calculată.

– Bine, atunci bănuiesc că n-o să vrei să împrumuți ce va mai rămîne din mașină mîine seară.

– O vreau acum!

– Faith, comoara mea..., spuse el vîrîndu-și cămașa în pantaloni și luîndu-și ceasul de pe birou. Tu vrei totul acum, zise apoi și, neputînd să reziste, luă cheile și le zdrăngăni în fața ei. Dar nu poți avea.

Ea scoase un țipăt și se năpusti asupra lui din pat. El ar fi putut să se ferească, dar fu mai distractiv să o apuce de brațe înainte ca ea să-și folosească acele unghii frumoase și periculoase pe fața lui.

În plus, dacă s-ar fi dat la o parte, ea ar fi nimerit direct în măsuța de toaletă.

– O să te lovești, o preveni el dansînd cu ea și ținîndu-i ridicate brațele care tremurau de furie.

– Ba nu, o să te omor. O să-ți scot ochii.

– Văd că, în seara asta, ai o adevărată obsesie în legătură cu orbirea mea. Dacă-mi scoți ochii, cum o să mai văd cît de drăguță ești?

– Dă-mi drumul, ticălosule. Luptă ca un bărbat.

– Dacă ar fi să lupt ca un bărbat, ți-aș trage un pumn și gata, spuse el și, ca s-o înfurie, se aplecă și o pupă. Aș consuma mai puțină energie.

Ea cedă și ochii i se umplură de lacrimi din cauza înfrîngerii.

– Of, dă-mi drumul. Şi aşa nu vreau maşina aia veche şi urîtă.

– Nici aşa nu mă înduioşezi. Verşi lacrimi prea uşor, spuse el, dar o sărută pe obraz. Poţi să iei maşina mîine, toată ziua şi jumătate din noapte, dacă vrei, adăugă apoi, strîngîndu-i braţele cu afecţiune, după care vru să se dea înapoi.

Văzu stele verzi cînd ea îl lovi în fluierul piciorului.

– Fir-ar să fie de treabă. Dumnezeule mare! exclamă el împingînd-o şi încercînd să meargă pentru a-şi alina durerea. Ticăloasă vicleană.

– Bucură-te că n-am cedat primului instinct şi n-am folosit genunchiul. Era cît pe cę.

Cînd el se aplecă să-şi maseze locul lovit, ea se repezi să-i smulgă cheile pe care încă le avea în mînă. Fu cît pe ce să i le ia, dar el se răsuci şi, în avîntul ei, ţîşni pe lîngă el, aterizînd pe podea cu o bufnitură.

– Kincade! Faith Ellen!

Vocea aceea fu ca un plesnet de bici pe satin. Margaret se afla în prag, rigidă şi palidă. Încremeniră instantaneu.

– Mamă, spuse Cade dregîndu-şi glasul.

– V-am auzit de jos strigătele şi înjurăturile. Ca şi domnul judecător Purcell, care este invitatul meu în această seară. Ca şi Lilah, şi menajera de zi, şi tînărul care tocmai a venit s-o conducă acasă.

Aşteptă cîteva clipe, ca greutatea încălcării bunei cuviinţe să apese pe umerii copiilor ei.

– Poate că voi vă închipuiţi că acest gen de comportament este acceptabil, dar eu nu cred asta şi nu vreau ca oaspeţii, servitorii şi străinii să creadă că am crescut două hiene în această casă.

– Îmi cer scuze.

– Pune-l să-mi ceară scuze mie, zise Faith îmbufnată şi frecîndu-şi cotul lovit. El m-a împins.

– Nu-i adevărat. Te-ai împiedicat singură.

– A fost rău şi nesuferit.

Mai avea un as în mînecă, calculă ea, şi avea de gînd să-l folosească.

– N-am făcut decît să-l rog, frumos, să-mi împrumute şi mie maşina în seara asta, dar el a-nceput să mă jignească şi să mă bruscheze, spuse ea strîmbîndu-se şi atingîndu-şi braţul cu grijă. Am vînătăi.

– Bănuiesc că a fost ceva mai mult decît o mică provocare, dar asta nu e o scuză ca să-ţi loveşti sora.

– Aşa e, spuse Cade aprobînd rigid şi regretînd că se putea

vorbi cu asemenea răceală despre o hîrjoneală prostească. Ai dreptate în ambele privințe. Îmi cer scuze.

– Foarte bine, spuse Margaret, după care se uită la Faith. Cade poate folosi sau împrumuta cum vrea ceea ce îi aparține. Şi, cu asta, am încheiat discuția.

– Vreau doar să ies din casa asta cîteva ore, spuse ea furioasă. El poate folosi foarte bine şi camioneta. Nu vrea decît să se ducă într-un loc întunecos şi liniştit ca s-o poată pipăi pe Tory Bodeen.

– Foarte frumos, Faith, murmură Cade. Excelent.

– Ei bine, e adevărat. Tot oraşul ştie că sînteți împreună.

Margaret înaintă doi paşi înainte să-şi recapete controlul.

– Intenționezi să te întîlneşti cu Victoria Bodeen în seara asta?

– Da.

– Nu ştii care sînt sentimentele mele față de ea?

– Ba da, mamă, le ştiu.

– Este limpede că aceste sentimente nu au nici o importanță. Faptul că a jucat un rol în moartea surorii tale şi că îmi aminteşte în permanență de această pierdere nu înseamnă nimic pentru tine.

– Nu o consider vinovată de moartea lui Hope. Îmi pare rău că tu o faci şi chiar mai rău pentru că prietenia mea cu ea îți provoacă durere şi supărare.

– Scuteşte-mă de părerile tale de rău, spuse Margaret cu răceală. Regretele nu sînt decît nişte scuze pentru un comportament oribil. Poți să alegi s-o aduci pe femeia aceea în viața ta, dar s-o ții departe de a mea. Ai înțeles?

– Da, spuse el cu o voce la fel de rece ca a ei. Am înțeles foarte bine.

Fără să mai spună nimic, ea se întoarse şi ieşi cu paşi măsurați şi lenți.

Cade privi în urma ei, dorindu-şi să nu fi zărit acel licăr scurt de durere din ochii ei. Dorindu-şi să nu se simtă vinovat pentru asta. Pentru a pune capăt acelui sentiment de vinovăție, îi aruncă o privire ucigătoare lui Faith.

– Foarte bună treabă ai făcut, ca întotdeauna. Ai grijă să te simți bine în seara asta.

Ea închise ochii strîns cînd el ieşi. Simțea un gol în stomac, creat acolo de propria ei nesăbuință. O clipă, se aşeză şi se legănă, după care sări brusc şi se repezi spre scară. Atunci auzi trîntindu-se uşa de la intrare.

– Îmi pare rău, murmură ea şi se aşeză pe jos. Nu m-am

gîndit. N-am vrut. Nu mă urî, zise ea punînd capul pe genunchi. Deja mă urăsc singură.

– Sper că vei scuza comportamentul copiilor mei, Gerald, spuse Margaret întorcîndu-se în salon, unde aştepta vechiul ei prieten.

Asemenea scene nu existaseră în casa lui pe vremea cînd copiii locuiau sub acelaşi acoperiş. Dar fiicele sale fuseseră educate să se comporte ca nişte doamne în orice împrejurare.

Totuşi, îi aruncă lui Margaret un zîmbet înţelegător şi afectuos.

– Nu, Margaret, nu e nevoie să te scuzi. E vorba doar de temperament, spuse el luînd paharul de sherry pe care ea îl lăsase jos înainte să urce şi oferindu-i-l din nou.

Muzica lui Bach se auzea în surdină. Preferata amîndurora. El adusese trandafiri, ca de fiecare dată, iar Lilah îi pusese deja într– o vază de cristal Baccarat pe pian.

Încăperea, cu canapelele de un albastru închis şi lemnul vechi şi lustruit, era liniştită şi perfectă, exact aşa cum cerea Margaret. La pian se cînta rar, dar era acordat în permanenţă. Dorise ca fiicele ei să înveţe să cînte la acel instrument, dar fusese dezamăgită.

În încăperea aceea nu erau fotografii de familie. Fiecare lucru fusese ales cu grijă, în aşa fel încît moştenirile de familie să se îmbine plăcut cu propriile ei achiziţii.

Nu era o cameră unde un bărbat să-şi proptească cizmele pe masă sau un copil să-şi împrăştie jucăriile pe covor.

– Temperament, repetă ea. Eşti amabil că spui aşa, spuse ea ducîndu-se la fereastră şi privind cum maşina lui Cade pornea în viteză pe alee.

Nemulţumirea îi zgîria pielea ca lîna.

– Mă tem că e mult mai mult decît atît şi că e mai puţin vorba de temperament.

– Copiii noştri cresc, Margaret.

– Unii dintre ei, da.

El nu spuse nimic pe moment. Ştia că subiectul Hope nu era niciodată unul uşor pentru ea. Şi, cum el prefera lucrurile uşoare, avea să treacă peste el ca şi cum nu ar fi fost atins niciodată.

O cunoştea de treizeci şi cinci de ani şi, odată, pentru o perioadă scurtă, o curtase el însuşi. Ea îl alesese, însă, pe Jasper Lavelle, care era mai bogat şi mai nobil. Lui Gerald îi plăcea să creadă că acest lucru nu-i pusese prea multe piedici. El avusese ambiţii chiar şi atunci, ca tînăr avocat. Şi el făcuse o partidă

bună, crescuse doi copii şi era văduv de cinci ani. La fel ca vechea sa prietenă, prefera văduvia căsătoriei. Necesita mult mai puţin timp şi energie.

Era un bărbat de vreo şaizeci de ani, înalt, cu sprîncene negre şi stufoase care se întindeau ca nişte aripi zbîrlite pe chipul său impunător şi colţuros.

Studiase dreptul, prosperase şi îşi crease un loc respectat în cadrul comunităţii. Îi plăcea compania lui Margaret, discuţiile lor despre artă şi literatură, şi era, de obicei, însoţitorul ei la tot felul de evenimente sociale. Niciodată nu schimbaseră mai mult decît un sărut decent pe obraz.

Pentru sex, el se bucura de favorurile tinerelor prostituate, care ofereau fantezii sexuale în schimbul banilor şi rămîneau anonime. Era un republican fidel şi un baptist devotat. Considera că aventurile sale sexuale erau un fel de hobby. La urma urmei, nu juca golf.

– Nu cred că sînt o companie prea plăcută în seara asta, Gerald.

El mai era şi un om cu tabieturi. Era seara lor pentru o cină liniştită la Beaux Reves, o cină care avea să fie urmată de cafea şi o jumătate de oră plăcută în grădini.

– Sînt un prieten prea vechi ca să-ţi faci astfel de griji.

– Bănuiesc că mi-ar prinde bine un prieten. Sînt supărată, Gerald. Victoria Bodeen. Sperasem că mă voi putea împăca la gîndul întoarcerii ei în Progress. Dar, acum am aflat şi că fiul meu, Cade, se vede cu ea.

– E un bărbat în toată firea, Margaret.

– E fiul meu, zise ea atunci, întorcîndu-se şi chipul îi era împietrit. Nu voi permite asta.

El aproape că oftă.

– Am impresia că, dacă o să-l presezi, o să faci din problema asta, şi din ea, ceva prea important.

– N-am de gînd să-l presez.

Nu, ştia ce trebuia făcut şi avea să o facă.

– Ar fi trebuit să se însoare cu Deborah a ta, Gerald.

Era un regret reciproc, uşor, din partea lui, şi îl făcu să zîmbească trist.

– Am fi putut avea nepoţi împreună.

Ce idee, murmură ea şi hotărî să mai bea un sherry.

Tory îl aştepta. Îşi dăduse seama de tot. Întotdeauna îi trebuia timp şi distanţă ca să realizeze că fusese manipulată de Cade. O făcea atît de delicat şi de priceput. Dar era totuşi o

manipulare. Era stăpînă pe viaţa ei de prea multă vreme ca să lase pe cineva să treacă la cîrmă.

Era un bărbat de treabă şi nu putea să nege că îi făcea plăcere compania lui. Era mîndră de cît de calm şi de matur suna acest lucru cînd îl repetă în faţa oglinzii. La fel de încîntată era şi de restul discursului pe care avea de gînd să-l ţină.

Pur şi simplu, era prea ocupată cu punerea pe picioare a magazinului, cu reintegrarea ei în oraş, cu refamiliarizarea cu zona, ca să cheltuie timp şi efort pentru o relaţie cu el, sau cu oricine altcineva.

Fireşte că o flata faptul că se arăta interesat faţă de ea, dar ar fi fost mai bine dacă s-ar fi oprit amîndoi acum. Spera să rămînă prieteni, dar nu puteau fi nimic mai mult. Nici acum, nici altă dată.

Îşi muşcă buza de jos. Putu să-i simtă gustul din nou. Se pricepea să reînvie gusturi, chiar şi atunci cînd nu voia.

Gustul piersicilor scuturate de vînt sub copacul bătrîn şi răsucit de pe malul rîului, în afara oraşului. Albinele, ameţite de sucul fermentat, roiau în jurul fructelor zumzăind.

Nu se aşteptase ca gustul lui să fie la fel de fierbinte, de dulce sau de puternic.

Nu se aşteptase să fie atît de perfect unită cu el în acel moment, ca şi cum ar fi fost una dintre piesele care lipseau din puzzle-ul vieţii ei.

Asta însemna să dea o aură romantică unui lucru obişnuit, îşi aminti ea. Era o prostie să pretindă că nu îşi imaginase cum ar fi fost să-l sărute. Doar era şi ea om, la urma urmei.

Era normală.

Dar, cînd îşi închipuise, totul fusese blînd, plăcut şi simplu. Realitatea nu fusese tocmai un sărut, ci mai degrabă o mostră. Şi bănuia că el o făcuse intenţionat, ca s-o intrige.

Inteligent din partea lui, hotărî ea. Era un bărbat inteligent. Dar nu avea să reuşească.

Acum era pregătită pentru el. Nici furia şi nici stînjeneala nu îi tulburau simţurile. Avea să iasă cînd venea el. Astfel îl împiedica să intre şi să aibă ocazia să o deruteze din nou. Ea avea să-şi ţină discursul, să-i ureze numai bine, să intre înapoi şi să închidă uşa.

Şi avea să rămînă acolo unde era în siguranţă.

Planul acela o făcu să se relaxeze din nou, să fie stăpînă pe sine din nou. Astfel, cînd îi auzi maşina pe alee, răsuflă uşurată. Totul avea să fie din nou în ordine.

Apoi ieşi şi îi văzu chipul. Stătea în frumoasa lui maşină decapotabilă, cu părul răvăşit de vînt deja şi cu mîinile pe volan.

Îi aruncă un zîmbet, dar, în dosul acestuia, ea văzu furie şi frustrare. Dar cel mai mult văzu amărăciune.

Nici o înşelătorie pe care ar fi putut s-o pună la cale, nici un plan pe care l-ar fi putut calcula, nu i-ar fi izbit slăbiciunea cu mai multă forţă.

– Ăsta e unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine, Tory. Eşti promptă, zise el coborînd şi dînd să ocolească maşina pentru a-i deschide portiera.

Ea nu-l atinse. Legătura tindea să devină prea strînsă dacă exista şi contact fizic.

– Spune-mi ce s-a-ntîmplat.

– Ce să se-ntîmple? zise el vrînd să trateze totul cu uşurinţă, dar, apoi, scutul se ridică şi el se întoarse la volan, în timp ce ea urcă. Ce faci, întredeschizi mintea unui om şi arunci o privire înăuntru?

Ea înălţă capul brusc, de parcă ar fi primit o lovitură. Apoi îşi împreună mîinile în poală. Era mai bine aşa. Oricum s-ar fi întîmplat, îşi aminti. Mai bine să termine odată.

– Nu. Ar fi nepoliticos.

El rîse şi se aşeză din nou la volan.

– Ah, înţeleg. Există o anumită etichetă în citirea gîndurilor.

– Nu citesc gîndurile, spuse ea încleştîndu-şi degetele atît de tare încît încheieturile acestora se albiră.

Respiră adînc pentru a mai scăpa de tensiunea care îi apăsa pieptul şi privi drept înainte.

– E mai degrabă o citire a sentimentelor. Am învăţat să mă împotrivesc, pentru că nu e deloc plăcut, orice ai crede tu, să fii asaltat de sentimentele altora. E destul de uşor să le filtrezi, dar, din cînd în cînd, dacă nu sînt atentă, ceva, îndeosebi emoţiile puternice, străpung bariera. Îmi cer scuze că am dat buzna în intimitatea ta.

El nu spuse nimic pe moment, ci doar stătu cu capul pe spate şi cu ochii închişi.

– Nu, eu îmi cer scuze. A fost urît din partea mea. Mă simt prost, aşa cum ai sesizat foarte bine. Bănuiesc că simţeam nevoia să-mi vărs năduful pe cineva şi te-am ales pe tine.

– Înţeleg că e neplăcut să fii cu cineva în care nu poţi avea încredere. Cu cineva care simţi că poate şi va profita de propriile tale gînduri şi sentimente, folosindu-le pentru a te controla, a te răni sau a-ţi dirija viaţa. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am încercat să-ţi explic de ce nu mă pricep la relaţii, de ce nu vreau să mă implic într-una. E foarte firesc să ai întrebări şi îndoieli şi ca acele întrebări şi îndoieli să conducă la resenti-

mente şi lipsă de încredere.

Tăcu şi folosi liniştea care urmă pentru a se pregăti să continue.

– Asta, zise Cade cu blîndeţe, e cea mai mare prostie. Te superi dacă te întreb ale cui cuvinte mi le-ai pus în gură?

– Au fost chiar cuvintele tale, spuse ea mişcîndu-se uşor pentru a-l privi. Sînt aşa cum sînt şi nu pot să mă schimb. Ştiu cum să mă descurc. Nu mă aştept ca altcineva să suporte asta alături de mine. N-am nevoie ca cineva să facă asta. Am învăţat să-mi accept viaţa aşa cum e şi puţin îmi pasă dacă tu sau altcineva nu poţi sau nu poate s-o accepte.

– Mai bine ai fi atentă, Tory. E ceva foarte periculos, spuse el şi, cînd ea întinse mîna spre clanţă, el doar ridică dintr-o sprînceană. Laşo.

Ea îşi încleştă degetele pe mîner, după care le relaxă.

– Ticălosule.

– Ai dreptate, am fost, pentru că mi-am vărsat năduful pe tine. În seara asta mi s-a spus că părerile de rău sînt doar nişte scuze pentru un comportament oribil, dar tot îmi pare rău. Totuşi, tu îmi pui în gură păreri pe care nu mi le-am exprimat şi care nu-mi aparţin. Nu pot să ţi le spun, din moment ce încă nu le-am lămurit în mintea mea. Cînd e vorba de ceva important, îmi place să mă gîndesc pe îndelete la respectivul lucru. Tu pari a fi importantă.

Se aplecă şi ea se lipi instinctiv de spătarul scaunului.

– Ştii, asta e o chestie care mă enervează la culme, zise el şi, calm, îi trase centura de siguranţă, prinzîndu-i-o. Şi, în acelaşi timp, e o provocare. Vezi tu, mă simt tentat şi hotărît să te tot ating şi să te ţin aproape pînă cînd n-o să te mai fereşti.

Porni motorul apoi, îşi puse braţul pe spătarul scaunului şi o privi cîteva clipe înainte să pună maşina în mişcare.

– Poţi s-o pui în seama orgoliului, dacă vrei. Nu mă deranjează cîtuşi de puţin.

Cînd intră pe şosea, acceleră.

– În viaţa mea n-am lovit o femeie, spuse el pe un ton de conversaţie, dar ea îi sesiză furia abia stăpînită. N-o să-ncep cu tine. Mi-ar plăcea să pun mîinile pe tine şi chiar am de gînd ca, pînă la urmă, s-o fac. Dar n-o să-ţi fac nici un rău.

– Nu cred că toţi bărbaţii lovesc femeile, spuse ea privind pe geam şi refăcîndu-şi stăpînirea de sine la fel cum aduna cărămizile pentru a-şi reface zidul. Am înţeles asta, şi alte cîteva lucruri, la terapie.

– Foarte bine, spuse el simplu. Atunci, nu va trebui să-mi fac griji că ai putea să iei drept ameninţare fiecare gest al meu. Nu

mă deranjează să te fac să fii emoționată, dar nu vreau să te sperii.

– Dacă mi-ar fi fost frică de tine, n-aş fi fost acum aici.

Vîntul îi mîngîia faţa, răvăşindu-i părul.

– Nu sînt o proastă, Cade, şi nici preşul cuiva. S-a terminat cu asta.

El aşteptă puţin.

– Dacă ai fi fost, nu te-aş fi dorit aici.

Ea întoarse capul puţin şi îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Ai spus un lucru inteligent. Poate cel mai bun lucru care putea fi spus. Şi mai bine chiar, cred că ai fost sincer.

– Sînt unul dintre acei oameni ciudaţi care încearcă să fie sinceri.

– Şi asta cred, spuse ea trăgînd aer în piept. Nu aveam de gînd să vin în seara asta. Voiam să ies din casă, să-ţi spun că nu vin, să– ţi explic cum stau lucrurile. Şi iată-mă.

– Ţi-a fost milă de mine, spuse el aruncîndu-i o privire scurtă. Asta a fost prima ta greşeală.

Ea rîse uşor.

– Presupun că da. Unde mergem?

– Nicăieri anume.

– Bun, zise ea apoi aşezîndu-se mai comod, uimită de cît de repede şi de uşor se relaxă. E un loc foarte bun.

El conduse mai departe decît avusese de gînd, alegînd drumuri lăturalnice la întîmplare, dar tot timpul spre est. Spre mare. Soarele cobora din ce în ce în spatele lor, aruncînd fîşii roşiatice pe cerul care părea să sîngereze pe cîmpuri, printre copaci, în rîul şerpuitor.

O lăsă să aleagă muzica şi, deşi Mozart se auzea în locul muzicii rock pe care ar fi ales-o el, părea să se potrivească mai bine cu amurgul care se apropia.

Găsi un mic restaurant pe faleză, mai la sud de mulţimea care se ducea la Myrtle Beach. Era destul de cald pentru a sta afară, la o masă cu o lumînare albă şi pătrată care pîlpîia sub un glob de sticlă, iar murmurul conversaţiilor din jur era acoperit de foşnetul constant al valurilor.

Pe plajă, copii fugăreau crabii în găurile lor sau aruncau firimituri de pîine în sus pentru pescăruşi. Cîţiva tineri se bălăceau pe mal, scoţînd ţipete şi chiote care se aflau undeva între chemări de împerechere şi joacă de copii.

Pe cerul încă albastru de ultima răsuflare a zilei, prima stea

licări prinzînd viaţă şi străluci apoi ca un diamant. Tensiunea şi nervii din timpul zilei dispărură din mintea ei. Nu credea că îi e foame. Niciodată nu avusese o poftă de mîncare deosebită. Dar ciugulea din salată, în timp ce el începu să-i povestească despre munca lui.

– Să mă opreşti cînd simţi că ţi se închid ochii.

– Nu mă plictisesc chiar atît de uşor. Şi mai ştiu cîte ceva despre bumbacul organic. Magazinul unde lucram în Charleston vindea cămăşi din bumbac organic. Le luam din California. Erau scumpe, dar se vindeau bine.

– Spune-mi numele magazinului. „Lavelle Cotton" a început să cultive organic anul trecut. Îţi garantez c-o să batem preţurile din California. Asta e o parte din ceea ce n-am reuşit să explic atît de bine cum aş vrea. După ce te pui pe picioare, culturile organice rivalizează cu cele pentru care se folosesc metode chimice. Iar produsul e mai scump pe piaţă.

– Ceea ce înseamnă un profit mai mare.

– Exact, spuse el ungînd o chiflă cu unt şi dîndu-i-o. Oamenii se gîndesc la profit mai mult decît la mediu. Pot să vorbesc despre răspîndirea pesticidelor, efectul pe care îl au asupra animalelor şi speciilor de margine...

– Specii de margine?

– Prepeliţele şi celelalte păsări care îşi fac cuib în iarba de la marginea cîmpurilor. Vînătorii vînează prepeliţele, le mănîncă şi consumă pesticidele. Apoi sînt insecticidele. Sigur, distrug dăunătorii, dar distrug şi insectele benefice, infectează păsările, reduc lanţul nutritiv. O găină mănîncă o insectă moartă sau pe moarte, după stropire, şi se infectează. E un ciclu pe care nu-l poţi întrerupe decît atunci cînd încerci altă metodă.

Ciudat, îşi spuse ea, să îşi dea seama că purtase în ea ideile tatălui ei privind agricultura, şi anume că natura era inamicul împotriva căruia trebuia să lupţi zi de zi, guvernul situîndu-se pe locul doi.

– Îţi place. Să munceşti pămîntul.

– Da. De ce nu mi-ar plăcea?

Ea clătină din cap.

– Mulţi îşi cîştigă existenţa făcînd lucruri care nu le plac şi pentru care n-au talent. Eu trebuia să muncesc într-o fabrică de coloranţi după ce am terminat liceul. M-am dus la cursuri de comerţ în secret, în loc să mă cert cu ei. Aşa că bănuiesc că ştiu cum e să întîmpini greutăţi ca să faci ceea ce vrei.

– De unde ai ştiut ce vrei să faci?

– Am vrut să fiu deşteaptă.

Să fug, îşi spuse ea, dar îndreptă din nou discuţia spre el.

– Metoda culturii organice e bună şi, fără îndoială, progresistă, dar, dacă nu stropeşti, ai buruieni şi molime. Ai o cultură bolnavă.

– Bumbacul se cultivă de peste patru sute de ani. Ce crezi că au făcut oamenii pînă acum şaizeci, şaptezeci de ani, înainte să înceapă să se folosească aldicarb, metil-parathion şi trifluralin?

O intriga şi o interesa să-l vadă înflăcărîndu-se. Să simtă cum vibra în el pasiunea pentru munca pe care o făcea.

– Aveau sclavi. Şi, după aceea, angajaţi care munceau din greu şi erau plătiţi ca nişte sclavi. Ăsta e unul dintre motivele, în caz că te întrebai, pentru care Sudul a pierdut Războiul Dintre State.

– Putem să discutăm despre istorie cu altă ocazie, spuse el aplecîndu-se pentru a-şi sublinia mai bine punctul de vedere. Cultura organică de bumbac chiar necesită mai multă forţă de muncă, dar foloseşte şi resursele naturale. Bălegar, compost, în locul îngrăşămintelor chimice care pot să polueze pînza freatică. Culturi de acoperire pentru a ţine sub control buruienile şi molimele şi conservarea solului. Gîndaci buni, care se hrănesc cu dăunătorii bumbacului, în loc să se expună fermierii, vecinii şi copiii stropilor de pesticid. Lăsăm plantele să moară natural, în loc să folosim un desfoliant.

Se lăsă în spate cînd li se aduseră aperitivele şi li se turnă vinul în pahare, dar nu se mai putea opri.

– Continuăm procesul şi în timpul egrenării. Curăţăm bumbacul tradiţional de reziduuri, pentru că aşa cere legea federală. Astfel că, atunci cînd e vîndut, e pur, nu conţine nici un fel de chimicale. Nu toată lumea se gîndeşte că e atîta muncă pentru o cămaşă sau nişte pantaloni scurţi, dar bumbacul înseamnă şi sămînţă, nu numai fibră. Iar sămînţa de bumbac se găseşte în multe mîncăruri. Cît pesticid crezi că înghiţi de fiecare dată cînd mănînci o pungă de cartofi prăjiţi?

– Nu cred că aş vrea să ştiu.

Dar îşi aminti cum tatăl ei venea acasă blestemînd pămîntul. Îşi aminti cum se stropeau culturile din avion şi cum stropii de pesticid pluteau spre casă.

Îşi aminti mirosul lor.

– Cum a început să te intereseze metoda organică?

– În primul an de colegiu. Am început să citesc despre ea şi, ei bine, a fost şi o fată.

– Ah, spuse Tory amuzată, tăind din păstrăv. Acum totul începe să aibă sens.

– Se numea Lorilinda Dorset şi era din Mill Valley, California. Mi-a căzut faţa cînd am văzut-o prima oară. O brunetă înaltă şi subţire în nişte blugi strîmţi.

Oftă amintindu-şi acele lucruri îndulcite de trecerea timpului.

– Şi membră a PETA, Greenpeace, Conservarea Naturii şi altor organizaţii de genul ăsta. Aşa că, bineînţeles, ca s-o impresionez, am citit tot ce-am găsit despre drepturile animalelor şi agricultura naturală. Am avut de lucru vreo două luni.

Ea ridică o sprînceană la friptura din farfuria lui.

– Trebuie să fi fost dragoste.

– Timp de cîteva săptămîni, a fost. Am lăsat-o să mă ducă la un seminar despre agricultura organică şi ea m-a lăsat s-o scot din blugii ăia strîmţi, zise el zîmbind leneş şi şiret.Bineînţeles că, pînă la urmă, pofta de un hamburger a fost mai puternică decît devotamentul meu, iar Lorilinda a fost dezgustată de carnivor.

– Ce altceva putea să facă?

– Exact. Dar m-am tot gîndit la ce aflasem la acel seminar şi la ce citisem şi totul căpăta din ce în ce mai mult sens. Mi-am dat seama cum se putea face şi de ce era necesar. Astfel că, atunci cînd a trebuit să mă ocup de Beaux Reves, am început procesul îndelungat şi nu tocmai lipsit de conflicte.

– Lorilinda ar fi mîndră de tine.

– Nu, nu m-ar ierta niciodată pentru acel cheeseburger. A fost o gravă încălcare a încrederii. Luni de zile după aceea n-am mai putut să mănînc unul din cauza sentimentului de vinovăţie.

– Bărbaţii sînt nişte ticăloşi.

– Ştiu.

Mai ştia şi că ea putea să mănînce tot, dacă el îi ţinea mintea ocupată.

– Dar, făcînd abstracţie de acest defect genetic, ce-ai zice să fii furnizorul exclusiv al produselor „Lavelle's Green Cotton" în Progress?

– Vrei să-ţi vînd cămăşile în magazinul meu? întrebă ea surprinsă.

– Nu neapărat cămăşi, dacă asta nu se potriveşte cu ambianţa. Dar aşternuturi? Feţe de masă, şervete, chestii de genul ăsta.

– Păi, spuse ea luată prin surprindere şi începu să se gîndească la afaceri. Aş vrea să văd cîteva mostre, bineînţeles. Dar, cum articolele ar fi produse aici, în stat, s-ar potrivi cu mărfurile mele. Ar trebui să discutăm despre costuri, aprovizionare, calitate şi stil, desigur. De obicei, mă ţin departe de produsele de serie. Eu ofer unicate şi celebrez impresionanta varietate de artişti şi

meşteşugari din Carolina de Sud.

Făcu o pauză pentru a sorbi puţin vin şi a se gîndi.

– Articole din bumbac organic, murmură ea. De pe cîmp pe masă, totul în limitele Districtului Georgetown. Ar putea fi atrăgător.

– Bun, spuse el ridicînd paharul şi ciocnindu-l de al ei. O să găsim o cale ca să fie bine pentru amîndoi. Ca să dea rezultate.

Seara se încheia într-o notă mult mai plăcută decît începuse. Cu o lună plină deasupra capului şi o ceaţă minunată în care vinul învăluia mintea. Ea nu avusese de gînd să bea, deoarece o făcea foarte rar, dar era atît de plăcut să stea în apropierea mării şi să bea vin.

Atît de plăcut, încît băuse două pahare, nu unul, şi acum era somnoroasă. Maşina mergea lin şi repede, iar vîntul purta mirosul verii care se apropia.

O făcea să se gîndească la caprifoi şi trandafiri înfloriţi, la mirosul de smoală încinsă de soare şi la zumzetul leneş al albinelor care dădeau roată magnoliilor de lîngă mlaştină.

„Dorindu-şi să se mai răcorească acum că soarele apusese. Dacă o maşină nu apărea în curînd, ca să se întoarcă, avea să meargă pe jos pînă la plaja aceea afurisită. Bineînţeles că era numai vina lui Marcie, nesuferita, că o lăsase baltă ca să poată să se reguleze cu idiotul ăla de Tim. Ei bine, ei puţin îi păsa de Marcie, avea să facă autostopul pînă la Myrtle Beach şi să se distreze.

Nu avea nevoie decît de o afurisită de maşină. Haide, dragule, scumpule, opreşte! Aşa. A naibii căldură."

Tory se îndreptă în scaun, făcînd ochii mari şi trăgînd aer în piept ca un înotător care ieşea la suprafaţă după o scufundare îndelungată.

– S-a urcat în maşină. Şi-a aruncat rucsacul în spate şi s-a urcat în maşină.

– Tory? rosti Cade trăgînd pe dreapta şi apucînd-o de umeri. E-n regulă. Ai aţipit o clipă.

– Nu, spuse ea împingîndu-l disperată şi trăgînd de centură.

Nişte mîini îi strîngeau inima, aşa încît aceasta bătea aiurea.

– Nu, spuse ea deschizînd portiera şi rupînd-o la fugă pe marginea şoselei. Face autostopul spre plajă. A luat-o de acolo, de undeva de-acolo.

– Stai. Aşteaptă, strigă el prinzînd-o din urmă şi întorcînd-o. Scumpa mea, tremuri.

– A luat-o.

Imagini şi forme, sunete şi mirosuri îi veneau în cap. Simţea

cum îi arde gîtlejul, ca unui fumător care trage adînc dintr-o țigară, după ce a fumat prea multe.

– A luat-o, iese de pe şosea, printre pomi. Şi a lovit-o cu ceva. Ea nu vede ce e, simte doar durerea şi e ameţită. Ce se-ntîmplă? Ce e? Îl împinge, dar el o tîrăşte afară din maşină.

– Cine?

Ea clătină din cap, luptîndu-se să se regăsească în acea derută, în acea durere. În acea groază.

– Pe acolo. Chiar pe-acolo.

– Bine.

Ochii ei erau mari şi neconcentraţi, iar pielea i se umezise sub mîinile lui.

– Vrei să mergi încolo?

– Trebuie. Lasă-mă singură.

– Ba nu, spuse el cuprinzîndu-i mijlocul cu fermitate. Asta n-o s-o fac. O să mergem amîndoi. Sînt aici. Poţi să mă simţi lîngă tine.

– Nu vreau asta. Nu vreau, spuse ea, dar începu să meargă.

Se deschise, ignorîndu-şi instinctul de conservare. Nu se împotrivi cînd imaginile se schimbară, devenind solide.

Stelele se roteau deasupra capului, orbitor de strălucitoare. Zăpuşeala se strînse în jurul ei ca un pumn.

– A vrut să meargă pe plajă. N-a găsit o maşină. Era supărată pe prietena ei. Marcie. O prietenă pe nume Marcie, cu care trebuia să plece în weekend. Acum trebuie să facă autostopul, pentru că, sigur, n-o s-o lase pe proasta aia să-i strice plimbarea. El apare şi ea e bucuroasă. E obosită, îi e sete şi el zice că merge pînă la Myrtle. E mai puţin de o oră cu maşina.

Se opri şi ridică mîna.

Capul îi alunecă pe spate, dar ochii îi rămaseră deschişi. Larg deschişi.

– El îţi dă o sticlă. Jack Black. Blackjack. Tu iei o înghiţitură zdravănă. Ca să-ţi potoleşti setea şi pentru că e grozav să mergi cu maşina şi să bei whiskey. Probabil că te-a lovit cu sticla. Mai mult ca sigur, pentru că tu i-ai dat-o înapoi şi rîdeaţi, cînd, deodată, ai simţit o lovitură puternică în cap. Dumnezeule! Doare!

Se clătină şi duse mîna la obraz. Gustul sîngelui îi umplu gura.

– Nu. Nu, spuse Cade strîngînd-o la piept şi mirîndu-se că nu-i alunecă din braţe precum fumul.

– Nu văd. Nu pot să văd. Nu e nimic din el. Nimic. Stai. Stai puţin, spuse ea şi, strîngînd pumnii şi gîfîind, împinse.

Greaţa îi cuprinse stomacul, dar reuşi să vadă.

– A dus-o acolo, spuse ea începînd să se legene. Nu pot. Nu pot.

– Nu e nevoie s-o faci. E-n regulă acum. Hai să ne întoarcem la maşină.

– A dus-o acolo, zise ea, iar mila şi durerea întrecură orice altceva. O violează.

Acum închise ochii.

– Te împotriveşti o vreme.El te răneşte şi tu eşti atît de speriată, că ripostezi. El te loveşte din nou, de două ori, cu putere, în faţă. Ah, ce doare, ce doare. Nu vrei să fii aici. Vrei să fii cu mama ta. Plîngi în timp ce el gîfîie, geme şi ejaculează. Îi simţi mirosul transpiraţiei, sexului şi pe cel al propriului tău sînge şi nu mai poţi să te împotriveşti.

Tory ridică mîinile şi le trecu peste faţă. Trebuia să-şi simtă proprii obraji, propriul nas, propria gură. Trebuia să-şi amintească cine era.

– Nu-l văd. E întuneric şi el nu-i decît o siluetă. Nimic nu-mi dă senzaţia că e real. Nici ea nu-l vede prea bine. Nici măcar atunci cînd el îşi foloseşte mîinile ca s-o strîngă de gît. Nu durează mult, pentru că ea e aproape inconştientă şi nu se mai zbate. N-a trecut mai mult de o jumătate de oră de cînd e cu el şi este deja moartă. Zăcînd goală în umbra pomilor. Acolo a lăsat-o. El... el se întoarce la maşină fluierînd.

Atunci, ea se depărtă de Cade şi el nu putu să-i vadă decît chipul palid şi ochii fierbinţi.

– N-avea decît şaisprezece ani. Era o fată drăguţă cu părul lung şi blond şi picioare lungi. Numele ei era Alice, dar ei nu-i plăcea, aşa că toată lumea îi spunea Ally.

Încordarea şi durerea îşi spuseră cuvîntul.

Cade o prinse în braţe. Era moale ca o cîrpă. Şocat atît de nemişcarea ei, cît şi de povestea pe care o spusese, plecă repede. Se gîndea, spera, că, dacă o lua de acolo, din acel loc, avea să se simtă mai bine.

Chiar cînd se aplecă să o aşeze în maşină, ea se mişcă uşor. Cînd deschise ochii, aceştia erau întunecaţi şi sticloşi.

– E-n regulă. Eşti teafără. O să te duc acasă.

– Mai lasă-mă puţin.

O cuprinseră starea de greaţă şi, apoi, frisoanele. Dar îi trecură repede. Groaza avea să mai persiste.

– Îmi pare rău, spuse ea ridicînd din umeri neputincioasă. Îmi pare rău.

– Pentru ce? întrebă el ocolind maşina şi urcînd la volan, după care rămase nemişcat. Nu ştiu ce să fac pentru tine. Ar

trebui să pot face ceva. O să te duc acasă, după care o să mă-ntorc şi... o s-o găsesc.

Ea îl privi derutată.

– Nu-i acolo acum. S-a-ntîmplat cu mult timp în urmă. Cu ani în urmă.

El dădu să spună ceva, dar se opri. Alice, spusese ea. O fată blondă pe nume Alice. Acest lucru îi reînvie nişte amintiri şi simţi un fel de greaţă.

– Întotdeauna te apucă aşa? Din senin?

– Uneori.

– Îţi face rău.

– Nu, te epuizează, îţi face greaţă, dar nu-ţi face rău.

– Ba îţi face rău, zise el din nou şi răsuci cheia în contact.

– Cade, spuse ea întinzînd mîna şovăitoare spre a lui. A fost... Îmi pare rău că îţi spun asta, dar trebuie să ştii. A fost ca şi cu Hope. De aceea a venit atît de intens. A fost ca şi cu Hope.

– Ştiu.

– Nu, nu înţelegi. Cel care a omorît-o pe sărmana fată şi care a lăsat-o printre pomi, a fost acelaşi individ care a omorît-o pe Hope.

Progress

„Dacă-ţi dai seama ce e Revoluţia, numeşte-o Progres; şi de-ţi dai seama ce e Progresul, numeşte-l Viitor."

Victor Hugo

CAPITOLUL 11

«Nu voiam să cred. Existau – există – o mulţime de motive logice pentru care Tory să se înşele.

Puncte insignifiante şi altele majore care fac ca ipoteza ei în legătură cu adolescenta ucisă pe marginea drumului să fie imposibilă.

Nu se putea ca fata să fi fost ucisă de acelaşi monstru care mi-a omorît sora.

Micuța Hope cu părul fluturînd în vînt și ochii plini de amuzament și secrete.

Pot să înșir aceste motive aici, pe hîrtie, într-o manieră directă așa cum n-am putut să i le spun lui Tory aseară. Știu c-am dezamăgit-o. Știu asta după felul cum s-a uitat la mine și cum a trecut în spatele acelei baricade de tăcere a ei. Știu că am rănit-o prin felul în care i-am ignorat cuvintele, în care i-am sugerat, ba nu, am insistat, s-o lase baltă.

Dar ceea ce mi-a spus, ceea ce m-a lăsat să văd prin ochii ei, groaza pe care a retrăit-o chiar în fața mea și despre care a vorbit după aceea cu atîta reținere, mi-a adus aminte totul. Mi-a adus aminte de acea vară de demult, cînd totul s-a schimbat în lume.

Poate o să mă ajute mai mult dacă voi scrie despre Hope decît despre fata aceea pe care n-am cunoscut-o niciodată.

Stînd aici, la biroul tatei – deoarece, în mintea tuturor, inclusiv a mea, va rămîne veșnic biroul tatei – pot să dau timpul înapoi pînă cînd am doisprezece ani din nou, cînd încă mai sînt suficient de inocent pentru a fi neatent cu oamenii pe care-i iubesc, încă mai cred că prietenii mei sînt superiori familiei din toate punctele de vedere, încă mai visez la ziua cînd o să fiu destul de mare ca să pot să conduc, să beau sau să fac oricare dintre lucrurile magice care aparțin lumii adulților.

În dimineața aceea, îmi făcusem treburile, ca de obicei. Tata era obsedat de responsabilitate și îmi repeta de nenumărate ori ce se așteptă din partea mea. Cel puțin, așa era înainte s-o pierdem pe Hope. Fusesem cu el să verificăm cîmpurile. Îmi amintesc cum priveam acel ocean de bumbac. Tata cultiva în cea mai mare parte bumbac, chiar și atunci cînd mulți dintre vecinii lui au trecut la soia, roșii sau tutun. Beaux Reves însemna bumbac și eu nu trebuia să uit asta.

N-am uitat.

Și, în ziua aceea, mi-a fost atît de ușor să văd de ce, privind peste acea întindere vastă, văzînd acele capsule plesnind de atîtea semințe. Vedeam tulpinile aplecate sub povara capsulelor – unele dintre ele trebuiau să fi avut vreo sută, toate crăpate ca niște ouă. Și, în perioada aceea a anului, cîmpurile erau atît de încărcate, și aerul mirosea a bumbac. Mirosul fierbinte de sfîrșit de vară.

Urma să avem o recoltă bună anul acela. Bumbacul avea să fie cules, strîns în saci și prelucrat. Beaux Reves avea să trăiască mai departe, chiar dacă cei care o locuiau erau puțin mai mult decît niște fantome.

Am fost lăsat liber imediat după prînz. Deşi tatăl meu se aştepta să muncesc, să învăţ, să asud, se aştepta să fiu şi băiat. Era un om bun, un tată bun, şi în primii mei doisprezece ani de viaţă, a reprezentat tot ce era solid, cald şi frumos.

I-am simţit lipsa cu mult înainte să moară.

Dar, cînd mi-a dat drumul în ziua aceea, am luat bicicleta cu douăsprezece viteze pe care o primisem cadou de Crăciun, şi am pedalat prin zidul de aer fierbinte spre Wade. Aveam o casă în copac, în spatele curţii lui Wade, sus de tot, într-un platan bătrîn. Dwight şi Wade erau deja acolo, bînd limonadă şi citind cărţi comice. Era prea cald ca să facem altceva, chiar dacă aveam doisprezece ani.

Dar mama lui Wade nu putea să ne lase deloc în pace. Ieşea tot timpul şi ne striga, întrebîndu-ne dacă voiam cutare lucru sau dacă nu intram în casă să bem ceva rece şi să mîncăm un sandviş cu ton.

Domnişoara Boots a avut întotdeauna un suflet bun, dar, în vara aceea, a fost o pacoste teribilă pentru noi toţi. Eram în pragul bărbăţiei, sau cel puţin aşa ne consideram noi, şi era mai mult decît îngrozitor să ţi se ofere ton şi Pepsi de către o mamă cu şort scrobit şi un zîmbet indulgent care ne transforma din nou în copii.

Am fugit la rîu să facem o baie. Cred că, doar ca să ne facem datoria, am făcut remarci grosolane şi, după părerea noastră, inteligente, referitoare la fundul alb şi gras al lui Dwight.

El, la rîndul lui, a ripostat comparîndu-ne părţile masculine ale corpului cu diverse legume neatrăgătoare. Bineînţeles că aceste activităţi ne-au făcut să rîdem timp de o oră.

Era foarte uşor să ai doisprezece ani. Am discutat despre probleme importante: Oare Federaţia Rebelă avea să se întoarcă şi să-i înfrîngă pe Darth Vader şi Imperiul Răului? Care era mai tare – Superman sau Batman?

Cum aveam să ne păcălim unul din părinţi să ne ducă să vedem cea mai recentă parte din filmul *Vineri 13?* N-am fi putut să ne privim colegii în ochi dacă nu-l vedeam pe dementul de Jason omorîndu-şi cota anuală de adolescenţi.

Acelea erau problemele vitale din viaţa noastră atunci.

La un moment dat, după patru, parcă, după ce ne îndopasem cu piersici înţepate de albine şi pere necoapte, Dwight a trebuit să plece acasă.

Mătuşa lui, Charlotte, venea în vizită din Lexington, iar el trebuia să fie curat şi la timp la cină. Părinţii lui Dwight erau foarte severi şi n-ar fi fost bine pentru el dacă întîrzia.

Noi ştiam că avea să fie obligat să poarte pantaloni scurți călcați şi papion în seara aceea şi, cu generozitatea prietenilor, am aşteptat pînă cînd s-a îndepărtat destul ca să rîdem pe seama acestui lucru.

Wade şi cu mine am plecat la scurt timp după aceea, despărțindu-ne pe drum. El pornind spre oraş, eu spre Beaux Reves.

Pe drum, am trecut pe lîngă Tory. Ea nu avea bicicletă. Mergea spre casă, venind spre mine.

Îmi închipui că se jucase cu Hope. Picioarele îi erau goale şi prăfuite, iar bluza, prea mică. Atunci n-am remarcat nimic din toate acestea, dar acum îmi amintesc exact cum arăta, cu părul ei şaten şi bogat strîns la spate, cu ochii ei mari şi cenuşii privind drept într-ai mei cînd am trecut pe lîngă ea fără să scot un cuvînt. Nu puteam să vorbesc cu o fată fără sămi pierd din demnitatea de bărbat. Dar mi-aduc aminte că am privit înapoi şi am văzut-o îndepărtîndu-se, cu picioarele ei puternice şi bronzate.

Următoarea dată cînd i-am văzut picioarele, acestea purtau semnele unei bătăi recente.

Cînd am ajuns acasă, Hope era pe verandă, jucînd „jacks". Era foarte bună la acest joc şi îl bătea pe oricin-le convingea să joace cu ea. A încercat să mă facă să joc, ba chiar mi-a promis să-mi dea un avans.

Ceea ce, bineînțeles, m-a jignit peste măsură. Cred că i-am spus că „jacks" era un joc pentru copii mici şi că aveam lucruri mai importante de făcut. Rîsul ei şi zgomotul mingii m-au urmat înăuntru.

Aş da un an din viață ca să mă pot întoarce la acel moment şi să stau pe verandă, în timp ce ea mă bate la „jacks".

Seara a trecut la fel ca celelalte. Lilah m-a expediat sus să fac baie, zicînd că miroseam ca un sconcs.

Mama era în salonul din față. Ştiu asta, pentru că se auzea muzica ei preferată. N-am intrat, din moment ce ştiam din proprie experiență, că nu-i plăcea să vadă băieți murdari şi transpirați în salonul din față.

Privind înapoi, văd cît de mult am fost conduşi Wade, Dwight şi cu mine, de mamele noastre. A lui Wade, cu mîinile ei neliniştite şi cu ochii plini de căldură, a lui Dwight, cu pungile ei de prăjituri şi bomboane, şi a mea, cu ideile ei stricte despre ce era tolerabil şi ce nu.

Nu mi-am dat seama de asta înainte şi bănuiesc că n-ar avea vreo importanță în momentul ăsta. Atunci ar fi avut, dacă am fi înțeles.

În seara aceea, important era să evit dezaprobarea mamei

mele, aşa că m-am dus direct sus. Faith era în camera ei, punînd o rochie frumoasă pe una dintre numeroasele ei păpuşi Barbie. Ştiu asta, pentru că m-am oprit în uşa ei şi am rîs.

Am făcut un duş, deoarece, cu puţin timp în urmă, hotărîsem că băile erau pentru fete şi bătrîni zbîrciţi. Sînt sigur că mi-am pus hainele murdare în coş, altfel Lilah mi-ar fi răsucit lobul urechii. Mi-am pus alte haine curate, m-am pieptănat, probabil că, timp de cîteva minute, mi-am încordat bicepşii şi am studiat rezultatul în oglindă. După care am coborît.

La masă, am avut pui. Pui fript cu cartofi piure şi sos, iar mazărea era proaspătă, din grădină. Lui Faith nu-i plăcea mazărea şi a refuzat s-o mănînce, lucru care ar fi putut fi trecut cu vederea, dar a făcut atîta caz de asta, aşa cum făcea de obicei, aşa încît a supărat-o pe mama şi a fost alungată de la masă.

Cred că Chauncy, bătrînul şi credinciosul cîine de vînătoare al tatei, care a murit în iarna următoare, a mîncat ce mai rămăsese în farfuria ei.

După cină, m-am plimbat pe afară, gîndindu-mă cum să-l conving pe tata să mă lase să construiesc un fort. Pînă atunci, eforturile mele în acea direcţie fuseseră un eşec, dar mă gîndeam că, dacă aş fi găsit un loc potrivit, unul care să mascheze structura, ca să nu fie grozăvia pe care şi-o închipuia tata, aş fi reuşit. În timpul acelei plimbări am descoperit bicicleta lui Hope acolo unde o ascunsese, în spatele cameliilor.

Nici nu mi-a trecut prin cap s-o pîrăsc. Nu obişnuiam să facem asta între fraţi, decît dacă furia sau propriul interes cîntăreau mai mult decît loialitatea.

Nici măcar nu mă privea, deşi mi-am închipuit că voia să se furişeze şi să se întîlnească undeva cu Tory în seara aceea, din moment ce fuseseră prietene la cataramă toată vara. Ştiam că mai făcuse acest lucru şi nu o condamnam. Mama era mult mai severă cu fiicele ei decît cu fiul. Aşa că n-am spus nimic de bicicletă şi m-am concentrat asupra fortului.

Un singur cuvînt al meu şi planurile ei ar fi fost date peste cap. Mi-ar fi aruncat una dintre privirile ei furioase pe sub gene şi, probabil, că n-ar fi vorbit cu mine o zi, două, dacă ar fi rezistat.

Şi ar fi fost în viaţă.

În schimb, m-am dus în casă şi m-am postat în faţa televizorului, avînd tot dreptul s-o fac într-o seară lungă de vară. Avînd doisprezece ani, aveam o poftă de mîncare teribilă şi, mai tîrziu, m-am dus să văd ce găsesc prin bucătărie. Am mîncat cartofi prăjiţi, m-am uitat la „Hill Street Blues" şi m-am întrebat cum era să fii poliţist.

Cînd m-am dus la culcare, cu burta plină şi ochii obosiţi, sora mea era deja moartă.»

Se gîndise că putea să scrie mai mult, dar nu reuşi. Avusese de gînd să scrie ce ştia despre moartea surorii lui şi a unei fete pe nume Alice, dar gîndurile i se îndepărtaseră de fapte şi logică, lăsîndu-l furat de amintiri şi durere.

Nu-şi dăduse seama cît de mult avea să prindă viaţă pentru el, dacă scria despre ea. Cum imaginile din seara aceea şi cele oribile din dimineaţa următoare aveau să i se perinde prin minte ca un film.

Oare aşa simţea Tory? se întrebă el. Ca şi cum ar fi văzut un film pe care nu-l putea opri?

Nu, era mai mult. Ştia că, atunci cînd avusese viziunea, cu o seară în urmă, mai degrabă vorbise în numele fetei, decît despre ea? Poate că acea fată, Alice, vorbise prin ea.

De ce fel de forţă era nevoie pentru a suporta aşa ceva, a supravieţui şi a-ţi crea o viaţă?

Luă ceea ce scrisese şi dădu să încuie foile într-un sertar al biroului. În schimb, le împături şi le vîrî într-un plic pe care îl lipi.

Trebuia s-o revadă pe Tory. Trebuia să-i vorbească din nou. Avusese dreptate în ziua aceea, cînd îi spusese că fantoma surorii lui se afla între ei.

Nu puteau să meargă nici înainte, nici înapoi pînă cînd nu aveau să se împace cu gîndul la ceea ce pierduseră.

Auzi pendula bătînd de fix. Două bătăi singuratice. Peste patru ore avea să fie treaz din nou, îmbrăcîndu-se în lumina palidă, luînd micul dejun pe care Lilah avea să insiste să i-l pregătească, apoi ducîndu-se cu maşina de la un cîmp la altul, pentru a controla culturile cu toată credinţa şi fatalismul cu care se năştea fiecare fermier, uitîndu-se după paraziţi, studiind cerul.

În ciuda, sau poate datorită, lucrurilor ştiinţifice pe care le învăţase şi le pusese în aplicare, Beaux Reves a lui Cade era mai mult o plantaţie decît ferma tatălui său. Folosea mai multă forţă de muncă decît generaţia anterioară. Depunea mai mult efort şi folosea mai mult din profituri în egrenaj, comprimare, depozitare şi prelucrare decît fuseseră dispuşi să facă tatăl şi bunicul lui. Acest lucru făcea din Beaux Reves o plantaţie independentă şi, în acelaşi timp, un fel de fabrică diversificată.

Şi, totuşi, cu toate schemele, ştiinţa şi planurile lui, cerceta cerul şi spera ca natura să coopereze.

În cele din urmă, se gîndi el luînd plicul, totul se reducea la destin.

Stinse lampa şi coborî din birou pe scara în spirală la lumina lunii, care pătrundea prin ferestre. Avea să aibă nevoie de cele patru ore de somn, îşi spuse el, deoarece, după treburile de dimineaţă, avea şedinţele de după-amiază de la fabrică. Îşi aminti să ia cîteva mostre pentru Tory şi să formuleze o propunere de afaceri.

Dacă putea să facă acest lucru, avea să se ducă la ea seara următoare. Intrînd în camera lui, cîntări plicul în mînă, după care aprinse lumina şi îl puse în servieta care se afla lîngă cizmele sale de lucru.

Tocmai îşi descheia cămaşa cînd simţi miros de fum de ţigară venind dinspre terasă.

Se apropie de uşă, observă că era uşor întredeschisă şi, prin geam, văzu sclipirea roşie a unei ţigări aprinse.

– Mă întrebam dacă o să mai apari, spuse Faith întorcîndu-se.

Purta capotul pe care îl prefera zilele acelea şi stătea cu braţele sprijinite pe balustrada de piatră.

– De ce nu-ţi afumi geamurile tale?

– Eu n-am o terasă atît de frumoasă ca cea a stăpînului casei.

Acela fusese alt motiv de discuţii. Şi, deşi el era de acord că ea ar fi avut mai multă grijă de camera aceea decît el, nu meritase să se certe cu mama lor, care insistase să o ia el după moartea tatălui său.

Ea trase alene din ţigară.

– Încă mai eşti supărat pe mine. Nu te condamn. Am făcut un lucru urît. Pur şi simplu, cînd mă înfurii, nu mai gîndesc.

– Dacă asta e o scuză, foarte bine. Acum du-te şi lasă-mă să mă culc.

– Mă culc cu Wade.

– Dumnezeule, spuse Cade apăsîndu-şi ochii cu degetele şi întrebîndu-se cum de nu ajungeau să-i străpungă creierul. Crezi că e ceva ce ar trebui să ştiu?

– Eu ţi-am descoperit un secret, aşa că-ţi spun unul de-al meu. O să fim chit.

– O să dau un anunţ în ziar. Wade, zise el trîntindu-se pe scaunul din fier forjat de pe terasă. Dumnezeule.

– Ah, nu fi aşa. Ne înţelegem destul de bine.

– Pînă cînd o să-l mesteci şi o să-l scuipi.

– Nu intenţionez asta, zise ea, după care rîse scurt şi fără umor. Niciodată n-o fac intenţionat, pur şi simplu, se-ntîmplă, spuse ea aruncînd mucul de ţigară peste balustradă, fără să se

gîndească măcar o clipă că mama ei avea să-l găsească şi să se înfurie. Mă face să mă simt bine. De ce trebuie să fie ceva rău în asta?

– Nu e. E treaba ta.

– Aşa cum ce e între tine şi Tory e treaba voastră, spuse ea ducîndu-se spre el şi lăsîndu-se pe vine, aşa încît ochii le erau la acelaşi nivel. Îmi pare rău, Cade. A fost o răutate din partea mea să spun ce-am spus şi aş vrea să-mi retrag cuvintele.

– Aşa faci mereu.

– Nu, poate că aşa spun, dar de cele mai multe ori, nu vorbesc serios. De data asta însă sînt sinceră.

Deoarece era mai mult oboseală decît furie în ochii lui, ea îi trecu degetele prin păr. Mereu îl invidiase pentru acel păr bogat şi ondulat.

– Dar nu-i da atenţie mamei. N-are nici o treabă să-ţi spună ce să faci. Chiar dacă, probabil, are dreptate.

El simţi parfumul vag al iasomiei mamei sale.

– N-are dreptate.

– Bine, eu sînt ultima persoană care să dau sfaturi în probleme de încurcături amoroase...

– Exact.

Ea arcui o sprînceană.

– Au. A fost o mică înţepătură. Dar, aşa cum voiam să spun înainte să încep să sîngerez, familia asta e destul de dată peste cap şi fără un element ciudat ca Tory Bodeen.

– Ea e o parte din ce s-a-ntîmplat în seara aia.

– Oh, Doamne, Cade, eram daţi peste cap cu mult înainte să moară Hope.

El păru atît de frustrat şi atît de obosit, încît ea fu cît pe ce să bată în retragere şi să facă o glumă din toate acele lucruri. Dar se gîndise mult de cînd Tory se întorsese în oraş. Venise vremea s-o spună.

– Gîndeşte-te.

Cînd era supărată pe el şi simţea dispreţ faţă de sine, vocea îi era la fel de ascuţită ca nişte cuie.

– Totul a fost aranjat din clipa în care ne-am născut. Toţi trei. Şi în legătură cu mama şi tata înaintea noastră. Crezi că mariajul lor a avut vreo tangenţă cu dragostea? Ţi-o plăcea ţie să vezi numai partea bună a lucrurilor, dar ştii mai bine cum stă treaba.

– Au avut o căsnicie bună, Faith, pînă...

– O căsnicie bună? spuse ea şi, cu un sunet de dezgust, scoase pachetul de ţigări din buzunarul capotului. Ce naiba înseamnă asta? O căsnicie bună? Că erau potriviţi unul pentru

celălalt, că a fost o mişcare inteligentă şi convenabilă pentru ca moştenitorul celei mai mari şi mai bogate plantaţii din ţinut să se însoare cu o debutantă înstărită? În regulă, a fost o căsnicie bună. Poate chiar au simţit ceva unul pentru celălalt, o vreme, cel puţin. Şi-au făcut datoria, spuse ea cu tristeţe şi aprinse bricheta. Ne-au făcut pe noi.

– Au făcut tot ce le-a stat în putinţă, zise Cade obosit. Tu n-ai vrut să vezi asta niciodată.

– Poate că tot ce le-a stat în putinţă n-a fost niciodată suficient pentru mine. Şi nu văd de ce, pentru tine, ar fi fost. Ce ţi-au dat de ales, Cade? Toată viaţa s-a aşteptat din partea ta şi ai fost crescut să fii stăpînul lui Beaux Reves. Dacă ai fi vrut să fii instalator, pentru Dumnezeu?

– Asta a fost mereu ambiţia mea secretă. Adesea repar cîte un robinet doar ca să simt un fior.

Ea rîse şi asprimea furiei i se mai atenuă.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun. Ai fi putut să vrei să fii inginer, scriitor, doctor, ceva, dar nu ţi s-a oferit posibilitatea să alegi. Erai fiul cel mai mare, unicul fiu, şi calea ţi-era pecetluită.

– Ai dreptate. Şi nu ştiu ce s-ar fi putut întîmpla dacă aş fi vrut să fiu oricare din lucrurile astea. Problema e că n-am vrut.

– Cum ai fi putut, cînd ai crescut auzind tot timpul numai „Cînd Cade o să conducă Beaux Reves," şi „Cînd Cade o să se afle la cîrma lucrurilor"? N-ai apucat să fii niciodată altceva, n-ai apucat să zici „Vreau să cînt la chitară într-o formaţie de muzică rock."

De data aceasta, el rîse şi ea se rezemă iarăşi de balustradă. Acest lucru îi aminti de ce se ducea atît de des în camera lui, căutîndu-i compania. Cînd vorbea cu Cade, putea să spună tot ce gîndea. El o lăsa. O asculta.

– Nu pricepi, Cade, ei ne-au făcut ceea ce sîntem şi, poate, în cele din urmă, tu ai obţinut ce ai vrut. Mă bucur sincer.

– Ştiu.

– Dar tot nu e bine. Toţi s-au aşteptat din partea ta să fii deştept, să ştii tot felul de lucruri, să deduci tot felul de lucruri. Şi, în timp ce tu erai plecat să înveţi meseria vieţii tale, eu éram aici şi mi se spunea cum să mă port, să vorbesc delicat, să nu alerg prin casă.

– Poţi să ai satisfacţia că rareori ai ascultat.

– Aş fi făcut-o, murmură ea. Aş fi făcut-o, dacă nu mi-aş fi dat seama că aici era o şcoală pentru o soţie bună, o căsnicie bună, ca cea pe care a avut-o mama înaintea mea. Nimeni nu m-a-ntrebat vreodată dacă vreau mai mult, dacă vreau altceva, şi, cînd

întrebam eu, mi se spunea să tac. „Lasă-l pe tatăl tău să se gîndească la asta, sau pe fratele tău. Exersează la pian, Faith. Citeşte o carte bună ca să poţi discuta despre ea inteligent. Dar nu prea inteligent. Doar nu vrei ca vreun bărbat să creadă că eşti mai deşteaptă decît el. Cînd o să te măriţi, sarcina ta va fi să creezi un cămin plăcut."

Se uită la vîrful aprins al ţigării.

– Un cămin plăcut. Asta era suma ambiţiilor mele, conform regulilor familiei Lavelle. Aşa că, bineînţeles, am fost hotărîtă să fac exact pe dos.Nu aveam de gînd să mă trezesc la treizeci de ani că sînt o femeie frustrată şi smochinită, în nici un caz. Am avut grijă să nu mi se întîmple aşa ceva. Am fugit cu primul băiat cu vorba meşteşugită şi ochi de şmecher care m-a cerut de nevastă, unul care reprezenta tot ce n-ar fi trebuit să-mi doresc. Măritată şi divorţată înainte să împlinesc douăzeci de ani.

– Cu asta i-ai învăţat minte, nu? murmură Cade.

– Da. Ca şi cu următoarea mea aventură în lumea măritişului şi divorţului. La urma urmei, numai pentru măritiş fusesem educată. Nu pentru genul de căsnicie al mamei. Şi, iată-mă, am douăzeci şi şase de ani şi două bile negre. Şi nici un loc unde să mă duc în afară de casa asta.

– Iată-te, comentă el. Douăzeci şi şase de ani, frumoasă, deşteaptă şi cu suficientă experienţă ca să nu mai faci aceleaşi greşeli. N-ai cerut niciodată o parte din fermă sau din fabrică. Dacă vrei să înveţi, dacă vrei să lucrezi...

Privirea pe care i-o aruncă îl făcu să tacă brusc. Era atît de indulgentă.

– Eşti, într-adevăr, prea bun pentru noi ceilalţi. Numai Dumnezeu ştie cum de reuşeşti. E prea tîrziu pentru asta, Cade. Sînt un produs al educaţiei pe care am primit-o şi al răzvrătirii mele. Sînt leneşă şi-mi place. Într-o bună zi, o să găsesc un bătrîn bogat şi ramolit şi o să-l vrăjesc ca să se-nsoare cu mine. O să am grijă de el, desigur, şi o să-i cheltui banii grămadă.Poate chiar o să-i fiu credincioasă. Celorlalţi le-am fost, şi la ce mi-a folosit? Apoi, cu puţin noroc şi în timp, o să fiu o văduvă bogată şi cred că asta o să mi se potrivească cel mai bine.

Aşa cum i se potriveşte mamei, se gîndi ea cu amărăciune. Cu multă amărăciune.

– Ai o valoare mai mare decît crezi, Faith. Mult mai mare.

– Nu, dragul meu, mai degrabă mai mică. Poate că, dacă ar fi trăit Hope, totul ar fi fost altfel, puţin mai altfel. Ea nici măcar n-a avut şansa să trăiască.

– Asta nu-i decît vina nenorocitului care a omorît-o.

– Crezi? spuse ea încet. Oare s-ar fi dus în seara aia să aibă acea aventură cu Tory, dacă nu s-ar fi simțit la fel de încorsetată în casa asta ca și mine? Ar fi sărit pe geam, dacă ar fi știut că era liberă să facă ce voia, cu cine voia, a doua zi dimineață? O cunoșteam mai bine decît oricine altcineva din casa asta. Așa sînt gemenii. Ar fi reușit să facă ceva în viață, Cade, pentru că ar fi tăiat încetul cu încetul zăbrelele. Dar n-a avut nici o șansă. Și, cînd a murit, orice iluzie de echilibru din casa asta a dispărut odată cu ea. Pe ea o iubeau cel mai mult, știi doar.

Strînse din buze și aruncă țigara peste balustradă.

– Mai mult decît pe tine sau pe mine. Nici nu mai știu de cîte ori după aceea, cînd se uitau la mine, care aveam chipul identic cu al ei, vedeam în ochii lor ce gîndeau. De ce nu fusesem eu în seara aceea la mlaștină în locul lui Hope.

– Termină, spuse el ridicîndu-se. Nu-i adevărat. Nimeni n-a gîndit așa ceva.

– Eu da. Și asta am simțit din partea lor. Le aminteam în permanență că ea murise. Nu puteam fi iertată pentru asta.

– Nu, zise el atingîndu-i fața, și văzu femeia, și fetița care fusese. Că ea trăia.

– Dar eu nu puteam să fiu ea, Cade, spuse Faith și lacrimile îi sclipiră în ochi în lumina slabă, făcîndu-i să pară atît de plini de viață. Ea era ceva ce ei aveau în comun așa cum n-au mai putut avea nimic sau pe nimeni. Dar n-au putut împărți și pierderea ei.

– Nu, n-au putut.

– Așa că tata i-a ridicat altarul și și-a găsit alinarea în pat alături de altă femeie. Iar mama s-a răcit tot mai mult. Noi doi am mers doar în direcțiile care ne fuseseră stabilite. Așa încît, iată-ne, în toiul nopții, fără să avem pe cineva despre care să spunem că ne aparține numai nouă. Și tot nu avem pe nimeni care să ne iubească cel mai mult.

Îl duru cînd o auzi și știa că e adevărat.

– Nu e nevoie ca lucrurile să rămînă așa.

– Cade, așa sîntem, spuse ea rezemîndu-se de el și culcîndu-și capul pe umărul lui, cînd el o cuprinse cu brațele. Nici unul din noi n-a iubit vreodată pe cineva, nu suficient de mult încît să readucă acel echilibru. Poate că am iubit-o pe Hope destul, poate chiar de atunci știam că ea era singura care îl putea menține.

– Nu putem schimba nimic din ce s-a-ntîmplat. Numai ceea ce vom face de-acum încolo.

– Asta e, nu? Numai că eu nu vreau să fac nimic în nici o privință. O urăsc pe Tory Bodeen pentru că s-a întors, pentru că

m-a făcut să-mi aduc aminte de Hope, să-mi fie dor de ea, s-o plîng din nou.

– Nu e ea de vină, Faith.

– Poate că nu, spuse ea şi închise ochii. Dar trebuie să dau vina pe cineva.

CAPITOLUL 12

Problema trebuia rezolvată şi, chiar cît mai repede şi mai eficient cu putinţă. Margaret ştia că banii le vorbeau celor dintr-o anumită clasă socială. Le cumpărau tăcerea, loialitatea şi ceea ce trecea drept onoare.

Se îmbrăcă cu grijă pentru întîlnire, dar adevărul era că întotdeauna o făcea. Purta un costum bleumarin şi perlele de la bunica ei. Stătuse, la fel ca în fiecare dimineaţă, la măsuţa ei de toaletă, nu pentru a-şi ascunde semnele vîrstei, deoarece considera că vîrsta înaintată era un avantaj, ci folosindu-le pentru a-şi arăta caracterul şi statutul.

Caracterul şi statutul erau şi sabie şi scut.

Plecă fix la opt-cincizeci, spunîndu-i lui Lilah că avea o întîlnire matinală, după care mergea la un dejun la Charleston. Ar fi trebuit să se întoarcă la trei-treizeci.

Avea să fie punctuală, bineînţeles.

Margaret calculă că treaba pe care o avea de făcut înainte să pornească spre sud nu avea să-i ia mai mult de jumătate de oră, car lăsă patruzeci şi cinci de minute, ceea ce tot îi mai lăsa timp să se ocupe de lista scurtă de cumpărături pe care trebuia să le facă înainte de prînz.

Ar fi putut să angajeze un şofer, ba chiar să aibă unul în personal. Ar fi putut să trimită o servitoare să facă acele cumpărături. Acestea erau semne de răsfăţ, adică slăbiciuni pe care nu şi le putea permite.

După părerea ei, stăpîna de la Beaux Reves trebuia văzută în oraş, să frecventeze anumite magazine şi să menţină o relaţie cuviincioasă cu negustorii potriviţi şi cu funcţionarii civili.

Acea responsabilitate civică nu trebuia niciodată neglijată.

Margaret făcea mai mult decît să completeze cecuri generoase pentru acțiunile ei filantropice alese cu grijă. Deținea poziții în comitete. Consiliul artistic local şi societatea de istorie ar fi putut fi interese personale, dar acea înclinație nu nega timpul, energia şi banii pe care ea le canaliza în direcția respectivă.

În cei peste treizeci şi doi de ani de cînd era stăpînă la Beaux Reves, nici măcar o dată nu eşuase în a se achita de obligațiile ei. Nu avea de gînd să eşueze în ziua aceea.

Nu tresări cînd trecu cu maşina pe lîngă pîlcul de copaci acoperiți de mușchi care acopereau intrarea spre mlaştină şi nici nu încetini sau acceleră. Nu observă că scîndurile podețului fuseseră înlocuite şi nici că oțetarii fuseseră tăiați.

Conduse calmă pe lîngă locul unde murise fiica ei. Dacă simțea durere, aceasta nu se citea pe chipul ei.

Nu se citise nici în ziua cînd fetița fusese îngropată, cînd propria ei inimă era sfîşiată şi sîngera.

Chipul îi rămase inexpresiv cînd intră pe drumul îngust care ducea spre Casa de la Mlaştină. Opri în spatele camionetei lui Tory şi îşi luă poşeta. Nici măcar nu se uită încă o dată în oglinda retrovizoare. Ar fi fost un semn de vanitate, ceea ce însemna slăbiciune.

Coborî din maşină, închise portiera şi o încuie.

Nu mai fusese acolo de şaisprezece ani. Ştia că se făcuseră ceva lucrări la casa aceea, pe care Cade le aranjase şi le plătise, în ciuda dezaprobării ei mute. În ceea ce o privea, tencuiala proaspătă şi tufele înflorite nu schimbau ceea ce era.

O cocioabă. O şandrama. Mai bună de dărîmat cu buldozerul decît de locuit. Fusese o vreme cînd vrusese să-i dea foc împreună cu mlaştina, să vadă cum ardea totul.

Dar ar fi fost o nebunie, bineînțeles. Şi ea nu era nebună.

Era proprietatea familiei Lavelle şi, orice s-ar fi întîmplat, trebuia păstrată şi lăsată generației următoare.

Urcă treptele, ignorînd farmecul jgheabului lung din lut plin de flori şi iederă şi bătu de cîteva ori în tocul uşii cu plasă.

Înăuntru, Tory se opri în mijlocul acțiunii de a-şi lua o ceaşcă. Întîrzia, dar puțin îi păsa. Era îngrozitor de obosită, dormise prea mult şi încă nici nu se îmbrăcase. Încerca să se pregătească să-şi țină o prelegere despre responsabilitate, să se certe pentru delăsare. Spera că o ceaşcă de cafea avea să-i readucă sistemul la viață, ca să poată avea entuziasmul necesar pentru a se duce la magazin şi a termina pregătirile pentru inaugurare.

Întreruperea nu era numai nedorită, dar şi aproape intolerabilă. Nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să stea de vorbă cu

nimeni. Mai mult decît orice altceva, ar fi vrut să se ducă înapoi în pat şi să se bucure de somnul fără vise care o ocolise toată noaptea.

Dar se duse să deschidă pentru că ignorarea acelor bătăi ar fi fost un semn de slăbiciune. Asta, cel puţin, Margaret ar fi înţeles.

Avînd-o în faţă pe mama lui Hope, Tory se simţi imediat vinovată, fîstîcită şi stînjenită.

– Doamnă Lavelle.

– Victoria, spuse Margaret plimbîndu-şi privirea rece peste picioarele goale ale lui Tory, peste capotul şifonat şi peste părul ciufulit. Acele semne de lenevie erau nici mai mult nici mai puţin decît ceea ce aşteptase din partea unui membru al familiei Bodeen, îşi spuse ea cu o satisfacţie rece. Scuză-mă. M-am gîndit că, la ora nouă, trebuia să te fi trezit deja şi să te pregăteşti de lucru.

– Da. Aşa ar trebui, spuse Tory simţindu-se îngrozitor şi trăgînd de cordonul capotului. Eram... mă tem că am dormit mai mult.

– Aş vrea să-mi acorzi cîteva minute din timpul tău. Dacă pot să intru.

– Da. Bineînţeles, spuse Tory, ale cărei straturi de stăpînire de sine învăţate cu grijă fuseseră spulberate. Deschise uşa cu plasă. Îmi cer scuze, dar nici casa nu e mai prezentabilă decît mine.

Găsise un fotoliu care îi plăcuse, mare, cu spătar înalt şi tapiţerie de un albastru deschis. Acesta şi o măsuţă pe care avea de gînd s-o refiniseze, în cele din urmă, reprezentau tot mobilierul din living-room.

Nu erau nici covor, nici perdele, nici lampă. Nu era nici praf, dar Tory se dădu înapoi, avînd senzaţia că invita o regină într-o cocioabă. Vocea îi răsună neplăcut în încăperea aproape goală, în timp ce Margaret măsura totul într-o tăcere acuzatoare.

– M-am concentrat asupra aranjării magazinului şi nu am avut..., zise Tory şi, dîndu-şi seama că îşi împreunase mîinile strîns, îşi impuse să le desfacă.

La naiba, nu mai avea opt ani, nu mai era o fetiţă speriată şi intimidată de dezaprobarea regală a mamei prietenei sale.

– Tocmai am făcut cafea, spuse ea cu o politeţe rigidă. Doriţi puţină?

– Se poate sta jos?

– Da. Se pare că trăiesc în principal în bucătărie şi în dormitor şi asta voi face pînă cînd voi pune magazinul pe picioare aşa cum trebuie.

Trăncăneşti, Tory, îşi spuse ea luînd-o înainte. Nu mai trăncăni. N-ai pentru ce să te scuzi. Ba trebuia să-şi ceară scuze pentru tot.

– Luaţi loc, vă rog.

Cel puţin, cumpărase o masă de bucătărie şi scaune solide, se gîndi ea. Şi în bucătărie era curat, aproape chiar plăcut cu ghivecele cu plante pe care le aşezase pe pervaz şi cu bolul de pe masă, pe care îl luase din propriul stoc.

O ajută faptul că turnă cafeaua, că scoase cutia de zahăr, dar, cînd deschise frigiderul, groaza o cuprinse din nou, făcînd-o să roşească.

– Mă tem că n-am frişcă. Şi nici lapte.

– Asta e de-ajuns, spuse Margaret dînd ceaşca la o parte puţin, o palmă subtilă şi deliberată. Vrei să iei loc, te rog? o întrebă apoi şi lăsă tăcerea să plutească în atmosferă o clipă.

Cunoştea valoarea tăcerii şi a alegerii momentului potrivit.

După ce Tory se aşeză, Margaret îşi împreună mîinile pe marginea mesei şi, cu ochii blînzi şi calmi, începu să vorbească.

– Mi s-a adus la cunoştinţă că te-ai încurcat cu fiul meu.

Alt moment de tăcere, în timp ce privi expresia de uimire de pe chipul lui Tory.

– Bîrfele de oraş de provincie sînt pe cît de neplăcute pe atît de inevitabile.

– Doamnă Lavelle...

– Te rog, spuse Margaret întrerupînd-o doar cu o ridicare a unui deget. Ai fost plecată un număr de ani. Deşi ai rude în Progress, eşti, practic, o nou venită. O străină. Practic, repetă ea. Dar nu întocmai. Nu ştiu din ce motiv, ai decis să te întorci şi să pui pe picioare o afacere aici.

– Aţi venit să mă întrebaţi care îmi sînt motivele, doamnă Lavelle?

– Nu mă interesează cîtuşi de puţin. Voi fi sinceră cu tine şi îţi voi spune că n-am fost de acord ca fiul meu să-ţi închirieze spaţiul pentru magazin sau această casă. Totuşi, Cade este capul familiei, drept pentru care numai el ia deciziile legate de afaceri. Atunci cînd aceste decizii, şi rezultatele lor, afectează poziţia familiei noastre, problema devine cu totul alta.

Cu cît Margaret vorbea mai mult pe acel ton liniştit şi implacabil, cu atît îi fu mai uşor lui Tory să se calmeze. Tot mai avea un gol în stomac, dar cînd vorbi, vocea ei era la fel de liniştită şi implacabilă.

– Şi cum afectează poziţia familiei dumneavoastră afacerea mea şi alegerea locului unde vreau să trăiesc, doamnă Lavelle?

– Numai acest lucru ar fi fost destul de greu de tolerat. Împrejurările sînt inoportune, aşa cum sînt sigură că-ţi dai seama. Dar acest element personal nu este în nici un caz acceptabil.

– Aşadar, deşi veţi tolera, deocamdată, relaţiile mele de afaceri cu familia dumneavoastră, îmi cereţi să nu mă mai văd cu Cade pe un plan personal? Corect?

– Da.

Cine era femeia aceea cu privire rece, care rămînea atît de stăpînă pe sine? se întrebă Margaret. Unde era fetiţa aceea deşirată care se ascundea şi privea din umbră?

– Acest lucru e mai greu, dat fiindcă el e proprietarul casei şi magazinului meu şi pare să-şi ia aceste obligaţii în serios.

– Sînt dispusă să te despăgubesc pentru timpul şi efortul necesare mutării. Poate înapoi la Charleston, sau la Florence, unde ai rude, de asemenea.

– Mă despăgubiţi? Înţeleg, spuse Tory şi, cu un calm teribil, ridică ceaşca de cafea. Ar fi o impolitеţe din partea mea să întreb exact la ce formă de despăgubire v-aţi gîndit? întrebă ea zîmbind uşor şi văzu cum se încordă maxilarul lui Margaret. La urma urmei, sînt o femeie de afaceri.

– Pentru mine, toată chestiunea e o impolitеţe îngrozitoare. Nu pot decît să mă cobor la nivelul tău ca să apăr reputaţia familiei mele, spuse ea deschizînd poşeta, pe care o ţinea în poală. Sînt gata să-ţi dau un cec de cincizeci de mii de dolari în schimbul ruperii oricărei legături cu Cade şi oraşul Progress. Îţi voi da jumătate din sumă astăzi şi restul îţi va fi trimis acolo unde te vei muta. Îţi voi da două săptămîni ca să pleci de-aici.

Tory nu spuse nimic. Şi ea cunoştea arma tăcerii.

– Această sumă îţi va permite să trăieşti confortabil în timpul mutării, continuă Margaret cu o voce din ce în ce mai rece.

– Ah, fără îndoială, zise Tory sorbind iarăşi din cafea, după care puse ceaşca la loc pe farfurioară. Aş avea o întrebare. Oare ce vă face să credeţi că aş putea fi receptivă la insulta mituirii?

– Nu afişa o sensibilitate pe care nu o posezi. Te cunosc, spuse Margaret aplecîndu-se spre ea. Ştiu de unde şi din cine provii. Poţi să-ţi închipui că te poţi ascunde în dosul unor maniere liniştite, în spatele măştii unei respectabilităţi împrumutate. Dar te cunosc.

– Aşa credeţi. Dar vă jur că, în clipa asta, nu mă simt nici liniştită, nici respectabilă.

Margaret fu cea care îşi pierdu puţin cumpătul şi care trebui să se adune.

– Părinţii tăi au fost nişte gunoaie şi te-au lăsat să hoinăreşti

aiurea şi să-mi ademeneşti fata. Ai îndepărtat-o de familia ei şi, în cele din urmă, i-ai provocat moartea. M-ai costat un copil, n-o să mă mai coşti încă unul. O să accepţi banii, Victoria. La fel ca tatăl tău.

Ea fu zguduită acum, pînă în adîncul fiinţei, dar nu arătă.

– Cum adică, la fel ca tata?

– Lor le-au ajuns cinci mii. Cinci mii ca să te ia din faţa ochilor mei. Soţul meu n-a vrut să-i alunge, deşi l-am implorat.

Buzele îi tremurară uşor, după care rămaseră împietrite. Fusese prima şi ultima oară cînd îl implorase ceva. Cînd implorase pe cineva ceva.

– Pînă la urmă, a trebuit să mă ocup eu de problemă. La fel ca acum. O să pleci, îţi vei lua viaţa pe care ar fi trebuit s-o pierzi în seara aceea în locul ei şi o să ţi-o trăieşti în altă parte. Şi o să te ţii departe de fiul meu.

– L-aţi plătit să plece. Cinci mii, spuse Tory gînditoare. Ar fi fost o grămadă de bani pentru noi. Mă întreb de ce nu i-am văzut niciodată. Ce-o fi făcut cu ei? Ei bine, n-are importanţă. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, doamnă Lavelle, dar eu nu sînt tata. Nimic din ce mi-a făcut nu m-a făcut să fiu ca el, iar banii dumneavoastră nu vor schimba nimic. Rămîn, pentru că trebuie. Ar fi mai uşor să n-o fac. Nu înţelegeţi, dar ar fi mai uşor. Cît despre Cade...

Îşi aminti cît de distant şi de detaşat fusese după episodul din seara precedentă.

– Între noi nu e atît de mult cum păreţi să credeţi. A fost amabil cu mine, atîta tot, pentru că e un om amabil. N-am de gînd să-i răsplătesc amabilitatea stricînd o prietenie sau spunîndu-i de această conversaţie.

– Dacă te împotriveşti cumva dorinţei mele, te voi distruge. Vei pierde totul, aşa cum s-a mai întîmplat. Cînd l-ai omorît pe copilul acela din New York.

Tory se făcu albă ca varul şi, pentru prima oară, mîinile începură să-i tremure.

– Nu l-am omorît pe Jonah Mansfield, spuse ea trăgînd aer în piept, după care îl elimină într-un oftat întretăiat. Doar că nu l-am salvat.

Aceea era fisura. Margaret îşi vîrî degetele în ea.

– Familia te-a învinuit, la fel şi poliţia. Şi presa. Al doilea copil care a murit din cauza ta. Dacă rămîi aici, se va vorbi despre asta. Se va vorbi despre rolul pe care l-ai jucat. Se va vorbi urît.

Cît de proastă fusese să-şi închipuie că nimeni nu avea să facă legătura între ea şi femeia care fusese în New York, îşi

spuse Tory. Cu viața pe care o clădise şi o distrusese acolo.

Nu putea face nimic ca să schimbe acest lucru. Nu putea decît să înfrunte totul.

– Doamnă Lavelle, toată viața am trăit auzind vorbe urîte. Dar am învățat să nu le tolerez în casa mea, spuse Tory ridicîndu-se. Acum va trebui să plecați.

– Nu-ți voi mai face această ofertă din nou.

– Nu, presupun că nu. Vă conduc.

Strîngînd din buze, Margaret se ridică şi îşi luă poşeta.

– Cunosc drumul.

Tory aşteptă pînă cînd ajunse la uşă.

– Doamnă Lavelle, spuse ea calmă, Cade e mult mai bun decît credeți dumneavoastră. La fel era şi Hope.

Rigidă de durere şi furie, Margaret îşi încleştă mîna pe clanță.

– Îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre copiii mei?

– Da, murmură Tory cînd uşa se trînti şi ea rămase singură în casă. Aş îndrăzni.

Încuie uşa. Clicul fu ca un simbol. Nu putea să pătrundă înăuntru nimic ce nu voia ea. Şi nimic din ce era înăuntru deja nu avea să-i facă rău acum, îşi spuse apoi.

Se duse în baie şi se dezbrăcă repede. Dădu drumul la apă caldă, aceasta fiind aproape insuportabil de fierbinte, şi intră sub şuvoiul aburind al duşului.

Acolo, dădu frîu liber lacrimilor. Nu era o cedare în fața slăbiciunii, îşi spuse ea. Ci pentru că, la fel cum apa îi curgea pe piele făcînd-o să se simtă curată din nou, lacrimile îi spălau mizeria durerii din suflet.

Amintiri despre un alt copil mort şi neputința ei. Plînse pînă se goli şi apa se răci. Apoi dădu capul pe spate, lăsînd apa să-i răcorească fața.

După ce se şterse, folosi prosopul pentru a curăța oglinda de abur. Fără milă, fără scuze, îşi studie chipul. Teamă, negare, fugă. Toate erau acolo, recunoscu ea. Fuseseră acolo. Se întorsese şi apoi se îngropase. Se ascunsese în muncă, rutină şi detalii.

Nici măcar o dată nu se deschisese pentru Hope. Nici măcar o dată nu se dusese dincolo de liziera copacilor pentru a vedea altarul pe care i-l făcuseră acolo. Nici măcar o dată nu se dusese la mormîntul singurei prietene adevărate pe care o avusese.

Nici măcar o dată nu admisese adevăratul motiv pentru care se afla acolo.

Oare toate acestea nu însemnau tot fugă? se întrebă ea. Se deosebea cu ceva de a lua banii care îi fuseseră oferiți şi a fugi

oriunde în altă parte? Laşă. Cade îi spusese că era laşă. Şi avusese dreptate.

Îşi puse capotul din nou, se întoarse la bucătărie pentru a căuta numărul, după care formă şi aşteptă.

– Bună dimineaţa. „Biddle, Lawrence and Wheeler."

– Victoria Bodeen la telefon. Aş putea vorbi cu doamna Lawrence?

– O clipă, vă rog, doamnă Bodeen.

Nu dură mai mult de o clipă pînă cînd Abigail veni la telefon.

– Tory, cît mă bucur să te aud. Ce mai faci? Te acomodezi?

– Da, mulţumesc. Sîmbătă deschid magazinul.

– Atît de curînd? Cred că ai muncit zi şi noapte. Păi, o să-ţi fac o vizită cît de curînd.

– Sper. Abigail, aş vrea să te rog ceva.

– Spune. Îţi sînt datoare pentru inelul mamei.

– Poftim? Ah, uitasem.

– Cred că aş fi dat peste el peste cîţiva ani, poate nici atunci. Nu prea mai folosesc dosarele alea vechi. Cu ce te pot ajuta, Tory?

– Ăăă... speram să ai ceva relaţii la poliţie. Pe cineva care să-ţi poată oferi informaţii despre un caz vechi. Eu nu... cred că înţelegi că nu vreau să iau legătura personal cu poliţia.

– Am nişte cunoscuţi. O să văd ce pot face.

– A fost o crimă sexuală, spuse Tory şi, în mod inconştient, începu să-şi frece tîmpla dreaptă. O fată de şaisprezece ani. Prenumele ei era Alice. Numele..., zise ea apăsînd mai tare. Nu sînt prea sigură. Lowell sau Powell, parcă. Făcea autostopul pe, ăăă, 513, spre Myrtle Beach. A fost dusă printre copaci, violată şi strangulată. Strangulare cu mîinile.

Apoi oftă adînc, scăpînd de greutatea care îi apăsa pieptul.

– N-am auzit despre aşa ceva la ştiri.

– Nu, nu s-a-ntîmplat recent. Nu ştiu exact cînd. Îmi pare rău. Acum vreo zece ani, poate mai puţin, poate mai mult. Vara. La un moment dat, în timpul verii. Era foarte cald. Chiar şi seara era foarte cald. N-am prea multe informaţii.

– Nu, sînt destule. Lasă-mă să văd ce pot să aflu.

– Îţi mulţumesc din tot sufletul. N-o să mai fiu acasă decît foarte puţin. O să-ţi dau numărul de aici şi pe cel de la magazin. M– ar ajuta absolut orice mi-ai putea spune.

Îşi făcu de lucru timp de aproape cinci ore fără întrerupere şi Abigail tot nu sună.

Oamenii se opreau în faţa vitrinei în drumurile lor şi admirau

felul în care o decorase cu cutii vechi, pînză țesută în casă şi mostre de vase din ceramică, obiecte din sticlă şi din fier forjat alese cu grijă. Îşi umplu rafturile şi dulapurile şi agăță clopoței-de-vînt şi acuarele.

Aranjă cîteva articole pe tejghea, după care se răzgîndi şi alese altele. Dorindu-şi să sune telefonul, aranjă cutiile şi pungile.

Cînd cineva bătu la uşă, aproape că răsuflă uşurată. Pînă cînd o văzu pe Faith de partea cealaltă a geamului. Oare membrii familiei Lavelle nu puteau s-o lase în pace nici măcar o zi?

– Trebuie să cumpăr un cadou, spuse Faith în clipa în care Tory deschise uşa şi ar fi trecut pe lîngă ea, chiar dacă nu s-ar fi dat la o parte.

– N-am deschis.

– Of, la naiba, nici alaltăieri nu era deschis, nu? Nu-mi trebuie decît un singur lucru şi zece minute. Am uitat de ziua de naştere a mătuşii Rosie şi tocmai a sunat că vine în vizită. Nu pot să-i rănesc sentimentele, nu? zise Faith încercînd să schițeze un zîmbet rugător. Oricum e pe jumătate nebună şi asta ar putea s-o facă să-şi piardă mințile de tot.

– Cumpără-i ceva sîmbătă.

– Dar vine mîine. Şi, dacă o să-i placă darul, o să vină ea însăşi sîmbătă. Mătuşa Rosie e plină de bani. O să-i cumpăr ceva foarte scump.

– Aşa să faci, spuse Tory cedînd îmbufnată.

– Bine, ajută-mă, zise Faith învîrtindu-se prin magazin.

– Ce-i place?

– Ah, îi place orice. Aş putea să-i fac o pălărie din hîrtie şi ar fi încîntată. Dumnezeule, ai mult mai multe lucruri decît mi-aş fi închipuit, spuse ea ridicînd mîna şi făcînd clopoțeii să sune cristalin. Nimic practic. Adică, nu vreau să-i iau un set de castroane de salată sau altceva de genul ăsta.

– Am nişte cutii frumoase pentru mărunțişuri.

– Mărunțişuri? Ăsta-i al doilea nume al mătuşii Rosie.

– Atunci, ar trebui s-o aibă pe cea mare, spuse Tory care, vrînd să termine totul mai repede, se duse şi alese o cutie mare din sticlă.

Pereții erau tăiați în forma unui diamant şi pe ei erau pictați violete micuțe şi trandafiraşi roz.

– E cu muzică, ceva?

– Nu.

– Mai bine. Altfel ar fi pus-o să cînte zi şi noapte şi ne-ar fi înnebunit. Probabil c-o s-o umple cu nasturi vechi şi şuruburi ruginite, dar o să-i placă foarte mult.

Faith se uită la etichetă şi fluieră.

– Ei, văd că mă ţin de cuvînt.

– Pereţii sînt tăiaţi şi pictaţi manual. Nu există două cutii la fel, zise Tory şi, mulţumită, o puse pe tejghea. Ţi-o pun în cutie împreună cu felicitarea şi o fundă.

– Foarte generos, spuse Faith scoţînd carnetul de cecuri. Am impresia că ai terminat. De ce mai aştepţi pînă sîmbătă?

– Mai sînt cîteva amănunte de pus la punct. Şi sîmbătă nu-i decît poimîine.

– Timpul zboară, într-adevăr, zise ea uitîndu-se la suma pe care o calculase Tory şi completă cecul, în timp ce cadoul era ambalat.

– Alege o felicitare de acolo şi scrie ce vrei. După aceea o s-o agăţ pe şnur.

– Hmmm, spuse Faith alegînd una cu un trandafiraş în mijloc, după care mîzgăli o urare şi adăugă „xxx"-uri şi „ooo"-uri după numele ei. Perfect. Cîteva luni de-acum încolo, o să fiu preferata ei.

O privi pe Tory cum legă pachetul cu o panglică albă, lucioasă, puse felicitarea şi făcu o fundă elegantă.

– Sper să-i placă, zise ea dîndu-i cutia chiar în clipa în care sună telefonul. Scuză-mă, te rog.

– Sigur, spuse Faith, dar ceva în ochii lui Tory o făcu să şovăie. Lasă-mă numai să trec suma în carnetul meu de cecuri. Întotdeauna uit.

Telefonul sună a doua oară.

– Du-te şi răspunde. Plec şi eu imediat.

Neavînd de ales, Tory ridică receptorul.

– Bună ziua, „Southern Comfort".

– Tory, îmi pare rău că mi-a luat atîta timp ca să te sun.

– Nu-i nimic. Îţi mulţumesc. Ai obţinut informaţia?

– Da, cred că am aflat ceea ce doreai să ştii.

– Vrei să aştepţi puţin? Îţi deschid eu, Faith.

Ridicînd din umeri, Faith luă cutia. Dar, ieşind, se întrebă cine o fi fost la telefon şi de ce mîinile abile şi iuţi ale lui Tory tremurau.

– Iartă-mă, era cineva în magazin.

– Nici o problemă. Numele victimei era Alice Barbara Powell, sex feminin, albă. Şaisprezece ani. Cadavrul ei a fost descoperit abia după cinci zile. Dispariţia ei nu a fost anunţată timp de trei zile, deoarece părinţii ei au crezut că era la plajă cu prietenii. Rămăşiţele... Ei bine, Tory, animalele mîncaseră din ea între timp. Mi s-a spus că n-a fost deloc o privelişte plăcută.

– L-au prins?

Ştia deja răspunsul, dar trebuia să-l audă.

– Nu. Cazul e încă deschis, dar nu se lucrează la el. Au trecut zece ani.

– Care a fost data exactă a crimei?

– Am notat aici. Stai puţin. Douăzeci şi trei august, 1990.

– Dumnezeule, spuse Tory simţind un fior rece prin tot corpul şi prin inimă.

– Tory? Ce este? Ce pot să fac?

– Nu pot să-ţi explic în clipa asta. Trebuie să te rog, Abigail, ia legătura din nou cu omul tău, dacă poţi. Poate reuşeşti să afli dacă s-a mai comis o crimă asemănătoare în cei şase ani de dinainte şi în cei zece care au urmat. Poate reuşeşti să afli dacă au mai fost alte victime ucise în acelaşi mod, la aceeaşi data. Sau în preajma acelei date, în august.

– Bine, Tory, o să întreb. Dar, cînd o să aflu, într-un fel sau altul, va trebui să-mi spui de ce.

– Întîi îmi trebuie răspunsul. Îmi pare rău, Abigail, îmi trebuie răspunsul.

Închise repede şi se aşeză pe jos.

Pe 23 august, 1990, Hope era moartă exact de opt ani. Ar fi avut şaisprezece ani în vara aceea.

CAPITOLUL 13

Cei vii le aduceau flori celor morţi, crini eleganţi sau simple margarete. Dar florile se ofileau repede cînd erau puse pe pămînt. Tory nu înţelesese niciodată simbolismul lăsării unor lucruri care aveau să se ofilească pe mormîntul unei persoane dragi.

Bănuia că acest lucru le aducea alinare celor care rămîneau în urmă.

Ea nu-i aduse flori lui Hope, ci unul dintre puţinele suveniruri pe care le păstrase. Înăuntrul unui mic glob zbura un cal înaripat şi, cînd era scuturat, o mulţime de steluţe argintii sclipeau.

Îl primise în dar, ultimul cadou de aniversare primit de la o prietenă pierdută.

Traversă cu el în mînă cîmpul în pantă unde se odihneau generaţii întregi de membri ai familiei Lavelle, generaţii de locuitori ai oraşului Progress. Unele pietre funerare erau simple, sub forma unei lespezi, în timp ce altele erau elaborate, ca cea din bronz reprezentînd un cal cabrat cu un călăreţ în şa.

Hope îl numise pe călăreţ Unchiul Clyde, şi, într-adevăr, omul semăna cu unul dintre strămoşii ei, un ofiţer de cavalerie care murise în timpul Războiului de Agresiune a Nordului.

Odată, Hope îndrăznise să se cațere în spatele Unchiului Clyde şi să călărească acel armăsar superb. Tory îşi aminti că se urcase şi ea pe metalul încins de soare care îi înroşise pielea şi se întrebase dacă Dumnezeu nu avea să trimită asupra ei un trăsnet pedepsind-o pentru blasfemie.

Nu o făcuse şi, pentru o clipă, aşa agățată de animalul din bronz, cu lumea întinzîndu-se verde şi maron la picioarele ei, cu soarele bătînd-o în cap, se simțise invincibilă. Turnurile de la Beaux Reves păruseră mai aproape, mai tangibile. Îi strigase lui Hope că ea şi calul aveau să zboare spre ele, oprindu-se pe cel mai înalt.

Fusese cît pe ce să-şi rupă gîtul cînd coborîse, dar avusese norocul să cadă în fund, nu în cap. Însă durerea aceea nu se compara cu momentul înălțător trăit pe spinarea acelui cal.

La următoarea aniversare, cînd împlinise opt ani, Hope îi dăruise globul. Era singurul lucru pe care Tory îl păstrase din acel an al vieții ei.

Acum, ca şi atunci, stejari şi magnolii parfumate păzeau pietrele şi osemintele, oferind umbră.

De asemenea, serveau şi drept paravan între acea mărturie a mortalității şi casa maiestuoasă care supraviețuise numeroşilor săi proprietari şi ocupanți.

Era un drum destul de plăcut de la cimitir pînă acasă. Ea şi Hope îl parcurseseră de nenumărate ori, atît în zilele zăpuşitoare de vară, cît şi în cele ploioase de iarnă. Lui Hope îi plăcea să se uite la numele gravate în piatră, spunînd că rostirea lor cu glas tare aducea noroc.

Acum, Tory se îndreptă spre mormînt şi îngerul din marmură care cînta la harpă. Şi rosti numele cu glas tare.

– Hope Angelica Lavelle. Bună, Hope.

Îngenunche pe iarba moale şi se lăsă pe călcîie. Vîntul adia uşor şi cald, purtînd mireasma dulce a tufelor de trandafiri care creşteau de o parte şi de cealaltă a îngerului.

– Iartă-mă că n-am venit mai înainte. Am tot amînat acest moment, dar m-am gîndit la tine atît de mult de-a lungul anilor.

N-am mai avut niciodată o prietenă ca tine, o persoană căreia să-i pot spune totul. Am fost atît de norocoasă că te-am avut.

În timp ce ea închise ochii, deschizîndu-se amintirilor, cineva privea din mijlocul copacilor. Cineva care ținea pumnii încleștați. Cineva care știa ce înseamnă să dorești cu ardoare ceva ce nu putea fi exprimat în cuvinte. Să trăiești an de an cu acea dorință ascunsă într-o inimă care bătea puternic acum, atît din cauza dorului, cît și din cauza faptului că știa că se poate potoli.

Șaisprezece ani, și se întorsese. El așteptase, urmărise, știind întotdeauna că exista o șansă ca, într-o bună zi, în pofida tuturor lucrurilor să se întoarcă acolo unde începuse totul.

Ce priveliște frumoasă oferiseră. Hope și Tory, Tory și Hope. Întunericul și lumina, răsfățul și suferința. Nimic din ce făcuse pînă atunci, nimic din ce făcuse după acea seară de august, nu îi dăduse aceeași emoție. Încercase s-o retrăiască; cînd tensiunea creștea în el fierbinte și intensă, reconstituia acea seară și gloria sa negrăită.

Nimic nu se comparase cu ea. Acum Tory era o amenințare. Ar fi putut să se ocupe de ea repede și ușor. Dar ar fi pierdut acea emoție pe care o simțea trăind pe muchie de cuțit. Poate că tocmai asta așteptase în tot acel timp. Pentru ca ea să se întoarcă și el s-o aibă la loc din nou.

Avea să aștepte pînă în august, dacă putea. O seară fierbinte de august, cînd totul avea să fie la fel ca în urmă cu optsprezece ani.

Ar fi putut să se ocupe de ea de multe ori de-a lungul anilor. Să termine cu ea. Dar el era un om care credea în simboluri, în tablouri măreție. Trebuia să se întîmple acolo. Unde începuse, își spuse el și, privind-o, închipuindu-și-o, se masturbă pînă la orgasm, așa cum făcuse de atîtea ori cînd o urmărise pe furiș pe Tory. Hope și Tory. Tory și Hope.

Unde începuse totul, se gîndi el din nou. Unde avea să se sfîrșească.

O străbătu un fior, ca un deget rece ca gheața care lunecă de pe ceafă pînă la baza șirei spinării. Chiar în clipa în care privi peste umăr, Tory puse totul pe seama atmosferei și propriilor gînduri.

În definitiv, încălca o proprietate aici, era o intrusă printre cei morți și dragi. Lumina devenea din ce în ce mai slabă, deoarece nori denși și plumburii veneau dinspre est, acoperind soarele. În seara aceea, avea să plouă.

Ea nu avea să mai zăbovească mult.

– Îmi pare nespus de rău că n-am venit în seara aia. Ar fi trebuit s-o fac, chiar şi după bătaie. El nu şi-ar fi închipuit nici o clipă că l-aş fi putut sfida, plecînd de acasă. Nimeni nu m-ar fi controlat. N-am putut să-ţi explic niciodată cum era atunci cînd mă bătea cu cureaua. Felul în care fiecare lovitură îmi lua din curaj, îmi lua din sine, pînă cînd nu mai rămînea nimic în afară de frică şi umilinţă. Dacă aş fi găsit curajul să ies pe fereastră în seara aia, poate aş fi putut să te salvez. N-o să ştiu niciodată.

Păsările cîntau în cor. Era un sunet vesel şi insistent care ar fi trebuit să pară deplasat, dar care era perfect. Păsările, zumzetul albinelor care zburau leneşe printre trandafiri şi parfumul intens şi viu al trandafirilor înşişi.

Deasupra, cerul era plin de nori de furtună împinşi de un vînt care rămînea sus, prea sus pentru a răcori aerul în locul unde ea stătea în genunchi. Cînd îl respiră, fu ca şi cum ar fi respirat apă şi avu senzaţia că se îneacă.

Ridică din nou globul şi făcu steluţele argintii să sclipească.

– Dar m-am întors. Nu ştiu ce importanţă are asta, dar m-am întors. Şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă să repar lucrurile. Nu ţi-am spus niciodată ce ai însemnat pentru mine, cum numai fiind prietena mea, ai deschis ceva în mine, şi cum, atunci cînd te-am pierdut, l-am lăsat să se închidă din nou. Pentru multă vreme. O să-ncerc să-l deschid, să fiu aşa cum am fost cînd erai aici.

Aruncă din nou privirea spre paravanul de copaci şi turnurile lui Beaux Reves care se înălţau dincolo de aceştia. Oare puteau s-o vadă de acolo, din turnul de piatră? Oare stătea cineva dincolo de geam şi privea?

Aşa avea senzaţia, că nişte ochi, o minte şi o inimă închise în dosul unui geam priveau. Aşteptau. Să privească, îşi spuse ea. Să aştepte. Se uită iarăşi la înger şi, apoi, la piatră.

– Nu l-au găsit niciodată pe cel care ţi-a făcut asta. Dacă o să pot, îl voi găsi eu.

Întoarse globul şi îl aşeză sub înger, aşa încît calul putea să zboare şi steluţele să sclipească. Şi, lăsîndu-l acolo, plecă.

Ploua torenţial cînd Cade se îndreptă spre casă. Era o ploaie bună, care nu avea să afecteze culturile tinere. Dacă avea noroc, avea să plouă aproape toată noaptea ca să sature solul.

Voia să ia mostre de sol de pe cîteva din cîmpurile sale şi să compare stadiul în care se aflau diversele culturi de acoperire. Cu un an în urmă, semănase fasole „fava", pentru că oferea azotul atît de necesar bumbacului.

Avea să le testeze a doua zi, după ploaie, după care avea să

compare şi să studieze schemele din ultimii patru ani. Cultura de „fava" făcuse treabă destul de bună, dar nu adusese un profit solid. Dacă avea s-o încerce din nou, trebuia s-o poată justifica.

Faţă de sine însuşi, îşi spuse Cade.

Nimeni altcineva nu acorda atenţie schemelor lui. Nici măcar Piney, pe care se putea conta de obicei că se prefăcea interesat, cel puţin, nu pricepea nimic din graficele lui.

– N-avea importanţă, hotărî Cade. Nimeni altcineva nu trebuia să le înţeleagă în afară de el.

Şi, dacă era sincer, trebuia să admită că nici pe el nu-l interesau prea mult în clipa aceea. Le folosea ca să nu se mai gîndească la Tory şi la ce se întîmplase cu o seară în urmă.

Aşa că, cel mai bine era să lămurească lucrurile cu ea înainte să se ducă acasă să se spele după o zi de muncă. Se încruntă cînd văzu Mustang-ul roşu, decapotabil, în urma căruia se aflase, intrînd pe drumul care ducea spre casa lui Tory. Opri în spatele lui şi îşi arcui sprîncenele cînd îl văzu pe J.R. coborînd.

– Ei, ce părere ai? spuse acesta zîmbind larg şi bătînd aripa sclipitoare cînd Cade veni spre el.

– A ta?

– Abia am luat-o azi-dimineaţă. Boots zice că trec prin criza vîrstei mijlocii. După părerea mea, se uită la prea multe talk-show-uri. Dacă te simţi bine şi-ţi poţi permite, ce e rău în asta?

– E o frumuseţe.

Ignorînd ploaia, cei doi bărbaţi se duseră la capotă şi J.R. o ridică. Amîndoi admirară motorul, stînd cu mîinile în şold.

– Nemaipomenită, zise Cade admirativ. Ce poate să facă?

– Fie vorba între noi doi şi stîlpul porţii, am mers cu nouăzeci şi cinci şi nici n-am simţit. Ia curbele ca o campioană. Ieri am fost la „Broderick's". Venise vremea să renunţ la sedan. Aveam de gînd să iau altul, dar am văzut frumuseţea asta, zise J.R. zîmbind încîntat şi mîngîindu-şi mustaţa stufoasă şi argintie. Dragoste la prima vedere.

– Cu patru viteze? întrebă Cade ocolind maşina ca să se uite înăuntru.

– Normal. N-am mai avut aşa ceva de..., la naiba, de cînd eram mai tînăr ca tine. Pînă cînd n-am apăsat ambreiajul, n-am ştiut ce dor mi-a fost de ea. Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să ridic capota cînd a-nceput să plouă.

– Dacă o să conduci cu nouăzeci, o să aduni o grămadă de amenzi.

– O să merite, spuse J.R. bătînd maşina afectuos încă o dată, după care se uită spre casă. Ai venit s-o vezi pe Tory?

– Aşa mă gîndeam.

– Foarte bine. Am să-i dau o veste care s-ar putea să nu-i facă plăcere. Mai bine să aibă un prieten alături cînd i-o voi da.

– Ce e, ce s-a-ntîmplat?

– Nu-i nimic grav, Cade, dar o s-o tulbure. Hai să mergem să terminăm o dată, zise el urcînd treptele şi bătînd la uşă. Mă simt ciudat să bat la uşa unei rude, dar m-am obişnuit de cînd cu soră-mea. Nu-i plăcea să ţină uşa deschisă. Uite-o şi pe fata mea! spuse el cu entuziasm cînd Tory deschise uşa.

– Unchiule Jimmy. Cade.

Deşi simţi un gol în stomac cînd îi văzu pe amîndoi în prag, se dădu înapoi.

– Intraţi mai repede că vă plouă.

– M-am întîlnit cu Cade aici, şi el venea să te vadă. I-am arătat maşina mea cea nouă.

Tory aruncă o privire afară.

– E o..., începu ea vrînd să spună jucărie, dar îşi dădu seama că i-ar fi rănit sentimentele. O splendoare.

– Toarce ca o pisică mare şi bătrînă. În prima zi frumoasă, o să te iau la o plimbare.

– Mi-ar face plăcere.

Dar, acum, avea doi bărbaţi uzi leoarcă în living-room, un singur fotoliu şi o durere de cap supărătoare.

– Haideţi la bucătărie. E mai plăcut acolo şi tocmai am pus să fac un ceai fierbinte ca să mai uit de umezeală.

– Sună grozav, dar n-aş vrea să fac mizerie în toată casa.

– Nu-ţi face griji, spuse ea conducîndu-i şi sperînd că aspirina pe care o luase avea să-şi facă efectul şi fără somnul de zece minute la care se gîndea.

În casă mirosea a ploaie şi a mlaştină. Cu orice altă ocazie, i-ar fi plăcut, dar, acum, o făcea să se simtă captivă.

– Am nişte prăjituri. Sînt cumpărate, dar mai bune decît le-aş putea face eu.

– Nu te mai deranja atît, draga mea. Trebuie să ajung acasă, spuse J.R., dar, din moment ce ea punea deja prăjiturile pe o farfurie, se întinse după una. Boots nu mai cumpără dulciuri. Ţine regim şi asta înseamnă că şi eu trebuie s-o fac.

– Mătuşa Boots arată grozav, spuse Tory scoţînd ceşti. La fel şi tu.

– Asta-i spun şi eu, dar ea se cîntăreşte în fiecare dimineaţă. Ai zice că-i o tragedie dacă mai pui jumătate de kilogram pe ici pe colo. Pînă cînd o să se declare mulţumită, o să mănînc numai mîncare pentru iepuri, zise el luînd încă o prăjitură. Mă mir că

n-am început să mişc din nas.

Aşteptă pînă cînd ea turnă ceaiul şi se aşeză.

– Am auzit că merge bine treaba la magazin. N-am avut timp să trec pe-acolo.

– Sper c-o să reuşeşti să vii sîmbătă.

– N-aş lipsi nici în ruptul capului, spuse el sorbind din ceai şi, mişcîndu-se pe scaun, oftă. Tory, îmi pare rău că am venit aici cu o veste care ar putea să te supere, dar cred că ar trebui să ştii cum stau lucrurile.

– Va fi mai uşor dacă-mi spui direct.

– Nu ştiu dacă pot. Cu puţin timp în urmă, am primit un telefon de la mama ta. Exact cînd Boots şi cu mine terminam de mîncat. Se simţea rău, altfel nu m-ar fi sunat. Nu obişnuim să ne telefonăm.

– E bolnavă?

– Nu, nu e vorba de ceea ce ai numi tu boală, zise el oftînd. E în legătură cu tatăl tău. Se pare că a avut nişte necazuri cu puţin timp în urmă. La naiba, spuse J.R. plimbîndu-şi ceaşca pe farfurioară, după care se uită la Tory. Se pare că a agresat o femeie.

În mintea ei, Tory auzi fîşîitul ca de şarpe al curelei groase din piele. Cele trei plesnituri aspre. Degetele îi zvîcniră o dată, după care rămaseră nemişcate.

– Agresat?

– Mama ta a spus c-a fost o greşeală şi eu a trebuit să scot cu cleştele tot ce ştia. Mi-a spus că o femeie a afirmat că tatăl tău a... ăăă, a încercat s-o... ăăă, s-o molesteze.

– A încercat să violeze o femeie?

Nefericit, J.R. se foi din nou pe scaun.

– Bine, Sari nu prea mi-a dat amănunte. Dar, indiferent ce-a fost, chestia e că l-au arestat pe Han. El a-nceput să bea din nou. Sarabeth nu voia să-mi spună treaba asta, dar eu am presat-o pînă mi-a spus. A fost eliberat cu condiţia să meargă la dezalcoolizare şi alte chestii din astea. Îmi închipui că lui nu prea i-a convenit, dar n-a avut încotro.

Bău din ceai pentru a-şi umezi gîtlejul.

– Acum vreo două săptămîni, a dispărut.

– A dispărut?

– Sarabeth zice că nu l-a mai văzut de mai bine de două săptămîni şi că a încălcat termenii eliberării condiţionate. Cînd or să-l prindă... or să-l închidă.

– Da, presupun că da.

Întotdeauna o mirase faptul că el nu ajunsese încă în spatele gratiilor.

Dar Dumnezeu avea grijă, se gîndi ea.

– Sarabeth e înnebunită, spuse J.R. şi, fără să se gîndească, înmuie prăjitura în ceai, un obicei pe care soţia lui nu-l putea suferi. A rămas fără bani şi se îmbolnăveşte de grijă. Am de gînd să mă duc pînă acolo mîine, să văd ce pot să fac.

– Crezi că ar trebui să vin cu tine.

– Draga mea, depinde de tine. Nu văd de ce n-aş putea să rezolv treaba asta singur.

– Nu văd de ce ar trebui s-o faci. O să vin cu tine.

– Dacă asta vrei, voi fi încîntat de companie. Mă gîndeam să plecăm dimineaţă devreme. O să fii gata pe la şapte?

– Da, bineînţeles.

– Bine. E perfect, zise el stînjenit acum şi se ridică. O să lămurim totul, vei vedea. Vin să te iau mîine dimineaţă. Nu, stai liniştită şi bea-ţi ceaiul, zise el bătînd-o uşor pe cap înainte ca ea să apuce să se ridice. Pot să ies şi singur.

– E stînjenit, murmură Tory cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se. Pentru el însuşi, pentru mine, pentru mama. Mi-a spus de faţă cu tine pentru că trebuie să fi auzit zvonurile răspîndite de Lissy Frazier şi şi-a închipuit că ar fi mai bine să fiu cu tine decît singură.

Cade nu îşi luă privirea de la chipul ei. Ea nu arătase nici un fel de reacţie. Stăpînirea ei de sine îl miră şi, în acelaşi timp, îl frustră.

– Aşa e?

– Nu ştiu. Sînt mai obişnuită să fiu singură. Te întrebi de ce nu-mi fac griji pentru tatăl meu sau mama mea?

– Nu. Mă întreb ce s-a-ntîmplat între voi, de nu-ţi faci griji. Sau de ce eşti hotărîtă să nu fii sau să nu arăţi că eşti tulburată de ceea ce ţi-a spus J.R.

– Ce rost are să fiu tulburată? Răul s-a produs deja. Mama preferă să creadă că tata n-a comis fapta pentru care a fost arestat. Dar bineînţeles c-a făcut-o. Dacă a băut, n-a putut să nu devină violent.

– A bătut-o vreodată pe mama ta?

Un colţ al gurii lui Tory se ridică într-o parodie de zîmbet.

– Nu cînd eram eu de faţă. Nu era nevoie.

Cade încuviinţă. Ştiuse. O parte din el ştiuse încă din dimineaţa aceea, cînd ea venise la uşa lor să le spună de Hope.

– Pentru că tu erai o ţintă mai uşoară.

– De destul de mult timp n-a mai putut să se atingă de mine. Am avut eu grijă de asta.

– De ce te învinuieşti?

– Nu mă învinuiesc, spuse ea şi, pentru că el o privea intens, închise ochii. Din obişnuinţă. Ştiu că, după ce-am plecat eu, a folosit-o drept sac de box. N-am încercat să fac nimic ca să schimb asta. Nu că vreunul dintre ei m-ar fi lăsat, dar nici n-am încercat. De la optsprezece ani, nu l-am mai văzut decît de două ori. Odată, cînd locuiam în New York şi eram fericită, credeam că putem repara lucrurile stricate sau, cel puţin, pe unele dintre ele. Locuiau într-o rulotă pe vremea aceea, lîngă graniţa cu Georgia. S-au mutat de multe ori după ce au plecat din Progress.

Rămase aşa, cu ochii închişi, în linişte, ascultînd ploaia răpăind în acoperiş.

– Tata nu putea să păstreze multă vreme o slujbă. Cineva avea ceva cu el întotdeauna, aşa zicea. Sau găsea o slujbă mai bună în altă parte. Nici nu mai ştiu cîte alte locuri au existat – alte şcoli, alte camere, alte feţe. Nu mi-am făcut niciodată prieteni adevăraţi, aşa că n-a avut prea mare importanţă. Aşteptam momentul cînd puteam să fug. Am strîns bani pe ascuns şi am aşteptat pînă în clipa cînd legea mi-a dat voie să plec de acasă. Dacă aş fi plecat înainte, el m-ar fi adus înapoi şi m-ar fi făcut să plătesc.

– Nu puteai să ceri ajutorul nimănui? Bunicii tale.

– El i-ar fi făcut rău, spuse Tory deschizînd ochii şi uitîndu-se la el. Se temea de ea, la fel cum se temea şi de mine, şi i-ar fi făcut ceva. Iar mama ar fi fost de partea lui. Întotdeauna a fost aşa. De aceea nu m-am dus la ea cînd am plecat. Dacă ar fi aflat, lui nu i-ar fi convenit deloc. Nu pot să-ţi explic, n-am putut să explic nimănui niciodată, cum poţi să trăieşti cu spaima în suflet. Fleul în care îţi dictează cum să gîndeşti, cum să te porţi, ce să spui, ce să nu ai curajul să spui.

– Tocmai ai făcut-o.

Ea deschise gura, dar o închise repede, înainte să-i scape ceva negîndit.

– Mai vrei puţin ceai?

– Stai jos. Îmi pun singur, zise el ridicîndu-se înaintea ei şi puse ceainicul pe foc. Mai povesteşte-mi.

– Nu le-am spus că plec de-acasă, deşi plănuisem tot ce aveam să fac, unde aveam să mă duc. Mi-am strîns lucrurile şi am fugit în toiul nopţii, m-am dus în staţia de autobuz şi am cumpărat un bilet pentru New York City. Cînd s-a făcut dimineaţă, eu eram departe şi nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă-ntorc. Dar...

Îşi împreună mîinile ca pentru o rugăciune.

– M-am dus să-i văd atunci, spuse apoi cu grijă. Abia îm-

plinisem douăzeci de ani. Fusesem plecată doi ani. Aveam o slujbă, lucram la un magazin din centru. Un magazin cu lucruri minunate. Aveam un salariu bun şi propria mea locuinţă. Nu era mai mare decît o debara, dar era a mea. Aveam concediu, aşa că am luat autobuzul şi m-am dus pînă la graniţa cu Georgia să-i văd. Probabil că o parte din mine voia să le arate că reuşisem să fac ceva în viaţă. Fusesem plecată doi ani, dar în două minute, am avut senzaţia că nu lipsisem deloc.

El încuviinţă. Fusese plecat la colegiu şi devenise bărbat în acei patru ani. Dar, cînd se întorsese, ritmul era neschimbat.

Numai că, pentru el, fusese un ritm de care îi fusese dor.

– Nimic din ce făceam, continuă ea, făcusem, puteam să fac, nu era bine. Uite ce stricată devenisem. Ştia el ce fel de viaţă duceam eu în nord. Se gîndea că mă întorsesem acasă pentru că rămăsesem gravidă cu unul din indivizii cu care mă regulam. Eram încă virgină, dar, pentru el, eram o tîrfă. Prinsesem puţin curaj în acei doi ani, suficient cît să-l înfrunt. Prima oară în viaţa mea cînd am îndrăznit să-l înfrunt. Restul vacanţei mele de o săptămînă am aşteptat să-mi dispară vînătăile de pe faţă destul de mult ca să le pot acoperi cu fard şi să mă întorc la lucru.

– Dumnezeule, Tory!

– M-a lovit doar o dată. Dar avea nişte mîini imense. Mîini mari şi grele, care se făceau pumni foarte uşor, spuse ea atingîndu-şi faţa absentă şi trasînd uşor linia uşor strîmbă a nasului. M-a trîntit imediat în dulapul din bucătăria mică şi murdară. Nu mi-am dat seama că aveam nasul rupt. Eram atît de obişnuită cu durerea.

Sub masă, Cade strînse pumnii inutil şi tîrziu.

– Cînd s-a repezit la mine din nou, am pus mîna pe un cuţit din chiuvetă. Un cuţit mare de bucătărie cu mîner negru. Nici măcar nu m– am gîndit, spuse ea cu o voce calmă şi îngîndurată. Doar m-am trezit cu el în mînă. Probabil c-a văzut pe faţa mea că aveam de gînd să-l folosesc. Că mi-ar fi făcut mare plăcere să-l folosesc. A dat buzna afară din rulotă urmat de mama, care a fugit după el, implorîndu-l să nu plece. El a împins-o ca pe un nimic, trîntind-o în praf, şi ea tot mai striga după el. Doamne, se tîra după el în patru labe. N-o să uit asta niciodată. Absolut niciodată.

Cade se duse iarăşi la aragaz, la ceainicul care şuiera, pentru a-i lăsa timp să se liniştească. În linişte, măsură ceaiul, turnă apa clocotită. După aceea se aşeză din nou şi aşteptă.

– Te pricepi să asculţi.

– Termină. Scapă de povară.

– Bine, spuse ea şi, calmă acum, deschise ochii.

Dacă ar fi văzut compătimire într-ai lui, n-ar mai fi putut să spună nimic. Dar văzu răbdare.

– Mi-a fost milă de ea. Simţeam dezgust faţă de ea. Şi o uram. Cred că, în clipa aceea, am urît-o mai mult decît pe el. Am lăsat jos cuţitul şi mi-am luat bagajul. Nici măcar nu apucasem să-mi despachetez lucrurile, nu trecuse o oră de cînd sosisem. Cînd am ieşit, ea era tot căzută în praf şi plîngea. Dar m-a privit cu atîta furie. „De ce-a trebuit să-l înfurii? Totdeauna ai făcut numai necazuri." Stătea în praf, cu buza plină de sînge, ori din cauza loviturii lui, ori pentru că şi-o muşcase în cădere. Am continuat să merg, fără să-i spun nimic. De atunci n-am mai vorbit cu ea. N-am mai vorbit cu propria mea mamă de cînd aveam douăzeci de ani.

– Nu e vina ta.

– Nu, nu e vina mea. Am fost ani de zile la terapie ca să pot spune asta cu certitudine. Nimic n-a fost din vina mea. Şi, totuşi, eu am fost cauza. Cred că el se pedepsea cînd mă pedepsea pentru faptul că mă născusem. Pentru că mă născusem aşa. Pînă în clipa cînd am arătat că eram deosebită, m-a lăsat în pace. Eram problema mamei şi rareori se ostenea să-mi dea o palmă absent. După aceea, nu cred că trecea săptămînă fără să mă agreseze. Nu sexual, zise ea cînd văzu expresia de pe chipul lui Cade. Niciodată nu m-a atins în felul ăsta. Voia. Doamne, voia, şi asta îl speria şi mai mult, aşa că mă bătea şi mai tare. Şi simţea o plăcere perversă cînd făcea asta. Sexul şi violenţa sînt strîns legate în el. Orice s-a spus că i-a făcut acelei femei, i-a făcut. N-a violat-o, cel puţin nu într-atît încît ei să poată dovedi, altfel nu l-ar fi eliberat atît de uşor. Dar violul e numai o modalitate în care un bărbat poate răni şi umili o femeie.

– Ştiu, spuse el ridicîndu-se pentru a lua ceainicul şi turnîndu-i ceaiul. Ai spus că i-ai văzut de două ori.

– Nu pe ei, pe el. Acum trei ani, a venit în Charleston. A venit la mine acasă. M-a urmărit de la serviciu. A aflat unde lucram şi m-a urmărit pînă acasă. M-a prins cînd mă-ndreptam de la maşină spre casă. M-am speriat îngrozitor. Nu mai aveam mult din curajul pe care mi-l făcusem la New York. A zis că mama era bolnavă şi aveau nevoie de bani. Nu l-am crezut. Băuse. Simţeam mirosul.

Îl simţea şi acum, dacă îşi dădea voie. Acea duhoare oribilă ca un miros urît în aer. În schimb, ridică ceaşca şi inhală aburul.

– M-a apucat de braţ. Mi-am dat seama ce voia să facă. Să mi-l răsucească, să-mi rupă osul, şi era excitat de imaginile din

capul lui. I-am completat pe loc un cec de cinci sute de dolari. Nu l-am lăsat să intre-n casă. Nu aveam să-l las să intre în casa mea. I-am spus că, dacă mă lovea, sau încerca să intre-n casă, dacă venea la serviciu, opream imediat plata şi nu aveau să mai vadă banii niciodată. Dar, dacă-i lua şi pleca, şi nu se mai întorcea, le trimiteam cîte o sută de dolari pe lună.

Rîse scurt.

– A fost atît de surprins de idee, încît mi-a dat drumul. Întotdeauna i-au plăcut banii. Să-i aibă. Îi plăcea să ţină prelegeri despre bogătaşi şi cum erau pedepsiţi aceştia, dar îi plăcea să aibă bani. Am intrat în casă şi am încuiat uşa. Toată noaptea am stat cu telefonul şi vătraiul în poală. Dar n-a mai încercat să intre. Nici atunci, nici altădată. O sută de dolari pe lună mi-au cumpărat un fel de linişte sufletească. Deloc un preţ prost.

Acum bău îndelung din ceaiul care era prea fierbinte şi prea tare, dar care o înviora. Neputînd să stea jos, se ridică să privească ploaia.

– Asta e. O parte din secretele urîte ale familiei Bodeen.

– Şi familia Lavelle are cîteva secrete urîte, spuse el ridicîndu-se şi, ducîndu-se lîngă ea, îi mîngîie coada împletită care îi atîrna pe spate. Încă mai ai curaj, Tory. Ai avut atît cît ţi-a trebuit. El n-a putut să ţi-l înfrîngă.

Îşi atinse buzele de creştetul capului ei, încîntat că ea nu se feri, cum făcea de obicei.

– Ai mîncat?

– Poftim?

– Probabil că nu. Stai jos. O să prăjesc nişte ouă.

– Ce tot spui?

– Mi-e foame şi, dacă ţie nu ţi-e, ar trebui să-ţi fie. O să mîncăm nişte ouă.

Ea se întoarse şi tresări o dată cînd el o luă după umeri. Ochii îi înotau în lacrimi, dar ea clipi furioasă, ca să le alunge.

– Cade, asta nu pcate ajunge nicăieri. Tu şi cu mine.

– Tory, spuse el cuprinzîndu-i ceafa şi făcînd-o să-şi pună capul pe umărul lui. Deja a ajuns undeva. Ce-ar fi să stăm acolo o vreme, să vedem cum ne simţim?

Era atît de bine, atît de liniştitor, să fie ţinută astfel, în acel fel relaxat şi familiar.

– N-am ouă, spuse ea dîndu-se înapoi şi privindu-l. O să fac nişte supă.

Uneori, mîncarea era numai un reazem.

Ea îl folosea acum, se gîndi Cade.

Poate că amîndoi o făceau, în timp ce ea amesteca supa din conservă pe foc, iar el combina ingredientele necesare pentru nişte sandvişuri cu brînză.

O masă plăcută pentru o seară ploioasă.

Genul de masă pe care doi oameni o împărțeau, în timp ce făceau conversație uşoară şi beau un vin bun.

I-ar fi plăcut o astfel de seară, îşi spuse el.

În schimb, acolo, ungea feliile de pîine cu unt aşa cum îl învățase Lilah şi încerca să găsească o cale de a străpunge scutul subțire şi țepos al lui Tory.

– La Beaux Reves, ai mînca ceva mai bun decît supă şi sandvişuri cu brînză.

– Aşa e, spuse el punînd tigaia cu trei picioare pe foc şi rămînînd în picioare lîngă ea.

Aproape, dar nu suficient de aproape ca s-o atingă.

– Dar aici îmi place compania.

– Atunci, e ceva în neregulă cu tine.

O spuse atît de sec, încît lui îi trebui un minut ca să se dezmeticească.

Rîzînd, puse cele două sandvişuri în tigaia încinsă.

– S-ar putea să ai dreptate. La urma urmei, să ştii că sînt o partidă al naibii de bună. Sănătos, nu tocmai urît, am o casă mare, un pămînt bun şi bani suficienți ca să nu mor de foame. Şi, pe lîngă toate astea şi farmecul meu subtil, fac nişte sandvişuri cu brînză delicioase.

– În cazul ăsta, cum de n-a pus mîna pe tine o femeie deşteaptă?

– O mulțime au încercat.

– Eşti şiret, nu?

– Agil, spuse el întorcînd sandvişurile. Îmi place s-o consider agilitate. Am fost logodit odată.

– Zău? spuse ea cu nonşalanță în timp ce lua castroanele, dar deveni mai concentrată.

– Îhî.

El cunoştea oamenii suficient de bine ca să fie sigur că, lăsînd subiectul în aer, avea să o facă atît de curioasă, încît ori exploda, ori renunța.

Ea rezistă pînă cînd puseră farfuriile şi castroanele pe masă şi se aşezară.

– Te crezi deştept, nu?

– Scumpo, aşa şi trebuie să fie un om cu poziția mea. E plăcut aici cînd plouă aşa, nu?

– La naiba. Ce s-a-ntîmplat?

– Cu ce? întrebă el şi felul cum ea îngustă ochii, îl încîntă. Ah, cu Deborah? Femeia căreia eram cît pe ce să-i jur că o voi iubi, o voi cinsti şi o voi preţui pînă cînd moartea ne va despărţi şi aşa mai departe? Fiica judecătorului Purcell. Poate că ţi-l aminteşti pe judecător, deşi nu cred că era încă judecător cînd aţi plecat voi.

– Nu, nu mi-l aduc aminte. Mă-ndoiesc că familia Bodeen se învîrtea în cercurile lui sociale.

– Oricum, are o fiică foarte frumoasă care m-a iubit o vreme, dar, la un moment dat, a decis că, pînă la urmă, nu vrea să fie nevastă de fermier. Cel puţin nu a unuia care chiar muncea pe cîmp.

– Îmi pare rău.

– N-a fost o tragedie. N-o iubeam. O plăceam foarte mult, spuse el gînditor gustînd supa. Era frumoasă, puteai să discuţi lucruri interesante cu ea şi... ne potriveam în anumite privinţe vitale. În afară de una. Nu voiam acelaşi lucru. Am descoperit asta, spre stînjeneala noastră reciprocă, la cîteva luni după ce ne-am logodit. Am rupt logodna destul de amical, ceea ce a dovedit că amîndoi am răsuflat uşuraţi, iar ea s-a dus să stea la Londra cîteva luni.

– Cum ai putut..., începu ea, dar se opri căci muşcă din sandviş.

– Continuă. Poţi să mă-ntrebi.

– Mă întrebam numai cum poţi să ceri pe cineva în căsătorie şi, apoi, să renunţi la persoana respectivă fără nici o mustrare de conştiinţă.

El se gîndi puţin, mestecînd sandvişul.

– Bănuiesc că au existat cîteva mustrări minore. Adevărul e că aveam douăzeci şi cinci de ani şi eram puţin presat de familie. Mama şi judecătorul sînt prieteni buni, iar el a fost şi un prieten al tatei. Ideea era că venise vremea să mă însor, să fac un moştenitor, doi.

– O treabă cu mult sînge rece.

– Nu chiar. Eram atras de ea, aveam multe cunoştinţe comune. Tatăl ei era avocatul tatei de ani de zile. A fost uşor să facem un aranjament pe placul ambelor familii. Apoi, pe măsură ce se apropia momentul, am început să mă simt ca atunci cînd o cravată te strînge puţin cam tare şi nu poţi să tragi aer în piept ca lumea. Aşa că m-am întrebat, cum ar fi viaţa mea fără ea? Şi cum ar fi cu ea, peste vreo cinci ani.

Muşcă din nou din sandviş şi ridică din umeri.

– S-a dovedit că răspunsul la prima întrebare mi-a plăcut mai mult decît celălalt. Şi norocul meu a fost că şi ea a gîndit la fel.

Singurii care au fost nemulțumiți au fost părinții noștri, adăugă el şi făcu o pauză, privind-o cum mînca. Şi nu putem să ne trăim viețile în funcție de ce vor sau nu vor părinții pentru noi, nu-i aşa, Tory?

– Aşa e. Dar ni le trăim purtînd, oricum, povara asta. Ai mei n– au putut să mă accepte niciodată drept cine şi ce eram. Multă vreme am încercat să fiu altcineva şi altceva, spuse ea ridicînd privirea. Nu pot.

– Mie-mi place cine eşti.

– Aseară ai avut probleme cu asta.

– Puțin, recunoscu el. M-ai speriat. Erai disperată, adăugă el acoperindu-i mîna înainte să şi-o retragă. Apoi fragilă. M-ai făcut să mă simt neîndemînatic. Nu ştiam ce să fac şi sînt obişnuit să ştiu.

– Nu m-ai crezut.

– Nu mă-ndoiesc de ceea ce ai văzut sau simțit. Dar trebuie să cred că o parte din acele lucruri ar putea să aibă legătură cu venirea ta aici, cu faptul că-ți aminteşti ce s-a-ntîmplat cu Hope.

Ea se gîndi la telefonul primit de la Abigail, la datele cînd fuseseră comise ambele crime.

Dar nu spuse nimic.

Mai avusese încredere şi altădată, mai împărtăşise şi altcuiva.

Şi pierduse totul.

– Totul are legătură cu venirea mea aici. Şi cu Hope. Dacă n-ar fi fost Hope, tu nu te-ai afla aici acum.

Simțindu-se din nou pe un teren mai solid, el se lăsă pe spate şi continuă să mănînce.

– Dacă te-aş fi văzut prima oară acum patru, cinci săptămîni, dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată înainte şi dacă n-ar fi fost nimic între noi pînă atunci, aş fi găsit eu o modalitate de a mă afla aici acum. Adevărul e că, dacă am fi început relația de acum cîteva săptămîni, în loc de cîțiva ani, cred că te-aş fi vîrît deja în patul ăla atît de interesant.

Zîmbi încet şi leneş cînd ea dădu drumul lingurii în farfurie cu zgomot.

– M-am gîndit că ar fi bine să-ți spun, ca să te poți gîndi la asta.

CAPITOLUL 14

Drumul era destul de plăcut şi îi amintea de tot ce pierduse stînd departe de J.R. Era ceva de uriaş în el, în vocea, rîsul şi gesturile lui. De două ori trebuise să se ferească de braţul lui cînd îi arătase ceva pe marginea autostrăzii.

Părea să te înghită cu simpla lui bucurie de a fi. Stătea la volanul micuţei lui maşini, cu genunchii aproape pînă la bărbie şi manevrînd schimbătorul de viteze cu mîna lui mare aşa cum ea văzuse nişte băieţi strîngînd joystick-ul în timpul unui joc video.

Pentru distracţie şi întrecere. După felul cum se avînta în ziua aceea, ai fi zis că se duceau la un picnic, nu la o datorie dureroasă de familie.

Trăia momentul, se gîndi ea, acela era harul lui, şi un talent pe care ea se chinuise toată viaţa să-l înveţe.

Lui îi plăcea atît de mult noua maşină, cu care gonea pe autostradă, ascultînd CD-uri cu Clint Black şi Garth Brooks, cu o şapcă ecosez pe claia de păr roşcat şi creţ.

Îşi pierdu şapca imediat după ce trecură de drumul spre Sumter, cînd o pală mai puternică de vînt i-o zburâ din cap, făcînd-o să ajungă sub roţile unei camionete Dodge. J.R. nu încetini deloc şi rîse ca un nebun.

Deoarece capota era lăsată şi muzica la maximum, trebuiau să strige cînd vorbeau, dar J.R. tot izbuti să poarte o conversaţie, sărind de la un subiect la altul cu uşurinţă, magazinul lui Tory, politică, îngheţata fără grăsimi şi bursa.

Cînd se apropiară de drumul spre Florence, spuse că spera să-i facă o vizită scurtă şi mamei lui. Era prima oară de cînd plecaseră cînd pomenea de familie.

Tory îi spuse şi ea strigînd că i-ar fi plăcut să-şi vadă bunica. Apoi se gîndi la Cecil şi se întrebă dacă J.R. ştia de noile aranjamente. Aceste gînduri îi ţinură mintea ocupată pînă cînd trecură de Florence şi îşi continuară drumul spre nord-est.

Nu fusese niciodată la locuinţa părinţilor ei din Hartsville. Habar nu avea cum îşi cîştigau existenţa ori dacă erau împreună

sau despărțiți. Nu o întrebase pe bunica ei, iar Iris nu deschisese acel subiect.

– Mai avem puțin, spuse J.R. mișcîndu-se în scaun și Tory simți că se schimbă și starea lui de spirit. Am auzit că Han muncea într-o fabrică. Au închiriat o bucată de pămînt și creșteau păsări.

– Înțeleg.

J.R. își drese glasul, ca și cum s-ar fi pregătit să vorbească din nou, dar tăcu pînă cînd intrară pe un drum asfaltat și plin de gropi.

– N-am fost niciodată la ei. Sarabeth mi-a spus cum să ajung cînd i-am zis c-o să vin să văd despre ce e vorba.

– E-n regulă, unchiule Jimmy, nu-ți face griji pentru mine. Amîndoi știm la ce să ne așteptăm.

Cele cîteva case care se vedeau erau mici și scheletice, niște oase gălbui înfipte în mijlocul unor curți năpădite de buruieni. O camionetă ruginită cu parbrizul crăpat ca o coajă de ou era urcată pe butuci. Un cîine urît și negru se smucea în lanț și lătra furios, în timp ce, la mai puțin de treizeci de centimetri, un copil care nu avea pe el decît o pereche de chiloți cenușii și cu părul negru încîlcit stătea pe o mașină de spălat deformată și abandonată într-o curte. Își sugea degetul și se uita la mașina frumoasă care trecea pe drum.

Da, își spuse Tory. Știau la ce să se aștepte.

Drumul făcea o cotitură, urca puțin și, apoi, se bifurca. J.R. opri muzica și încetini pentru a putea să meargă pe drumul de țară.

– Uite unde se duc taxele, zise el încercînd să facă o glumă, după care oftă doar și intră cu mașina pe un drum bătătorit care ducea spre casă.

Nu, nu o casă, se corectă Tory. O cocioabă. Așa ceva nu se putea numi casă și, în nici un caz, un cămin. Acoperișul era strîmb și, la fel ca zîmbetul unui bătrîn, avea găuri în locurile de unde țiglele fuseseră zburate de vînt sau căzuseră. Tencuiala veche, de un cenușiu pătat, era cojită. Una din ferestre era astupată cu carton. Curtea, aceea care era, era năpădită de buruieni. Păpădiile și scaieții creșteau din abundență. O chiuvetă veche era căzută pe o parte și avea o gaură mare cît un pumn.

La o oarecare distanță de casă, era o clădire din metal mizerabilă și pătată de rugină de culoarea sîngelui. Un gard de sîrmă se întindea lîngă aceasta și, în acea îngrăditură, vreo duzină de găini slăbănoage ciuguleau de pe jos și cotcodăceau.

Mirosul lor plutea în aer.

– Dumnezeule! Dumnezeule mare! mormăi J.R. Nu mi-am închipuit că e chiar atît de rău. Niciodată nu-ţi închipui că poate fi atît de rău. Nu-i nevoie de aşa ceva. Nu-i nevoie să se ajungă la aşa ceva.

– Ştie că sîntem aici, spuse Tory şi deschise portiera. Aştepta.

J.R. trînti portiera şi, îndreptîndu-se spre casă, puse o mînă pe umărul lui Tory.

Ea se întrebă dacă îi oferea sprijin sau i-l cerea.

Femeia care apăru avea părul cărunt şi pieptănat sever spre spate, descoperindu-i faţa slăbită. Şi pielea părea să-i fie întinsă, aşa încît oasele ieşeau în evidenţă ca nişte noduri. Liniile care îi încadrau gura parcă fuseseră trasate cu cuţitul şi îi trăgeau buzele în jos.

Avea o rochie mototolită din bumbac, prea mare pentru ea, şi o cruciuliţă de argint îi atîrna între sînii lipsiţi de viaţă.

Ochii ei roşii ca focul priviră spre Tory, după care se uitară repede în altă parte, ca şi cum ar fi ars-o.

– N-ai spus c-o aduci şi pe ea.

– Bună, mamă.

– N-ai spus c-o aduci şi pe ea, repetă Sarabeth, după care împinse plasa. N-am destule griji?

J.R. îi strînse umărul lui Tory.

– Am venit să vedem ce putem face ca să te ajutăm, Sari, zise el şi, continuînd să-şi ţină mîna pe umărul lui Tory, intră în casă.

Înăuntru mirosea a gunoi vechi şi transpiraţie. A deznădejde.

– Nu ştiu ce altceva ai putea să faci decît s-o aduci aici pe femeia aia, pe tîrfa aia mincinoasă, ca să spună adevărul, zise ea şi, scoţînd o batistă zdrenţuită din buzunarul rochiei, îşi suflă nasul. Am ajuns la capătul răbdării, J.R. Cred că Han al meu a păţit ceva îngrozitor. Niciodată n-a lipsit atît de mult.

– Ce-ar fi să ne aşezăm? spuse el luînd mîna de pe Tory şi punînd-o pe sora lui, după care se uită în jur.

Stomacul i se strînse.

În încăpere erau o canapea adîncită şi acoperită cu o husă galbenă murdară şi un scaun pliant peticit cu bandă adezivă. Mesele erau pline de farfurii de plastic, ceşti de plastic şi ceea ce el bănuia a fi fost resturile cinei din seara precedentă. Într-un colţ, se afla o sobă cu lemne, murdară de funingine, instabilă pe trei picioare, în locul celui de al patrulea fiind pus un butuc.

Pe un perete era o icoană într-o ramă de sîrmă, care îl înfăţişa pe Iisus cu Inima Sacră dezvelită.

Deoarece fața surorii sale era însă ascunsă în batistă, J.R. o conduse spre canapea și îi aruncă o privire rugătoare lui Tory.

– Nu vrei să faci nişte cafea, te rog?

– Mai e puțin nes, spuse Sarabeth lăsînd batista jos și preferînd să se uite la perete decît la fiica ei. N-am mai avut chef să mă duc la magazin, n-am vrut să plec de acasă în caz că Han...

Tory se depărtă fără să spună nimic. Casa era stil vagon, așa că se duse direct la bucătărie. Chiuveta era plină de vase murdare, iar petele de pe aragaz erau vechi și uscate. Pantofii i se agățară în linoleumul rupt.

Cînd Tory era mică, Sarabeth făcea curățenie ca o nebună, alungînd praful și mizeria ca și cum ar fi fost nişte păcate împotriva sufletului. Umplînd ibricul cu apă, Tory se întrebă cînd renunțase mama ei la acel obicei nervos, cînd sărăcia și dezinteresul învinseseră iluzia că avea un cămin sau că Dumnezeu avea să intre în casa lor numai dacă era măturat.

Apoi încetă să se mai întrebe, încetă să se mai gîndească, făcînd abstracție de tot în afară de activitatea mecanică de a încălzi apa și a sfărîma cu linguriţa cafeaua care se întărise în borcănelul de sticlă.

Laptele era acru și nu găsi zahăr nicăieri. Duse în sufragerie două căni pline cu acel lichid care nu arăta prea bine. Stomacul i se întorcea pe dos numai la gîndul de a bea așa ceva.

– Femeia aia, spunea Sarabeth. A-ncercat să-l ademenească pe Han al meu. A profitat de slăbiciunile lui, l-a ispitit. Dar el s-a opus. Mi-a povestit tot. Nu știu cine a bătut-o, probabil vreunul din perverșii ăia cărora li se vindea, dar a zis c-a bătut-o Han ca să se răzbune pe el pentru c-a respins-o. Asta s-a-ntîmplat.

– Bine, Sari, spuse J.R. așezîndu-se pe canapea lîngă ea și bătîndu-i mîna ușor. Hai să nu ne mai gîndim la asta acum, da? Ai vreo idee, cît de vagă, unde ar fi putut să se ducă Han?

– Nu! strigă ea sărind ca arsă și fiind cît pe ce să răstoarne cafeaua pe care Tory o pusese pe masă. Crezi că, dacă aș fi știut, nu m-aș fi dus după el? O femeie îi rămîne credincioasă soțului ei. La fel le-am spus și polițiștilor. Le-am spus ce-ți spun și ție. Nu mă aștept ca nişte polițai corupți și nenorociți să mă creadă, dar sper că propriul meu frate mă crede.

– Sigur că te cred, spuse el luînd o cană de cafea și punîndu-i-o cu blîndețe în mînă. Mă gîndeam că, poate, ți-ai adus aminte de vreun loc unde se ducea cînd mai dispărea de acasă.

– Nu-i ca și cum ar fi plecat de-acasă, spuse Sarabeth și buzele îi tremurară cînd sorbi. Doar că, uneori, simte nevoia să plece, să fie singur cu gîndurile lui. Bărbații sînt foarte tensionați,

pentru că trebuie să cîştige banii. Şi, uneori, Han simte nevoia să fie singur, să se gîndească la toate, să se roage. Dar acum e plecat de prea mult timp. Am început să cred că poate e rănit.

Începu să plîngă din nou.

– Se gîndea numai la femeia aia care a mințit despre el şi care i-a pricinuit toate necazurile. Acum, polițiştii zic că e fugar. Ei nu înțeleg.

– Se ducea la clinica de dezalcoolizare?

– Bănuiesc că da, spuse ea trăgîndu-şi nasul. Han n-avea nevoie de nici un program. Nu era alcoolic. Bea puțin din cînd în cînd, ca să se relaxeze. Iisus bea vin, nu?

Iisus, îşi spuse Tory, nu-şi făcuse un obicei din a da pe gît aproape o sticlă întreagă de „Wild Turkey" şi de a bate măr femeile. Dar mama ei nu sesiza diferența.

– La lucru îi fac necazuri, pentru că ştiu că e mai deştept decît ei. Găinile înghit mai mulți bani decît ne-am închipuit. Ticălosul ăla care vinde grăunțe a ridicat prețurile ca să-şi țină amanta în parfum. Han mi-a spus tot.

– Draga mea, trebuie să realizezi faptul că, plecînd aşa, Han a încălcat termenii eliberării condiționate. A încălcat legea.

– Ei bine, legea e greşită. Ce-o să mă fac, J.R.? Sînt disperată. Şi toată lumea vrea bani, iar eu nu am decît ce iau pe ouă. Am fost la bancă şi hoții şi mincinoşii ăia ne-au luat tot ce aveam acolo şi au zis că Han a retras fondurile. A retras fondurile, au zis ei cu gurile alea mincinoase ale lor.

– O să achit eu facturile.

O mai făcuse şi cu alte ocazii.

– Nu-ți face griji pentru asta. Uite ce cred eu că ar trebui să facem. Cred că ar trebui să-ți strîngi cîteva lucruri şi să vii acasă cu mine. Poți să stai cu mine şi cu Boots pînă se lămureşte totul.

– Nu pot să plec. Han ar putea să se-ntoarcă în orice clipă.

– Poți să-i laşi un bilet.

– Asta l-ar înfuria teribil, zise ea uitîndu-se în jur cu ochi care păreau nişte păsări speriate ce căutau un loc unde să se adăpostească de furia întemeiată a soțului ei. Un bărbat se aşteaptă să-şi găsească soția acasă, aşteptîndu-l sub acoperişul pe care i l-a pus deasupra capului.

– Acoperişul tău e găurit, mamă, spuse Tory încet şi primi biciuirea unei priviri.

– Nimic n-a fost suficient de bun pentru tine, nu-i aşa? Oricît de mult ar fi muncit taică-tu şi aş fi asudat eu, nu era niciodată suficient de bun. Mereu voiai mai mult.

– Niciodată n-am cerut mai mult.

– Erai destul de deşteaptă ca să n-o spui tare. Dar vedeam în ochii tăi. Erai vicleană, vicleană şi hoaţă, spuse Sarabeth strîmbînd urît din gură. Şi ai dat bir cu fugiţii cu prima ocazie. Niciodată nu te-ai uitat înapoi, niciodată nu ţi-ai cinstit părinţii. Erai obligată să ne plăteşti tot ce-am sacrificat pentru tine, dar ai fost prea egoistă. Duceam o viaţă decentă în Progress şi încă am fi dus şi acum, dacă tu n-ai fi distrus-o.

– Sarabeth, spuse J.R. neputincios şi bătîndu-i mîna uşor. Nu-i drept şi nu e adevărat.

– Ea ne-a făcut de ruşine. Chiar din clipa în care s-a născut. Eram fericiţi înainte să vină ea pe lume.

Începu să plîngă iarăşi, cu suspine care îi zguduiau umerii.

Neştiind ce să facă, J.R. o luă după umeri şi scoase sunete liniştitoare. Cu un chip complet inexpresiv şi mintea goală, Tory se apucă să facă ordine pe masă.

Sarabeth ţîşni în picioare într-o clipă.

– Ce-ţi închipui că faci?

– Din moment ce eşti hotărîtă să rămîi, m-am gîndit să fac puţină ordine pe-aici.

– N-am nevoie să mă critici tu, spuse ea trîntind farfuriile pe jos. N-am nevoie să vii aici cu aerele tale de îngîmfată şi cu hainele tale şic ca să mă faci să arăt prost. Mi-ai întors spatele cu ani în urmă şi, în ce mă priveşte, poţi să-ţi vezi de drum mai departe.

– Tu mi-ai întors spatele de prima oară cînd ai tăcut în timp ce el mă bătea la sînge.

– Dumnezeu l-a făcut pe bărbat stăpîn în propria-i casă. N-ai încasat-o niciodată fără să meriţi.

Încasat, se gîndi Tory. Ce cuvînt pentru groază.

– Aşa reuşeşti să dormi noaptea?

– Nu fi obraznică. Nu-ţi disprețui tatăl. Spune-mi unde e, afurisito. Tu ştii, vezi. Spune-mi unde e, ca să pot să mă duc să am grijă de el.

– N-o să-l caut. Dacă l-aş vedea plin de sînge într-un şanţ, l-aş lăsa acolo, zise ea şi capul îi zvîcni în spate cînd Sarabeth îi trase o palmă, lăsîndu-i o pată roşie pe obraz.

Dar ea nici nu tresări.

– Sarabeth! Dumnezeule mare, Sari, spuse J.R. imobilizîndu-i braţele în timp ce ea se zbătea, suspina şi ţipa.

– Aveam de gînd să spun că sper că a murit, zise Tory încet. Dar n-o spun. Sper să se-ntoarcă la tine, mamă. Sper din tot sufletul să vină înapoi şi să-ţi ofere viaţa pe care se pare că ţi-o doreşti.

Deschise geanta şi scoase bancnota de o sută de dolari pe care o pusese înăuntru în dimineaţa aceea.

– Dacă şi cînd o să vină, spune-i că ăştia sînt ultimii bani pe care-i mai vede de la mine. Spune-i că m-am întors în Progress şi că îmi fac o viaţă acolo. Dacă vrea să vină să ridice iarăşi mîna asupra mea, să aibă grijă s-o facă pentru ultima oară, să mă omoare în bătaie de data asta. Pentru că, dacă nu mă termină el pe mine, îl voi termina eu pe el.

Închise geanta.

– Te aştept în maşină, îi spuse ea apoi lui J.R. şi ieşi.

Picioarele nu începură să-i tremure decît după ce se aşeză pe scaun şi închise portiera. Tremurul porni de la genunchi şi urcă treptat, aşa încît se cuprinse cu braţele, strîngîndu-se cu putere, cu ochii închişi, aşteptînd să-i treacă.

Auzi plînsetul scurgîndu-se ca o lavă din casă şi cotcodăcitul monoton al găinilor care căutau de mîncare. Undeva în apropiere se auzi lătratul răguşit şi furios al unui cîine.

Şi, totuşi, peste toate acele zgomote, păsările ciripeau vesel.

Se concentră asupra acelui sunet, impunîndu-şi să se gîndească în altă parte. Ciudat şi pe neaşteptate, se trezi în bucătăria ei, stînd cu capul pe umărul lui Cade, care îi atingea părul cu buzele. Odihnindu-se acolo, nu îl auzi pe unchiul ei decît atunci cînd acesta trînti portiera.

El nu spuse nimic cînd se depărtară de casă şi nici cînd opri după vreo jumătate de milă, ci doar stătu nemişcat, cu mîinile pe volan şi cu privirea aţintită în gol.

– N-ar fi trebuit să te las să vii, zise el în cele din urmă.M-am gîndit – nu ştiu la ce m-am gîndit, dar cred că am presupus că ea ar fi vrut să te vadă, că aţi fi putut să vă împăcaţi cumva, dacă Han nu era.

– Eu nu mai exist pentru ea decît ca să aibă pe cine să dea vina pentru tot. El e viaţa ei. Aşa vrea.

– De ce? Pentru Dumnezeu, Tory, de ce ar vrea să trăiască aşa, cu un om care nu i-a adus nici o bucurie?

– Îl iubeşte.

– Asta nu-i dragoste, spuse el cu furie şi dezgust. Asta-i boală. Ai auzit cum îi găseşte scuze, cum dă vina pe toată lumea, numai pe el nu. Pe femeia pe care el a atacat-o, pe poliţişti, chiar şi pe afurisita de bancă.

– Asta vrea să creadă. Are nevoie să creadă lucrurile astea, spuse Tory şi, văzînd că era mai tulburat decît îşi închipuise ea, îi puse mîna pe braţ. Ai făcut tot ce-ai putut.

– Tot ce-am putut. I-am dat bani şi am lăsat-o acolo, în cocina

aia. Ca să fiu sincer, Tory, acum îi mulțumesc lui Dumnezeu că ea n-a vrut să vină acasă cu mine, că nu trebuie să duc în casa mea această boală. Mi-e ruşine, spuse el şi, cînd glasul i se frînse, puse capul pe volan.

Pentru că avea nevoie de aşa ceva, Tory îşi desfăcu centura şi se aplecă, punînd capul pe braţul lui şi plimbîndu-şi mîna în cerc pe spatele lui imens.

– N-ai de ce să-ţi fie ruşine, unchiule Jimmy, nu-i nici o ruşine să vrei să-ţi protejezi căminul şi pe mătuşa Boots, să ţii la distanţă toate astea. Aş fi putut să fac ce mi-a cerut. Dar n-am vrut. Şi n-o să-mi fie ruşine pentru asta.

El aprobă din cap şi, făcînd un efort să-şi recapete stăpînirea de sine, se îndreptă în scaun.

– Ce familie mai sîntem, nu, scumpo? zise apoi atingîndu-şi vîrfurile degetelor foarte uşor de pata roşie de pe obrazul ei.

Apoi, băgă într-a întîia şi acceleră.

– Tory, dacă nu te superi, n-am puterea să trec pe la bunica ta acum.

– Nici eu. Hai să mergem acasă.

După ce coborî din maşina unchiului ei, Tory nu intră în casă, ci îşi luă propria maşină şi se duse direct la magazin. Avea cîteva ore bune de recuperat şi se bucură că munca avea s-o împiedice să se gîndească la felul în care îşi petrecuse dimineaţa.

Primul telefon îl dădu la florărie, pentru a le spune că puteau să trimită ficusul şi aranjamentul floral pe care le comandase în urmă cu o săptămînă. Apoi sună la brutărie pentru a primi confirmarea că, a doua zi dimineaţă, putea să se ducă să ia prăjiturile şi fursecurile pe care le alesese.

Era tîrziu cînd se declară mulţumită că toate aranjamentele se aflau în locurile cele mai atrăgătoare. Pentru a da un aer de sărbătoare, începu să agaţe beculeţe printre frunzele ficusului.

Clopoţelul de la uşă sună deodată, amintindu-i că uitase să încuie după ultima livrare.

– Te-am zărit cînd am trecut, spuse Dwight intrînd şi, rotindu-şi privirea prin magazin, scoase un fluierat scăzut. Voiam să văd cum s-au aranjat toate şi dacă ai nevoie de ceva ajutor de ultim moment. Dar se pare că totul e sub control.

– Aşa cred, spuse ea îndreptîndu-se şi stînd cu un capăt al şiragului de beculeţe în mînă. Oamenii tăi au făcut o treabă excelentă, Dwight. Sînt foarte mulţumită.

– Ai grijă să pomeneşti numele companiei „Frazier's" dacă te felicită cineva pentru tîmplărie.

– Poți să fii sigur.

– Ei da, asta da frumusețe, spuse el ducîndu-se spre un banc de lucru din fîșii înguste de lemn de diferite nuanțe, șlefuit atît de bine încît era neted ca sticla. Superb. Şi eu mai lucrez cîte ceva, dar n-am reuşit niciodată aşa ceva. Aproape că e prea frumos ca să-l foloseşti.

– Formă şi funcționalitate. Asta e cheia aici.

– Lissy e încîntată de lampa aia pe care a cumpărat-o de-aici şi o arată de cîte ori are prilejul. Zice că nu s-ar supăra dacă aş arunca o privire la bijuterii şi i-aş găsi ceva care s-o mai binedispună.

– Nu se simte bine?

– Ah, ba da, spuse Dwight degajat plimbîndu-se prin magazin. Din cînd în cînd o apucă melancolia de dinainte de naştere, atîta tot, zise apoi vîrînd degetele în buzunarele din față şi aruncîndu-i un zîmbet. Dacă tot sînt aici, bănuiesc că ar trebui să-mi cer scuze.

– Ah, spuse ea şi, din moment ce el avea de gînd să mai zăbovească, continuă să aranjeze beculețele printre ramuri. Pentru?

– Pentru că am lăsat-o pe Lissy să creadă că tu şi Cade vă bucurați unul de compania altuia.

– Nu mă deranjează compania lui Cade.

– Eh, acum nu ştiu dacă m-ai iertat sau mă iei peste picior. Adevărul e că lui Lissy îi pică uneori pe cîte ceva. Tot încearcă să-l cupleze pe Cade cu cineva şi, dacă nu e el, e Wade. Ține neapărat să-mi însoare prietenii. Cade a vrut să scape de cea mai recentă tentativă a ei şi mi-a spus să-i zic că e...

Roşi acum sub privirea tăcută a lui Tory.

– Că e, cum s-ar zice, încurcat cu cineva. Eu i-am spus că e cu tine, gîndindu-mă că o să creadă, din moment ce abia ai venit în oraş, şi o să mă lase-n pace o vreme.

– Aha, spuse Tory introducînd becurile în priză şi dîndu-se puțin în spate ca să vadă efectul.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, continuă Dwight, săpînd şi mai adînc. Dumnezeu ştie că nu sînt surd şi sînt conştient că Lissy are tendința să pălăvrăgească. Pînă cînd Cade a venit furios la mine, auzisem deja la vreo şase persoane că voi doi sînteți aproape logodiți şi aveți de gînd să faceți o droaie de copii.

– Poate ar fi fost mai simplu să-i spui adevărul, că nu vrea ca altcineva să-i găsească o parteneră.

– Nu cred c-ar fi fost mai simplu, zise Dwight dezvelindu-şi dinții albi şi frumoşi într-un zîmbet fermecător şi masculin. Dacă

i– aş fi spus asta, ar fi vrut să ştie de ce. Dacă-i spuneam că unii bărbaţi nu vor să se însoare, ar fi zis da' tu te simţi foarte bine, nu? Sau ai prefera să fii liber şi fără griji ca cei doi prieteni ai tăi? Eu aş spune, nu, iubito, dar deja aş fi luat în vizor.

Încercînd să inspire milă, se scărpină în cap.

– Îţi spun eu, Tory, căsătoria e ca un mers pe o frînghie unsă şi orice bărbat îţi spune că nu şi-ar sacrifica un prieten ca să nu alunece, e un mincinos. În plus, din cîte am auzit, tu şi Cade aţi fost văzuţi împreună de cîteva ori.

– Faci o afirmaţie sau pui o întrebare?

El clătină din cap.

– Ar fi trebuit să spun că să discuţi cu o femeie e ca un mers pe frînghie. Mai bine renunţ cît mai pot să ajung teafăr jos.

– Bună idee.

– Lissy dă o petrecere a muierilor, între femei, se corectă el repede, cînd o văzu ridicînd din sprîncene. Mă duc pe la Wade să văd dacă nu vrea să mîncăm ceva şi să-mi ţină companie pînă cînd o să pot să mă duc acasă. O să trec pe-aici mîine. Poate mă ajuţi să aleg nişte cercei sau ceva de genul ăsta.

– Cu mare plăcere.

Cînd ajunse la uşă, el se opri şi spuse:

– Arată frumos aici, Tory. Elegant. Magazinul ăsta o să fie bun pentru oraş.

Aşa spera şi ea, îşi spuse Tory ducîndu-se să încuie uşa. Dar şi mai mult spera că oraşul avea să fie bun pentru ea.

Dwight se duse să traverseze pe la semafor. Ca primar, era foarte important să dea un bun exemplu. Renunţase să mai facă slalom printre maşini, să bea mai mult de două beri pe seară într-un bar şi să depăşească viteza legală. Mici sacrificii, se gîndi el, dar, din cînd în cînd, simţea nevoia să rupă barierele.

Poate pentru că începuse tîrziu, îşi spuse el şi salută scurt cînd Betsy Gluck trecu cu maşina pe lîngă el şi îl claxonă. Intrase într-un ritm normal abia pe la şaisprezece ani şi, atunci fusese atît de uluit de faptul că fetele chiar voiau să stea de vorbă cu el, încît nimerise direct pe bancheta din spate a primei lui maşini cu Lissy – bine, cu altele cîteva şi apoi cu Lissy – după care se trezise că ieşea constant cu cea mai drăguţă şi mai populară fată din şcoală. Pînă să-şi dea seama, închiria un smoching pentru nuntă.

Nu că ar fi regretat. Nici măcar pentru o clipă. Lissy era exact ce voia el. Era încă la fel de drăguţă ca în liceu. Poate că se agita şi se bosumfla puţin, dar toate femeile făceau asta.

Aveau o casă frumoasă, un băiețel frumos şi un alt copil pe drum. O viață al naibii de bună şi era primarul oraşului în care, altădată, fusese batjocorit.

Un bărbat trebuia să aprecieze acea ironie. Dacă, din cînd în cînd, avea o mîncărime, era ceva destul de firesc. Dar adevărul era că nu voia să fie însurat cu altă femeie decît cu Lissy, nu voia să trăiască în altă parte decît în Progress şi dorea ca viața să fie la fel şi de-acum încolo.

Deschise uşa sălii de aşteptare a lui Wade la timp pentru a fi aproape răsturnat de un cîine ciobănesc care dorea cu disperare să scape de acolo.

– Scuze! Ah, Mongo.

Blonda care se chinuia să-l țină în lesă era şi drăguță şi nefamiliară. Îi aruncă lui Dwight o privire plină de scuze din ochii verzi şi îi zîmbi scurt.

– Tocmai i s-au făcut vaccinurile şi se simte trădat.

– Nu pot spune că-l condamn, zise el şi, din moment ce, dacă n-ar fi făcut-o, şi-ar fi compromis bărbăția, îşi riscă degetele mîngîind cîinele prin blana gri şi albă. Nu-mi amintesc să vă fi văzut pe dumneata sau pe Mongo prin oraş pînă acum.

– Sîntem aici de numai cîteva săptămîni. M-am mutat din Dillon. Predau engleza la liceu – adică voi preda la cursurile de vară şi, apoi, cu program complet începînd din toamnă. Mongo, şezi! spuse ea şi dîndu-şi părul pe spate, îi întinse mîna. Sherry Bellows, şi poți să dai vina pe mine pentru părul de cîine de pe blugi.

– Dwight Frazier, încîntat. Eu sînt primarul oraşului, aşa că la mine trebuie să vii dacă ai nemulțumiri.

– Ah, totul e absolut în regulă. Dar o să țin minte, spuse ea, după care întoarse capul spre cabinetul de consultații. Toată lumea e foarte prietenoasă şi săritoare.Ar fi bine să-l duc pe Mongo în maşină pînă nu rupe lesa şi va trebui să-mi dai amendă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mă descurc, spuse ea rîzînd şi cîinele se năpusti spre uşă. Cu greu. Mi-a părut bine, domnule primar Frazier. La revedere, Max!

– La fel, murmură el şi dădu ochii peste cap spre Maxine. Cînd eram eu la liceu, n-am avut asemenea profesoare de engleză. Mi-ar mai fi luat cîțiva ani ca să termin şcoala.

– Bărbații, spuse Maxine rîzînd şi îşi luă geanta din sertarul de jos. Atît de previzibili. Mongo a fost ultimul nostru pacient, domnule primar. Doctorul Wade e în spate, se spală. Vrei să-i spui dumneata că am plecat repede ca să prind cursul de seară?

– Du-te liniştită. O seară plăcută.

El se duse apoi în spate şi îl găsi pe Wade făcînd ordine în dulapul cu medicamente.

– Ai ceva bun?

– Nişte steroizi care fac să-ţi crească păr pe piept. Tu n-ai avut niciodată aşa ceva.

– Pentru că l-ai pus tu tot pe fund, zise Dwight degajat. Ce zici de blondă?

– Hmm?

– Dumnezeule, Wade, te-ai lovit la cap în dulapul ăla? Blonda cu cîinele ăla mare, care tocmai a ieşit. Profesoara de engleză.

– Ah, Mongo.

– Bine, îmi dau seama că e prea tîrziu, spuse Dwight, clătinînd din cap şi urcîndu-se pe masa căptuşită. Cînd începi să nu remarci o blondă drăguţă care umplea blugii ăia atît de frumos şi îţi aminteşti de un cîine mare şi lăţos, eşti pierdut chiar şi pentru încercările lui Lissy de cuplare.

– Nu mai merg la nici o întîlnire cu necunoscute. Şi am remarcat-o pe blondă.

– Aş zice că şi ea te-a remarcat. Te-ai dat la ea?

– Dumnezeule, Dwight, e o pacientă.

– Cîinele e pacient. Ratezi o mare ocazie, băiete.

– Nu te mai gîndi atît la viaţa mea sexuală.

– Nici n-ai aşa ceva, spuse Dwight lăsîndu-se pe spate şi sprijinindu-se în coate, zîmbind. Dacă aş fi fost burlac şi numai pe jumătate atît de urît cum eşti tu, aş fi convins-o să se urce ea pe masa asta, nu cîinele ei mare şi mîţos.

– Poate că am făcut-o.

– În visele tale.

– Ah, dar sînt ale mele, nu? De ce nu eşti acasă să te speli pe mîini pentru cină, ca un copil cuminte?

– Lissy se întîlneşte cu un grup de muieri ca să se uite la nişte mostre de Tupperware sau ceva de genul ăsta. Aşa că eu stau cît mai departe.

– Farduri, spuse Wade închizînd uşa dulapului. E şi maică-mea acolo.

– Mă rog. Numai Dumnezeu ştie că nu mai are nevoie de alte farduri sau vase de plastic, dar se plictiseşte de moarte de cînd e gravidă. Ce-ai zice să bem o bere şi să mîncăm ceva? Ca pe vremuri.

– Mai am nişte treburi de făcut pe-aici.

Faith ar fi putut să vină, îşi spuse el.

– Haide, Wade. Vreo două ore.

El dădu să refuze din nou. Ce naiba se petrecea cu el, de se încuia în casă aşteptînd telefonul lui Faith? Era la fel de rău ca în cazul unei adolescente care visa la o mare vedetă a fotbalului. Chiar mai rău.

– Faci cinste.

– La naiba, zise Dwight înveselit şi sări de pe masă. Hai să-l chemăm şi pe Cade. Pe urmă îl punem să plătească.

– Bun plan.

CAPITOLUL 15

Nu se aşteptase să fie emoţionată.

Era pregătită, verificase şi reverificase fiecare detaliu pînă la culoarea şi greutatea frînghiei care ţinea legate cutiile. Avea experienţă şi cunoştea fiecare obiect din magazin aproape la fel de bine ca cei care le creaseră. Participase la fiecare etapă din amenajarea magazinului cu un ochi calm şi, adesea, critic, şi o mînă sigură. Nu se strecurase nici o greşeală, nici un defect.

Magazinul în sine arăta perfect, plin de căldură, primitor şi strălucitor. Ea însăşi părea expertă şi eficientă. Era şi firesc, din moment ce, între trei şi patru, în dimineaţa aceea, se tot gîndise cu ce să se îmbrace, pentru a alege, în final, o pereche de pantaloni bleumarin subţiri şi o cămaşă albă de in.

Acum îşi făcea griji că semăna prea mult cu o uniformă. Acum îşi făcea griji pentru orice.

Era mai puţin de o oră pînă la inaugurare şi nervii, îndoielile şi temerile pe care izbutise să le ignore luni de zile începură să cadă asupra ei asemeni unor bucăţi de cărămidă.

Stătea la biroul ei din depozit cu capul între genunchi.

Senzaţia de ameţeală şi greaţă o insulta, o jignea. Se mustră chiar şi în clipa cînd simţi că leşină. Era mai puternică decît atît. Trebuia să fie. Nu se putea să ajungă atît de departe, să muncească atît, şi să se prăbuşească la cîţiva centimetri de ţintă.

Aveau să vină. Nu îşi făcea griji că oamenii nu aveau să vină. Aveau să vină, să caşte gura şi să-i arunce priviri curioase cu care se obişnuise deja.

Fata lui Bodeen. O mai ţii minte. Fetiţa aia ciudată. Nu putea să dea importanţă acestui lucru. Dar, vai, cîtă importanţă avea. Trebuia să fi fost nebună, dacă se întorsese acolo unde o cunoştea toată lumea, unde nici un secret nu era păstrat cu adevărat. De ce, oare, nu rămăsese în Charleston, unde era în siguranţă, unde viaţa ei fusese liniştită şi se bucurase de intimitate?

Stînd acolo, cu pielea umedă şi stomacul întors pe dos, îi era tare dor de căsuţa ei drăguţă şi familiară, de grădina ei îngrijită şi de rutina slujbei obositoare, dar impersonale, în magazinul altcuiva. Stînd acolo, îi era dor de anonimatul în care se înfăşurase timp de patru ani.

N-ar fi trebuit să se întoarcă. N-ar fi trebuit să-şi rişte viaţa, economiile, liniştea sufletească. Unde îi fusese mintea?

La Hope, recunoscu ea apoi şi înălţă capul încet. Se gîndise la Hope. O nebunie, o nesăbuinţă, îşi spuse. Hope murise şi ea nu mai putea face nimic ca să schimbe acest lucru. Acum erau în joc toate lucrurile pentru care muncise. Şi, pentru a le păstra, trebuia să înfrunte privirile şi şuşotelile.

Cînd auzi bătaia din uşa magazinului, primul ei instinct fu să se ascundă sub birou, să se ghemuiască şi să-şi astupe urechile. Faptul că era cît pe ce să o facă şi chiar se văzu ghemuită acolo, o impulsionă. Mai era o jumătate de oră pînă la deschidere, mai avea treizeci de minute preţioase pentru a se aduna. Oricine era la uşă, trebuia să plece.

Îşi îndreptă umerii, îşi netezi părul cu o mînă şi ieşi pentru a-i spune respectivului client să revină la ora zece.

Cînd văzu chipul bunicii ei de partea cealaltă a geamului, dădu fuga la uşă.

– Ah, buni, exclamă ea aruncîndu-se de gîtul lui Iris şi agăţîndu-se de ea aşa cum se agăţa de o stîncă o femeie care era gata să cadă în prăpastie. Cît mă bucur să te văd. Nu mă aşteptam să vii. Mă bucur atît de mult că eşti aici.

– Cum să nu vin? La marea inaugurare? Vai, abia aşteptam să ajung, zise ea împingînd-o uşor pe Tory înăuntru. L-am bătut la cap pe Cecil tot timpul să meargă mai repede. În dosul acestei plante e Cecil, iar Boots e în spatele muntelui care e el.

Tory pufni şi, apoi, izbuti să rîdă cînd Cecil scoase capul pe după frunzele lungi, ca nişte săbii.

– E minunată şi la fel sînteţi şi voi toţi. Haideţi s-o aşezăm..., zise ea răsucindu-se şi căutînd un loc potrivit. Chiar acolo, lîngă perete. E exact ce-mi trebuia.

– Mie mi se pare că nu-ţi mai trebuia nimic, spuse Iris. Tory, locul ăsta e la fel de dichisit ca o mireasă. Atîtea lucruri minunate,

spuse ea şi o luă după umeri, rotindu-şi privirea prin magazin, în timp ce Cecil aşeza arbustul ornamental. Întotdeauna ai avut ochi pentru lucrurile frumoase.

– Abia aştept să cumpăr ceva, spuse Boots, îmbrăcată într-o rochie galbenă, bătînd din palme ca o fetiţă. Vreau să fiu prima care-ţi face vînzare astăzi şi l-am prevenit pe J.R. că o să-i ia foc cartea de credit.

– Am un stingător, spuse Tory rîzînd şi se întoarse s-o îmbrăţişeze.

– Şi multe lucruri care se pot sparge, remarcă Cecil vîrînd mîinile în buzunare, ca să fie mai sigur. Mă simt neîndemînatic.

– Dacă spargi, plăteşti, decretă Iris făcînd cu ochiul. Bine, scumpo, ce avem de făcut?

– Doar să fiţi aici, zise Tory oftînd adînc. N-a mai rămas nimic de făcut, zău. Sînt pregătită.

– Emoţionată?

– Îngrozită. Trebuie numai să scot ceaiul şi gustările, ca să-mi ţin mîinile ocupate în timpul care a mai rămas. Apoi...

Se întoarse cînd auzi clopoţelul de la uşă.

– Un pachet pentru dumneavoastră, domnişoară Bodeen, rosti băiatul de la florărie ţinînd în braţe o cutie albă, lucioasă.

– Mulţumesc.

– O să vină şi mama pe-aici mai tîrziu. A zis că vrea să vadă cum arată aranjamentele ei, dar cred că, de fapt, vrea să vadă ce aveţi în magazin.

– Abia aştept s-o văd.

– Dar aveţi foarte multe, zise el întinzînd gîtul ca să vadă mai bine, în timp ce ea luă un dolar din sertarul de bani. Presupun că oamenii or să vină curînd. Toată lumea numai despre asta vorbeşte.

– Sper.

El vîrî în buzunar bancnota pe care i-o dădu Tory.

– Mulţumesc. La revedere.

Tory puse cutia pe tejghea şi scoase capacul. Înăuntru erau margarete gerbera în culori vii şi floarea-soarelui.

– Vai, ce frumoase sînt! exclamă Iris aplecîndu-se peste umărul ei ca să vadă mai bine. Şi extrem de potrivite. Trandafirii n-ar merge cu obiectele din ceramică şi lemn pe care le ai aici. Cineva a avut destul gust ca să-ţi trimită nişte flori frumoase şi prietenoase.

– Da, spuse Tory, care deschisese deja biletul. Cineva pare să ştie totdeauna care e lucrul cel mai potrivit.

– Ooo, ce superbe sînt, ce minunate, spuse Boots mîngîind

florile. Tory, scumpo, înnebunesc dacă nu-mi spui cine le-a trimis, zise ea şi smulse repede biletul pe care i-l întinse ea. „Mult noroc în prima zi. Cade." Oooo.

Iris îşi ţuguie buzele, înclinînd capul.

– E vorba cumva de Kincade Lavelle?

– Da. Chiar de el.

– Hmmm.

– Nu face „hmmm". E doar atent.

– Atunci cînd un bărbat îi trimite flori unei femei, şi nişte flori potrivite, înseamnă că se gîndeşte mult la acea femeie. Nu-i aşa, Cecil?

– Aşa mi se pare. Dacă e atent, trimite o plantă. Florile înseamnă dragoste.

– Poftim. Vedeţi de ce îl iubesc pe omul ăsta? spuse Iris trăgîndu-l de cămaşă ca să-l sărute, iar Boots radie.

– Margaretele şi floarea-soarelui sînt flori care se trimit între prieteni, spuse Tory, dar trebui să facă un efort ca să nu ofteze cînd se gîndi la ele.

– Florile sînt flori, spuse Boots categorică. Cînd un bărbat le trimite unei femei, înseamnă că se gîndeşte la ea.

Şi îi plăcea tare mult ideea că frumosul Cade Lavelle se gîndea la nepoata ei.

– Hai, du-te şi aranjează-le, iar eu o să scot gustările. Nimic nu-mi place mai mult decît să mă pregătesc pentru o petrecere.

– Nu te superi? Am un ghiveci „raku" în depozit. E perfect pentru astea şi or să arate superb pe tejghea.

– Du-te, atunci, îi spuse Iris. Spune-ne numai ce trebuie să facem. O să facem ca totul să meargă strună.

Primii clienţi intrară în magazin la zece şi un sfert, cu Lissy în frunte. Tory hotărî să-şi retragă toate gîndurile neplăcute la adresa fostei regine a balului de absolvire, cînd Lissy începu să-şi plimbe prietenele prin magazin şi să scoată exclamaţii în faţa articolelor expuse.

Pînă la unsprezece, înăuntru erau cincisprezece clienţi care se uitau la mărfuri, gîndindu-se ce să aleagă, şi ea făcuse deja patru vînzări. La prînz, era prea ocupată ca să mai fie emoţionată. Erau şi priviri şi şuşoteli.

Privirile şi urechile ei surprinseseră cîteva, dar aruncă o mantie de oţel peste senzaţia de disconfort şi înfruntă curiozitatea.

– Erai prietenă cu fetiţa Lavelle, nu?

Tory continuă să împacheteze sfeşnicele de fier în hîrtie.

– Da.

– Îngrozitor ce s-a-ntîmplat cu ea, zise femeia ațintindu-și privirea de vultur asupra feței lui Tory și se aplecă spre ea. Nu era decît un copil. Tu ai găsit-o, nu-i așa?

– Tatăl ei a găsit-o. Doriți o cutie sau o pungă?

– O cutie. Sînt pentru fata surorii mele. Se mărită luna viitoare. Se pare că ai fost la școală cu ea. Kelly Anne Frisk.

– Nu-mi mai amintesc de mulți dintre cei cu care am fost la școală, minți Tory zîmbind plăcut, în timp ce îi punea în cutie lucrurile pe care le cumpărase. A trecut atîta timp de atunci. Doriți să vi-l leg?

– O fac eu, draga mea. Ai și alți clienți, interveni Iris. Și așa, Kelly Anne se mărită. Cred că mi-o amintesc destul de bine. E fata cea mai mare a Marshei, nu? Ca să vezi cum mai trece timpul.

– Kelly Anne a avut coșmaruri o lună întreagă după ce s-a-ntîmplat cu fetița Lavelle, spuse femeia cu o satisfacție care răsună în urechile lui Tory în timp ce ea se îndepărta.

Fu chiar tentată să se ducă în spate, numai ca să respire pînă cînd inima înceta să-i mai bată atît de tare. În schimb, se întoarse spre o brunetă înaltă care se uita la gama largă de castroane de servit.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Mi-e greu să mă hotărăsc cînd sînt atîtea lucruri frumoase. Aceea era JoBeth Hardy – mătușa lui Kelly Anne? O femeie foarte nesuferită. Și tu nu puteai să-i spui nimic. Întotdeauna ai fost o fată atentă și stăpînă pe tine. Nu mă mai ții minte, spuse bruneta întinzîndu-i mîna.

– Nu, îmi pare rău.

– Eram mult mai tînără pe vremea aceea și nu erai în clasa mea. Predam, încă mai predau, la clasa a doua la Școala Elementară din Progress. Marietta Singleton.

– Ah, domnișoara Singleton. Mi-aduc aminte. Vă rog să mă iertați. Mă bucur să vă revăd.

– Am așteptat cu nerăbdare deschiderea magazinului tău. M-am gîndit mult la tine în anii care au trecut. Poate nu știi, dar am fost prietenă cu mama ta pe vremuri. Cu mulți ani înainte ca tu să te naști, bineînțeles. Lumea e mică și veche.

– Așa e.

– Uneori, prea mică pentru a putea să trăim liniștiți, spuse ea aruncînd o privire spre ușă cînd intră Faith.

Privirile li se întîlniră și, din acel contact, sărira scîntei înainte ca Marietta să se uite din nou la castroane.

– Dar trebuie să suportăm. Cred c-o să-l iau pe cel albastru

cu alb, e foarte frumos. Ce-ar fi să mi-l ții deoparte pînă cînd mă mai uit pe-aici puțin?

– Cu mare plăcere. O să vă aduc unul din depozit.

– Victoria, spuse Marietta coborînd vocea și bătîndu-i mîna ușor. Ai avut mare curaj că te-ai întors aici. Întotdeauna ai fost foarte curajoasă.

Apoi se îndepărtă, lăsînd-o pe Tory nedumerită și surprinsă de valul de amărăciune pe care îl emană și care pluti în aer.

Se duse în depozit să-și limpezească mintea și să ia castronul și se supără cînd Faith veni furioasă în urma ei.

– Ce voia femeia aia?

– Poftim? Aici intră numai angajații.

– Ce voia Marietta?

Calmă, Tory se întinse să ia castronul de pe un raft.

– Ăsta. Unii oameni care vin aici vor să cumpere ceva. De aceea eu îl numesc magazin.

– Ce ți-a spus?

– Ce te privește pe tine?

Faith șuieră printre dinți și scoase un pachet de țigări din geantă.

– Aici nu se fumează.

– La naiba, zise ea vîrînd țigările la loc și începu să se plimbe de colo-colo. Femeia aia nici n-ar trebui să apară prin oraș.

– Femeia aia mi s-a părut foarte cumsecade. Și nu am timp să-ți ascult bîrfele.

Deși nu putea să nege că o făcuse foarte curioasă.

– Acum, dacă n-ai de gînd să mă ajuți să înlocuiesc obiectele vîndute sau să umplu din nou carafa de ceai, te rog să pleci.

– N-ai mai zice că e cumsecade dacă s-ar regula cu tatăl tău, spuse Faith furioasă și porni spre ușă ca o vijelie.

Amintindu-și temperamentul lui Faith foarte bine și, dîndu-și seama în ce stare de spirit se afla, Tory mută castronul și își propti mîna în ușă înainte ca aceasta s-o deschidă.

– Să nu cumva să faci o scenă. Să nu cumva să îndrăznești să-ți aduci problemele de familie în magazinul meu. Dacă vrei scandal, du-te și fă-l în altă parte.

– N-o să fac nici o scenă, spuse ea, dar tremura de furie. N-am nici cea mai mică intenție să le dau tuturor motiv de bîrfă. Și tu uită ce-am spus. N-ar fi trebuit să spun acele lucruri. Familia mea a făcut eforturi considerabile ca să țină secretă legătura tatălui meu cu această femeie. Așa că, dacă o să aud ceva despre asta, o să știu cine a vorbit.

– Nu mă amenința. S-a dus vremea cînd mi-era frică de tine,

aşa că vîră-ţi ghearele înăuntru, pentru că, astăzi, ripostez şi eu.

Ar fi încheiat discuţia acolo, era suficient de furioasă pentru asta, dar buzele lui Faith tremurară. Un uşor tremur de emoţie şi Tory o văzu pe Hope.

– Ce-ar fi să stai puţin aici? Stai jos pînă te calmezi din nou. Dacă ieşi arătînd aşa, n-o să mai fie nevoie să faci o scenă pentru ca oamenii să vorbească. În plus, în momentul ăsta, se simt foarte bine discutînd despre mine.

Deschise uşa, dar îi mai aruncă o privire.

– Nu se fumează, repetă ea şi închise uşa în urma ei.

Faith se prăbuşi pe un scaun şi, uitîndu-se furioasă spre uşă, scoase ţigările din nou, dar le vîrî repede înapoi cu un sentiment de vinovăţie cînd o văzu deschizîndu-se. Nu era Tory, ci Boots care, chiar dacă era ocupată prin magazin, nu era oarbă la subtilităţi. Văzuse furia de pe chipul lui Faith, la fel cum, în clipa aceea, îi văzu stînjeneala.

– E mare agitaţie acolo, spuse ea veselă, agitîndu-şi o mînă prin faţă. Trebuia să scap cîteva minute.

Şi i se păruse momentul cel mai potrivit s-o încolţească pe femeia care îl îmbrobodise pe Wade.

– Luaţi loc, doamnă Boots, spuse Faith ridicîndu-se repede. Eu tocmai ieşeam.

– Ah, ţine-mi companie cîteva minute, scumpo. Ce bine arăţi astăzi. Dar tu arăţi bine mereu.

– Mulţumesc. Şi eu pot spune la fel despre dumneavoastră.

Acum, că stătea în picioare, Faith ar fi vrut să aibă ce să facă cu mîinile.

– Trebuie să fiţi foarte mîndră de Tory astăzi.

– Întotdeauna am fost mîndră de ea. Ce mai face mama ta?

– E bine.

– Aşa e de multă vreme. Nu uita să-i transmiţi toate cele bune din partea mea, da? spuse Boots zîmbind degajată şi, ducîndu-se la cutia adusă de la brutărie, alese o prăjitură. Nu l-ai văzut pe Wade astăzi, nu? Presupun c-o să treacă şi el pe-aici.

– Nu, nu l-am văzut astăzi.

Încă.

– Băiatul ăsta munceşte atît de mult, spuse ea oftînd şi muşcînd puţin din prăjitura glazurată. Mi-aş dori tare mult să-şi găsească o femeie alături de care să-şi întemeieze un cămin.

– Ah. Hmmm.

– N-are nici un rost să te fistîceşti, scumpa mea, zise Boots continuînd să mănînce din prăjitură, dar privirea îi era suficient de pătrunzătoare pentru a putea străpunge chiar şi un fluture deş-

tept ca Faith. E un bărbat în toată firea, iar tu eşti o femeie frumoasă. De ce să nu fiţi atraşi unul de altul? Ştiu că băiatul meu face sex.

Asta a fost, îşi spuse Faith.

– Dar aţi prefera să n-o facă cu mine.

– Ei, nu cred că am spus aşa ceva, zise ea alegînd altă prăjitură şi oferindu-i-o. Sîntem numai noi două aici, Faith, şi amîndouă sîntem femei. Asta înseamnă că ştim cum să convingem un bărbat să facă ceea ce vrem noi, aproape întotdeauna. Tu ai ceva nestăpînit în tine. Nu mă deranjează. Poate că mi-ar fi plăcut alt gen de femeie pentru Wade al meu, dar el te place pe tine. Îl iubesc foarte mult, aşa că vreau pentru el ceea ce vrea el însuşi. Adică pe tine.

– Între noi nu e nimic de genul ăsta, doamnă Mooney.

Acel apelativ formal o amuză pe Boots. Dacă nu se înşela, folosirea lui însemna că Faith era intimidată.

– Nu? Dar te tot întorci la el, nu-i aşa? Te-ai întrebat vreodată de ce? Nu, zise ea ridicînd un deget cu unghia de un roz sidefat. Poate că ar trebui să te gîndeşti la asta. Vreau să ştii că simt afecţiune pentru tine, întotdeauna am simţit. Te miră, nu?

Era stupefiată.

– Da, cred că da.

– N-ar trebui. Eşti o tînără deşteaptă şi n-ai avut o viaţă tocmai roză, aşa cum le place unora să creadă. Îmi placi, Faith. Dar, dacă-l mai răneşti pe Wade al meu şi de data asta, voi fi nevoită să-ţi frînd gîtul ăla delicat ca pe o rămurică, atîta tot.

– Ei bine, spuse Faith muşcînd din prăjitură şi îngustînd ochii. Acum lucrurile sînt mai limpezi.

Deodată, chipul lui Boots se înmuie din nou, iar ochii îi redeveniră blînzi şi visători ca întotdeauna. Izbucni într-un rîs cristalin şi, spre nedumerirea lui Faith, o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

– Sincer te plac, zise ea şi, cu degetul, şterse urma de ruj pe care i-o lăsase pe obraz. Acum stai jos şi mănîncă-ţi prăjitura, pînă cînd o să te simţi mai bine. Din moment ce eu mă simt excelent, cred că ar fi bine să mă duc dincolo şi să mai cumpăr ceva. Nimic nu se compară cu a face cumpărături, nu? adăugă ea ieşind.

– Dumnezeule, spuse Faith aşezîndu-se mută de uimire şi îşi mîncă prăjitura.

Tory îşi făcu de lucru, dar o văzu pe Faith ieşind după vreo zece minute. Chiar în clipa în care îl văzu pe Cade intrînd, urmat de mătuşa sa Rosie, în timpul primului moment de relaxare al

după-amiezii. Era imposibil să nu o recunoşti pe Rosie Sikes LaRue Decater Smith.

La şaizeci şi patru de ani, aceasta făcea tot atîta senzaţie ca la balul la care fusese debutantă, cînd şocase societatea dansînd desculţă pe muzică de jazz pe terenul de tenis al clubului. Se măritase cu Henry LaRue, din familia LaRue din Savannah, cînd avusese şaptesprezece ani, şi îl pierduse în timpul războiului din Coreea, înainte de prima lor aniversare.

Îl plînsese şase luni, după care se hotărîse să joace rolul văduvei vesele, afişîndu-se într-o aventură amoroasă cu un artist în devenire, care era bănuit a fi fost comunist şi cu care se măritase la douăzeci de ani, numai de amorul artei. Ea şi artistul se dedicară amorului liber şi organizară ceea ce mulţi considerau a fi orgii pe domeniul lor de pe Insula Jekyll.

Îşi îngropă cel de al doilea soţ după nouăsprezece ani tumultuoşi, cînd el căzu pe fereastră de la etajul trei, după ce îşi petrecuse seara cu o sticlă de coniac Napoleon şi un manechin de douăzeci şi trei de ani. Se zvonea că ar fi fost ceva necurat la mijloc, dar nu se dovedise nimic.

La vîrsta de cincizeci şi opt de ani, se căsători cu un vechi admirator, mai mult din milă decît din dragoste. Acesta muri doi ani mai tîrziu, în ziua celei de a doua aniversări, după ce fusese devorat parţial de un leu în timpul celei de a doua luni de miere a lor în Africa.

Faptul că îşi îngropase trei soţi şi avusese nenumăraţi amanţi nu îi umbrise stilul lui Rosie. Avea o perucă, cel puţin Tory bănuia că era o perucă, de un blond platinat, o rochie lungă cu dungi roşii şi albe ca o tendă şi destule bijuterii cît să dărîme o femeie mai slabă.

Tory zări sclipirea diamantelor printre mărgelele de plastic.

– Jucării! spuse ea cu vocea ei răguşită şi îşi frecă mîinile. Dă-te la o parte, băiete, pentru că sînt într-o dispoziţie de cumpărături.

Se duse imediat la press-papier-urile din sticlă suflată şi le vîrî în îndoitura braţului.

Amuzată şi alarmată, în acelaşi timp, Tory se duse repede spre ea.

– Îmi permiteţi să vă ajut, domnişoară Rosie?

– Îmi trebuie şase. Şase dintre cele mai frumoase.

– Da, desigur. Pentru a le face cadou?

– Cadou, pe naiba! Pentru mine, spuse ea ciocnindu-le între ele nepăsătoare şi făcînd ca inima lui Tory să i se oprească în piept.

– Ce-ar fi să le pun pe acestea pe tejghea?

– Foarte bine, pentru că sînt grele, spuse Rosie ai cărei ochi îngreunați de genele false, care semănau cu niște păianjeni, se fixară, în sfîrșit, asupra feței lui Tory. Tu eşti fata cu care se juca micuța Hope?

– Da, doamnă.

– Mi-aduc aminte că aveai ceva ciudat. Odată, o țigancă mi-a ghicit în palmă în Transilvania. Mi-a spus c-o să am patru soți, dar a naibii să fiu dacă mai vreau încă unul, zise Rosie întinzînd mîna încărcată de inele şi brățări. Tu ce zici?

– Îmi pare rău, spuse Tory care, în loc să se simtă stînjenită, era amuzată. Nu ghicesc în palmă.

– Atunci în frunze de ceai sau altceva de genul ăsta. Unul dintre iubiții mei, un tînăr din Boston, susținea c-a fost lordul Byron într-o altă viață. Nu te-ai aştepta să auzi aşa ceva din gura unui iancheu, nu? Cade, vino încoace şi ține chestiile astea. La ce bun să ai un bărbat lîngă tine, dacă nu poți să-l împovărezi ca pe un catîr, spuse ea făcîndu-i cu ochiul lui Tory.

– Nu ştiu. Doriți un ceai cu gheață, domnişoară Rosie? Nişte fursecuri.

– Mai întîi o să-mi fac poftă de mîncare. Ce naiba mai e şi asta? întrebă ea luînd un suport din lemn lustruit cu o gaură în el.

– E un suport pentru odihna vinului.

– Asta e mai tare ca orice. Nu pot să pricep de ce ai lăsa să se odihnească o sticlă de vin bun. Împachetează-mi două din astea. Lucy Talbott! exclamă ea. Ce cumperi acolo?

Şi se repezi spre o altă clientă cu fîşiile roşii şi albe fluturînd.

– Nu putem s-o scoatem deloc dintr-ale ei pe mătuşa Rosie, spuse Cade zîmbind. Cum merge treaba?

– Foarte bine. Îți mulțumesc pentru flori. Sînt superbe.

– Mă bucur că ți-au plăcut. Sper că-mi vei permite să te invit la cină în seara asta, ca să sărbătorim prima ta zi de activitate.

– Ăăă...

Refuzase deja o invitație de a-şi petrece seara în casa unchiului ei, lăsînd-o pe a doua zi la prînz, deoarece avea să fie obosită şi tensionată, îşi aminti ea, deloc o companie plăcută.

– Mi-ar face plăcere.

– Vin să te iau de acasă pe la şapte şi jumătate. E bine?

– Da, e perfect. Cade, mătuşa ta chiar are nevoie de toate lucrurile astea? Nu-mi dau seama ce ar putea să facă cineva cu şase prespapier-uri din sticlă.

– Se va bucura de ele, după care va uita de unde le-a cumpărat şi va născoci o poveste cum că le-a găsit într-o prăvălioară

plină de praf din Beirut. Sau va spune că le-a furat de la iubitul ei contele breton, cînd l-a părăsit. După aceea le va da băiatului care aduce ziarele sau vreunui Martor al lui Iehova care va veni la uşă.

– Mă rog.

– Ai grijă că are tendinţa să vîre obiecte în buzunare. Fără să- şi dea seama, adăugă el cînd o văzu făcînd ochii mari. Doar fii atentă pe ce pune mîna şi trece-le la socoteală.

– Bine, dar...

Chiar în clipa aceea îi aruncă o privire şi o văzu vîrînd un suport pentru linguri în buzunarul mare al rochiei.

– Ah, pentru Dumnezeu! exclamă Tory ducîndu-se repede la ea, în timp ce Cade rîdea pe înfundate.

– Rosie nu s-a schimbat deloc, comentă Iris.

– Absolut deloc. Mă bucur pentru asta. Ce mai faceţi, doamnă Mooney?

– În formă. Şi tu pari la fel. Ai crescut foarte bine. Ce mai fac ai tăi?

– Bine, mulţumesc.

– Mi-a părut rău cînd am auzit de tatăl tău. Era un om bun, şi unul interesant. Nu se întîmplă des să întîlneşti ambele calităţi la un om.

– Bănuiesc că nu. Întotdeauna vorbea frumos despre dumneavoastră.

– Mi-a oferit şansa să-mi cîştig existenţa după ce-a murit soţul meu, ca să pot să pun pîine pe masă pentru copiii mei. Nu uit asta. Ai ceva din el în jurul ochilor. Eşti un om la fel de corect ca el, Kincade?

– Încerc să fiu.

Cînd Rosie izbucni într-un hohot de rîs şi lovi clopoţeii de vînt pentru a-i face să sune, Cade aruncă o privire într-acolo şi întîlni privirea exasperată a lui Tory.

– Tory nu mai rezistă.

– O să facă faţă. Se pricepe la a face faţă. Uneori, se pricepe prea bine, poate.

– Se înfurie cînd vrei s-o ajuţi.

– Se poate, aprobă Iris. De-aici de unde stau, am impresia că ceea ce vrei să faci în privinţa lui Tory nu e numai s-o ajuţi. Aş zice că e ceva mai primar în mintea ta pe lîngă asta şi, cum sper că nu mă-nşel, aş vrea să-ţi dau ceva ce toată lumea are nevoie din cînd în cînd şi nimănui nu-i place să primească.

El echilibră prespapier-urile pe care le ţinea încă.

– Un sfat, adică?

Ea îi zîmbi.

– Eşti un băiat deştept. Totdeauna am crezut asta. Un sfat, într– adevăr. Unul mic. N-o lălăi. Dacă e un lucru pe care orice femeie îl merită cel puţin o dată-n viaţă, acesta e să fie luată pe sus. Dă-mi din chestiile alea pînă nu se ciocnesc între ele şi se crapă.

– Încă nu e sigură de mine, spuse Cade dîndu-i două press-papier-uri şi punîndu-le pe celelalte patru pe tejghea. Are nevoie de timp.

– Ţi-a spus ea asta?

– Mai mult sau mai puţin.

Iris dădu ochii peste cap.

– Bărbaţii. O femeie care spune asta e unul din trei lucruri. Nu e interesată, e ruşinoasă sau a mai fost rănită. Tory ţi-ar fi spus imediat dacă n-ar fi fost interesată, n-are nici urmă de ruşine în ea, aşa că rămîne doar numărul trei. Îl vezi pe tipul de colo?

Uimit, Cade se uită spre Cecil, care aranja fursecuri pe o farfurie cu nişte mîini cît jamboanele.

– Da.

– Dacă-mi răneşti fata, îl trimit pe muntele ăla de om după tine cu o cheie fixă. Dar, din moment ce nu cred că vei face asta, îţi sugerez să-i arăţi că unii bărbaţi sînt demni de încredere.

– Lucrez în direcţia asta.

– Din moment ce fata mea încearcă să se convingă pe sine că voi doi nu sînteţi decît prieteni, aş zice să lucrezi mai repede.

Rumegă asta, îşi spuse Iris, după care se duse să convingă alt client să cumpere ceva.

– A vîrît cinci inele pentru şervete în buzunar.

La şase şi zece, cu uşa încuiată şi Cecil moţăind în depozit, Tory se trînti pe scaunul din spatele tejghelei şi ridică mîinile.

– Cinci. Aş mai fi zis, dacă ar fi luat patru sau şase. Dar ce fel de om ia cinci inele pentru şervete?

– Nu cred că s-a gîndit la un set.

– Plus două suporturi de linguri şi un cleşte pentru salată. Le-a pus în buzunar în timp ce vorbea cu mine. Le-a pus în buzunar, a zîmbit, după care şi-a scos mărgelele roz de plastic şi mi le-a dat.

Încă uluită, Tory pipăi mărgelele de la gît.

– Te place. Rosie dă lucruri numai celor pe care-i place.

– Nici nu-mi vine să-i iau bani pe obiectele alea. Poate nici măcar nu le voia. Dumnezeule, buni, a cheltuit peste o mie de dolari. O mie, repetă ea apăsîndu-şi stomacul cu mîna. Cred că,

pînă la urmă, tot o să-mi fie rău.

– Ba nu. Cît de curînd o să fii cît vrei de fericită. O să-l trezesc pe Cecil şi o să plecăm, ca să poţi să respiri şi tu. Vino la J.R. pe la unu, mîine la prînz. A trecut multă vreme de cînd n-am mai făcut o reuniune de familie.

– Voi fi acolo. Buni, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai stat toată ziua. Trebuie să fii extrem de obosită.

– Mă dor picioarele puţin şi abia aştept să le cocoţ undeva şi s– o las pe Boots să-mi dea un pahar de vin, spuse ea sărutînd-o pe obraz. Să sărbătoreşti, auzi?

Să sărbătoresc, se gîndi Tory, după ce puse totul în ordine şi închise. Abia mai putea gîndi, cu atît mai puţin putea fi vorba de sărbătorit. Supravieţuise acelei zile. Mai mult chiar, îşi spuse ea conducînd ameţită spre casă. Dovedise că se întorsese ca să rămînă, să-şi pună amprenta.

De data aceasta, nu era vorba numai de supravieţuire, ci de succes. Poate că, atunci cînd se uitau la ea, unii vedeau fetiţa slăbuţă şi cu ochi ciudaţi. Dar nu avea să aibă importanţă. Mai mulţi erau cei care aveau să se uite şi să vadă ce reuşise să facă. Ce voia să fie.

Avea să facă în aşa fel ca acest lucru să aibă importanţă.

Nu avea să dea greş şi nu avea să fugă. De data aceasta, în sfîrşit, avea să cîştige.

Minunea acelui fapt începu să-şi facă loc în mintea ei cînd intră cu maşina pe drumul spre casa ei, cînd văzu casa aşa cum fusese şi aşa cum era. Pe sine aşa cum fusese. Aşa cum era.

Neputînd să le mai reţină, puse capul pe volan şi dădu frîu liber lacrimilor.

Stătea pe jos, încercînd să nu plîngă. Numai copiii mici plîngeau. Şi ea nu era o plîngăcioasă. Dar lacrimile îi şiroiau fără să vrea. Îşi julise genunchii, cotul şi podul palmei cînd căzuse de pe bicicletă. Pielea zdrelită o ustura şi sîngera. Ar fi vrut să se ducă la Lilah, ca să fie luată în braţe şi alinată. Lilah i-ar fi dat o prăjitură şi totul ar fi fost bine.

Oricum, puţin îi păsa dacă învăţa să meargă pe bicicleta aia stupidă sau nu. Nu putea să sufere bicicleta aia stupidă.

Aceasta era căzută lîngă ea, cu o roată încă învîrtindu-se ironic, în timp ce ea puse capul pe braţele încrucişate şi îşi trase nasul.

Nu avea decît şase ani.

– Hope! Ce naiba ai făcut? strigă Cade deodată, venind în fugă pe alee, împroşcînd pietrişul cu adidaşii Nike.

Tatăl lui îl lăsase la intrarea spre Beaux Reves, dîndu-i liber pentru restul acelei dimineți de sîmbătă. Întreaga lui lume gravita în jurul vitezei cu care putea să se urce pe bicicletă şi să se ducă la mlaştină, unde se întîlnea cu Wade şi Dwight.

Şi, acum, iată iubita lui bicicletă cu trei viteze, căzută pe jos, şi pe sora lui mai mică întinsă lîngă ea.

Nu ştia ce ar fi vrut să facă mai mult, să o certe pe ea sau să-şi mîngîie bicicleta rănită.

– Doamne, uite ce-ai făcut! Ai distrus vopseaua. La naiba.

Ultimele cuvinte le spuse printre dinți. Abia începea să exerseze înjurături în secret.

– Nu trebuia să-mi iei bicicleta. O ai pe-a ta.

– E o bicicletă de copil mic, spuse ea ridicînd capul şi lacrimile îşi croiau drum prin stratul fin de praf de pe obrajii ei. Mama nu-i dă voie tatei să scoată roțile ajutătoare.

– Chiar, oare de ce, spuse el dezgustat îndreptîndu-şi bicicleta şi aruncîndu-i o privire superioară surorii lui. Du-te la Lilah să te spele. Şi ține-ți degetele lipicioase departe de lucrurile mele.

– Vreau doar să-nvăț, zise ea ştergîndu-şi nasul cu mîna şi, printre lacrimi, sclipi un licăr de sfidare. Dacă m-ar învăța cineva, aş merge la fel de bine ca tine.

– Da, bine, spuse el pufnind şi trecîndu-şi un picior peste ghidon. Nu eşti decît o fetiță mică.

Ea sări în picioare atunci şi pieptul îi tresălta de indignare.

– O să mă fac mai mare, spuse apoi printre dinți. O să mă fac mai mare şi o să merg cu bicicleta mai repede decît tine şi decît oricine altcineva. Atunci o să vă pară rău.

– Ah, am început să tremur.

Amuzamentul începea să revină în ochii lui albaştri, făcîndu-i să se încrețească la colțuri. Dacă un băiat se trezea cu două surori mai mici pe cap, nu putea decît să le tachineze.

– Eu o să fiu întotdeauna mai mare, mai bătrîn şi mai rapid.

Ei îi tremură buza de jos, semn sigur că stătea să plîngă. El rîse, ridică din umeri şi începu să pedaleze pe alee, mărind viteza la un moment dat, doar pentru a-şi dovedi talentul superior.

Cînd se uită în spate, ca să fie sigur că ea îi văzuse demonstrația, observă că stătea cu capul plecat şi părul îi cădea în față ca o perdea. Un firicel de sînge îi şiroia pe fluierul piciorului.

Se opri şi clătină din cap. Prietenii lui îl aşteptau. Aveau o mulțime de lucruri de făcut. Jumătate din zi era deja pierdută. Nu avea timp de pierdut cu fetele. Mai ales cu surorile.

Dar oftă şi se întoarse. Supărat la fel de mult pe sine însuşi ca şi pe ea, sări din şa.

– Urcă. Fir-ar să fie.

Ea îşi trase nasul din nou, îşi şterse ochii cu dosul mîinilor şi se uită la el.

– Adevărat?

– Da, da, urcă odată. N-am toată ziua.

Ea fu cuprinsă de bucurie şi inima îi bătu cu putere cînd urcă în şa. Apucînd mînerele de cauciuc ale ghidonului, chicoti.

– Fii atentă. E o chestie serioasă, zise el aruncînd o privire spre casă şi sperînd din tot sufletul că mama lui nu se uita pe fereastră.

Pentru că i-ar fi jupuit de vii pe amîndoi.

– Trebuie să-ţi centrezi corpul.

Îi era jenă să spună „corpul", deşi nu-şi dădea seama de ce.

– Şi uită-te numai înainte.

Ea se uită la el încrezătoare şi zîmbetul îi era la fel de strălucitor ca razele soarelui care pătrundeau printre frunzele tinere.

– Bine.

El îşi aminti cum îl învăţase tatăl lui să meargă pe bicicletă şi ţinu mîna pe spătarul şeii, alergînd uşor cînd ea începu să pedaleze.

Bicicleta se clătină comic. Merseră doar trei metri pînă căzu.

Ea nu plînse şi nu ezită să se urce din nou în şa. Cade trebui s-o admire pentru asta. Pedalară şi alergară împreună în susul şi în josul aleii, pe lîngă stejarii cei mari, narcisele aurii şi lalelele îmbobocite, în timp ce dimineaţa făcea loc după-amiezii.

Pielea ei lucea de sudoare acum şi inima îi bătea, îi bătea, îi bătea. De mai multe ori îşi muşcase buza de jos ca să nu ţipe cînd bicicleta se înclina. Auzea răsuflarea lui lîngă ureche, îi simţea mîna întinzîndu-se s-o susţină. Şi simţi o dragoste imensă pentru el.

Acum era hotărîtă să reuşească mai mult pentru el, decît pentru sine.

– Pot s-o fac. Pot s-o fac, şopti ea cînd bicicleta se înclină şi fu îndreptată.

Îngustă ochii, cu concentrarea unui copil cu un singur ţel, o singură lume, un singur drum. Picioarele îi tremurau şi muşchii braţelor îi erau încordaţi.

Bicicleta se clătină sub ea, dar nu căzu. Şi, deodată, îl văzu pe Cade alergînd pe lîngă ea, cu un zîmbet imens pe faţă.

– Ai reuşit! Nu te opri, ai reuşit.

– Merg singură!

Sub ea, bicicleta deveni un armăsar maiestuos. Cu capul sus, mergea ca vîntul.

Tory se trezi pe pămînt, lîngă maşină, cu muşchii tremurînd, cu inima bătîndu-i puternic şi cu durerea bucuriei şi bucuriilor pierdute în suflet.

CAPITOLUL 16

Îşi aminti de cină abia cu cîteva minute înainte să bată Cade la uşă. Abia avusese timp să se spele pe faţă şi să repare dezastrul produs de lacrimile care urmaseră, aşa că nu mai avu cînd să găsească o scuză acceptabilă pentru a-l expedia.

Nu putea să se gîndească la asta. Lacrimile pe care le vărsase o lăsaseră pustiită, atît psihic, cît şi fizic. Revenirea în trecutul lui Hope îi produsese şi nelinişte şi durere.

Şi emoţie. Asta era partea cea mai ciudată, recunoscu ea. Acea emoţie extraordinară a primului mers pe bicicletă fără ajutor, pura încîntare de a pedala pe aleea umbrită cu Cade alergînd pe lîngă ea.

Felul cum ochii lui, atît de albaştri, atît de strălucitori, priveau rîzînd într-ai ei.

Dragostea pe care o simţise pentru el, dragostea inocentă de soră, încă mai strălucea în ea, amestecîndu-se, periculos, ştia, cu propriile ei emoţii, care erau cît se putea de adulte şi nu aveau nici o legătură cu relaţiile de rudenie.

Combinaţia aceea o făcea să fie vulnerabilă, faţă de sine şi faţă de el. Mai bine şi mai înţelept era să fie singură pînă cînd trecea totul.

Avea să-i spună că era epuizată, prea obosită ca să mănînce. Cel puţin, era adevărat.

El era un om rezonabil. Aproape prea rezonabil, îşi spuse ea. Avea s-o înţeleagă şi s-o lase în pace.

Cînd deschise uşa, îl văzu stînd în prag cu o cratiţă în mînă. Vecinii aduceau de mîncare la mort, îşi spuse ea. Ei bine, cum era un fel de cadavru viu, părea destul de potrivit.

– Lilah ţi-a trimis asta, spuse el intrînd şi dîndu-i cratiţa. A zis că o persoană care a muncit atît de mult ca tine n-ar trebui să mai stea să şi gătească. Ai instrucţiuni s-o pui la congelator şi s-o

scoți data viitoare cînd vii acasă și simți nevoia să stai cu picioarele sus. Ceea ce, adăugă el continuînd să-i studieze chipul, pare să se-ntîmple în seara asta.

Da, își spuse ea, aproape prea rezonabil.

– Nu realizasem cît de tensionată am fost pentru ziua de azi. Acum, că s-a terminat, sînt moale ca o cîrpă.

– Ai plîns.

– Reacție întîrziată. De ușurare, spuse ea ducînd cratița la bucătărie, după care se întrebă ce să mai facă. Îmi pare rău pentru seara asta. Era o idee plăcută, să mergem undeva ca să sărbătorim. Poate peste vreo două zile, o să putem...

Cînd se întoarse, se ciocni de el, așa că se dădu în spate, dar se izbi de dulap.

Simți o zvîcnire de dorință fizică. De la ea, de la el, nu știa sigur.

– Ai trecut prin multe astăzi, zise el fără să-i lase spațiu.

Se gîndea că îi lăsase destul deja. Își propti palmele pe dulap de o parte și de alta a ei. Prinzînd-o la mijloc. Văzu conștiența în ochii ei. Teama.

– O mulțime de oameni și amintirile pe care le-au adus cu ei.

– Da, spuse ea dînd să se miște, dar își dădu seama că nu avea unde să se ducă.

Sîngele îi era înfierbîntat, se gîndi ea cu oarecare stînjeneală. Îi curgea prin vene fierbinte, năvalnic și lacom.

– Amintirile păreau să țîșnească asemeni unor pietricele aruncate dintr-o praștie.

Și, în cele din urmă, o doborîseră.

– Dureroase.

– Nu.

Oh, Doamne, nu mă atinge. Dar, chiar în clipa în care ea gîndea acel lucru, el îi puse mîinile pe umeri și le lăsă în jos pe brațele ei. Totul în ființa ei începu să pulseze.

– A fost minunat s-o văd pe Lilah... și pe Will Hanson. Seamănă foarte mult cu tatăl lui acum. Cînd eram mică, domnul Hanson – bătrînul domn Hanson îmi dădea „Grape Nehi" pe credit, dacă îmi lipseau cîțiva bănuți. Ceea ce se întîmpla adesea. Cade...

Numele lui fu aproape o rugăminte. N-ar fi putut spune pentru ce. Tremura. Acele tresăriri mărunte sub palmele lui erau minunat de excitante.

– Mi-a plăcut cum ai arătat astăzi. Aranjată și pusă la punct. Calmă și detașată pe dinafară. Întotdeauna mă faci să mă-ntreb ce se petrece dincolo de suprafață.

– Eram emoționată.

– Nu s-a văzut. Nu așa cum se vede acum. Garda jos, Tory. Vreau s-o lași jos. Am de gînd să profit de asta.

– Cade, n-am nimic în mine.

– Atunci de ce tremuri? întrebă el scoțîndu-i bentița din păr și o auzi ținînd-și respirația brusc.

Continuă s-o privească în ochi, uitîndu-se la irisurile care se întunecară cînd el își strecură degetele prin părul ei și îi despleti coada.

– De ce nu mă oprești?

– Eu...

Oare i se înmuiaseră picioarele? Uitase că putea să aibă o senzație atît de plăcută. Capitularea nu însemna totdeauna slăbiciune.

– Mă gîndesc.

El zîmbi atunci, un zîmbet leneș de amuzament combinat cu puțină putere.

– Continuă să gîndești. Eu voi continua să profit, zise el descheindu-i primul nasture al cămășii, apoi pe al doilea.

O învățase pe Hope să meargă pe bicicletă, își spuse ea. Nu avusese decît zece ani și, totuși, fusese destul de bărbat ca să-i pese.

Îi trimisese flori astăzi. Florile potrivite, pentru că știuse că aveau să-i facă plăcere.

Acum o atingea, așa cum nu mai fusese atinsă de multă vreme.

– Mi-am pierdut îndemînarea.

El deschise al treilea nasture.

– Pentru gîndire?

– Nu, spuse ea și rîse tremurător. Mă pricep foarte bine să gîndesc.

– Atunci, gîndește-te la asta, spuse el trăgînd scurt de bluză pentru a i-o scoate din pantaloni. Vreau să te ating. Vreau să-ți simt pielea sub mîinile mele. Așa, zise apoi plimbîndu-și mîinile în sus și în jos pe părțile laterale ale corpului ei.

Ea simți un tremur în stomac cînd el îi descheie pantalonii.

– Nu, ține ochii deschiși.

Se aplecă și îi mușcă bărbia ușor, ceea ce o făcu să simtă un fior pînă în adîncul ființei.

– Din moment ce ți-ai pierdut îndemînarea, o să te îndrum eu. Și vreau să te uiți la mine cînd te ating.

Uită-te drept înainte, îi spusese el lui Hope. Și o susținuse.

– Vreau să mă uit la tine, îi spuse ea.

El trase fermoarul, încet, atingînd-o cu încheieturile degetelor. Propriul ei geamăt îi răsună ca un tunet în urechi. Trecuse atîta vreme de cînd nu o mai dorise un bărbat. De cînd un bărbat nu o mai făcuse să dorească. Ar fi vrut să se încordeze, să devină rigidă la gîndul invadării intimității, sinelui. Dar trupul ei tînjea deja.

– Păşeşte peste ei, murmură el cînd ei îi căzură pantalonii în jurul gleznelor.

Cînd ea clipi şi deschise gura să vorbească, el i-o acoperi cu a sa. Blînd şi cu căldură, oarecum liniştitor, chiar dacă ceva nesăbuit sclipea pe margini. Apoi o înconjură cu braţele şi o roti într-un fel de vals seducător spre uşă. Emoţia dispăru şi o căldură îi învălui pielea.

– Cade.

– Vreau să te am în lumină.

Era deja a lui. Nici o barieră de îndoială nu avea să-l oprească.

– Ca să te văd cînd eşti sub mine. Cînd sînt în tine.

La uşa dormitorului, o ridică în braţe.

– Mi-am imaginat că-ţi fac o mulţime de lucruri în patul ăsta. Lasă-mă.

Razele soarelui de după-amiază tîrzie de primăvară pătrundeau pe fereastră atingînd patul şi chipul ei cînd el o aşeză uşor. Salteaua se afundă sub greutatea lui şi el îşi împleti degetele cu ale ei. Reţinere şi contopire. Privind-o în ochi, tot timpul privind-o, o sărută.

La început, încet şi dulce, pînă cînd mîinile ei se relaxară sub ale lui, pînă cînd buzele i se înmuiară şi se desfăcură, ademenitoare. El simţi cum bătăile inimii îi încetinesc şi încep să se îngroaşe.

Cînd ea se deschise, el schimbă nota, devenind pasional. Acea dorinţă subită îi şocă simţurile. Se arcui cînd fierbinţeala i se făcu ghem în stomac şi un geamăt îi rămase strangulat în gîtlej. El o făcea să se cutremure numai atingînd-o cu gura.

Nu voia ca ea să anticipeze. Voia ca toate simţurile ei să fie şocate şi să nu se mai gîndească la nimic altceva decît la plăcere. Avea să se gîndească numai la el. Avea să aibă el grijă de asta. Cînd avea să nu-l mai vadă decît pe el, avea să-i aparţină.

Trupul îi era subţire, muşchii surprinzător de fermi, aproape tari, pielea delicată fiind un contrast încîntător. Îşi permise să guste acest lucru, în timp ce o parte din el calcula cum să exploateze acei nervi şi cum să doboare toate barierele.

O trase în sus cu mîini grăbite, aproape învineţind, smul-

gîndu-i încă un geamăt cînd capul îi căzu pe spate, cu părul în valuri. Apoi, cu vîrful degetului, îi trase bretelele sutienului de pe fiecare umăr. Îşi lăsă degetele să lunece uşor peste sîni şi, cu degetul mare, îi încercui sfîrcurile prin material.

– Începi să-ţi aduci aminte?

Ea îşi simţea capul atît de greu şi pielea atît de fierbinte.

– Ce?

– Bine.

Îi destăcu sutienul şi îl dădu la o parte. Dar, cînd ea întinse braţele spre el, îi ţintui mîinile în pat şi i le împinse în spate, pînă cînd coatele i se atinseră unul de celălalt.

– Vreau ca, de data asta, să primeşti. Să primeşti pînă cînd n-o să mai poţi. Apoi te vei relaxa şi vei dărui. Totul.

Îşi apăsă gura de a ei cu poftă, făcînd-o să simtă un fior de panică în tot corpul.

Ar fi vrut să se opună, să-l împingă înainte ca el să apuce s-o tragă peste o linie pe care jurase să nu o mai treacă din nou. Dar, în clipa următoare, gura lui o captură iarăşi pe a ei şi atingerea dinţilor, mişcarea limbii, aprinseră mici focuri de plăcere în adîncul ei. Îşi arcui spatele, într-o invitaţie benevolă, şi începu să-şi rotească şoldurile.

Nu putu să-şi înăbuşe mici ţipete şi scîncete. Braţele îi tremurau de încordare. Ceva febril rîcîia în ea, chinuindu-se să se elibereze.

Un orgasm violent şi rapid o făcu să deschidă ochii mari, lăsînd-o uluită şi stînjenită. Apoi, el o strînse în braţe.

– Dă-i drumul.

După aceea, o aşeză din nou în pat şi îşi scoase cămaşa. Ochii ei erau tulburi acum, iar respiraţia la fel de agitată ca a lui. De data aceasta, cînd ea întinse braţele, el lunecă între ele.

Gura lui era grăbită, iar mîinile mîngîiau, apăsau şi strîngeau nerăbdătoare. Ea trase de pantalonii lui, disperată acum că nervii îi fuseseră anihilaţi de dorinţă. El îi aruncă şi o făcu pe ea să zboare cînd îi apucă şoldurile şi începu s-o sărute.

Ea îşi încleştă mîinile pe barele de la căpătîiul patului, aşa cum îşi închipuise el odată. Răsuci capul într-o parte şi în alta, pradă senzaţiilor extraordinare pe care el le trezea în ea. Gustul, parfumul lui, îi invadară simţurile pînă cînd nu mai exista nimic altceva. Ea scoase un suspin cu o clipă înaintea ţipătului prelung de eliberare.

Chiar în clipa în care mîinile ei deveniră moi, el i le prinse într-ale sale. Inima îi bătea năvalnic şi cu furie. Ultimele raze de lumină ale zilei şi adierea uşoară a vîntului îi atingeau faţa. Părul

îi era răvăşit şi încîlcit pe pernă, iar obrajii îi erau îmbujoraţi.

El avea să-şi amintească veşnic aceste lucruri. Şi la fel avea să facă şi ea, îşi promise în sinea lui.

– Deschide ochii, Tory, uită-te la mine.

Cînd ea îi deschise încet, el se agăţă de ultima fărîmă de control şi lăsă capul în jos, sărutînd-o îndelung.

– Rosteşte-mi numele.

Tensiunea se adunase din nou, fierbinte şi glorioasă.

– Cade.

– Spune-l iar.

Degetele ei se încordară printre ale lui. Îi venea să plîngă. Sau să ţipe.

– Cade.

– Iar, spuse el şi lunecă în ea.

Mintea ei explodă. Începu să se mişte odată cu el, cu fiecare împingere lentă şi lină. Absorbindu-l, hrănindu-se cu fiecare senzaţie, pînă cînd deveniră un singur festin glorios.

Cade, fierbinte şi tare în ea, greutatea lui solidă şi puternică. Cuvertura moale şi catifelată sub spatele ei, fierul alunecos sub mîinile ei. Şi ultimele raze de lumină deveneau cenuşii odată cu lăsarea amurgului. Cînd ritmul se înteţi, ea era pregătită, dornică şi fascinată de felul în care ochii lui, de un albastru uluitor, rămaseră aţintiţi asupra alor ei.

– Rămîi cu mine.

Era pierdut în ea acum. Se îneca în ea. Inima îi bătea puternic lipită de a ei şi el îşi ascunse faţa în părul ei.

Ţinîndu-şi mîinile încă împreunate, se lăsară amîndoi.

Nu fusese posedată niciodată atît de complet. De nimeni. Nici măcar de bărbatul pe care-l iubise. Îşi închipui că ar fi trebuit s-o îngrijoreze acest lucru, dar, în clipa aceea, nu avea destulă energie pentru griji şi calcule.

Rămase sub el, în timp ce lumina din cameră devenea din ce în ce mai slabă. Pentru prima oară după mult, prea mult timp ca să-şi mai amintească, se simţea complet relaxată, atît fizic, cît şi psihic.

Îşi ţinea mîna în părul lui. Părea în regulă s-o lase acolo în continuare.

Cînd el întoarse capul şi îi atinse sînul cu buzele, ea zîmbi la plăcerea leneşă pe care o simţi.

– Bănuiesc că, pînă la urmă, tot am sărbătorit, murmură ea şi se întrebă dacă ar fi fost îngrozitor de nepoliticos să adoarmă, exact aşa.

– O să avem grijă să avem mult mai multe lucruri de sărbătorit de-acum încolo. Mi-am dorit să te am aici încă de cînd am adus patul.

– Ştiu, spuse ea cu ochii aproape închişi, dar îl simţi mişcînd capul din nou şi privind-o. N-ai fost deloc subtil.

– Mult mai subtil decît aş fi vrut, spuse el gîndindu-se cum îşi imaginase că aveau să o facă prima oară, cu muzică şi lumînări.

– Ne-am descurcat şi fără ele, spuse ea aproape adormită.

– Fără ce?

– Fără muzică şi...

Deodată, deschise ochii plini de groază şi îi văzu pe ai lui, gînditori.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, zise ea încercînd să se ridice şi să se dea jos din pat, dar greutatea lui o ţinea pe loc.

– Pentru ce îţi pare rău?

– N-am vrut, spuse ea încleştîndu-şi mîinile pe cuvertură şi începînd deja să tremure. N-o să se mai întîmple. Îmi pare nespus de rău. N-am vrut.

– Să-mi citeşti gîndurile? o întrebă el mişcîndu-se în aşa fel încît să se sprijine în coate şi să-i ia faţa în mîini. Nu mai face asta.

– N-o să mai fac. Îmi pare nespus de rău.

– Nu, la naiba, Tory. Nu-mi mai anticipa reacţiile. Şi, fir-ar să fie, nu te mai întreba dacă şi cînd o să mă-nfurii pe tine.

Se aşeză în capul oaselor şi îi ridică faţa spre el. Obrajii ei îşi pierduseră acea strălucire trandafirie, de mulţumire, şi erau palizi, iar ochii îi păreau aproape îngroziţi. Nu suportă aşa ceva.

– Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că ar putea să existe momente cînd un bărbat nu s-ar supăra ca o femeie să-i ghicească gîndurile?

– E o încălcare impardonabilă a intimităţii.

– Da, da, zise el şi, spre surprinderea ei, se rostogoli şi o trase deasupra lui. Mi se pare că, acum cîteva minute, ne-am încălcat intimitatea reciproc destul de eficient. Dacă o să mă enerveze că vrei să-mi smulgi vreun gînd rebel, o să te anunţ.

– Nu te înţeleg.

– Ar trebui să ai idee din moment ce stau aici gol, în patul tău, zise el intenţionat nepăsător. Dacă nici aşa nu obţii nimic, aruncă o privire înăuntru şi vezi ce găseşti.

Ea nu ştia dacă să se simtă jignită sau îngrozită.

– Nu-i aşa.

– Nu? Atunci, spune-mi cum e, zise el şi, cînd ea clătină din cap, îi cuprinse ceafa, începînd să i-o maseze. Spune-mi cum e.

– Nu citesc gîndurile. Nu e ceva întîmplător, nu se-ntîmplă aproape deloc. Doar că eram foarte apropiați fizic.

– Nu te contrazic.

– Şi eu eram aproape adormită. Uneori, vine aşa pe neaşteptate, cînd eşti între somn şi starea de trezie. Aveai o imagine în cap. Era un gînd foarte clar şi mi s-a transmis. Lumînări, muzică, noi doi în picioare lîngă pat. L-am văzut în mintea mea.

– Şi... cu ce erai îmbrăcată? întrebă el, dar cînd ea înalță capul brusc, ridică din umeri. Lasă. Asta pot să-mi închipui şi singur. Vezi imagini ale unor gînduri.

– Cîteodată.

El părea atît de relaxat şi degajat. Unde îi era furia?

– Doamne, cît mă derutezi!

– Foarte bine, asta o să te țină în alertă. Aşa funcționează mereu?

– Nu. Nu. Pentru că, avînd puțin bun-simț, nu pătrunzi în gîndurile cuiva. Blochez imaginile. E destul de simplu, din moment ce vin cu efort, oricum, sau dacă sînt emoții puternice de ambele părți. Sau dacă sînt foarte obosită.

– Bine, înseamnă că, data viitoare cînd o să facem dragoste şi o să devii somnoroasă, aş face bine să-mi alung din minte fanteziile legate de Meg Ryan.

– Meg...

Uluită, Tory se ridică în capul oaselor şi îşi încrucişă automat brațele peste sîni.

– Meg Ryan.

– Sănătoasă, sexi, deşteaptă, spuse Cade deschizînd ochii. Pare să fie genul meu

Înclină capul şi o studie.

– Încerc să mi te imaginez blondă. Ar putea să meargă.

– N-am de gînd să particip la o fantezie indecentă pe care o ai în legătură cu o actriță de la Hollywood.

Supărată, vru să se dea jos din pat, dar se trezi din nou întinsă pe spate şi sub el.

– Haide, scumpo, doar o dată.

– Nu.

– Doamne, ai chicotit. Meg are chicotitul ăsta sexi, spuse el muşcînd-o uşor de umăr. Acum chiar sînt excitat.

– Dă-te la o parte, nesuferitule.

– Nu pot, zise el acoperindu-i fața cu sărutări. Sînt o victimă a propriilor mele fantezii neputincioase. Mai chicoteşte. Te implor.

– Nu!

Dar o făcu.

– Nu! Nici măcar să nu te gîndeşti – Iisuse.

Împotrivirile şi rîsetele ei încetară brusc cînd el lunecă uşor în ea. Tory îşi arcui şoldurile şi le apucă pe ale lui.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui Meg.

El lăsă capul în jos şi rîse, penetrînd-o.

Mîncară din cratiţa trimisă de Lilah şi băură vin. După care se întoarseră în pat cu dorinţa şi energia caracteristice proaspeţilor amanţi.

Făcură dragoste la răsăritul lunii, lumina argintie a acesteia scăldîndu-le trupurile contopite. Apoi dormiră cu ferestrele deschise, lăsînd să pătrundă în cameră adierea vîntului şi mirosul vegetaţiei de lîngă mlaştină.

– Vine înapoi.

Hope stătea cu picioarele încrucişate pe veranda Casei de la Mlaştină. Veranda aceea nu existase cînd trăia ea. Aruncă o mînă de „jack"-uri argintii, după care începu să bată mingea mică şi roşie, în timp ce, cu o mînă rapidă şi îndemînatică, adună metalele în formă de stea.

– Priveşte.

– Pe cine? Pe cine priveşte?

Tory avea opt ani din nou, cu chipul temător şi picioarele pline de vînătăi.

– Îi place să rănească fetiţe, spuse ea luînd ultimul „jack" şi aruncîndu-le din nou. Îl face să se simtă mare, important. Perechi, zise ea apoi şi, în acelaşi ritm constant, începu să adune perechi.

– A mai rănit şi alte fete. Nu numai pe tine.

– Nu numai pe mine, aprobă Hope. Ştii deja. Trei.

„Jack"-urile zdrăngăniră şi mingea era bătută metodic pe lemn. O adiere uşoară de vînt le aduse parfumul trandafirilor căţărători şi al caprifoiului.

– Tu ştii deja, ca atunci cînd ai văzut poza acelui băieţel. Ai ştiut.

– Nu pot să mai fac asta, spuse Tory şi, în pieptul de copil, inima începu să bată cu putere. Nu vreau să mai fac asta.

– Ai venit, zise Hope simplu şi trecu la cîte patru „jack"-uri. Trebuie să ai grijă să nu acţionezi nici prea repede, nici prea încet, continuă ea, adunînd cîte patru piese odată şi prinzînd mingea. Altfel îţi pierzi rîndul.

– Spune-mi cine e, Hope. Spune-mi unde-l găsesc.

– Nu pot, zise ea trecînd la altă partidă şi, lovind un alt „jack"

cu degetul, îl făcu să se răsucească. Hopa, spuse apoi şi o privi pe Tory cu ochi limpezi. E rîndul tău acum. Ai grijă.

Tory deschise ochii brusc. Inima îi bătea cu putere şi ţinea pumnul strîns.

Atît de strîns, încît fu aproape surprinsă că o minge mică şi roşie nu căzu în clipa în care descleştă degetele. Acum era întuneric beznă. Luna apusese, lăsînd lumea într-o beznă totală. Uşoara adiere dispăruse odată cu ea, astfel încît aerul era nemişcat.

Auzi o bufniţă şi ţîrîitul greierilor. Auzi respiraţia regulată a lui Cade în întuneric, lîngă ea, şi îşi dădu seama că se dusese la marginea patului, cît mai departe de el cu putinţă. Nici un fel de contact în timpul somnului, se gîndi.

Mintea era prea vulnerabilă atunci pentru a-şi permite luxul unei ghemuiri întîmplătoare lîngă el. Se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie în vîrful picioarelor. Lăsă apa să curgă pînă se răci bine şi îşi umplu un pahar.

Visul îi făcuse o sete teribilă şi îi amintise de ce nu trebuia să se culce cu Kincade Lavelle.Sora lui murise şi, chiar dacă ea nu era de vinovată pentru asta, era obligată. Se mai simţise obligată şi altădată şi se conformase. Calea pe care o alesese îi adusese multă bucurie şi durere copleşitoare. Se culcase cu un alt bărbat atunci, se dăruise dintr-o dragoste nesăbuită şi inocentă.

Cînd îl pierduse, cînd pierduse totul, îşi promisese că nu avea să mai facă niciodată acele greşeli.

Şi, totuşi, iat-o, deschizîndu-se a doua oară pentru durerea aceea.

Cade era genul de bărbat de care se îndrăgosteau femeile. Genul de bărbat de care ea s-ar fi putut îndrăgosti. Odată ce făceai acel pas, tot ce făceai şi simţeai se colora în nuanţele îndrăzneţe ale bucuriei, îşi spuse ea. În cenuşiul disperării.

Aşa că pasul nu putea fi făcut. Nu încă o dată. Trebuia să fie suficient de raţională ca să accepte atracţia fizică, să se bucure de efectele acesteia şi să-şi stăpînească emoţiile. Ce altceva făcuse aproape toată viaţa? Dragostea era un lucru nesăbuit şi periculos. Întotdeauna ceva pîndea din umbră, lacom şi răuvoitor, aşteptînd s-o fure.

Duse paharul la buze şi, în clipa aceea, văzu. Dincolo de fereastră, dincolo de întuneric. În umbră, se gîndi ea vag. Aşteptînd. Iar vasul îi scăpă din mînă, spărgîndu-se în chiuvetă.

– Tory? strigă Cade sărind din pat şi dădu fuga la bucătărie împleticindu-se şi înjurînd.

Ea stătea în lumina puternică, cu mîinile la gît şi cu privirea aţintită pe fereastră.

– E cineva în întuneric.

– Tory, spuse el şi, văzînd cioburile care săriseră din chiuvetă pe jos, îi apucă repede mîinile. Te-ai tăiat?

– E cineva în întuneric, spuse ea din nou, cu o voce de copil. Privind. Din beznă. A mai fost aici. Şi o să mai vină.

Privea în ochii lui Cade, prin ei, dar nu vedea decît umbre, siluete. Şi îi era frig. Atît de frig.

– Va trebui să mă omoare. Nu pe mine vrea să mă omoare, dar va trebui s-o facă, pentru că sînt aici. E vina mea. Oricine a putut să vadă asta. Dacă aş fi venit cu ea în seara aia, el doar ar fi privit. Aşa cum mai făcuse şi altădată. Ar fi privit şi şi-ar fi imaginat c-o face. Şi-ar fi imaginat, pînă cînd ar fi avut o erecţie şi ar fi folosit mîna ca să se simtă ca un bărbat.

Genunchii i se înmuiară, dar protestă cînd el o luă în braţe.

– N-am nimic. Vreau doar să stau jos.

– Să stai întinsă, o corectă Cade şi, după ce o aşeză din nou în pat, îşi căută pantalonii. Stai aici.

– Unde te duci?

Groaza subită că avea să rămînă singură, le dădu din nou forţă picioarelor şi ea sări repede.

– Ai zis că era cineva afară. Mă duc să arunc o privire.

– Nu, spuse ea temîndu-se acum numai pentru el. Nu e rîndul tău.

– Poftim?

Ea ridică mîinile şi se prăbuşi pe saltea.

– Îmi pare rău. Mintea mi-e derutată. S-a dus, Cade. Nu mai e acolo. A privit, mai devreme. Cînd noi...

Acel gînd îi făcea greaţă.

– Ne-a privit cînd am făcut dragoste.

El dădu din cap încruntat.

– Mă duc oricum să văd.

– N-o să-l găseşti, murmură ea cînd el ieşi.

Dar el ar fi vrut. Ar fi vrut să găsească pe cineva şi să-şi folosească pumnii, să-şi verse năduful. Aprinse lumina de afară şi cercetă cu privirea zona scăldată în lumina gălbuie. Apoi se duse la camionetă şi luă lanterna şi cuţitul din cutia de scule.

Înarmat, dădu ocol casei, plimbînd raza lanternei pe deasupra pămîntului şi în umbră. Lîngă fereastra dormitorului, unde iarba trebuia tunsă, se lăsă pe vine lîngă o porţiune turtită, unde ar fi putut să stea un bărbat.

– Ticălosul, spuse el printre dinţi şi îşi încleştă mîna pe mî-

nerul cuțitului, după care se îndreptă şi se întoarse, vrînd să pornească spre mlaştină.

Se opri la marginea tufelor şi se gîndi că ar fi putut să pătrundă în mijlocul acelei vegetații, să-şi mai potolească furia. Dar, ar fi însemnat s-o lase pe Tory singură.

Se întoarse în casă şi lăsă cuțitul şi lanterna pe masa din bucătărie.

Ea era în acelaşi loc, cu pumnii strînşi pe genunchi. Înălță capul cînd intră el, dar nu spuse nimic. Nu era nevoie.

– Ceea ce am făcut noi aici ne aparține numai nouă, spuse Cade. El nu poate schimba asta, adăugă apoi şi se aşeză lîngă ea, luîndu-i mîna. Nu poate, dacă nu-l lăsăm noi.

– A făcut ca totul să fie murdar.

– Pentru el, nu pentru noi. Nu pentru noi, Tory, murmură Cade şi îi întoarse fața spre el.

Ea oftă o dată şi îi atinse dosul mîinii cu degetele.

– Eşti atît de furios. Cum poți să te abții aşa?

– Am tras vreo două picioare în camionetă, spuse el sărutîndu-i părul. Acum vrei să-mi spui ce-ai văzut?

– Furia lui. Mai neagră decît ar putea fi a ta vreodată, dar nu... Nu ştiu cum să-ți explic, nu era ceva substanțial, real. Şi un fel de mîndrie. Nu ştiu. Poate mai degrabă satisfacție. Nu pot să-l văd. Nu pe mine mă vrea, dar nu mă poate lăsa să rămîn, n-are încredere să mă lase atît de aproape de Hope. Nu ştiu dacă gîndurile astea sînt ale mele sau ale lui, spuse ea închizînd ochii strîns şi clătină din cap. Nu-l văd clar. Ca şi cum ar lipsi ceva. Din el sau din mine, nu ştiu. Dar nu pot să-l văd.

– Cel care a omorît-o n-a fost un străin. Aşa cum am crezut toți anii ăştia.

– Nu, zise ea deschizînd ochii din nou şi uitîndu-se la el. A fost cineva care o cunoştea, care o urmărea. Ne urmărea. Cred că am ştiut asta de-atunci, dar mi-a fost atît de frică încît am blocat totul. Dacă m-aş fi întors a doua zi dimineață, dacă aş fi avut curajul să mă duc cu tatăl tău, în loc să vă spun unde era, poate l-aş fi văzut. Nu sînt sigură, dar era posibil. Şi, atunci, totul s-ar fi sfîrşit.

– N-avem de unde să ştim. Dar putem începe acum să sfîrşim totul. O să sunăm la poliție.

– Cade, poliția..., spuse ea şi gîtlejul i se strînse. Se întîmplă foarte rar ca pînă şi un polițist extrem de deschis la minte să asculte o persoană ca mine. Nu cred că un asemenea specimen ar putea să existe aici, în Progress.

– S-ar putea să fie nevoie să ducem ceva muncă de convin-

gere cu şeful poliţiei Russ, dar o să te asculte.

Cade avea să aibă grijă de asta.

– Îmbracă-te.

– Ai de gînd să-l suni acum? E patru dimineaţa.

– Da, spuse Cade punînd mîna pe telefonul de pe noptieră. Pentru asta e plătit.

CAPITOLUL 17

Şeful poliţiei Carl D. Russ nu era un bărbat solid. La şaisprezece ani, ajunsese la înălţimea de un metru şaptezeci şi, de atunci, nu mai avansase.

Nu era un bărbat frumos. Avea faţa mare şi urechile îi ieşeau în afară ca nişte toarte de ceaşcă foarte mari. Părul îi era grizonat. Era slab, cîntărind abia şaizeci şi cinci de kilograme. Complet îmbrăcat şi ud leoarcă.

Strămoşii săi fuseseră sclavi, care munciseră pe cîmp. Mai tîrziu, fuseseră dijmaşi, cîştigîndu-şi existenţa amărîtă pe pămîntul altora. Mama lui dorise mai mult pentru el şi împinsese, îmboldise, trăncănise şi terorizase pînă cînd, mai mult din autoapărare, el ţinti spre mai mult. Mamei lui Carl D.îi plăcea faptul că băiatul ei era şeful poliţiei aproape la fel de mult ca şi lui.

Nu era un om extrem de inteligent. Informaţiile îi pătrundeau în creier, se învîrteau pe acolo, şerpuind şi ocolind, pînă cînd se transformau în gînduri complete. Avea tendinţa să acţioneze încet. Dar şi să fie meticulos. Însă, mai mult şi mai mult, Carl D. era afabil. Nu tună şi fulgeră pentru faptul că fusese trezit la patru dimineaţa. Se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase pe întuneric ca să nu-şi deranjeze soţia. Îi lăsase un bilet pe masa din bucătărie, vîrî în buzunar cea mai recentă listă cu lucrurile pe care le avea de făcut şi ieşi.

Păstră pentru sine ceea ce credea despre faptul că Kincade Lavelle se afla acasă la Victoria Bodeen la patru dimineaţa.

Cade îl întîmpină în prag.

– Îţi mulţumesc c-ai venit.

– E-n regulă, spuse Carl D. mestecînd gumă „Big Red", de

care nu se despărțea niciodată de cînd soția sa îl bătuse la cap să se lase de fumat. Ați avut un musafir nepoftit, așa-i?

– Am avut ceva. Hai să-ți arăt ceva, să-mi spui ce părere ai.

– Ce-ți face familia?

– Bine, mulțumesc.

– Am auzit că mătușa ta Rosie a venit în vizită. Să-i transmiți salutări din partea mea.

– O s-o fac, spuse Cade luminînd cu lanterna peticul de iarbă de sub fereastra dormitorului și așteptă pînă cînd Carl D. făcu același lucru, gîndindu-se.

– Ei bine, s-ar putea să fi fost cineva care a tras cu ochiul. Sau un animal, zise el mișcînd lanterna și mestecînd îngîndurat. E un loc liniștit, izolat. Nu văd de ce ar avea cineva un motiv întemeiat să vină pe-aici. Bănuiesc că au venit de pe șosea sau dinspre mlaștină. Ai reușit să vezi ceva?

– Nu, eu n-am văzut nimic. Tory a văzut.

– Presupun că, întîi o să vorbesc cu ea și, pe urmă, o să arunc o privire prin preajmă. Oricine a fost aici, a șters-o de-acum.

Se îndreptă cu un trosnet de oase și îndreptă raza lanternei spre locurile mai întunecate, unde stejarii și arbuștii tupelo înconjurau mlaștina.

– Da, e un loc foarte liniștit, într-adevăr. Eu n-aș sta aici. Pun pariu că toată noaptea auziți orăcăit de broaște, țipete de bufnițe și alte lucruri din astea.

– Te obișnuiești cu ele, spuse Cade mergînd împreună cu el spre ușa din spate. De fapt, nici nu le mai auzi.

– Cred că asta e. Te obișnuiești atît de mult, încît nici nu mai auzi zgomotele firești. Iar ceva ciudat te face să tresari. Nu-i așa?

– Cred că da. Și nu, n-am auzit nimic.

– Eu unul am un somn foarte ușor. Cel mai mic zgomot mă face să deschid ochii brusc. În schimb, Ida-Mae nu se clintește nici dacă explodează o bombă, spuse el intrînd în bucătărie și clipind des din cauza luminii puternice, după care își scoase chipiul. Bună dimineața, domnișoară Bodeen.

– Șefule Russ. Îmi pare rău de deranj.

– Nu-ți face probleme. Simt cumva aromă de cafea?

– Da, tocmai am făcut-o. Să-ți pun o ceașcă.

– Mii de mulțumiri. Am auzit că magazinul dumitale a avut mare succes astăzi. Nevastă-mea mi-a spus că i-a plăcut foarte mult. A cumpărat niște clopoței din aceia de vînt. A-nceput să-mi povestească din clipa cînd am intrat pe ușă. A trebuit să-i agăț chiar lîngă ușă. Scot un sunet foarte plăcut.

– Aşa e. Ce vrei în cafea?

– Ah, un kilogram de zahăr doar, spuse el făcîndu-i cu ochiul. Hai să ne aşezăm şi să-mi povesteşti de musafirul ăsta.

Tory îi aruncă o privire lui Cade înainte să pună cafeaua şi să se aşeze.

– Cineva a fost lîngă fereastră, fereastra dormitorului, în timp ce eu şi Cade...

Carl D. îşi scoase carneţelul şi unul dintre cele trei creioane roase din buzunar.

– Ştiu că trebuie să fie puţin cam jenant pentru dumneata, domnişoară Bodeen. Încearcă să te relaxezi acum. L-ai văzut pe individul de la fereastră?

– Nu. Nu, nu tocmai. M-am trezit şi am venit la bucătărie să beau puţină apă. În timp ce stăteam la chiuvetă, am... El privea casa. Mă privea, ne privea. Nu vreau să fiu aici. Îl tulbură faptul că m-am întors.

– Pe cine?

– Pe acelaşi individ care a omorît-o pe Hope Lavelle.

Carl D. lăsă creionul jos şi, vîrînd guma într-un ungher al obrazului, sorbi din cafea.

– De unde ştii asta, domnişoară Bodeen?

Ah, tonul îi era blînd, îşi spuse ea, dar ochii erau reci şi inexpresivi de poliţist. Ea cunoştea foarte bine ochii poliţiştilor.

– La fel cum am ştiut unde putea fi găsită Hope a doua zi după ce a fost ucisă. Ai fost acolo, zise ea ştiind că vocea îi era beligerantă şi atitudinea defensivă, dar nu avea încotro. Pe vremea aceea, nu erai şeful poliţiei.

– Nu, sînt şef numai de şase ani. Şeful Tate a ieşit la pensie şi a plecat la Naples, Florida. Şi-a luat o barcă cu motor. Pescuieşte o grămadă. Şefului Tate i-a plăcut mereu să pescuiască.

Russ tăcu o clipă.

– Eram adjunct în vara cînd micuţa Hope Lavelle a fost ucisă. Îngrozitor. Cel mai oribil lucru care s-a petrecut vreodată prin părţile astea. Şeful Tate s-a gîndit că făptaşul a fost un individ care a trecut prin oraş. N-am găsit niciodată vreun indiciu care să arate contrariul.

– N-aţi găsit nimic, îl corectă Tory. Cel care a ucis-o o cunoştea. Aşa cum ne cunoaşte pe mine, pe dumneata, pe Cade. Cunoaşte oraşul Progress. Cunoaşte mlaştina. În seara asta a venit la fereastra mea.

– Dar nu l-ai văzut?

– Nu în sensul la care te referi dumneata.

Carl D. se lăsă pe spate şi îşi ţuguie buzele. Se gîndea.

– Bunica nevesti-mii din partea maică-sii poartă conversații întregi cu rudele moarte. Eh, nu spun că e așa sau nu, pentru că nu eu port discuțiile. Dar, în meseria mea, avem nevoie de lucruri concrete, domnișoară Bodeen.

– Concret e că am știut ce s-a-ntîmplat cu Hope și locul unde putea fi găsită. Cel care a omorît-o știe asta. Șeful Tate nu m-a crezut. A hotărît că fusesem acolo cu ea, m-am speriat și am fugit. Că am lăsat-o acolo. Sau că am găsit-o moartă și m-am dus acasă și am stat ascunsă pînă dimineață.

Se vedea bunătate în ochii lui Carl D. El însuși avea două fete.

– Nu erai decît un copil.

– Acum am crescut și-ți spun că cel care a ucis-o pe Hope a fost aici în seara asta. A mai ucis și alte fete, cel puțin încă una, care făcea autostopul pe drumul spre Myrtle Beach. Deja și-a fixat altă țintă. Nu pe mine. Nu pe mine mă vrea.

– Poți să-mi spui toate astea, dar nu poți să-mi spui cine e.

– Nu, nu pot. În schimb, pot să-ți spun ce e. Un sociopat care simte că are dreptul să facă ceea ce face. Pentru că simte nevoia s-o facă. Are nevoie de emoția și puterea pe care i-o dă ceea ce face. Un misogin care are impresia că femeile există doar pentru a fi folosite de bărbați. Un criminal în serie care n-are nici o intenție să se oprească sau să se lase oprit. Face chestiile astea de optsprezece ani, spuse ea încet. De ce s-ar opri?

– Nu m-am descurcat prea bine.

Cade închise ușa din spate și se așeză din nou la masă. El și Carl D. cercetaseră împrejurimile pînă la marginea mlaștinii. Nu găsiseră nimic, nici urme proaspete, nici vreo bucățică de material agățată în crengile vreunui pom.

– I-ai spus ceea ce știi.

– Nu mă crede.

– Indiferent dacă te crede sau nu, o să-și facă datoria.

– Așa cum și-au făcut-o cum optsprezece ani.

El nu spuse nimic pe moment. Amintirea acelei dimineți era totdeauna ca o lovitură scurtă în stomac.

– Pe cine dai vina, Tory? Pe polițiști sau pe tine însăți?

– Ambele. Nimeni nu m-a crezut și eu n-am putut să explic mai bine. Mi-a fost frică. Știam că aș fi fost pedepsită și, cu cît aș fi spus mai mult, cu atît pedeapsa ar fi fost mai aspră. Pînă la urmă, am făcut tot ce-am putut ca să mă salvez pe mine însămi.

– Nu toți am făcut asta? spuse el ridicîndu-se de la masă și se duse la aragaz să-și pună o cafea pe care nu o dorea. Am

ştiut că a plecat de-acasă în seara aia. Am ştiut că plănuia să iasă pe furiş. N-am spus nici atunci, nici a doua zi, niciodată, că văzusem bicicleta ascunsă. M-am gîndit la regulă. Nu pîrăşti decît dacă ai ceva de cîştigat din asta. Ce dacă voia să plece cu bicicleta vreo două ore?

Se întoarse şi o văzu pe Tory privindu-l.

– A doua zi, cînd am găsit-o, n-am spus nimic. A fost o chestie de autoconservare. Ar fi dat vina pe mine, aşa cum făceam eu însumi. După un timp, n-a mai părut important. Tuturor ne lipsea ceva şi nu puteam să-l mai avem niciodată. Dar pot să retrăiesc seara aia. Numai că, de data asta, îi spun tatei cum şi-a ascuns Hope bicicleta, iar el o încuie şi pe Hope o ceartă. A doua zi, ea se trezeşte teafără în patul ei.

– Îmi pare rău.

– Ah, Tory. Şi mie. Îmi pare rău de optsprezece ani. Şi, în tot timpul ăsta, am văzut cum sora care mi-a mai rămas făcea tot posibilul să-şi distrugă viaţa. Mi-am văzut tatăl cum s-a îndepărtat de noi toţi, din moment ce, atunci cînd era cu noi, simţea o durere insuportabilă. Iar mama s-a înfăşurat în straturi de răceală şi corectitudine. Toate numai pentru că m-au interesat mai mult treburile mele decît să am grijă ca Hope să stea în pat, unde îi era locul.

– Cade. Ar fi fost altă seară.

– N-ar fi fost aia. Nu pot să repar nimic, Tory, şi nici tu.

– Pot să-l găsesc. Mai devreme sau mai tîrziu, îl voi găsi.

Sau mă va găsi el pe mine, se gîndi ea. Deja m-a găsit.

– N-am de gînd să stau cu mîinile-n sîn de data asta, în timp ce altcineva îşi asumă riscuri prosteşti, spuse el punînd cafeaua jos. Trebuie să-ţi împachetezi cîteva lucruri şi să te duci să stai la unchiul tău.

– Nu pot să fac asta. Trebuie să stau aici. Nu pot să-ţi explic altfel decît spunîndu-ţi că trebuie să rămîn aici. Dacă mă-nşel, nu există nici un risc. Dacă am dreptate, n-o să aibă importanţă unde stau.

Nu avea să piardă timpul certîndu-se cu ea. Pur şi simplu, avea să găsească o modalitate de a aranja lucrurile cum credea că era mai bine.

– Atunci o să-mi împachetez eu cîteva lucruri.

– Poftim?

– Am de gînd să-mi petrec mult timp aici. Va fi mai convenabil să am la îndemînă tot ce-mi trebuie. Nu fi atît de surprinsă. O noapte în pat nu ne transformă în amanţi. Dar asta, zise el ridicînd-o în picioare, o să fim.

– Iei multe lucruri drept sigure, Cade.

– Nu cred, spuse el luîndu-i fața în mîini, sărutînd-o și trăgînd-o mai aproape, pînă cînd buzele ei se înmuiară și se încălziră sub ale lui. Cred că nu iau nimic de sigur. Cu atît mai puțin pe tine. Tu ai anumite senzații în legătură cu lucrurile, Tory. Știi lucruri pe care nu poți să le explici. La fel și eu. Am avut o senzație din asta în legătură cu tine și am de gînd să stau pe-aproape pînă cînd o s-o pot explica.

– Atracția și sexul nu sînt chiar un puzzle, Cade.

– Ba sînt atunci cînd n-ai găsit și n-ai asamblat toate piesele. Mi-ai dat drumul înăuntru, Tory. N-o să mă poți da afară atît de ușor.

– Un truc inteligent. Nu știu cum reușești să fii și enervant și liniștitor, în același timp, spuse ea desprinzîndu-se din brațele lui. Și nu sînt sigură că te-am lăsat să intri. Pur și simplu, te duci unde vrei.

Era destul de adevărat și el nu avea să se obosească s-o contrazică.

– Încerci să mă dai afară?

– Nu prea pare așa.

– Bun, asta ne scutește de o ceartă. Și, dacă tot ești trează și îmbrăcată, ce-ar fi să ne ocupăm puțin de afaceri?

– Afaceri?

– Am niște mostre în mașină. Le aduc și o să putem negocia.

Tory se uită la ceas. Nu era nici șapte încă.

– De ce nu? De data asta, tu faci cafeaua.

Faith așteptă pînă la ora zece și jumătate, cînd fu sigură că mama ei și Lilah plecaseră la biserică. Mama ei renunțase demult să se aștepte ca Faith să meargă la slujbă duminica, dar Lilah era nebună în legătură cu Dumnezeu și, adesea, se considera sergentul Lui, dînd jos trupele din pat și ducîndu-le la biserică cu amenințări de osîndă veșnică.

Cînd era acasă, Faith avea grijă să se ascundă bine duminica dimineață. Din cînd în cînd, compensa acest lucru îmbrăcîndu-se decent și ducîndu-se la bucătărie, astfel încît Lilah s-o conducă spre mîntuire.

În acea dimineață, însă, nu avea chef să fie supusă sau să stea pe o bancă tare și să asculte predica. Voia să-și înece amarul într-o cutie cu înghețată de ciocolată și să-și amintească ce ticăloși erau bărbații.

Cînd se gîndea la eforturile pe care le făcuse pentru Wade Mooney, îi venea să verse. Își unsese tot corpul cu cremă parfu-

mată, îşi pusese cea mai sexy lenjerie şi n-ar fi deranjat-o dacă el i-ar fi sfîşiat-o cu sălbăticie de pe trup. Îşi pusese o pereche de pantofi cu tocuri de zece centimetri şi o fărîmă de rochie neagră care striga „Vreau să păcătuiesc."

Luase din pivniţă două sticle de vin care costau mai mult decît o educaţie la colegiu. Cînd avea să descopere Cade, avea s-o jupoaie de vie.

Şi, cînd ajunsese la Wade, aranjată, dichisită şi parfumată, el nu avusese bunul simţ să fie acasă.

Ticălosul. Ba mai rău, îl aşteptase. Îi făcuse ordine în dormitor ca o menajeră, aprinsese lumînări, dăduse drumul la muzică. Şi aproape că adormise.

Mai aşteptase încă o oră, pînă aproape de unu dimineaţa, pregătindu-se pentru un alt scop. Ah, cît ar fi vrut să-l vadă intrînd pe uşă ca să-l poată lua în şuturi pînă jos.

Era vina lui că ea se îmbătase pe jumătate cu vinul şi, cu siguranţă, tot el era de vină pentru că, din cauza alcoolului, ea nu calculase bine cînd intrase pe poartă şi îşi zgîriase maşina.

Astfel că era numai vina lui că ea stătea acolo, duminică dimineaţă, mahmură şi îndopîndu-se cu îngheţată.

Nu mai voia să-l vadă niciodată.

De fapt, se gîndea să renunţe la bărbaţi, în general. Nu meritau timpul şi osteneala unei femei. Avea să-i elimine din viaţa ei şi să-şi găsească alte puncte de interes.

Cade intră chiar în clipa în care ea vîra lingura din nou în cutia de jumătate de galon şi, ştiind ce stare de spirit indica acel comportament, încercă să iasă din nou.

Dar nu fu destul de rapid.

– Ah, stai jos, nu te muşc, spuse ea aprinzîndu-şi o ţigară, după care începu să fumeze şi să mănînce, în acelaşi timp. Toată lumea s-a dus la biserică să-şi salveze sufletele nemuritoare. Cred că mătuşa Rosie s-a dus cu Lilah. Îi place să meargă mai mult la biserica lui Lilah decît la cea a mamei. Le-am zărit cînd plecau. Mătuşa Rosie avea o pălărie cît un platou de curcan şi pantofi de tenis de un galben ca lămîia, aşa că nu se putea duce cu mama.

– Îmi pare rău că am ratat aşa ceva, spuse el luîndu-şi o lingură şi servindu-se din îngheţată. Ce s-a-ntîmplat?

– De ce trebuie să se fi întîmplat ceva? Sînt extrem de mulţumită, spuse ea suflînd fumul, astfel că îl privi cu atenţie mijind ochii.

Părul îi era puţin umed, aşa că vîrfurile aurii ieşeau mai mult în evidenţă. Asta însemna că făcuse duş recent, deoarece Cade

nu se ostenea niciodată să facă altceva decît să-şi frece părul cu prosopul după baie.

În ochii lui, albaştri ca ai ei, se citea o mulţumire leneşă, iar pe buze îi juca o umbră de zîmbet. Ştia perfect ce fel de activitate aducea expresia aceea pe chipul unui bărbat.

– Nu ţi-ai schimbat hainele de ieri. N-ai fost acasă, nu? Ia te uită, presupun că cineva a avut noroc aseară.

Cade linse lingura şi o privi atent, la rîndul lui.

– Iar eu presupun că cineva n-a avut. N-am de gînd să stau aici să discut despre viaţa mea sexuală în timp ce-ţi mănînci îngheţata de dimineaţă.

– Tu şi Tory Bodeen. Nu e perfect?

– Îmi place, spuse el luînd încă o lingură de îngheţată. Nu te împotrivi, Faith.

– De ce aş face-o? Ce-mi pasă mie? Pur şi simplu, nu ştiu ce vezi la ea. E destul de drăguţă, dar e foarte rece. Mai devreme sau mai tîrziu, o să te îngheţe. Nu e ca noi ceilalţi.

– Ai avea altă părere dacă ai cunoaşte-o mai bine. I-ar fi de folos o prietenă, Faith.

– Nu te uita la mine. Eu sînt o prietenă îngrozitoare. Poţi să-ntrebi pe oricine. Şi nici n-o plac prea mult. Dacă tu vrei s-o regulezi de cîteva ori, treaba ta. Hei! strigă ea ridicînd privirea indignată cînd el o apucă de încheietură şi bătu cu mîinile în masă.

– Nu-i aşa, spuse el cu o voce mătăsoasă şi, în ochi, avea un licăr de furie. Sexul nu e pentru toată lumea o activitatea cu care să-ţi umpli timpul.

– Mă răneşti.

– Nu, te răneşti singură, zise el dîndu-i drumul, după care se ridică şi aruncă lingura în chiuvetă.

Îngîndurată, Faith îşi frecă încheietura.

– Eu am grijă să nu fiu rănită. Dacă tu vrei să-ţi deschizi inima pentru ca cineva s-o calce în picioare, treaba ta. Dar un lucru e sigur. Nu vrei să te îndrăgosteşti de Tory. Asta e ceva ce n-o să meargă niciodată.

– Nu ştiu dacă vreau s-o fac sau nu. Nu ştiu dacă o să meargă sau nu, spuse el întorcîndu-se spre ea. Ceea ce nu pari să ştii e cît de mult semeni cu ea. Amîndouă vă baricadaţi împotriva propriilor sentimente de teamă ca nu cumva să fiţi rănite. Ea o face închizîndu-se în sine, tu o faci exteriorizîndu-te. Dar e acelaşi lucru.

– Nu semăn deloc cu ea! îi strigă ea cînd el ieşi din bucătărie. Nu semăn cu nimeni.

Aruncă furioasă lingura în partea cealaltă a încăperii şi, lăsînd îngheţata să se topească pe masă, se duse sus să se îmbrace.

Trebuia să-şi verse năduful pe cineva şi, din moment ce, în mintea ei, totul pornea de la Wade, îl alese pe el. Se îmbrăcă cu grijă şi pentru acest lucru. Avea mîndria ei şi voia să arate superb cînd îl înjunghia drept în inimă, îl făcea bucăţele şi îl arunca la gunoi, după care pleca fredonînd veselă.

Îşi puse o bluză de mătase şi un costum de un albastru închis care să-i scoată ochii în evidenţă şi să-l facă să-i ţină minte. Dădu să deschidă uşa apartamentului său furioasă, dar se opri şi bătu civilizat.

Auzi lătrături şi scîncete de partea cealaltă a uşii şi dădu ochii peste cap. Adusese unul din cîinii bolnavi sus. Cum de ajunsese în faza aceea cu un bărbat care se gîndea mai mult la un cîine vagabond decît la o femeie dispusă să sară pe el?

Slavă Domnului că îi venise mintea la cap.

Apoi el îi deschise, ciufulit, cu ochii cîrpiţi de somn, îmbrăcat numai cu o pereche de blugi pe care nu se ostenise să-i încheie. Şi ea îşi aminti cum ajunsese în faza aceea cu acel bărbat.

Sîngele vru să-i clocotească în vine, dar ea îl ignoră şi luîndu-i mîna, îi trînti cheia în palmă.

– Ce e?

– Asta pentru început. Am cîteva lucruri să-ţi spun, după care o să plec, zise ea dîndu-l la o parte şi intrînd în casă.

Îşi pusese pantofi cu toc înalt care îi scoteau în evidenţă picioarele din fusta scurtă. Doar ca să-l chinuie.

– Cît e ceasul?

Ea strînse din dinţi. Pur şi simplu, îi distrugea planul.

– Aproape douăsprezece.

– Dumnezeule, nu se poate. Peste o oră trebuie să fiu la ai mei, spuse el prăbuşindu-se pe un scaun şi luîndu-şi capul în mîini. Probabil c-o să fiu mort peste o oră.

– O să fii, dacă o să depindă de mine, spuse ea aplecîndu-se, mirosindu-l şi trăgîndu-se înapoi. Miroşi ca interiorul unei sticle de whisky ieftină.

– A fost o sticlă de whisky scumpă şi nu sînt în ea. Conţinutul ei e în mine, spuse el şi îşi simţi stomacul întorcîndu-se pe dos. Deocamdată.

– Bun, zise ea proptindu-şi mîinile în şold. Ai fost în oraş să te îmbeţi şi să umbli aiurea toată seara. Sper că te-ai simţit bine.

– Nu sînt prea sigur. Cred că, la început, m-am simţit bine.

– Pentru că aşa îţi vei petrece toate serile de sîmbătă de-

acum încolo, în ceea ce mă priveşte, continuă ea furioasă pentru că o întrerupsese şi gelozia îşi arătă colţii. Cine naiba e?

– Cine? întrebă el riscînd şi dînd drumul capului, dar fu vag uimit cînd acesta nu i se rostogoli de pe umeri. Cine să fie cine?

– Tîrfuliţa cu care ţi-ai închipuit că poţi să mă-nşeli şi să rămîi în viaţă, spuse ea luînd cel mai apropiat obiect – o veioză – şi, trăgînd-o din priză, dădu cu ea de pămînt.

Zgomotul atrase urlete din dormitor şi îl făcu pe Wade să se ridice nesigur pe picioare.

– Ticălosule. E încă aici?

– Cine? Ce naiba e cu tine? Mi-ai spart veioza.

– O să-ţi rup şi gîtul, pînă la urmă, spuse ea pornind furioasă spre dormitor, gata să-i scoată ochii celei care îi luase locul.

În pat era un căţel negru, care lătra speriat şi se ghemuia în perne de frică.

– Unde e?

– Cine? întrebă Wade exasperat. Unde e cine? Ce naiba tot vorbeşti, Faith?

– Căţeaua cu care te-ai culcat.

– Singura cătea cu care m-am culcat în ultima vreme, în afară de tine, e asta, spuse el arătînd spre pat. Şi ea e aici numai de vreo două ore. Zău, nu înseamnă nimic pentru mine.

– Crezi că poţi să glumeşti cu asta? Unde ai fost aseară?

– N-am fost acasă. La naiba, zise el ducîndu-se la baie, unde făcu ravagii printre sticluţe şi borcănele, în căutarea aspirinelor.

– Aşa e, n-ai fost acasă. Am venit pe la nouă şi am stat pînă pe la unu...

La naiba, nu vrusese să-i spună că îl aşteptase atît de mult.

– N-ai apărut.

El înghiţi patru pastile cu apă călduţă de la robinet.

– Nu-mi amintesc ca noi doi să fi avut planuri pentru aseară. Nu– ţi place să faci planuri. Te leagă, fac ca lucrurile să nu mai fie interesante, spuse el rezemîndu-se de chiuvetă şi privind-o trist. Ei bine, asta e interesant.

– Era sîmbătă seara. Trebuia să ştii c-o să vin.

– Nu, Faith, nu ştiu nimic. Tu vrei aşa.

Ea scutură din cap. Deviau de la subiect.

– Vreau să ştiu unde ai fost şi cu cine.

– Cam multe întrebări din partea cuiva care nu vrea nici un fel de obligaţii.

Chiar dacă ochii îi zvîcneau, tot mai puteau să fie reci.

– Sex, distracţie şi amuzament. Nu astea sînt regulile de bază?

– Eu nu trişez, spuse ea cu oarecare demnitate. Cînd sînt cu un bărbat, nu ies cu altul. Pretind aceeaşi consideraţie.

– N-am fost cu altă femeie. Ci cu Dwight.

– Ah, asta e o minciună gogonată. Dwight Frazier e un om însurat şi n-avea cum să hoinărească şi să bea toată seara cu tine.

– Nu ştiu unde a fost după zece. Acasă, lîngă Lissy, bănuiesc. Au fost la film şi m-am dus şi eu cu ei, zise el cu o voce inexpresivă şi ochi plini de răceală. S-au dus acasă. Eu mi-am cumpărat o sticlă şi am plecat cu maşina să mă plimb. M-am îmbătat şi am venit acasă. Dacă aş fi făcut altceva, cu altcineva, aş fi fost liber s-o fac. Ca şi tine. Tu ai vrut asta.

– N-am spus aşa ceva niciodată.

– Dar nici contrariul nu l-ai spus.

– Îl spun acum.

– Nu poate să fie numai ca tine, Faith. Dacă vrei să schimbăm lucrurile, să fim un cuplu, atunci ar trebui să mai adăugăm şi nişte reguli de-ale mele.

– N-am spus nimic de nici o regulă.

Interpreta lucrurile. Ca toţi bărbaţii.

– Vorbesc de politeţe.

– Şi asta înseamnă să stau acasă şi să aştept pînă cînd ai tu chef de compania mea? Nu cred. Amîndoi venim şi plecăm cînd vrem, dacă nu cumva vrem să fim împreună. Sau, transformăm totul într-o relaţie. Să nu ne mai furişăm aici sau la vreun motel. Să nu ne mai prefacem că nu sîntem cuplaţi. Ori sîntem împreună, ori nu.

– Îmi dai un ultimatum? întrebă ea cu o voce plină de uimire. Faci aşa ceva după ce m-ai lăsat să te aştept aici toată seara?

– E enervant, nu? Să aştepţi. Te scoate din sărite, spuse el desprinzîndu-se de chiuvetă şi ducîndu-se spre ea. Te face să te simţi folosit, umilit şi rănit. Ştiu.

Amuţită, ea îşi trecu o mînă prin păr.

– N-ai spus niciodată nimic despre asta.

– Ai fi fugit ca din puşcă. Ăsta ţi-e stilul, Faith. La un moment dat, aseară, stînd pe malul rîului, cu sticla drept companie, mi-am dat seama că nu-mi place asta la tine şi că nu-mi place nici faptul că te-am lăsat să fii aşa cu mine. Aşa că-ţi spun acum. Încercăm să ne purtăm ca doi oameni cărora le pasă unul de celălalt sau terminăm.

– Ştii că ţin la tine, Wade. Drept cine mă iei?

Mai degrabă, drept cine se lua ea însăşi, îşi spuse el.

– A fost o vreme cînd te-aş fi acceptat oricum. Vremea aceea

a trecut. Acum vreau mai mult, Faith. Dacă nu poți să-mi oferi mai mult, sau nu vrei, o să mă împac cu gîndul. Dar nu mă mai mulțumesc cu firimituri.

– Nu înțeleg, spuse ea tulburată și se așeză pe marginea patului.

Cățelul se tîrî pe burtă spre ea, adulmecînd.

– Nu înțeleg cum poți să te iei de mine așa.

– Nu de tine. De noi. Vreau să existe un noi, Faith. Sînt îndrăgostit de tine.

– Poftim? Ai înnebunit? exclamă ea sărind în picioare din nou, cuprinsă de panică. Nu spune asta.

– Am mai spus-o și altădată, dar n-ai ascultat. N-a contat destul. De data asta, va trebui să conteze, pentru că n-o s-o mai spun iarăși. Sînt îndrăgostit de tine, spuse el apucînd-o de umeri. Asta e realitatea, orice ai face tu.

– Și eu ce trebuie să fac?

Simți un tremur în stomac pe care îl recunoscu drept pură panică.

– Ah, e o aiureală totul.

– Răspunsul pe care mi-l dai de obicei cînd îți spun că te iubesc e să fugi și să te măriți cu altul, zise el și ridică dintr-o sprînceană cînd ea rămase cu gura căscată.

– Nu e... eu nu...

Oh, Doamne, avea dreptate. Așa făcuse.

– Am putea să încercăm altceva de data asta. Am putea să încercăm să tratăm problema ca niște oameni normali și să vedem unde ajungem. Am putea să ne petrecem timpul împreună făcînd și altceva nu numai să sărim în pat. Între noi e mai mult decît atracție sexuală.

Ea își trase nasul.

– De unde știi?

El rîse puțin și îi mîngîie părul.

– Bine, să zicem că vreau să aflu dacă între noi e mai mult decît atracție sexuală.

– Și dacă nu e?

– Și dacă e?

– Și dacă nu e?

El oftă.

– Atunci, bănuiesc c-o să petrecem foarte mult timp în pat. Dacă mai rămîne ceva din el, adăugă apoi și se duse să ia perna pe care cățelul încerca s-o roadă de zor.

Era atît de serios, de deștept, de bun și de frumos. Și o iubea. Dar nimeni nu o iubea prea mult timp. Înveselește-te, își porunci

ea, cel puțin pînă se mai potoleau bătăile inimii.

– Nu știu ce părere să am despre o relație cu un bărbat care doarme cu căței.

– Domnișoara Dottie a lăsat-o aici azi-dimineață în drum spre biserică. Iar eu eram prea mahmur ca să fac altceva decît să mă bag cu ea în pat.

– Ce are?

– Cine? Ah, cățeluşa. Nimic, spuse el ciufulindu-i blana şi scărpinînd-o după urechi. Are ochii strălucitori, e sănătoasă. I-am făcut toate vaccinurile şi le-a suportat cu curaj.

– Atunci, ce faci cu ea?

– O țin pentru tine.

– Pentru mine? exclamă ea făcînd un pas în spate. Dar eu nu vreau cîine.

– Ba sigur că vrei, spuse el luînd cățeluşa din pat şi punîndu-i-o în brațe. Uite, te place.

– Cățeii plac pe toată lumea, protestă Faith, întorcînd capul pentru a evita limba veselă a cățeluşei.

– Exact, zise Wade şi gropițele din obraji i se adîncirăcînd îi înconjură mijlocul cu brațele, strîngînd cățeluşa între ei. Şi tuturor le plac cățeii. Va depinde de tine, îți va ține de urît şi te va iubi necondiționat.

– Va urina pe covor. Îmi va roade pantofii.

– Puțin. Va avea nevoie de disciplină, de dresaj şi de răbdare. Va avea nevoie de tine.

Se cunoşteau aproape de o viață întreagă. Faptul că îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în aşternut nu însemna că ea nu ştia cum îi funcționa mintea.

– Îmi dai un cîine sau o lecție de viață?

– Şi una şi alta, spuse el sărutînd-o pe obraz. Încearcă. Dacă nu merge, o iau înapoi.

Cățeluşa era caldă şi încerca disperată să se cuibărească între gîtul şi umărul lui Faith. Ce se petrecea? Dintr-o dată, începuseră s-o atace toți. Întîi Boots, apoi Cade şi, acum, Wade.

– Îmi vine amețeală. Nu pot să țin pasul cu tine astăzi şi ăsta e singurul motiv pentru care sînt de acord cu asta.

– Cu noi sau cu cățelul?

– Cîte puțin din amîndouă.

– Pentru mine, e un început destul de bun. La bucătărie e mîncare pentru căței. Ce-ar fi să te duci să-i dai să mănînce cît fac eu un duş? O să întîrzii la masă. Nu vrei să vii cu mine?

– Mulțumesc, dar încă nu sînt pregătită pentru mese în sînul familiei.

Îşi amintea prea bine licărul rece din ochii mamei lui.

– Du-te şi fă-ţi duşul. Miroşi mai rău decît o serie de cătei.

Porni încruntată spre bucătărie cu cățelul în brațe. Nu ştia dacă e pregătită pentru toate acele lucruri. Nu ştia deloc.

CAPITOLUL 18

Tory abia descuiase uşa luni dimineață, cînd auzi clopoțelul de la intrare.

– Bună dimineața. Sînt Sherry Bellows. Mi-am legat cîinele de banca de afară. Sper că n-am făcut rău.

Tory aruncă o privire afară şi văzu un munte de blană stînd cuminte pe trotuar.

– E-n regulă. Ce mare e. Şi frumos.

– E un scump. Ne întorceam de la alergarea matinală prin parc şi m-am gîndit să trec pe-aici. Am fost şi sîmbătă puțin. A fost destulă aglomerație.

– Da, am fost foarte ocupată. Vrei să-ți arăt ceva anume sau numai să te uiți?

– De fapt, voiam să ştiu dacă n-ai vrea un ajutor, spuse Sherry scuturîndu-şi coada şi ridicînd brațele. Nu sînt îmbrăcată adecvat pentru căutarea unei slujbe, spuse ea zîmbind şi trăgînd tricoul umed peste şort. Dar am venit dintr-un impuls. Predau la liceu. Voi preda. La cursurile de vară care încep la jumătatea lui iunie şi, din toamnă, normal.

– Nu mi se pare că ai avea nevoie de o slujbă.

– Mai am următoarele două săptămîni, apoi sîmbetele şi jumătăți de zile pînă în septembrie. Mi-ar face plăcere să lucrez într-un magazin ca al tău şi să cîştig nişte bani în plus. Am făcut şi nişte cursuri de comerț în colegiu, aşa că mă pricep. Pot să-ți dau şi referințe şi nu mă deranjează să lucrez pentru un salariu minim.

– Ca să fiu sinceră, Sherry, nu m-am gîndit să angajez pe nimeni, cel puțin pînă nu văd cum merge treaba în primele cîteva săptămîni.

– Nu poate fi uşor să ai grijă singură de magazin.

Studiind pentru diploma de profesoară, Sherry învățase să fie perseverentă.

– N-ai pauză, n-ai timp să te ocupi de hîrtii, să verifici inventarul, să faci comenzi. Din moment ce ții deschis șase zile pe săptămînă, n-ai cînd să te duci la bancă, să faci cumpărături. Bănuiesc că transporți mărfurile cu vaporul, nu?

– Păi, da...

– Ar trebui să închizi de fiecare dată cînd te duci la poștă ca să expediezi comenzile sau să aștepți să le expediezi a doua zi dimineață înainte să deschizi. Asta înseamnă ore pierdute și o persoană care pune pe picioare o astfel de afacere știe că timpul costă bani.

Tory o privi din nou cu atenție. Sherry era tînără, drăguță, transpirată după ce alergase. Și foarte directă.

Și avea dreptate. Tory se afla în magazin de la ora opt, completînd comenzi, ocupîndu-se de hîrtii, dînd fuga la bancă și la poștă.

Nu că nu i-ar fi făcut plăcere. Îi dădea un sentiment extraordinar de satisfacție. Dar, cu timpul, avea să devină tot mai obositor.

De asemenea, nu era sigură că voia să-și împartă magazinul cu cineva, chiar și pentru cîteva ore. Avea o plăcere teribilă să se ocupe singură de el. Iar acest lucru era un moft.

– M-ai luat pe nepregătite. Ce-ar fi să-ți lași adresa și numărul de telefon și să treci și referințele acelea, spuse Tory ducîndu-se în spatele tejghelei după mapă. Mai lasă-mi puțin timp de gîndire.

– Excelent, spuse Sherry luînd stiloul din mîna lui Tory, după care bătu cu el în mapă. Și vin cu un partener, e o înțelegere de „doi pe un loc", zise ea arătînd din cap spre vitrină, unde două femei se opriseră să-l admire pe Mongo. E atît de simpatic, încît oamenii nu se pot abține să nu-l mîngîie. Din moment ce stau acolo, vor trebui să se uite și în vitrină. Pun pariu că or să intre.

– Interesant, spuse Tory ridicînd dintr-o sprînceană. Poate ar trebui să-mi cumpăr un cîine.

Sherry rîse și începu să scrie.

– Ah, n-ai mai găsi unul ca Mongo al meu. Dar, oricît de bun ar fi, nu poate să înregistreze vînzările.

– Ai dreptate. În totul, adăugă ea încet, cînd cele două femei intrară în magazin.

– E cîinele dumitale?

– Al meu, spuse Sherry întorcîndu-se zîmbitoare. Sper că nu v-a supărat.

– Nu, e un dulce. Un ghem mare de blană.

– Blînd ca un mieluțel, le asigură Sherry. Am trecut pe-aici să

vedem lucrurile astea frumoase. Nu-i aşa că e un magazin minunat?

– Foarte frumos. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut.

– Am deschis abia sîmbătă, spuse Tory.

– N-am mai trecut cam demult prin partea asta a oraşului, spuse femeia privind în jur, iar prietena ei se plimba deja prin magazin. Îmi plac sfeşnicele acelea din vitrină. Tocmai ne-am mutat şi redecorez puţin.

– Vi le aduc imediat, spuse Tory şi îi aruncă o privire lui Sherry. Scuză-mă.

– Ah, nu-i nimic, vezi-ţi de treabă.

Sherry o privi pe Tory cum se ocupă de cliente. Discret, remarcă ea. Ei bine, putea să fie şi discretă, să lase marfa să se vîndă singură. Dar nu credea că era ceva rău dacă sporovăia puţin. Îi era atît de greu să nu o facă şi se gîndi că s-ar fi echilibrat perfect cu calmul lui Tory.

Avea să primească slujba, hotărî ea continuînd să scrie şi să observe totul. Se pricepea să-i convingă pe oameni să facă diverse lucruri şi chiar i-ar fi prins bine nişte bani în plus. Pentru a face puţină atmosferă, se entuziasmă în faţa obiectelor alese de cliente şi le atrase într-o conversaţie plăcută, în timp ce Tory împacheta. Plecară mulţumite şi destul de încărcate.

– Frumos. Dar cred că ai fi putut s-o convingi pe Sally să cumpere una din plăcile astea de grădină.

– Dacă le vrea, o să se întoarcă, spuse Tory amuzată, înregistrînd bonurile cărţilor de credit. Şi pun pariu că prietena ei o s-o convingă s-o facă în timp ce iau masa. Te pricepi să te porţi cu oamenii. Ştii ceva şi despre artizanat?

– Învăţ foarte repede. Şi, din moment ce îţi admir gustul pentru mărfuri, va fi o lecţie uşoară. Pot să încep chiar de-acum.

Tory era pe punctul de a accepta. Ceva în legătură cu Sherry se potrivea perfect. Apoi, uşa se deschise şi mintea i se goli de orice altceva în afară de groază.

– Bună ziua, Tory, spuse Hannibal zîmbind larg. Nu ne-am mai văzut demult, adăugă el apoi şi se uită la Sherry. Ăla e cîinele dumitale, donşoară?

– Da, Mongo. Sper că nu v-a supărat cu nimic.

– Ah, nu, nici vorbă. Pare să fie foarte prietenos. Un cîine cam mare pentru o fată atît de mărunţică. Te-am văzut alergînd cu el prin parc cu puţin timp în urmă. Nu mi-am dat seama cine pe cine conducea.

Sherry avu un sentiment puţin neplăcut, dar izbuti să rîdă.

– Ah, mă lasă să cred că eu sînt stăpîna.

– Un cîine bun e un prieten credincios. Mai credincios decît oameni, în general. Tory, nu mă prezinți prietenei tale? Hannibal Bodeen, spuse el înainte ca Tory să poată scoate un cuvînt și întinse mîna lui mare, pe care o folosise atît de des ca s-o reducă la tăcere. Sînt tatăl Victoriei.

– Încîntată, spuse Sherry relaxîndu-se din nou și strîngîndu-i mîna cu căldură. Trebuie să fii foarte mîndru de fiica dumitale și de ce a reușit să facă aici.

– Nu trece zi fără să mă gîndesc la asta, spuse el țintuind-o cu privirea pe Tory. Și la ea.

Tory încercă să-și revină din starea de șoc. Dacă era acolo, trebuia să-l înfrunte. Și trebuia s-o facă singură.

– Sherry, îți mulțumesc c-ai venit. O să mă mai gîndesc și o să te sun curînd.

– Mulțumesc. Încerc s-o conving pe fiica dumitale să mă angajeze. Poate îmi pui o vorbă bună. Mi-a părut bine, domnule Bodeen. Aștept să mă suni, Tory.

Ieși și se ghemui lîngă cîine. Tory auzi prin ușă rîsul ei încîntat și lătratul bucuros al cîinelui.

– Așa, spuse el punînd mîinile în șold și întorcîndu-se să se uite prin magazin. Frumos. Se pare că te descurci foarte bine.

Nu se schimbase. De ce nu se schimbase? Oare arăta mai bătrîn? Nu părea. Nu își pierduse nici subțirimea taliei, nici părul și nici acel licăr întunecat din ochi. Timpul nu părea să-l fi atins. Și, cînd se întoarse, ea simți că se face mică și că toți acei ani, tot efortul pe care îl făcuse pentru a-și reface viața, dispăruseră.

– Ce vrei?

– Te descurci foarte bine, spuse el ducîndu-se spre tejghea și micșorînd astfel distanța dintre ei.

Iar ea văzu că se înșelase, cel puțin parțial. Timpul lăsase urme pe chipul lui, în liniile adînci din jurul gurii, în obrajii lăsați, în cutele de pe frunte ca niște urme de bici.

– Te-ai întors în orașul tău natal ca să te dai mare. Mîndria e calea spre pierzanie, Victoria.

– De unde ai știut că sînt aici? Ți-a spus mama?

– Un tată rămîne tată toată viața. Am fost cu ochii pe tine. Te-ai întors aici ca să te lauzi și să mă faci de rușine?

– M-am întors pentru mine însămi. N-are nici o legătură cu tine.

Minciuni, minciuni, minciuni.

– Aici i-ai făcut pe oameni să vorbească, să ne arate cu degetul. Aici ne-ai sfidat pe mine și pe Domnul pentru prima oară. Rușinea pentru ce-ai făcut și ce erai m-a făcut să plec de-aici.

– Banii pe care ți i-a dat Margaret Lavelle te-au făcut să pleci de-aici.

Un mușchi zvîcni în obrazul lui. Un avertisment.

– Așa deci, camenii vorbesc deja. Nu-mi pasă.

– Or să vorbească și mai mult dacă mai stai pe-aici. Și cei care te caută te vor găsi. Am fost s-o văd pe mama. E îngrijorată din cauza ta.

– N-are de ce. Eu sînt stîlpul casei. Un bărbat pleacă și vine după cum are chef.

– Fuge. Ai fugit după ce te-au prins, arestat și acuzat pentru agresarea acelei femei. Ai șters-o și ai lăsat-o singură pe mama. De data asta, cînd or să te prindă, n-o să mai existe nici o eliberare condiționată. Or să te trimită în spatele gratiilor.

– Ai grijă ce spui, zise el întinzînd mîna brusc.

Ea era pregătită pentru o lovitură, dar el o apucă de bluză și o trase peste jumătate de tejghea.

– Arată-mi respect. Îmi datorezi viața. Sămînța mea te-a adus pe lume.

– Spre imensul meu regret.

Se gîndi la foarfeca de sub tejghea. Și-o închipui în mîna ei cînd el o mai trase puțin. Și, văzînd furia aceea teribilă și familiară de pe chipul lui, se întrebă dacă ar fi fost în stare s-o folosească.

– Dacă mă atingi, jur că mă duc direct la poliție. Dacă mă lovești, le spun tot, le spun și de cîte ori m-ai bătut măr, umplîndu-mă de vînătăi. Cînd o să termin...

I se tăie respirația și făcu un efort teribil să nu plîngă în clipa cînd el o trase de păr cu mîna pe care o avea liberă și degetele lui îi frecară gîtul. Lacrimi de durere se prelinseră din ochii ei, înăsprindu-i vocea.

– Cînd o să termin, or să pună și mai multe gratii în jurul tău. Îți jur. Dă-mi drumul și pleacă. O să uit că te-am văzut vreodată.

– Îndrăznești să mă amenințI?

– Nu-i o amenințare. E o realitate.

Furia și ura pe care le emana el aproape că o sufocară. Își simți gîtlejul strîngîndu-se și pieptul apăsat. Nu avea să mai reziste mult.

– Dă-mi drumul.

Continuă să-l privească în ochi, în timp ce vîrî mîna sub tejghea, bîjbîind după foarfecă.

– Dă-mi drumul pînă nu intră cineva și te vede.

Emoțiile se perindară pe chipul lui. Teamă amestecată cu violență. Degetele ei atinseră metalul rece al mînerelor și, în clipa aceea, el o smuci brusc, împingînd-o în casa de marcat.

– Am nevoie de bani. Dă-mi tot ce-ai acolo. Îmi eşti datoare pentru fiecare răsuflare a ta.

– Nu sînt mulţi. N-o să ajungi departe cu ei, spuse ea deschizînd sertarul şi scoţînd banii cu ambele mîini.

Orice, numai să scape de el.

– Tîrfa aia mincinoasă din Hartsville o să ardă în iad, spuse el continuînd s-o ţină de păr, în timp ce vîra banii în buzunar. La fel şi tu.

– Tu o să fii deja acolo.

Nu ştia de ce o făcu. Nu putea să prevadă evenimente viitoare, nu putea să prezică. Aceasta era o mică binecuvîntare. Dar îl privi drept în ochi şi vorbi ca şi cum ar fi avut o viziune.

– Nu vei apuca sfîrşitul anului şi vei muri în chinuri, spaime şi flăcări. Vei muri implorînd îndurare. Îndurarea pe care nu mi-ai arătat-o niciodată.

El se făcu alb ca varul şi o împinse cu putere, astfel încît ea se izbi de perete şi tot felul de lucruri se răsturnară. El ridică braţul, îndreptîndu-l spre ea.

– „Nu vei lăsa o vrăjitoare să trăiască." Ţine minte. Dacă spui cuiva că m-ai văzut astăzi aici, mă întorc şi fac ce ar fi trebuit să fac încă din clipa în care te-ai născut. Cu o glugă pe faţă. Semnul diavolului. Eşti deja blestemată.

Ieşi şi, vîrînd capul între umeri, se îndepărtă repede. Tory se lăsă să alunece pe podea. Deja blestemată? Se uită fix la foarfecă. Aproape că o avusese în mînă, foarte aproape...

Unul dintre ei ar fi ajuns în iad, dacă ea ar fi apucat-o bine. Nu era sigură că i-ar fi păsat care dintre ei. Cel puţin, s-ar fi terminat totul.

Îşi ridică genunchii la piept, îşi ascunse faţa în ei şi se făcu ghem, aşa cum făcuse de atîtea ori în copilărie.

Aşa o găsi Faith cînd intră în magazin cu căţelul sub braţ.

– Dumnezeule, Tory!

Dintr-o singură privire, văzu sertarul deschis şi gol al casei de marcat, lucrurile împrăştiate pe jos şi pe femeia care tremura pe podea.

– Eşti rănită?

Lăsă căţelul jos şi, cînd acesta o luă la fugă vesel, ea se duse repede în spatele tejghelei.

– Lasă-mă să mă uit, să văd dacă ai păţit ceva.

– N-am nimic. Nu s-a-ntîmplat nimic.

– Să fii jefuit în plină zi în oraşul ăsta e ceva. Tremuri toată. Aveau armă, cuţit?

– Nu. Nu. E-n regulă.

– Nu văd sînge. Eşti puţin roşie aici, pe gît. Chem poliţia. Vrei un doctor?

– Nu! Nici poliţie, nici doctor.

– Nu vrei să chemi poliţia? Tocmai am văzut o brută de individ ieşind de-aici, intru, văd casa deschisă şi goală, pe tine pe jos în spatele tejghelei şi nu vrei să chemi poliţia? Ce fac oamenii din oraşele mari cînd sînt jefuiţi, prăjiturî?

– N-am fost jefuită, spuse Tory epuizată, rezemîndu-şi capul de perete. Eu i-am dat banii. Erau mai puţin de o sută de dolari. Banii nu contează.

– Dacă tot te-ai apucat să dai, dă-mi şi mie nişte bani, pentru că, dacă aşa ai de gînd să-ţi conduci afacerea, n-o să stai aici multă vreme.

– Ba o să stau. O să rămîn aici. Nimic n-o să mă facă să fug iarăşi. Nimic. Nimeni. Niciodată.

Faith nu avea prea multă experienţă în ceea ce privea crizele de isterie, dacă nu erau ale ei, dar i se păru că recunoaşte aşa ceva în glasul ridicat al lui Tory, în privirea sălbatică din ochii ei.

– Aşa te vreau. Hai să ne ridicăm de-aici şi să mergem puţin în spate.

– Am spus că n-am nimic.

– Atunci, eşti ori proastă, ori mincinoasă. Oricum, hai să mergem.

Tory încercă să o dea la o parte şi să se ridice singură, dar picioarele nu o susţinură. Se înmuiară şi Faith o ridică, obligînd-o să se sprijine de ea.

– Mergem puţin în spate. O să las căţelul aici.

– Pe cine?

– Nu-ţi face griji. Ai vreo tărie pe-aici?

– Nu.

– Trebuia să-mi dau seama. Tory cea corectă n-ar ţine o sticlă de „Jim Beam" în sertar. Stai jos, revino-ţi şi spune-mi de ce nu vrei să chemi poliţia.

– Ar înrăutăţi situaţia.

– De ce?

– Pentru că cel pe care l-ai văzut ieşind din magazin era tatăl meu. Eu i-am dat banii ca să plece.

– El ţi-a făcut semnul ăsta.

Cînd Tory privi în gol doar, Faith respiră adînc.

– Presupun că n-a fost prima oară. Ah, Hope nu mi-a spus nimic. Îmi închipui că ai pus-o să jure că o să păstreze secretul, dar aveam şi eu ochi. De multe ori te-am văzut plină de vînătăi şi răni. Întotdeauna spuneai că ai căzut sau că te-ai lovit de ceva,

dar, ciudat, niciodată nu mi-ai dat impresia că ai fi fost o împiedicată. Din cîte mi-aduc aminte, aveai o mulțime de vînătăi și în dimineața cînd ai venit să ne spui de Hope.

Faith se duse la micul frigider, găsi o sticlă de apă și o deschise.

– De aceea nu te-ai dus să te întîlnești cu ea în seara aia? Pentru că el te bătuse? o întrebă ea întinzîndu-i sticla de apă și cîntărindu-i tăcerea. Presupun că am dat vina pe cine nu trebuia pentru ce s-a-ntîmplat atunci.

Tory luă sticla și bău.

– De vină e cel care a omorît-o.

– Nu știm cine e. E mai ușor să dai vina pe o față și un nume. Ai putea să pui mîna pe telefon, să suni la poliție și să-l denunți. Șeful Russ ar porni imediat în căutarea lui.

– Vreau numai să plece. Nu mă aștept să înțelegi.

– Oamenii nu înțeleg niciodată. Dar, surpriză, spuse Faith așezîndu-se cu o fesă pe birou. Tata a ridicat mîna la mine foarte rar. Cred că-mi mai dădea cîte o palmă la fund din cînd în cînd, dar, sinceră să fiu, mai puțin decît aș fi meritat. Dar sigur se pricepea să țipe și să insufle groaza în sufletul unei fetițe.

Oh, Doamne, ce dor îi era de el. Îi simți brusc lipsa tatălui ei.

– Nu pentru că mă gîndeam c-o să mă bată, spuse ea încet acum. Ci pentru că îmi spunea de fiecare dată cînd îl dezamăgeam. Mi-era frică să nu-l dezamăgesc. Nu e același lucru, știu. Dar mă întreb, dacă ar fi fost un alt gen de tată, un alt gen de om, și aș fi trăit cu tot timpul cu spaima în suflet, ce aș fi făcut?

– Ai fi chemat poliția și l-ai fi aruncat în pușcărie.

– Să fii sigură. Dar asta nu înseamnă că nu înțeleg de ce n-o faci. Cînd tata trăia cu femeia aia, nu i-am spus mamei. O vreme am crezut că ea nici nu știa, dar nu i-am spus. Am crezut că, poate, o să se termine totul. M-am înșelat, dar faptul că am crezut mi-a dat o oarecare liniște sufletească.

Mai calmă, Tory puse sticla de apă pe birou.

– De ce ești drăguță cu mine?

– Habar n-am. Nu te-am plăcut niciodată prea mult, dar asta a fost mai mult pentru că Hope te plăcea și eu făceam contrariul. Acum te culci cu fratele meu și mi-am dat seama că el înseamnă pentru mine mai mult decît mi-aș fi închipuit. E logic să te cunosc mai bine ca să-mi fac o părere.

– Așadar, ești drăguță cu mine pentru că fac sex cu Cade.

Exprimarea aceea seacă o amuză pe Faith.

– Altfel spus. Și-ți mai spun ceva, pentru că o să te enerveze. Te compătimesc.

– Ai dreptate, spuse Tory ridicîndu-se, bucuroasă că nu mai tremura. Mă enervează.

– Mi-am închipuit. Nu-ţi place să fii compătimită. Dar, adevărul e că nimeni n-ar trebui să se teamă de propriul tată. Şi nici un bărbat n-are dreptul, indiferent dacă e rudă sau nu, să lase vînătăi sau cicatrici pe corpul unui copil. Mai bine mă duc să văd ce năzbîtii a făcut căţelul dincolo.

– Căţel? întrebă Tory făcînd ochii mari. Ce căţel?

– Al meu. Încă nu i-am dat nume, spuse Faith ieşind şi, imediat, izbucni în rîs. Ce drăguţ! E o scumpete mică.

Scumpetea mică dăduse peste foiţa de împachetat şi, în clipa aceea, trăgea de ea cu furie. Victimele erau numeroase şi împrăştiate ca zăpada pe jos. Reuşise să găsească şi o rolă de panglică roşie, care, în cea mai mare parte, era înfăşurată în jurul trupului ei grăsuţ.

– Ah, pentru Dumnezeu!

– Nu mai face aşa. Nu poate să fie o pagubă mai mare de cinci dolari. Plătesc eu. Vino încoace, scumpa mea.

Căţeluşa lătră veselă, se împiedică în panglică şi căzu adoratoare la picioarele lui Faith.

– Jur că nu mi-am închipuit vreodată că un animăluţ ca ăsta ar putea să mă facă să rîd atîta. Uită-te la tine, păpuşa mamei, parcă eşti un cadou de Crăciun.

O ridică şi îi gînguri.

– Te porţi stupid.

– Ştiu. Dar nu-i aşa că e scumpă? Şi mă iubeşte la nebunie. Mami trebuie să curete pe-aici pentru ca doamna asta rea să nu-mi certe puiuţul.

Deja în patru labe, Tory ridică privirea.

– Dacă mai pui jos distrugătoarea aia de magazine, te muşc de gleznă.

– Am învăţat-o să şadă. E haioasă ca o pălărie nouă. Fii atentă.

În ciuda ameninţării, Faith lăsă căţeluşa jos şi îi apăsă şezutul cu mîna.

– Şezi. Fii fetiţă cuminte. Şezi pentru mami.

Căţeluşa însă se repezi, o linse pe Tory pe faţă, după care începu să alerge după propria-i coadă.

– Ce mai pălărie nouă.

– Nu e scumpă?

– E de-a dreptul adorabilă. Dar locul ei nu-i aici, spuse Tory adunînd grămada de lucruri stricate şi se îndreptă. Du-o la plimbare sau altceva de genul ăsta.

– Voiam să-i cumpăr un set frumos de castroane pentru mîncare şi apă.

– Nu din castroanele mele. Doar n-o să cumperi nişte castroane din ceramică lucrate manual de artizani ca să pui în ele mîncare pentru cîini.

– Ce-ţi pasă ţie la ce le folosesc atîta timp cît le plătesc? spuse Faith şi, mai hotărîtă, luă căţeluşa în braţe şi alese două castroane albastre cu un model de culoarea smaraldului. Astea ne plac. Nu-i aşa, iubito? Nu, dulceaţă mică?

– E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

– O vînzare e o vînzare, nu? spuse Faith punînd castroanele pe tejghea. Socoteşte şi nu uita să adaugi şi stricăciunile.

– Lasă-le încolo.

În spatele tejghelei, Tory aruncă foiţa la coş şi calculă.

– Cincizeci şi trei de dolari şi douăzeci şi şase de cenţi. Pentru castroane de cătei.

– Bine. Îţi dau cash. Ţine-o puţin.

Îi puse căţeluşa în braţe ca să poată scotoci în geantă.

Vrăjită fără să vrea, Tory îşi frecă nasul de ea.

– O să mănînci ca o regină, nu? O adevărată regină a albinelor.

– Queen Bee. E perfect, spuse Faith punînd banii pe tejghea şi luînd căţeluşa înapoi. Asta eşti, Queen Bee. O să-ţi iau o zgardă frumoasă şi strălucitoare.

Tory clătină din cap în timp ce îi dădea restul.

– Văd o cu totul altă faţă a ta, Faith.

– Şi eu la fel. Şi îmi place. Haide, Bee, avem de mers în multe locuri, zise ea luînd punga cu obiectele cumpărate. Nu cred că pot să deschid uşa.

– Ţi-o deschid eu, zise Tory şi, după o clipă de ezitare, îi atinse braţul. Îţi mulţumesc, Faith.

– Cu plăcere. Ar trebui să-ţi refaci machiajul, adăugă ea şi plecă.

Nu intenţiona să se implice. După părerea ei, vieţile altora erau fascinante pentru a face speculaţii pe marginea lor, pentru a bîrfi despre ele, dar totul de la o distanţă apreciabilă.

Însă, tot îşi amintea cum arătase Tory ghemuită în spatele tejghelei, cu panglicile şi sforile argintii împrăştiate în jurul ei.

Tot vedea semnul urît şi roşu de pe gîtul ei.

Fuseseră semne şi pe corpul lui Hope. Ea nu le văzuse, nimeni nu o lăsase să le vadă. Dar ştiuse.

Nu suporta ideea ca un bărbat să lovească o femeie, asta era tot. Cînd era rudă, nu te duceai la poliţie.

Dar existau alte modalități pentru a îndrepta lucrurile.

Se aplecă să o sărute pe Bee pe cap, după care se duse direct la bancă pentru a-i spune lui J.R. ce pățise nepoata lui.

El nu pierdu timpul. Își contramandă următoarea întîlnire, îi spuse directorului adjunct că avea o problemă personală și se duse la magazinul lui Tory într-așa o grabă încît cămașa îi era udă de sudoare cînd ajunse acolo.

Ea avea clienți, doi tineri care voiau să cumpere un platou albastru cu alb.

Tory le lăsă spațiu, stînd în partea cealaltă a magazinului și înlocuind sfeșnicele pe care le vînduse în dimineața aceea.

– Unchiule Jimmy. S-a încălzit afară? Ești roșu la față. Vrei să– ți aduc ceva rece?

– Nu – da, se hotărî el.

Avea să aibă timp să se calmeze.

– Ce ai mai la îndemînă, draga mea.

– Vin imediat, spuse ea ducîndu-se în spate, după care se rezemă de ușă și înjură.

Văzuse în ochii lui. Faith trebuia să fi făcut un ocol pe la bancă. Halal încredere, își spuse ea deschizînd furioasă ușa frigiderului. Halal înțelegere.

Trăgînd aer în piept, îi duse o cutie de ginger rece unchiului ei.

– Îți mulțumesc, scumpo, zise el bînd cu sete. Ăăă, ce-ai zice să-ți fac cinste cu o masă de prînz?

– Nu e nici măcar douăsprezece și mi-am adus cîte ceva de acasă. Nu vreau să închid magazinul în miezul zilei. Dar îți mulțumesc. Bunica și Cecil au plecat azi-dimineață?

– La prima oră. Boots a-ncercat să-i convingă să mai rămînă cîteva zile, dar o cunoști pe bunica ta. Îi place să fie acasă la ea. Totdeauna stă ca pe ghimpi cînd e în altă parte.

Cei doi tineri se pregătiră să iasă, femeia aruncînd în spate o privire plină de regret.

– Ne întoarcem.

– Sper. O zi plăcută.

– Bun, ia să văd.

Nici nu se închise ușa bine, că J.R. lăsă cutia jos și o luă de umeri, examinîndu-i semnul de pe gît.

– Of, scumpo. Nenorocitul ăla. De ce nu m-ai sunat?

– Pentru că n-aveai ce să faci. Pentru că se terminase. Pentru că n-avea nici un sens să te îngrijorez, și exact asta a făcut Faith dînd fuga să-ți spună.

– Termină. A făcut exact ce trebuia şi îi sînt recunoscător pentru asta. N-ai vrut să suni la poliţie şi poate că ar fi mai bine pentru mama ta dacă n-o facem. Dar eu îţi sînt rudă.

– Ştiu, zise ea lăsîndu-l s-o îmbrăţişeze. S-a dus acum. Nu voia decît bani. Îi e frică, a fugit speriat. N-o să mai dureze mult pînă cînd or să-l prindă. Vreau numai să fie departe de aici. Departe de mine. Nu pot altfel.

– Bineînţeles că nu. Vreau să-mi promiţi ceva, zise J.R. desprinzînd-o cu blîndeţe de el şi ţinînd-o la o distanţă de un braţ. Dacă-l mai vezi, chiar dacă nu încearcă să se apropie de tine, promite-mi că mă anunţi imediat.

– Bine. Dar nu-ţi face griji. A obţinut ceea ce-a vrut. Acum e la mile întregi distanţă.

Simţea nevoia să creadă asta.

CAPITOLUL 19

O crezu tot restul zilei. Se învălui în armura subţire şi zgîriată în lupte a acelei credinţe toată după-amiaza. Şi, deşi ştia că e o prostie, desfăcu una din lumînările împachetate şi expuse şi o aşeză pe tejghea.

Spera că lumina şi parfumul ei să alunge puţin din atmosfera neplăcută pe care o lăsase în urmă vizita tatălui ei.

La ora şase închise şi se surprinse scrutînd strada, aşa cum făcuse săptămîni întregi cînd fugise la New York. O înfuria gîndul că el îi readusese neliniştea în suflet.

Chiar stătuse în ruina de casă a mamei ei şi afirmase că putea şi avea să-şi înfrunte tatăl şi toată acea frică, dacă el îndrăznea să mai apară în viaţa ei?

Unde îi era curajul acum?

Nu putea decît să-şi promită că avea să-l regăsească.

Dar bloca portierele imediat cum urcă la volanul maşinii şi inima îi bătea cu putere cînd se uita tot timpul în oglinda retrovizoare pe drum spre casă.

Trecu pe lîngă alte maşini, chiar îi făcu cu mîna lui Piney cînd acesta o claxonă din camioneta sa. Munca pe cîmp trebuia să se

fi terminat pentru ziua aceea. Lucrătorii se duceau la casele lor. La fel trebuia să facă şi şeful.

Astfel că simţi o oarecare dezamăgire cînd intră pe alee şi nu-i văzu maşina. Nu îşi dăduse seama că se aştepta ca el să fie acolo. Era adevărat că nu primise cu entuziasm ideea că el avea să se mute cu ea, practic. Dar, cu cît se gîndea mai mult, cu atît îi fusese mai uşor să accepte. Şi, odată acceptată, ideea o bucură.

Trecuse foarte multă vreme de cînd nu mai vrusese companie. Să aibă pe cineva cu care să împartă ziua, să discute despre lucruri fără importanţă, să găsească lucruri mărunte de care să rîdă, să se plîngă.

Să aibă pe cineva alături cînd noaptea părea prea plină de zgomote, mişcări şi amintiri.

Şi ce oferea în schimb? Împotrivire, discuţii, un acord nervos şi tăcut.

– Mici răutăţi, murmură ea coborînd din maşină.

Acestora, cel puţin, putea să le pună capăt. Ar fi putut să facă ce făceau femeile de obicei pentru a-şi răscumpăra micile păcate. Ar fi putut să-i pregătească o cină plăcută şi să-l seducă.

Ideea aceea o binedispuse. Ce surprins ar fi fost dacă iniţiativa ar fi venit din partea ei. Spera să-şi aducă aminte ce să facă, pentru că venise vremea să-şi recapete puţin din control. Făcînd acest lucru, avea să-i mai ia de pe umeri din responsabilitatea pentru ceea ce era între ei.

Încercase să-l mulţumească aşa pe Jack, şi apoi...

Nu. Alungă acele gînduri cu fermitate şi descuie uşa. Cade nu era Jack şi nici ea nu mai era femeia care fusese la New York. Trecutul şi prezentul nu trebuiau să se contopească.

Imediat cum intră ştiu că totul era încă o iluzie. Ştia că el fusese acolo, în ceea ce ea încercase să fie căminul ei. Tatăl ei.

Nu avusese prea multe lucruri de distrus şi ea nu credea că făcuse prea mult efort pentru asta. Nu venise să-i distrugă cele cîteva piese de mobilier sau să-i facă găuri în pereţi. Deşi făcuse şi una şi alta.

Fotoliul era răsturnat şi el îl atacase cu un obiect ascuţit. Lampa pe care o cumpărase cu numai cîteva zile în urmă era făcută praf, iar masa pe care sperase s-o refiniseze era aruncată într-un colţ cu unul dintre picioare rupt.

Ea recunoscu mărimea şi forma adînciturilor din perete. Era semnătura lui, pe care o lăsa atunci cînd, din diverse motive, prefera să lovească cu pumnii în obiecte neînsufleţite în locul fiicei lui.

Lăsă uşa deschisă, ca o cale de scăpare în cazul în care

instinctele îi erau adormite şi el mai era încă în casă.

Dar în dormitor nu era nimeni. El smulsese cuvertura de pe pat şi sfîşiase salteaua. Bănui că scheletul de fier fusese o bătaie de cap prea mare pentru el, aşa că îl lăsase întreg.

Sertarele măsuţei de toaletă erau scoase în afară, iar hainele ei erau strînse grămadă. Nu, nu vrusese să-i distrugă lucrurile, se gîndi ea, altfel i-ar fi sfîşiat şi hainele. O mai făcuse şi altădată, pentru a-i da o lecţie de cum să se îmbrace cuviincios.

Căutase alţi bani sau lucruri pe care ar fi putut să le vîndă uşor. Dacă ar fi băut, ar fi fost mai rău. Dacă ar fi băut, ar fi aşteptat-o. Aşa... Se aplecă să ridice o bluză mototolită şi scoase un ţipăt de disperare în clipa în care văzu cutia de lemn sculptat în care îşi ţinea bijuteriile.

Se repezi la ea, dar se lăsă să cadă cînd văzu că era goală. Majoritatea bijuteriilor ei erau fleacuri. Frumoase, alese cu grijă, dar uşor de înlocuit.

Numai că, printre ele, fuseseră şi cerceii de aur cu granate pe care i-i dăruise bunica ei cînd împlinise douăzeci şi unu de ani. Cercei care fuseseră ai străbunicii ei. Singura moştenire de familie. Neprețuită. De neînlocuit. Pierdută.

– Tory!

Spaima din glasul lui Cade, paşii lui grăbiţi, o făcură să se ridice repede.

– N-am nimic. Sînt aici.

El dădu buzna în cameră şi o îmbrăţişă strîns înainte ca ea să mai spună vreun cuvînt. Valuri încîlcite de teamă şi uşurare izvorau din el pătrunzînd în ea.

– N-am păţit nimic, repetă ea. Abia am ajuns. Acum cîteva minute. El plecase deja.

– Ţi-am văzut maşina, sufrageria. Am crezut..., zise el strîngînd-o şi mai tare şi ascunzîndu-şi faţa în părul ei. Stai aşa puţin.

Ştia cum era să simţi groaza încleştîndu-ţi gîtlejul. Nu îşi închipuise că avea s-o mai simtă vreodată.

– Slavă Domnului că eşti teafără. Am vrut să ajung înaintea ta, dar am fost reţinut. O să sunăm la poliţie şi, apoi, o să vii la Beaux Reves. Ar fi trebuit să te duc acolo de dimineaţă.

– Cade, n-are nici un rost. A fost tatăl meu, spuse ea desprinzîndu-se din îmbrăţişare şi punînd cutia la loc pe măsuţa de toaletă. A venit la magazin azi-dimineaţă. Ne-am certat. Ăsta e doar felul lui de a-mi da de înţeles că încă mai poate să mă pedepsească.

– Te-a lovit?

– Nu.

Negarea veni repede şi automat, dar privirea lui îi alunecase deja pe gît.

Nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Ochii i se întunecară plini de violenţă – ea ştiind să recunoască foarte bine violenţa. Apoi se răsuci şi puse mîna pe telefon.

– Cade, stai. Te rog. Nu vreau să sunăm la poliţie.

El înălţă capul brusc şi îi spuse cu aceeaşi furie reţinută:

– Nu obţinem totdeauna ce vrem.

Sherry Bellows sărbători posibila obţinere a postului deschizînd o sticlă de vin, punînd CD-ul cu Sheryl Crow atît de tare cît suportau vecinii şi dansînd prin apartament.

Totul mergea perfect.

Îi plăcea foarte mult în Progress. Era exact genul de orăşel de provincie în care îşi dorea să locuiască. Stelele fuseseră bine aliniate cînd îşi ascultase instinctul şi solicitase postul la Progress High, îşi spuse ea.

Îi plăceau ceilalţi profesori. Deşi nu îşi cunoştea toţi colegii foarte bine încă, acest lucru avea să se schimbe în toamnă, cînd avea să înceapă programul întreg.

Avea să fie o profesoară minunată, la care elevii puteau să vină cu problemele şi nelămuririle lor. Orele ei aveau să fie plăcute şi avea să-şi facă elevii să citească şi să caute cărţile de plăcere, sădind seminţele unei poveşti de dragoste eterne cu literatura.

Ah, avea să-i pună să muncească mult, dar avea atîtea idei, atîtea noţiuni noi şi minunate în legătură cu felul în care avea să facă totul interesant, chiar distractiv.

Peste ani şi ani, cînd elevii ei aveau să privească înapoi, aveau să-şi amintească de ea cu drag. Domnişoara Bellows, aveau să spună. Mi-a schimbat viaţa.

Era tot ce îşi dorise vreodată.

Îşi dorise suficient de mult, se gîndi ea acum, ca să înveţe ca o nebună şi să muncească din greu ca să-şi suplimenteze bursa. Meritase fiecare bănuţ.

Avea facturile pentru a o dovedi.

Dar nu erau decît bani şi ea găsise o modalitate de a rezolva acea problemă.

Avea să fie o plăcere să lucreze la „Southern Comfort". Avea s-o ajute să mai scape de povara acelor împrumuturi din vremea studenţiei şi să-i ofere puţină stabilitate financiară. Şi mai mult, avea s-o ajute să cunoască oameni, să-şi facă prieteni şi, în scurt timp, să devină un chip familiar în Progress.

Deja își lărgea cercul de cunoscuți. Vecinii din clădire, Maxine de la cabinetul veterinar. Și intenționa să consolideze acele legături dînd o petrecere în iunie. Un chef de vară, își spuse ea, care nu avea să intre în conflict cu planurile nimănui.

Avea s-o invite și pe Tory, bineînțeles. Și pe Doctorul Sexi, veterinarul cu gropițe în obraji. Categoric i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine, hotărî ea punîndu-și al doilea pahar de vin.

Avea să-i invite pe soții Mooney. Domnul Mooney de la bancă o ajutase atît de mult cînd ea își deschisese noile conturi. Apoi era Lissy de la agenția imobiliară. O bîrfitoare, admise Sherry, dar întotdeauna era bine s-o ai pe bîrfitoarea orașului de partea ta. Aflai lucruri atît de interesante. Și era măritată cu primarul.

Alt tip care arăta bine, își aminti Sherry, cu un zîmbet superb și un fund pe măsură. Și căruia îi cam plăcea să flirteze. Bine că aflase că era însurat.

Se întrebă dacă ar fi fost o îndrăzneală să invite și familia Lavelle. Erau, în definitiv, VIP-urile orașului Progress. Totuși, Kincade Lavelle se purtase foarte frumos și prietenos de fiecare dată cînd se întîlniseră prin oraș.

Și era superb.

Putea să facă invitația foarte nonșalant. Nu putea să facă nici un rău. Voia să cheme o mulțime de oameni. Avea să țină deschise ușile terasei, așa cum o făcea mereu, și invitații să iasă la aer.

Îi plăcea foarte mult acel mic apartament cu grădină și putea să mai cumpere un șezlong pentru a-l pune pe terasă. Cel pe care îl avea părea singuratic acolo afară și ea nu intenționa să fie singură.

Într-o bună zi, avea să întîlnească bărbatul potrivit, aveau să se îndrăgostească în serile calde și să se căsătorească în primăvară. Să înceapă o viață împreună.

Nu îi era menit să rămînă singură. Voia o familie. N-ar fi renunțat să predea, bineînțeles. Era profesoară, dar nu vedea de ce n– ar fi putut să fie și soție și mamă.

Voia totul și, cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

Fredonînd, ieși pe terasă, unde Mongo dormea. Dădu din coadă și se întoarse pe spate, în caz că ea ar fi vrut să-l scarpine pe burtă.

Făcîndu-i pe plac, se lăsă pe vine,mîngîindu-l, în timp ce sorbea din vin și privea alene în jur. Terasa ei dădea spre un spațiu verde mărginit de copacii din parc, într-o parte, și o stradă rezidențială și liniștită, în cealaltă.

Alesese apartamentul în primul rînd pentru că acceptau ani-

male şi, unde mergea ea, mergea şi Mongo. În plus, era convenabil pentru alergările matinale în parc.

Apartamentul era micuţ, dar nu avea nevoie de prea mult spaţiu atîta timp cît Mongo avea un loc unde să alerge. Şi, într-un orăşel ca Progress, locuinţele nu costau o avere ca în Charleston sau Columbia.

– Ăsta e locul potrivit pentru noi, Mongo. Aici e casa noastră.

Îndreptîndu-se, se întoarse înăuntru, în mica bucătărie, cîntînd împreună cu Sheryl despre greşeala ei preferată. Avea să continue sărbătorirea preparîndu-şi o salată uriaşă la cină.

Viaţa era frumoasă, îşi spuse ea tăind legumele.

Pînă cînd termină ea, afară începuse să se lase amurgul. Iarăşi făcuse prea multă, se gîndi ea. Aceea era una dintre problemele caracteristice singurătăţii. Totuşi, şi lui Mongo îi plăceau morcovii şi ţelina, aşa că avea să i le pună în mîncarea de seară. Aveau să mănînce pe terasă şi ea avea să mai bea un pahar de vin, să se ameţească uşor. Apoi aveau să facă o plimbare plăcută, hotărî ea, lăsîndu-se pe vine pentru a ridica de jos castronul lui Mongo. Poate avea să mănînce şi puţină îngheţată.

Luă castronul. Deodată, surprinse o mişcare cu coada ochiului şi inima i se opri în loc. Dădu drumul castronului şi izbuti să scoată un ţipăt scurt.

Apoi, o mînă îi astupă gura. Cuţitul pe care-l folosise pentru a pregăti cina îi atingea gîtul.

– Să taci. Dacă nu faci nici un zgomot, nu te tai. Pricepi?

Ea îşi rotea ochii deja disperată. Aripi de spaimă îi fluturau în stomac, umezindu-i pielea. Nu putea să-i vadă chipul, dar i se păru că-i recunoaşte vocea. Nu avea nici un sens. Absolut nici un sens.

Mîna lui îi alunecă încet de pe gură şi îi cuprinse bărbia.

– Să nu-mi faci rău. Te rog, nu-mi face rău.

– Eh, de ce aş face asta?

Părul ei avea un parfum dulceag. Un păr blond de tîrfă.

– Hai să mergem în dormitor ca să stăm mai comod.

– Nu, spuse ea, dar tăcu brusc cînd simţi lama cuţitului plimbîndu-i-se pe gît şi ridicîndu-i bărbia.

Ţipătul îi încremeni în gîtlej, dorind cu disperare să iasă, dar cuţitul îl transformă în lacrimi mute cînd el o împinse afară din bucătărie.

Uşile terasei erau închise acum şi jaluzelele lăsate.

– Mongo. Ce i-ai făcut lui Mongo?

– Doar nu-ţi închipui că i-aş face vreun rău unui cîine drăguţ şi prietenos, nu?

Forța momentului îi străbătu trupul, făcîndu-l tare, înfierbîntat şi invincibil.

– Doarme puțin. Nu-ți face griji pentru cîinele tău, scumpo. Nu-ți face griji pentru nimic. O să fie foarte bine.O să fie exact cum vrei.

O împinse cu fața în jos în pat şi îşi propti genunchiul pe spatele ei. Adusese cu el şi măsuri de precauție. Un bărbat trebuia să fie pregătit, chiar şi pentru o tîrfă. Îndeosebi pentru o tîrfă.

După un timp, tot începeau să țipe. Şi el nu voia să se folosească de cuțit. Nu cînd era atît de priceput cu mîinile. Scoase eşarfa din buzunar şi i-o vîrî în gură.

Cînd ea începu să se mişte şi să se zbată, el fu în rai.

Nu era vlăguită. Îşi menținea corpul în formă pentru a ispiti şi a şicana bărbații. Îl excita şi mai tare cînd se zbătea. Prima dată cînd o lovi, simți un fior ca şi cum ar fi făcut sex. Apoi o lovi din nou ca să înțeleagă amîndoi cine era şeful.

Îi legă mîinile la spate. Nu putea să rişte ca acele unghii roz să-i zgîrie pielea.

În linişte, se duse să tragă draperiile şi făcu întuneric.

Ea gemea înăbuşit, amețită de lovituri. Acel sunet îl făcu să tremure, aşa încît îi crestă puțin pielea cînd folosi cuțitul pentru a-i tăia hainele. Ea încercă să se rostogolească, să se arcuiască, dar cînd el îi vîrî vîrful cuțitului sub ochi şi apăsă, rămase nemişcată.

– Asta vrei, spuse el desfăcîndu-şi fermoarul, după care o întoarse pe spate şi o încălecă. Asta ai cerut. Asta cereți toate.

Cînd termină, plînse. Lacrimi de autocompătimire îi şiroiau pa față. Nu era ea, dar ce altceva putea să facă? Îi apăruse în cale, nu-i dăduse de ales.

Nu era perfect! Făcuse tot ce vrusese şi tot nu era perfect.

Ochii ei erau sticloşi şi goi cînd el îi scoase eşarfa şi o sărută pe obraji. Tăie frînghia cu care îi legase mîinile şi o vîrî în buzunare.

După aceea opri muzica şi plecă pe unde venise.

– Nu pot să vin la Beaux Reves.

Tory stătea pe veranda din față în aerul plăcut al serii. Nu suporta gîndul să intre în casă încă, nefiind pregătită să facă față dezastrului lăsat în urmă de tatăl ei şi împrejmuit de poliție. Cade contemplă trabucul pe care îl aprinsese pentru a-şi calma nervii şi îşi dori vag să fi avut şi un pahar de whisky.

– Va trebui să-mi spui de ce. N-are nici un sens să rămîi aici cînd lucrurile stau aşa cum stau şi tu eşti o femeie inteligentă.

– Mai tot timpul, aprobă ea. Faptul că sînt inteligentă reduce complicațiile şi scuteşte energie. Ai avut dreptate în legătură cu faptul că trebuia să sunăm la poliție, acum îmi dau seama. Nu gîndeam. Era pură emoție. Mă înspăimîntă şi mă stînjeneşte. Încercînd să țin totul ascuns, ca întotdeauna, credeam c-o să limitez spaima şi ruşinea. E oribil să fii victimă, Cade. Te face să te simți expus, furios şi oarecum vinovat, în acelaşi timp.

– Nu te contrazic, chiar dacă eşti suficient de deşteaptă ca să ştii că n-ai de ce să te simți vinovată.

– Suficient de deşteaptă ca s-o ştiu, dar nu şi ca să găsesc o modalitate de a nu mă simți. O să fie mai uşor cînd o să fac ordine şi o să scap de tot ce-a lăsat el în urmă. Dar tot o să-mi amintesc felul cum şeful Russ scria în carnețelul lui şi îmi studia fața, cum tata m– a intimidat astăzi, aşa cum a făcut de cînd mă ştiu.

– N-ai de ce să-ți simți orgoliul rănit din cauza asta, Tory.

– „Mîndria duce la pierzanie." Tata mi-a amintit asta azi–dimineață. Îi place foarte mult să folosească citate din Biblie ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

– Or să-l găsească. Acum e căutat de poliția din două districte.

– Lumea nu e alcătuită numai din două districte. La naiba, Carolina de Sud este mai mare de două districte. Mlaştini, munți, bălți. O mulțime de locuri unde se poate ascunde, zise ea legănîndu-se neliniştită, deoarece simțea nevoia să se mişte. Dacă o să găsească o modalitate de a lua legătura cu mama, ea o să-l ajute. Din dragoste şi sentimentul datoriei.

– În cazul ăsta, e şi mai logic să vii cu mine la Beaux Reves.

– Nu pot să fac asta.

– De ce?

– Din mai multe motive. În primul rînd, mama ta ar fi împotrivă.

– Mama n-are nimic de spus în privința asta.

– Ah, nu vorbi aşa, Cade, zise ea ridicîndu-se şi ducîndu-se în celălalt capăt al verandei.

Oare el era acolo, undeva? se întrebă ea. Privind? Aşteptînd?

– N-ai vorbit serios, sau n-ar trebui s-o faci. E casa ei şi are dreptul să spună cine intră acolo şi cine nu.

– De ce ar avea ceva împotrivă? Mai ales după ce-o să-i explic.

– Ce să-i explici? întrebă ea întorcîndu-se. Că-ți instalezi iubita în casa ei, pentru că tatăl iubitei tale e nebun?

El trase din trabuc alene.

– N-aş alege tocmai cuvintele astea, dar cam aşa ceva.

– Şi sînt sigură că m-ar primi cu flori şi bomboane de ciocolată. Ah, nu mai fi aşa categoric, zise ea dînd din mînă înainte ca el să poată vorbi. Orice ar scrie pe hîrtie, casa e a ei, Cade, şi eu nu voi intra acolo ca o intrusă.

– Uneori, e o femeie dificilă... aproape totdeauna, recunoscu el. Dar nu e lipsită de inimă.

– Nu, şi inima ei n-o va accepta pe femeia pe care o consideră vinovată de moartea iubitei sale fiice. Nu te contrazice cu mine pe tema asta, spuse ea cu un tremur în glas. Îmi face rău.

– Bine, spuse el aruncînd trabucul cu un gest violent, dar mîinile îi erau destul de blînde cînd şi le puse pe umerii ei. Dacă nu vrei sau nu poţi să vii cu mine, te duc la unchiul tău.

– Şi, aşa, ajungem la partea a doua a problemei, spuse ea ridicînd mîinile spre ale lui. Iraţională, încăpăţînată, ilogică. Recunosc toate astea acum, ca să nu te simţi obligat să mi le spui. Trebuie să rămîn aici, Cade.

– Dar nu e o colină strategică pe un cîmp de luptă.

– Pentru mine, cam asta e. Nu m-am gîndit niciodată aşa, spuse ea rîzînd uşor. Dar, da, e colina mea pe propriul meu cîmp de luptă. M-am retras de atîtea ori. Odată mi-ai spus că sînt laşă, ca să-mi dai curaj, dar adevărul e că asta am fost aproape toată viaţa. Am avut scurte momente de curaj şi asta face să fie mai rău cînd mă văd prăbuşindu-mă din nou. Nu pot s-o mai fac de data asta.

– De ce crezi că, stînd aici, eşti curajoasă, nu proastă?

– Nu curajoasă şi, da, poate proastă. Dar întreagă. Vreau atît de mult să fiu întreagă din nou. Cred că aş risca orice ca să nu mai am locul ăsta gol în mine. Nu pot să-l las să mă alunge.

Privi spre mlaştina care devenea mai groasă, mai adîncă şi mai verde odată cu venirea verii. Ţînţarii roiau acolo, înmulţindu-se în apa întunecată. Aligatorii lunecau prin ea, o moarte tăcută. Era un loc unde şerpii se tîrau şi mlaştina îţi trăgea pantoful din picior.

Un loc, îşi spuse ea, care devenea strălucitor şi frumos cînd apăreau licuricii, unde florile sălbatice creşteau în lumina slabă. Unde un vultur putea să se înalţe ca un rege.

Nu exista frumuseţe fără risc. Nu exista viaţă fără el.

– În copilărie, am trăit speriată în casa asta. Era un mod de viaţă cu care te obişnuieşti aşa cum te obişnuieşti cu anumite mirosuri, bănuiesc. Cînd m-am întors, am făcut-o să fie a mea, scuturînd toate acele amintiri urîte ca praful dintr-un covor. Aerisind ca să alung acel miros, Cade. Acum, el încearcă să aducă

înapoi frica aia. Nu pot să-l las. Nu vreau să-l las, adăugă ea întorcînd capul pînă cînd îi întîlni privirea din nou. Asta am făcut azi-dimineață. Să nu spui nimănui. Încă un mic secret murdar. Dacă nu m-ai fi presat, asta aş fi făcut şi aici. Rămîn. Curăț casa asta de el şi rămîn. Sper că ştie.

– Aş fi vrut să nu te admir pentru asta, spuse el mîngîindu-i părul. Ar fi fost mai uşor să te terorizez ca să faci cum vreau eu.

– N-ai multă teroare în tine.

Poate uşurarea, sau altceva, o făcu să-i mîngîie obrazul cu dosul mîinii.

– Tu manevrezi, nu forțezi.

– E bine pentru viitorul relației noastre dacă ți-ai dat seama de asta şi nu te deranjează, spuse el trăgînd-o mai aproape şi sărutîndu– i creştetul capului. Contezi pentru mine. Nu, nu deveni rigidă. Va trebui să te manevrez. Contezi mai mult decît avusesem intenția.

Cînd ea rămase tăcută, el se lăsă condus de frustrare. Uneori, era cea mai sinceră cale.

– Dă-mi şi tu ceva. La naiba, spuse apoi şi o sărută apăsat.

Ea simți gustul nevoii, al căldurii, al micilor văpăi de furie pe care el le ascunsese atît de bine. Tocmai acea emoție pură, nefiltrată, din partea lui răsuci încă un şurub înăuntrul ei.

Doamne, nu voia să fie iubită sau ca cineva să aibă nevoie de ea, nu voia ca acele senzații să fie trezite din nou la viață în ea. Dar el era acolo şi, numai prin asta, o făcu să simtă iarăşi.

– Ți-am dat deja mai mult decît credeam că posed. Nu ştiu cît mai e, spuse ea agățîndu-se de el. Se întîmplă atîtea în mine, încît nu pot să țin pasul. Totul duce înapoi la tine. Nu e de-ajuns?

– Ba da, zise el sărutînd-o iarăşi, mai blînd, de data aceasta. Ba da, e de-ajuns deocamdată. Atîta timp cît faci loc pentru mai mult, adăugă apoi mîngîindu-i obrajii cu degetul mare al ambelor mîini. Ai avut o zi cumplită, nu?

– Nu pot spune că a fost una dintre cele mai bune pe care le-am avut vreodată.

– Atunci, hai s-o încheiem bine. Hai să ne apucăm.

– De ce anume?

El deschise plasa.

– Voiai să cureți casa de el. Hai s-o facem.

Muncirăîmpreună vreo două ore. El puse muzică. Ea nu s-ar fi gîndit la asta, ci ar fi rămas concentrată asupra detaliilor, şi-ar fi îndreptat mintea spre acele canale stricte. Dar muzica inundă casa şi gîndurile ei, distrăgîndu-i atenția.

Ar fi vrut să ardă hainele pe care le atinsese el, se vedea ducîndu-le afară, punîndu-le grămadă şi aprinzînd un chibrit. Dar nu– şi putea permite să cadă pradă slăbiciunii. În schimb, le spălă, le strînse şi le puse deoparte.

Întoarseră salteaua stricată invers. Trebuia schimbată, dar, deocamdată, mergea. Şi, cu aşternuturi curate, nu se observa nimic.

El vorbi despre munca lui, în aşa fel încît vocea îi pătrundea în minte tot atît de plăcut ca muzica. Făcură ordine în bucătărie, mîncară sandvişuri şi ea îi spuse că se gîndea să angajeze pe cineva.

– E o idee bună, zise el luîndu-şi o bere, încîntat că ea îi cumpărase cîteva. Afacerea ta îţi va plăcea mai mult, dacă nu-ţi va răpi tot timpul. Sherry Bellows e noua profesoară, nu? Am văzut-o cu cîinele acum cîteva săptămîni la „minimart". Pare un ghem de energie.

– Asta a fost şi impresia mea.

– Într-un ambalaj foarte atrăgător, spuse el zîmbind şi bînd din bere cînd Tory ridică din sprîncene doar. Mă gîndeam la tine, draga mea. O angajată atrăgătoare îţi garantează succesul. Crezi c-o să poarte şortul ăla micuţ?

– Nu, spuse ea categorică. Nu cred.

– Dacă laşi ca aia să fie uniforma ei, o să ai o mulţime de clienţi. E o fată cu nişte picioare foarte frumoase.

– Picioare. Hmmm. Ei bine, ea şi picioarele ei depind de felul în care se vor verifica referinţele. Dar îmi închipui că se vor verifica, spuse Tory terminînd de măturat şi aruncînd conţinutul făraşului la gunoi. Se pare că mai bine de-atît nu se poate,

– Te simţi mai bine?

– Da, spuse ea ducîndu-se să pună la loc mătura şi făraşul. Considerabil. Şi îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

– Sînt întotdeauna deschis pentru mulţumiri.

Ea scoase o carafă din frigider şi îşi puse un pahar de ceai cu gheaţă.

– Dulapul din dormitor nu e foarte mare, dar am făcut puţin loc. Şi mai e un sertar gol la măsuţa de toaletă.

El nu spuse nimic, ci doar îşi bău berea. Aşteptînd.

– Voiai să poţi să-ţi aduci cîteva lucruri aici, nu?

– Exact.

– Şi?

– Şi?

– Nu locuim împreună, spuse ea lăsînd paharul jos. N-am locuit cu nimeni niciodată şi nu asta o să facem noi.

– Bine.

– Dar, dacă o să-ți petreci atîta timp aici, ar fi bine să ai un loc unde să-ți pui nişte lucruri.

– Foarte practic.

– Ah, du-te naibii.

Dar nu era deloc furie în acele cuvinte.

– N-ar trebui să zîmbeşti cînd spui asta, zise el punînd berea jos şi cuprinzînd-o cu braţele.

– Ce crezi că faci?

– Dansez. Nu te-am dus niciodată la dans. E ceva ce oamenii care nu locuiesc împreună fac din cînd în cînd.

Era o melodie veche şi lentă, despre un băiat care ruga o fată să-i stea alături cînd pămîntul se întuneca.

– Încerci să fii fermecător?

– Nu trebuie să-ncerc. Face parte din machiajul meu, zise el lăsînd-o în jos şi ea rîse.

– Foarte priceput.

– Toate orele alea îngrozitoare de cotilion au folosit la ceva.

– Sărman băiețel bogat, spuse ea punînd capul pe umărul lui, lăsîndu-se furată de dans, de plăcerea pe care i-o dădea trupul lui lipit de al ei, de parfumul lui. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Cînd veneam spre casă în seara asta, mă gîndeam la tine.

– Îmi place cum sună.

– Şi-mi spuneam, pînă acum, el a făcut toate mişcările. L-am lăsat pentru că nu eram sigură dacă voiam cu adevărat să fac şi eu una sau să răspund la una de-a lui. Era uşor să fiu...

– Manevrată?

– Cred că da. Şi mă gîndeam, oare cum ar reacționa Kincade Lavelle dacă m-aş duce acasă şi aş pregăti o cină gustoasă?

– Ar fi fost încîntat.

– Da, bine, altă dată. Partea asta n-a ieşit. Dar mai e o a doua parte.

– Şi anume?

Ea înălță capul şi îl privi în ochi.

– Cum ar reacționa Kincade Lavelle dacă, după aceea, cînd o să fim relaxați şi liniştiți, aş încerca să-l seduc?

– Păi..., fu tot ce izbuti el să spună cînd ea se lipi şi mai mult de el, plimbîndu-şi mîinile peste şoldurile lui. Ca un gentleman ce sînt, cred că ar trebui să te las să afli.

De data aceasta, ea fu cea care descheie nasturi, cămaşa lui şi, apoi, pe a ei. Îşi puse buzele deasupra inimii lui, pe pielea caldă şi bătăile puternice.

– Îți port gustul cu mine de cînd m-ai sărutat prima oară, spuse ea şi, în timp ce îşi plimba buzele pe pielea lui, îi scoase cămaşa. Am puterea să readuc gusturile înapoi şi am făcut asta de multe ori cu al tău deja.

Îşi plimbă mîinile peste pieptul lui, peste abdomen – un tremur – în sus spre umeri. Avea nişte umeri atît de laţi şi de puternici.

– Îmi place să te simt. Muşchi lungi şi tari. Mă excită. Şi mîinile tale, înăsprite de muncă, mîngîindu-mi trupul.

Îşi desfăcu bluza şi o lăsă să cadă pe jos, lîngă a lui. Privindu-l în ochi, îşi descheie sutienul, lăsîndu-l să lunece.

– Atinge-mă acum.

El îi cuprinse sînii în mîini, calzi şi grei, atingîndu-i sfîrcurile cu marginile degetului mare.

– Da, aşa, spuse ea lăsînd capul pe spate cînd o fierbinţeală i se strînse în stomac. Exact aşa. Totul devine lichid înăuntrul meu cînd mă atingi. Poţi să vezi asta? întrebă ea şi ochii ei prelungi şi întunecaţi îi întîlniră pe ai lui. Aş vrea...

– Spune-mi.

Ea îşi umezi buzele şi dădu să-i deschidă nasturele blugilor. El îi acoperi mîinile cu încordare.

– Aş vrea să simt ce simţi tu. Ca ceea ce e în tine să fie în mine. N-am mai încercat asta cu nimeni. N-am vrut s-o fac niciodată. Mă laşi?

El lăsă capul în jos şi îşi frecă buzele de ale ei.

– la ce vrei.

Era un risc. Avea să fie deschisă, mult mai lipsită de apărare decît el. Dar voia totul, acea minunată legătură de încredere.

Îl atinse din nou cu buzele şi îşi deschise mintea, inima, trupul.

Puterea acelor dorinţe şi imagini combinate fu ca un fulger. Dorinţa lui se împleti şi se suprapuse peste a ei.O străbătu întunecată, strălucitoare, plină de energie.

Capul îi zvîcni pe spate din cauza impactului şi avu un orgasm prelung şi erotic.

– Doamne! Doamne! Aşteaptă.

– Nu.

El nu mai simţise niciodată aşa ceva. Legăturile dintre ei se împletiră strîns într-o masă îndrăzneaţă şi splendidă de excitare.

– Mai mult, spuse el muşcîndu-i umărul. Iarăşi. Acum.

Ea nu putu să se împotrivească. Ţîşni prin ea ca o furtună de furie şi strălucire.

Ea fu cea care îl trase pe jos, care gîfîia printre rugăminţi şi

amenințări în timp ce își trăgeau de haine reciproc.

Îl zgîrie și îl mușcă, rostogolindu-se pe podea. Pulsul lui bătea în ea, izbindu-se sălbatic de al ei.

Gustul lui, gustul ei, se amestecau pentru a-i potoli setea.

Cînd el o penetră, ea îi simți zvîcnirile urgente ale sîngelui, labirintul disperat al gîndurilor. Pierduți.

Ea țipă o dată, de două ori. Erau amîndoi pierduți.

Își auzi numele, vocea lui strigînd-o în mintea ei cu cîteva secunde înainte să-i țîșnească de pe buze.

Cînd se eliberă în ea, o trase odată cu el și măreția acelui moment o făcu să plîngă.

CAPITOLUL 20

Wade avea mîinile extrem de ocupate – ce mai rămăsese din ele după ce pisica agitată greșit numită Fluffy i le făcu praf în timpul injecțiilor. Maxine era în plină perioadă de examene și el îi dăduse liber în ziua aceea, ceea ce însemna că Wade nu avea decît două mîini împotriva a patru gheare și unui număr de dinți foarte ascuțiți.

Cu vreo oră în urmă, ajunsese la concluzia că făcuse o greșeală imensă dîndu-i liber lui Maxine. Începuse ziua cu o urgență care necesitase o vizită la domiciliu și îl făcuse să întîrzie mult. În plus, în sala de așteptare avea loc un mic război declanșat de un conflict de personalitate între un setter și un bichon, iedul familiei Olson, care reușise să mănînce cea mai mare parte dintr-o păpușă Barbie Malibu pînă cînd brațul acesteia îi rămăsese înfipt în gît și temperamentul lui Fluffy și avusese o dimineață cumplită.

Tocmai înjura, asudînd și sîngerînd, cînd Faith intră repede pe ușa din spate.

– Wade, scumpule, poți să te uiți puțin la Bee? Cred că e bolnăvioară.

– Stai la coadă.

– Nu durează decît un minut.

– N-am nici un minut.

– Of, și tu... Dumnezeule, ce-ai pățit la mîini? exclamă ea și îl

văzu ferindu-se de o altă lovitură de gheară, vîrînd pisica sub braț. Pisica asta rea și bătrînă te-a zgîriat, scumpule?

– Pupă-mă-n fund, fu cel mai bun răspuns pe care îl găsi.

– Te-a zgîriat și acolo? strigă Faith cînd el se duse în sala de așteptare. E-n regulă, scumpo, zise ea frecîndu-și nasul de cățelușă. Tati o să se ocupe de tine imediat.

El veni înapoi să se spele și să-și dea cu dezinfectant.

– A scîncit și a gemut toată dimineața. Și năsucul îi e călduț. Nu vrea să se joace. Stă, pur și simplu. Vezi?

Faith o lăsă jos pe Bee, care se ghemui lîngă picioarele lui Wade, îl privi jalnic și începu să verse pe pantofii lui.

– Vai! Vai de mine! Nu se poate. Trebuie să fie de la ceva ce-a mîncat. Lilah a zis că n-ar fi trebuit să-i dau atîtea prăjituri, zise Faith mușcîndu-și buzele, dar nu putu să nu rîdă.

Wade se uita la ea, cu dezinfectantul într-o mînă, un firicel de sînge pe cealaltă și vomă de cățel pe pantofi.

– Ne pare extrem de rău. Bee, nu mînca aia. Nu e bun, spuse ea luînd-o în brațe. Pun pariu că acum te simți mai bine, nu-i așa, scumpo? Vezi, Wade? Dă iarăși din codiță. Știam eu că, dacă o aduc la tine, totul o să fie în regulă.

– Așa ai tu impresia? Că totul e în regulă?

– Păi, Bee a vărsat ce o supăra și nu cred că a fost prima oară cînd un cățel a vomat pe tine.

– Am o sală de așteptare plină, o grămadă de zgîrieturi pe mîini și, acum, pantofii or să-mi pută tot restul zilei.

– Du-te și schimbă-i, spuse ea dîndu-se înapoi cînd el mimă o gheară cu una din mîini.

Îi plăcu lumina care apărea în ochii lui cînds era furios.

– Acum, Wade.

El încleștă pumnul și se lovi ușor între ochi.

– Mă duc să arunc pantofii ăștia, dar pînă mă-ntorc, vreau să cureți totul aici.

– Să curăț? Eu?

– Exact. Du cîinele în sala de operații, ia o găleată și o cîrpă și apucă-te de treabă. Eu n-am timp pentru asta, adăugă apoi și, aplecîndu-se, își scoase pantofii apucîndu-i de tocuri. Și fă-o repede. Sînt foarte în urmă.

– Tati e puțin întors pe dos în dimineața asta, îi șopti ea lui Bee, cînd Wade se duse afară, la gunoi.

Apoi se uită la podea și se strîmbă.

– Bine măcar că cea mai mare parte ai lăsat-o pe pantofii lui. Nu-i chiar atît de rău.

Cînd se întoarse, el o găsi ștergînd ascultătoare, dar fără să

se priceapă. Pe linoleum se vedeau porțiuni de clăbuc plutind pe mici valuri de apă. Aproape că i se păru că trecea un curent prin ele. Dar nu avu inima să se plîngă.

– Sînt aproape gata. Bee e în spate, se joacă cu osul ei scîrțîitor. Are iarăşi ochii strălucitori, spuse Faith trîntind cîrpa în găleată şi împroşcînd mai multă apă. Cred că trebuie să aşteptăm să se usuce.

Ca să nu țipe, el îşi trecu mîinile peste față şi rîse.

– Faith, eşti unică.

– Bineînțeles că sînt.

Se dădu înapoi cînd el luă găleata, o goli, stoarse cîrpa şi se apucă să şteargă apa cu clăbuc.

– Ah, bănuiesc că şi aşa se poate.

– Fă-mi un serviciu. Du-te şi spune-i doamnei Jenkins să-l aducă pe Mitch în spate. E cîinele de vînătoate care urlă de o jumătate de oră. Şi, dacă reuşeşti să găseşti o modalitate de a menține puțină ordine în sală în următoarele douăzeci de minute, îți fac cinste cu o cină la ce restaurant vrei.

– Cu şampanie?

– Sticlă mare.

– O să văd ce pot face.

El obținu cele douăzeci de minute, cînd, deodată, auzi strigătele înspăimîntate.

– Wade! Wade, vino repede!

Ieşi în grabă şi îl văzu pe Piney Cobb clătinîndu-se cu Mongo în brațe.

– A țîşnit în mijlocul străzii, chiar în fața mea. Dumnezeule mare. Sîngerează destul de rău.

– Adu-l în spate.

Se mişcă repede. Cîinele respira anevoios, iar pupilele îi erau fixe şi dilatate. Sîngele îi îmbîcsea blana deasă şi picura pe jos.

– Aici, pe masă.

– Am pus frînă, mormăi Piney şi se dădu înapoi. Am tras de volan, dar tot l-am lovit. Mă îndreptam spre magazinul de fierărie, cînd el a țîşnit deodată din parc în mijlocul străzii.

– Ştii cumva dacă ai trecut peste el?

– Nu cred, spuse el şi, cu mîini tremurătoare, scoase o bandană roşie, decolorată, şi îşi şterse fața asudată. Cred că l-am lovit, dar s-a-ntîmplat atît de repede.

– Bine, spuse Wade înşfăcînd cîteva prosoape şi, din moment ce Faith stătea lîngă el, îi luă mîinile şi i le puse pe prosoape. Apasă tare. Vreau să oprim sîngerarea. E în stare de şoc.

Trase de uşa dulapului şi luă o seringă.

– Stai cuminte, băiete. Rezistă, murmură el cînd cîinele începu să se mişte şi să scîncească. Apasă bine, îi spuse el lui Faith. Îi dau un sedativ. Trebuie să verific să văd dacă are leziuni interne.

Ei îi tremuraseră mîinile cînd el i le puse pe rană. Avu impresia că văzuse osul prin rana din piciorul cîinelui. Şi stomacul i se întoarse pe dos. Ar fi vrut să-şi ferească mîinile de tot acel sînge, să fugă din încăperea aceea. De ce nu putea să ţină Piney? De ce nu mai era altcineva acolo? Dădu să spună toate acele lucruri, dar cuvintele îi rămaseră în gîtlej. Simţea mirosul de sînge, de dezinfectant şi pe cel al sudorii lui Piney produsă de panică.

Dar privirea i se aţinti asupra feţei lui Wade. Calm, stăpîn pe sine, puternic. Ochii îi erau concentraţi şi gura închisă ferm. Se uită la el, respirînd printre dinţi. Privindu-l cum lucra, cu eficienţă, rapiditate şi concentrare, se mai calmă, chiar cînd cîinele deveni iarăşi nemişcat sub mîinile ei.

– N-are coaste rupte. Nu cred că a trecut roata peste el. S-ar putea să aibă ceva la un rinichi. O să ne ocupăm de asta mai tîrziu. Rana de la cap e destul de superficială. N-are sînge în urechi. Piciorul e cel mai grav.

Şi asta era destul de rău, îşi spuse el. Avea să fie dificil să salveze şi piciorul şi cîinele.

– Trebuie să-l operez, spuse el uitîndu-se în spate şi văzu că Piney se prăbuşise pe un scaun cu capul între genunchi. Am nevoie de ajutorul tău, Faith. O să-l iau în braţe şi o să-l duc acolo, dar trebuie să stai lîngă mine. Să ţii apăsat bine. A pierdut prea mult sînge. Gata?

– Ah, Wade, dar...

– Să mergem.

Ea se conformă, pentru că nu avea încotro. Alergă pe lîngă el, deschizînd uşa cu mîna pe care o avea liberă. Bee lătră bucuroasă şi fugi printre picioarele ei.

– Şezi! spuse Wade atît de sever, încît Bee se culcă ascultătoare pe podea.

Imediat cum puse cîinele pe masă, luă un şorţ gros şi i-l aruncă lui Faith.

– Pune-ţi ăsta. Trebuie să fac fotografii.

– Fotografii?

– Radiografii. Du-te la capul lui şi ţine-i-l cît poţi de nemişcat.

Şorţul era foarte greu, dar ea reuşi să facă ce i se ceruse. Ochii lui Mongo erau întredeschişi, dar ei i se păru că o privea, implorînd-o să-l ajute.

– O să fie bine, scumpule. Wade o să facă totul să fie bine. O să vezi.

Sunetul vocii ei o făcu pe Bee să scîncească şi să se ghemuiască la picioarele ei.

– Scoate-ţi şortul acum.

În timp ce aştepta să se developeze filmul, Wade dădea comenzi.

– Vino încoace din nou şi apasă. Vorbeşte cu el în continuare. Să-ţi audă vocea.

– Bine, am înţeles. Hm, spuse ea şi, înghiţind ceva ce avea un gust amărui, apăsă grămada de prosoape pe rană. Wade o să te facă bine din nou. Tre... trebuie să te uiţi în ambele părţi cînd traversezi strada. Să nu mai uiţi asta data viitoare. Ah, Wade, o să moară?

– Nu dacă-mi stă în putere, spuse el punînd radiografiile pe un ecran luminat şi încuviinţînd sumbru. Nu dacă-mi stă în putere, repetă apoi şi se apucă să-şi adune instrumentele.

Acestea sclipeau argintii în lumina puternică de deasupra capetelor. Capul ei părea să se învîrtă în acelaşi ritm cu stomacul.

– Ai de gînd să operezi? Acum? Aşa, pur şi simplu?

– Trebuie să-ncerc să salvez piciorul.

– Să-l salvezi? Vrei să spui...

– Fă doar ce spun şi nu mai gîndi.

Cînd el dădu la o parte compresele, ea simţi un gol în stomac, dar el nu-i lăsă timp să-i vină rău.

– Ţine ăsta şi apeşi pe buton cînd îţi spun că am nevoie de aspiraţie. Poţi s-o faci cu o singură mînă. Cînd o să am nevoie de un instrument, ţi-l descriu. Să mi-l dai cu mînerul. Acum o să-l anesteziez.

Lăsă becul în jos şi pregăti locul. Tot ce mai auzea Faith acum era gîlgîitul de pe furtun atunci cînd el cerea aspirare şi zdrăngănitul instrumentelor. Ea îşi feri privirea şi ar fi vrut s-o poată ţine aşa în continuare, dar el tot dădea comenzi care o obligau să se uite.

Nu după mult timp, totul deveni ca un film. Wade ţinea capul în jos, iar ochii îi erau calmi şi calculaţi, deşi ea văzu broboanele de sudoare de pe frunte. I se părea că mîinile lui erau fermecate, mişcîndu-se atît de delicat prin sînge, carne şi os.

Ea nici măcar nu clipi cînd el vîrî la loc osul deplasat. Nimic nu era real. Îl privi cum făcu nişte cusături imposibil de mici în interiorul rănii. Galbenul soluţiei sterile pe care o folosise îi pătase mîinile, amestecîndu-se cu sîngele, astfel încît totul avea culoarea unei vînătăi vechi.

– Vreau să verific bătăile inimii manual. Pune-i mîna pe inimă şi spune-mi cum bate.

– Cam încet, spuse ea. Dar pare constantă. Cam aşa, bum, bum, bum.

– Bine, uită-te la ochii lui acum.

– Pupilele sînt foarte mari.

– Se vede sînge în albul ochilor?

– Nu, nu cred.

– Bine, are nevoie de nişte tije în piciorul ăsta. Osul e mai mult zdrobit decît rupt. După ce facem şi asta, închid şi îi pun ghipsul.

– O să fie bine?

– E sănătos, spuse Wade ştergîndu-şi fruntea cu braţul. Şi e tînăr. Are şanse să-şi păstreze piciorul.

Îşi făcea griji în legătură cu bucăţelele de os. Oare le scosese pe toate? Fusese afectat muşchiul, nişte tendoane rupte, dar el considera că reparase tot ce fusese mai grav.

Toate acestea treceau printr-o parte a minţii lui, în timp ce restul se concentra pentru a consolida osul cu oţel.

– O să ştiu mai multe peste o zi, două. Îmi trebuie pansament şi leucoplast. În dulapul de colo.

După ce închise rana, Wade bandajă şi fixă piciorul, îi puse ghipsul şi verifică el însuşi semnele vitale ale cîinelui. Îi îngriji julitura de pe bot şi din spatele urechii stîngi.

– A rezistat, murmură el şi, pentru prima oară în mai mult de o oră, se uită direct la ea. Şi tu la fel.

– Da, bine, mi-a fost puţin cam rău la început, dar apoi...

Ridică mîinile şi vru să gesticuleze. Erau pline de sînge, ca şi bluza ei.

– Oh, oh, Doamne! reuşi să îngaime înainte să dea ochii peste cap.

El o prinse la timp şi o întinse pe jos. Îşi revenea deja cînd el îi propti capul apropiindu-i un pahar de apă de buze.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Ai leşinat, plină de graţie şi într-un moment convenabil, spuse el sărutînd-o pe obraz. Te duc sus. Poţi să faci o baie şi să te întinzi puţin.

– N-am nimic, zise ea, dar cînd el o ajută să se ridice, se clătină pe picioare. Bine, poate că nu e chiar aşa. O să mă simt mai bine după ce stau liniştită un timp.

Puse capul pe umărul lui, pe jumătate plutind cînd el o duse sus.

– Nu cred că sînt făcută să fiu asistentă.

– Te-ai descurcat excelent.

– Ba nu, tu te-ai descurcat de minune. Nu m-am gîndit niciodată, n-am înțeles de ce faci ceea ce faci. Totdeauna am crezut că doar faci injecții și cureți rahați de cîine.

– Fac și de-astea destul.

O duse în baie, unde putu s-o sprijine de chiuvetă și să dea drumul la apă caldă.

– Pune mîinile aici. O să te simți mai bine cînd or să fie curate.

– Faci mult mai mult, Wade. Și sînt mai multe în legătură cu tine, spuse ea și privirile li se întîlniră în oglindă. N-am fost atentă, nu m-am ostenit să privesc mai îndeaproape. Ai salvat o viață astăzi. Ești un erou.

– Am făcut ceea ce am fost învățat.

– Știu ce-am văzut și am văzut ceva eroic, spuse ea întorcîndu-se și sărutîndu-l. Acum, dacă nu te superi, o să mă dezbrac și o să intru sub duș.

– Ești destul de sigură pe picioare?

– Da, mă simt bine. Du-te și vezi ce-ți face pacientul.

– Te iubesc, Faith.

– Cred că da, zise ea încet. Și e mai plăcut decît m-aș fi așteptat. Du-te acum, încă sînt destul de ametită ca să spun ceva ce s-ar putea să regret mai tîrziu.

– O să mă-ntorc cînd pot.

Verifică întîi starea lui Mongo, după care se spălă și se duse în cabinetul de consultații. Piney era tot pe scaun și Bee dormea încolăcită în brațele lui.

Wade uitase de amîndoi.

– Cîinele ăla o să supraviețuiască?

– Pare să fie bine.

– Oh, Doamne, Wade. Mă simt îngrozitor. Am tot recapitulat episodul în minte și-mi spun că ar fi trebuit să fiu mai atent. Conduceam cu mintea aiurea și, deodată, m-am trezit cu cîinele sărind în mijlocul străzii. Ar fi putut să fie un copil.

– N-a fost vina ta.

– Am lovit vreo două căprioare la viața mea. Nu știu de ce nu m-a afectat așa. În general, mă enervam. Căprioarele pot să lovească zdravăn o mașină. Vreun copil vine de la școală și caută cîinele ăla.

– Îi cunosc stăpîna. O s-o sun. Faptul că l-ai adus imediat a fost extrem de important. Asta trebuie să ții minte.

– Da, eh, spuse el oftînd adînc. Fetița asta e o dulceață, zise apoi mîngîind-o pe Bee pe cap. A venit aici căutînd-o cu lumî-

narea, a ros puțin la șireturile mele și a adormit într-o clipă.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de ea, spuse Wade luînd-o în brațe.

Bee căscă și începu să-i lingă zgîrieturile de pe mînă.

– Te simți bine?

– Da. Ca să fiu sincer, o să mă duc să beau ceva. Cade o fi trimis deja pușcașii marini să mă caute, dar va trebui să mai aștepte, spuse el ridicîndu-se. Să mă anunți cum se mai simte cîinele, da?

– Sigur, spuse Wade bătîndu-l pe umăr cînd ieși.

În sala de așteptare nu mai era nimeni. Wade își închipui că pacienții săi se plictisiseră să mai aștepte și plecaseră. El nu putea decît să se bucure de liniștea aceea. O lăsă pe Bee jos cu una din bunătățile pentru cîini pe care Maxine le ținea în sertarul biroului și se apucă să caute numărul lui Sherry Bellows în fișe.

Îi răspunse robotul, așa că el îi lăsă mesaj. Probabil că era pe afară, căutîndu-și cîinele, își spuse Wade. Mai mult ca sigur că avea să dea de cineva care văzuse accidentul.

Lăsă lucrurile așa și se duse înapoi la Mongo.

La cîteva minute după ce Wade vorbi cu robotul lui Sherry, Tory ascultă aceeași voce veselă anunțînd că nu putea veni la telefon.

– Sherry, sînt Tory Bodeen de la „Southern Comfort". Aș vrea să mă suni sau să treci pe la magazin cînd poți. Dacă te mai interesează, să știi că ai primit postul.

Acea hotărîre o făcea să se simtă bine, își spuse Tory punînd receptorul la loc. Nu numai că referințele fuseseră excelente, dar ar fi putut fi chiar plăcut să aibă un chip vesel și niște mîini harnice în magazin cîteva ore pe săptămînă.

Treaba mergea încet în ziua aceea, dar ea nu era descurajată. Era nevoie de timp pentru a se pune pe picioare, pentru a deveni o parte din viața oamenilor de zi cu zi. Și, în dimineața aceea, fuseseră mulți care priviseră doar.

Folosi timpul alcătuind un program acceptabil pentru noua ei angajată. Scoase formularele pe care trebuia să le completeze pentru impozite și adăugă lista cu regulile magazinului pe care o bătuse la mașină.

Încercă să formuleze un anunț care să apară în ziarul de duminică și în care să includă și articolele din bumbac pe care se hotărîse să le vîndă în magazin. Cînd auzi clopoțeii, ridică privirea repede, cu aceeași tresărire a inimii pe care o simțise toată ziua la auzul acelui zgomot.

Dar, cînd o văzu pe Abigail Lawrence, lăsă stiloul jos şi zîmbi.

– Ce surpriză plăcută.

– Ţi-am spus c-o să trec pe-aici. Tory, e minunat. Ai nişte lucruri superbe.

– Avem nişte artişti foarte talentaţi.

– Şi ştii cum să le expui operele, spuse Abigail întinzînd mîna cînd Tory ocoli tejgheaua. O să-mi petrec timpul minunat cheltuind bani aici.

– Nu vreau să te reţin. Să-ţi aduc ceva? O băutură răcoritoare, un ceai?

– Nu, absolut nimic. Vai, acela e un „batik"?

Abigail se duse să admire un portret înrămat al unei tinere care stătea pe o potecă de grădină.

– Face lucruri minunate. Am în stoc şi cîteva eşarfe de-ale ei.

– Va trebui să arunc o privire. Vreau să văd tot. Dar pot să-ţi spun că vreau acest „batik". E perfect pentru ca soţul meu să mi-l dăruiască de aniversare.

Amuzată, Tory se duse să-l ia de pe perete.

– Şi îl vrea împachetat?

– Firește.

– De cît timp sînteţi căsătoriţi?

Abigail înclină capul cînd Tory se întoarse la tejghea. Tot timpul cît îi fusese avocată, nu îşi amintea ca Tory să-i fi pus vreo întrebare personală.

– De douăzeci şi şase de ani.

– De la zece ani?

Abigail zîmbi larg şi examină o cutie din lemn noduros lustruit.

– Propriul magazin îţi prieşte, spuse ea ducînd cutia spre tejghea. Cred că şi oraşul, de asemenea. Aici eşti acasă.

– Da. Aici e acasă. Abigail, chiar ai venit de la Charleston ca să faci cumpărături?

– Pentru asta, şi ca să te văd. Şi ca să stau de vorbă cu tine.

Tory încuviinţă.

– Dacă ai mai aflat ceva despre fata care a fost ucisă, nu e nevoie să mă pregăteşti.

– N-am aflat mai multe despre ea. Dar l-am rugat pe prietenul meu să verifice dacă au mai existat crime asemănătoare, care au fost comise în ultimele două săptămîni din august.

– Mai sînt şi altele.

– Ştiai deja.

– Nu, am simţit. M-am temut. Cîte altele?

– Trei care se potrivesc profilului şi intervalului de timp. O fetiţă de doisprezece ani care a dispărut în timpul unei excursii cu

familia la Hilton Head, în august 1975. O tînără de nouăsprezece ani care frecventa niște cursuri de vară la universitatea din Charleston, în august 1982 și o femeie de douăzeci și șase de ani care era în excursie cu prietenii în Sumter National Forest. August 1989.

– Atît de multe, șopti Tory.

– Toate au fost crime sexuale. Violate și strangulate. Nu s-a găsit spermă. Au fost urme de violență fizică, îndeosebi în zona feței. Acestea au devenit din ce în ce mai dure cu fiecare victimă.

– Pentru că fețele nu sînt cele care trebuie. Fețele lor nu sînt ca fața ei. A lui Hope.

– Nu înțeleg.

Tory ar fi vrut ca nici ea să nu înțeleagă. Ar fi vrut ca acele lucruri dezgustătoare să nu fie atît de oribil de limpezi.

– Toate erau blonde, nu-i așa? Drăguțe, subțirele?

– Da.

– O tot omoară. O dată n-a fost de-ajuns.

Abigail clătină din cap, puțin îngrijorată de felul în care ochii lui Tory deveniră încețoșați și întunecați.

– E posibil să fi fost ucise de același individ, dar...

– Au fost ucise de același individ.

– Intervalele de timp dintre crime deviază de la profilul criminalului în serie tipic. Atîția ani între ele. Bine, nu sînt avocată penală și nici psiholog, dar m-am documentat destul în legătură cu acest subiect în ultima săptămînă. Vîrstele victimelor nu se încadrează în profilul standard.

– Nu există nici un standard, Abigail, spuse Tory deschizînd cutia de lemn și închizînd-o la loc. Nu e nimic tipic.

– Trebuie să existe o bază. Prietena ta și fetița de doisprezece ani arată faptul că e vorba de un pedofil. După părerea mea, un individ care alege copii ca victime nu trece apoi la femei în toată firea.

– Dar nu trece la nimic. Vîrsta lor e totul. Fiecare din ele avea vîrsta pe care ar fi avut-o Hope dacă ar fi trăit. Ăsta e profilul.

– Da, sînt de acord cu tine, deși nici una dintre noi nu e expertă în domeniu. Bănuiesc că m-am simțit obligată să-ți arăt punctele slabe.

– S-ar putea să mai fie și altele.

– Se fac investigații, deși, în acest moment, după cum m-a asigurat prietenul meu, nu s-a mai descoperit nici una. FBI-ul face cercetări. Tory, omul meu de legătură a vrut să știe de ce mă interesa treaba asta, cum aflasem de fata care făcea autostopul. Nu i-am spus.

– Îți mulțumesc.

– Dar tu ai putea să ajuți.

– Nu știu dacă pot. Chiar dacă m-ar lăsa ei, nu știu dacă sînt în stare. Mă îngheață pe dinăuntru. Niciodată n-a fost ușor. Întotdeauna m-a chinuit. Nu vreau să mai trec prin așa ceva. Nu pot să-i ajut. Asta e treaba poliției.

– Dacă așa simți, de ce m-ai rugat să fac săpături?

– Trebuia să știu.

– Tory...

– Te rog, nu. Te rog. Nu vreau să mă mai întorc acolo. Nu sînt sigură că aș mai rămîne întreagă de data asta, zise ea și, ca să facă ceva cu mîinile, începu să mute obiectele de pe un raft. Poliția, FBI-ul, ei sînt experții. E treaba lor, nu a mea. Nu vreau în capul meu chipurile tuturor acelor oameni și ce-au pățit. O am deja pe Hope.

Laso. Vocea îi șopti la ureche acel cuvînt tot restul zilei. Nu o ignoră, o acceptă. Și trebuia să învețe să trăiască toată viața cu acea acceptare. Știa ce avea nevoie să știe. Cel care o omorîse pe Hope continua să omoare, selectiv. Eficient. Și era treaba poliției, a FBI-ului sau a unui grup special să-l caute și să-l prindă.

Nu depindea de ea. Și dacă cele mai mari și mai personale temeri se confirmau și acel criminal avea chipul tatălui ei, ar fi putut să suporte? Aveau să-l găsească în curînd pe Hannibal Bodeen. Și, atunci, ea avea să decidă.

După ce închise, se gîndi că i-ar fi făcut bine să se plimbe puțin prin oraș, prin parc. Ar fi putut să treacă pe la Sherry să stea de vorbă cu ea personal, în locul robotului. Să se ocupe de afaceri, își aminti ea. Să se ocupe de sine însăși.

Traficul era lejer. Majoritatea oamenilor se duseseră acasă de la serviciu, pregătindu-se pentru cină. Copiii fuseseră chemați deja să se spele și seara avea să fie petrecută în fața televizorului, stînd pe verandă, făcînd temele și spălînd vasele.

Firesc. Fiecare zi. Neprețuită pentru monotonia sa simplă. Și își dorea așa ceva cu o disperare tăcută.

Scurtă drumul prin parc. Trandafirii erau în floare și tufe de begonii se întindeau roșii și albe. Pomii aruncau umbre lungi și plăcute și cîțiva oameni stăteau sau se întindeau lîngă ei. Tineri, observă Tory, care încă nu respectau tradiția de a mînca la cinci și jumătate. Mai tîrziu, aveau să iasă la o pizza sau un burger, după care aveau să se ducă undeva, cu alții de seama lor, să asculte muzică sau propriile glasuri.

Făcuse și ea la fel odată, pentru scurt timp. Dar i se părea că

trecuseră decenii întregi. I se părea că era total diferită de femeia care intrase într-un club înțesat de oameni, ca să danseze, să rîdă. Să fie tînără. Pierduse toate acele lucruri odată. Nu avea să piardă şi noua viață pe care abia o începuse. Cufundată în gînduri, ieşi dintre copaci şi porni să străbată panta înverzită care ducea spre bloc.

Deodată, Bee țîşni prin iarbă ca un glonț, lătrînd zgomotos.

– Ai ieşit la aer? întrebă Tory şi, fermecată de ea, se aplecă, lăsîndu-se atacată.

– A stat înăuntru aproape toată ziua, zise Faith, încîntată cînd cățeluşa o părăsi pe Tory pentru a sări pe ea. Are o energie teribilă.

– Se vede, spuse Tory ridicînd privirea şi ţuguind buzele cînd se îndreptă. Nu ăsta ți-e stilul obişnuit, comentă ea cînd îi văzu tricoul foarte mare peste pantalonii subțiri de in.

– Dar mă prinde bine, nu? Am vărsat ceva pe bluză mai devreme. Am împrumutat ăsta de la Wade.

– Înțeleg.

– Da, presupun că da. Te deranjează cumva?

– De ce m-ar deranja? Wade e băiat mare.

– Aş putea să fac o remarcă vulgară, dar mă abțin, spuse Faith dîndu-şi după ureche părul blond şi drept şi zîmbi larg. Te-ai săturat de solitudinea mlaştinii? Ai început să-ți cauți un apartament?

– Nu, îmi place casa mea. Am vrut să trec pe la o posibilă viitoare angajată. Sherry Bellows.

– Hei, ce coincidență. Şi eu tot la ea am venit. Wade mai are treabă la cabinet şi n-a putut s-o găsească la telefon toată ziua. Cîinele ei a fost lovit de o maşină pe la prînz.

– Nu se poate, zise ea, uitînd imediat de orice rezervă. O să fie teribil de îndurerată.

– O să se facă bine. Wade s-a ocupat imediat de el. I-a salvat viața, spuse ea cu asemenea mîndrie în glas, încît Tory nu putu decît s-o privească uluită. Încă nu ştie cît de bine i se va vindeca piciorul, dar eu sînt gata să pun pariu că o să fie foarte bine.

– Mă bucur să aud asta. E un cîine foarte frumos şi se pare că ea îl iubeşte enorm. Nu-mi vine să cred că a putut să plece şi să-l lase liber.

– Nu poți să ştii niciodată cum e fiecare. Apartamentul ei e aici, spuse Faith arătînd. Am fost în față, dar n-a răspuns cînd am bătut la uşă, aşa că m-am gîndit să vin să încerc prin spate. Vecina ei zice că foloseşte mai mult uşa asta decît pe cea din față.

– Jaluzelele sînt lăsate.

– Poate că uşa e descuiată. Am putea să intrăm să-i lăsăm un bilet, oricum. Wade vrea neapărat să dea de ea, spuse ea traversînd terasa şi dădu să apese pe clanţa uşii glisante de sticlă.

– Nu! strigă Tory apucînd-o de umăr şi trăgînd-o înapoi.

– Ce naiba te-a apucat? Nu e intrare prin efracţie, pentru Dumnezeu. Nu vreau decît să arunc o privire înăuntru.

– Nu te duce acolo. Nu intra, spuse Tory înfigîndu-şi degetele în umărul ei.

Văzuse deja. O izbise drept în faţă şi simţi în gură gustul de ban de aramă al sîngelui şi spaimei.

– E prea tîrziu. El a fost aici.

– Ce tot vorbeşti acolo? zise Faith scuturîndu-şi braţul enervată. Vrei să-mi dai drumul, te rog?

– E moartă, spuse Tory simplu. Trebuie să chemăm poliţia.

HOPE

„*Speranţa* e acel lucru cu pene –
Ce se adăposteşte în suflet –
Şi cîntă o melodie fără cuvinte –
Fără a se opri – nicicînd –

Emily Dickinson"

CAPITOLUL 21

Nu putea să intre. Nu putea să plece.

Adjunctul care răspunsese apelului fusese şi sceptic şi supărat, dar nu putuse să reziste celor două femei care, după părerea lui, exagerau.

Îşi săltase cureaua, îşi aranjase chipiul şi bătuse cu putere în uşa de sticlă. Tory ar fi putut să-i spună că Sherry era incapabilă să-i răspundă, dar el nici n-ar fi ascultat, nici n-ar fi înţeles.

Dar, la două minute după ce intrase, el ieşise din nou. Şi rînjetul iritat nu i se mai vedea pe faţă.

Nu trecu mult pînă se puse totul în funcțiune. Cînd sosi șeful Russ, locul crimei era deja delimitat cu bandă galbenă și cei care intrau și ieșeau purtau instrumentele caracteristice meseriei și ecusoanele în piept.

Tory se așeză pe jos și așteptă.

– L-am sunat pe Wade, spuse Faith și, din moment ce nu avea ce altceva să facă, se așeză lîngă ea. Trebuie să aștepte pînă vine Maxine să stea cu Mongo, dar o să ajungă.

– N-are ce să facă.

– Nici unul dintre noi n-avem ce să face, spuse Faith uitîndu-se la banda galbenă, la ușă, la umbrele inșilor care se mișcau în dosul jaluzelelor. De unde ai știut că e moartă?

– Sherry? Sau Hope?

Faith strînse cățeluța la piept și își frecă obrazul de blana ei, căutînd alinare.

– N-am văzut niciodată așa ceva. Nu m-au lăsat să mă apropii de locul unde se afla Hope. Eram prea mică. Tu ai văzut.

– Da.

– Ai văzut tot.

– Nu chiar tot, spuse ea unindu-și palmele și strîngîndu-și mîinile între genunchi ca și cum i-ar fi fost frig. Am știut în clipa cînd am ajuns la ușă. E un întuneric în preajma morții. Îndeosebi a celei violente. Și el a lăsat în urmă ceva din sine însuși. Poate doar nebunia gestului. E la fel ca înainte. E același, spuse ea și închise ochii. Credeam că vine după mine – nu m-am gîndit niciodată... nu mi-am închipuit nici o clipă așa ceva.

Și acum trebuia să trăiască suportînd acel sentiment de vinovăție.

– Vrei să spui că cel care i-a făcut asta lui Sherry a omorît-o pe Hope? După toți anii ăștia?

Tory dădu să spună ceva, dar clătină din cap.

– Nu sînt sigură. De multă vreme nu mai sînt sigură de nimic, zise ea și ridică privirea cînd auzi pe cineva strigînd numele lui Faith.

Wade alerga prin iarbă spre ele. Se miră cînd Faith sări în picioare. Rareori o vedeai pe Faith ostenindu-se să se miște repede. Apoi îi privi cum se îmbrățișară îndelung și cu pasiune.

O iubește, își dădu seama Tory. E nucleul tuturor lucrurilor pentru el. Ce ciudat.

– Te simți bine? o întrebă el luîndu-i fața în mîini.

– Nu mai știu cum mă simt.

Se simțise bine. Totul păruse să se petreacă la distanță, destul de departe ca să n-o atingă. Acum însă mîinile voiau să-i

tremure şi stomacul să i se întoarcă pe dos. La fel cum reacţionase după operaţie, cînd îşi văzuse mîinile pline de sînge.

– Cred că trebuie să mă aşez din nou.

– Stai acolo, spuse el şi, după ce ea se aşeză pe iarbă, el se lăsă pe vine, ţinîndu-i mîinile într-ale sale, în timp ce îi studia chipul lui Tory.

Prea calmă, hotărî el. Prea stăpînită. Asta însemna că, atunci cînd avea să iasă din starea aceea, avea să se facă praf.

– Ce-ar fi să veniţi cu mine? Trebuie să plecaţi de-aici.

– Eu nu pot, dar ar trebui s-o iei pe Faith.

– Adică tu suporţi şi eu nu? Nu cred, spuse Faith.

– Nu e o competiţie.

– Între noi două? Întotdeauna a fost. Uitaţi-l pe Dwight.

Oamenii începuseră să se adune în grupuri mici, curioşi. Veştile circulau rapid în Progress, îşi spuse Tory amorţită. Îl privi pe Dwight cum străbătu mulţimea, îndreptîndu-se direct spre uşa lui Sherry.

– Poate reuşeşti să vorbeşti cu el, Wade, spuse Faith arătînd spre Dwight. Poate o să ne poată spune ceva.

– O să văd, zise el atingîndu-i genunchiul lui Tory înainte să se ridice. Cade e pe drum.

– De ce?

– Pentru că l-am chemat eu. Staţi aici.

– Nu era nevoie să faci asta, spuse Tory privind încruntată spatele lui Wade cînd acesta se strecură prin mulţimea de curioşi.

– Of, mai taci, spuse Faith supărată, scotocind în geantă după un os de jucărie ca să-i dea o ocupaţie lui Bee. Nu eşti mai dură ca mine. Nu ne pierdem din mîndrie dacă ne sprijinim de un bărbat.

– Eu n-am de gînd să mă sprijin de Cade.

– Pentru Dumnezeu, dacă e destul de bun ca să te culci cu el, trebuie să fie destul de bun şi ca să te susţină în astfel de momente. Cauţi cu tot dinadinsul să fii nesuferită.

– Ce-ar fi să mergem toţi patru undeva mai tîrziu? Am putea să mergem la dans.

Zîmbetul lui Faith fu tăios ca un bisturiu.

– Eşti o adevărată paçoste, Tory. Începe să-mi placă asta la tine. Ah, fir-ar să fie, uite-l pe Billy Clampett şi m-a văzut. E perfect. Într-o seară, acum o mie de ani, am fost suficient de supărată şi de beată ca să fac sex cu el. Din fericire, m-am dezmeticit la timp, dar el încearcă tot timpul să încheie lucrurile.

Tory îl privi pe Billy cum venea agale spre ele, cu degetul

mare al ambelor mîini vîrît în buzunarele din față și bătînd ritmul unei melodii cu celelalte degete de o parte și de cealaltă a fermoarului.

– Cred că nu e suficientă băutură în tot districtul pentru așa ceva.

– În sfîrșit, sîntem amîndouă de acord cu ceva. Billy.

– Doamnelor, spuse el lăsîndu-se pe vine. Am auzit c-a fost ceva acțiune pe-aici. O fată a făcut ce-a făcut și a fost omorîtă.

– Cîtă neglijență din partea ei, spuse Faith fără să se refească, nevrînd să-i dea satisfacție, deși îi simțea mirosul de bere din răsuflare.

– Am auzit că e vorba de Sherry Bellows. Cea care umbla prin oraș cu cîinele ăla mare și lățos, purtînd pantaloni foarte scurți și maieuri decoltate. Într-un fel, arăta tot ce avea.

Scoase o țigară din pachetul pe care îl înfășurase în mîneca tricoului. Credea că, astfel, semăna cu James Dean.

– I-am vîndut niște plante anuale acum vreo două săptămîni. Era foarte prietenoasă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Ia spune-mi, Billy, exersezi să fii dezgustător sau e doar un talent?

Lui îi trebui un minut ca să înțeleagă, dar zîmbetul i se acri cînd își aprinse țigara cu chibritul și trase un fum.

– Subit, te-ai transformat în Domnișoara Mare Și Tare.

– Nu-i nimic subit în asta. Întotdeauna am fost mare și tare, nu– i așa, Tory?

– Nu te știu să fi fost altfel vreodată. E ca un fel de semn din naștere.

– Exact, zise Faith încîntată, plesnind-o pe Tory pe pulpă și scoțîndu-și și ea o țigară. Noi, cei din familia Lavelle, începu ea, aprinzînd țigara și suflîndu-i fumul calmă în față lui Billy, sîntem meniți să fim superiori. E în ADN-ul nostru.

– N-ai fost așa de superioară în seara aia în spate la „Grogan's", cînd ți-am ținut țîțele în mîini.

– Ah, spuse Faith zîmbind și suflînd mai mult fum. Tu erai?

– Ai fost o stricată încă de cînd au început să-ți crească țîțele. Mai bine ai avea grijă, spuse el privind intenționat spre ușa lui Sherry. Stricatele primesc exact ceea ce cer.

– Acum mi-aduc aminte de tine, spuse Tory încet. Obișnuiai să legi pocnitori de cozile pisicilor și să le dai foc, după care te duceai acasă și te masturbai. Și acum tot așa-ți petreci timpul liber?

El se trase înapoi. Nu se mai vedea nici urmă de zîmbet pe chipul lui și teama luase locul rînjetului din privire.

– N-avem nevoie de tine pe-aici. Nu ne trebuie din ăştia ca tine.

Ar fi putut să încheie discuţia acolo, era suficient de speriat ca s-o facă, dar Bee hotărî că piciorul lui era mult mai interesant decît osul ei.

Billy o azvîrli cît colo cu dosul mîinii. Cu un strigăt de furie, Faith sări să ia în braţe căţeluşa care schelălăia.

– Ticălos laş şi îmbibat de bere. Nu-i de mirare că nevastă-ta îşi caută alt bărbat. Tu nu eşti în stare s-o ridici nici cu propriul pumn.

El dădu să se repeadă la Faith. Tory nu ştiu cum se întîmplă şi păru să i se întîmple altcuiva. Dar pumnul îi porni brusc din poală şi intră în contact cu ochiul lui.

Forţa şi şocul loviturii îl trînti în fund. Vag, ea auzi strigăte, ţipete şi paşi care alergau, dar cînd sări Billy, la fel făcu şi ea.

Toată furia i se strînse într-un ghem fierbinte în ea. Deja simţea gustul sîngelui.

– Ticăloasă afurisită.

Cînd el se năpusti, ea se propti pe picioare. Voia violenţă. O întîmpina încîntată. Chiar în clipa în care îşi luă avînt, el fu trîntit pe spate.

– Încearcă cu mine, sugeră Cade trăgîndu-l în picioare. Nu vă amestecaţi, se răsti el apoi la cei care dădeau fuga să-i despartă. Haide, Billy. Să vedem cum te descurci cu mine în locul unei femei pe jumătate cît tine.

– O cauţi de ani de zile, spuse Billy rînjind iarăşi.

Ardea de dorinţa de a se reabilita în faţa oraşului şi de a trage cîţiva pumni în faţa unui Lavelle.

– Cînd o să termin cu tine, o să mă distrez puţin cu tîrfa de soră-ta şi cu muierea ta.

Se năpusti cu furie. Cade se dădu într-o parte doar. Nu fu nevoie decît de două lovituri, de un upercut care îi dădu capul pe spate lui Billy şi un pumn zdravăn şi scurt în stomac. Cade se lăsă în jos apoi şi îşi apăsă degetul mare pe gîtul lui, şoptindu-i la ureche:

– Dacă te atingi vreodată de sora mea sau de femeia mea, dacă le vorbeşti vreodată, dacă te uiţi la ele măcar, îţi înfăşor ouăle în jurul gîtului şi te înec cu ele.

Îi dădu drumul capului lui Billy înapoi pe pămînt şi se duse spre Tory fără să mai arunce o privire în spate.

– Nu e locul potrivit pentru tine acum.

Ea nu îşi găsea glasul. Nu mai văzuse niciodată o furie dezlănţuindu-se şi, apoi, retrăgîndu-se atît de uşor. Aproape cu ele-

ganță, se gîndi ea. Doborîse un bărbat la pămînt fără prea multă osteneală şi, acum, îi vorbea ei cu blîndeţe. Iar ochii îi erau la fel de reci ca iarna.

– Vii cu mine chiar acum.

– Trebuie să rămîn.

– Ba nu trebuie.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar are dreptate, spuse Carl D. venind spre ei şi, uitîndu-se la Billy, îşi frecă bărbia îngîndurat. Aţi avut ceva probleme aici?

– Billy Clampett a făcut nişte remarci jignitoare, spuse Faith ai cărei ochi albaştri înotară imediat în lacrimi, semănînd cu nişte albăstrele ude de rouă. A fost..., ei bine, nici nu ştiu cum să-ncep, dar a fost foarte jignitor faţă de mine şi de Tory, după care a...

Îşi trase nasul cu delicateţe.

– După care a lovit-o pe Bee a mea, pe care o vezi aici, şi cînd Tory a-ncercat să-l oprească, el... Dacă n-ar fi apărut Cade, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat.

Ea se întoarse apoi spre Tory, suspinînd încet.

– Ai fi putut să-l pui jos, murmură ea. Ticălos gras şi idiot.

După tot ce văzuse înăuntru, acea comedioară era o relaxare.

– Aşa a fost? îl întrebă el pe Cade.

– Mai mult sau mai puţin.

– O să pun să fie dus la secţie să se mai liniştească, spuse el uitîndu-se în jur, la chipurile curioşilor, în timp ce mesteca gumă leneş. Nu cred că vrea cineva să facă reclamaţie.

– Nu, o să trecem cu vederea.

– Bine. O să vreau să stau de vorbă cu Tory şi cu Faith. Cred că am fi mai liniştiţi la secţie.

– Şefule, spuse Wade alăturîndu-li-se, după ce trecu nonşalant peste Billy, care era pe jumătate conştient doar.

Faith trebui să-şi mascheze rîsul, prefăcîndu-se că îşi trage nasul printre lacrimi.

– Locuinţa mea e mai aproape. Cred că ar fi mai comod pentru doamne.

– Am putea să facem asta, pentru început, oricum. O să-i spun unuia dintre adjuncţi să vă conducă. Voi veni şi eu imediat.

– Îi duc eu, spuse Wade.

– Tu şi Cade îi cunoaşteţi pe cei mai mulţi dintre aceşti oameni. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi ajuta să-i expediez la casele lor. Unul dintre oamenii mei se va ocupa de doamne. Am nevoie de declaraţiile lor, spuse el înainte să apuce Cade să obiecteze. E treaba poliţiei.

– Putem ajunge acolo şi singuri.

– Ei, domnişoară Faith, o să-mi trimit unul din oameni cu dumneavoastră. Acesta e procedeul, spuse el făcînd un semn şi punînd totul în mişcare.

– Dumnezeule, cum se poate să se întîmple aşa ceva în centrul oraşului? spuse Dwight masîndu-şi ceafa încordată.

Izbutiseră să-i trimită acasă pe cei mai mulţi dintre curioşi.

Acum, el stătea împreună cu doi dintre prietenii săi cei mai vechi în întuneric pe peluza din faţa apartamentului, unde moartea purta simbolul benzii galbene a poliţiei.

– Cît ştii? îl întrebă Wade.

– Presupun că nu mai mult decît oricine altcineva. Carl D. nu m-a lăsat să mă duc prea departe şi am ajuns pînă acolo numai pentru că sînt primar. Se pare că cineva a pătruns în apartamentul ei la un moment dat, în cursul zilei de ieri. Poate a fost o spargere, spuse el ciupindu-şi rădăcina nasului, după care clătină din cap. Nu pare să fi fost asta. Nu mi-a dat impresia că ar fi avut prea multe lucruri.

– Cum a trecut de cîine? se întrebă Wade.

– De cîine? spuse Dwight părînd nedumerit pe moment, după care încuviinţă. Ah,da. Nu ştiu. Poate a fost cineva cunoscut. Asta pare să aibă mai mult sens, nu? Poate a fost cineva cunoscut şi au avut o ceartă care a scăpat de sub control.Ea era în dormitor, adăugă el oftînd. Atîta ştiu. Am mai auzit că ar fi fost violată.

– Cum a fost ucisă? îl întrebă Cade.

– Nu ştiu. Carl D. a ţinut totul destul de secret. Dumnezeule, Wade, tocmai vorbeam de ea într-una din serile trecute, mai ţii minte? Am văzut-o cînd am venit la tine.

– Da, mi-aduc aminte.

O revăzu în minte, flirtînd veselă, în timp ce el îl examina pe Mongo.

– Am auzit nişte şuşoteli pe-aici, zise Dwight arătînd din cap spre uşa sigilată. Despre Tory Bodeen. Nişte şuşoteli cam tensionate, adăugă el. M-am gîndit că ai vrea să ştii, zise el apoi şi oftă din nou. Aşa ceva n-ar trebui să se-ntîmple în centrul oraşului. Oamenii ar trebui să fie în siguranţă în propriile case. Asta o s-o îngrijoreze teribil pe Lissy.

– Toată lumea o să dea fuga la magazinul de fierărie şi la cel de arme, spuse Cade. Să-şi cumpere încuietori şi muniţie.

– Dumnezeule! Mai bine convoc o şedinţă să văd dacă pot să calmez oamenii. Sper din tot sufletul ca, pînă mîine, Carl D. să găsească ceva. Trebuie să mă-ntorc la Lissy. Trebuie să fie te-

ribil de agitată, zise el şi mai aruncă o ultimă privire spre uşă. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întîmple aici, repetă el şi se îndepărtă.

– Am văzut-o o singură dată. Ieri.

Tory stătea pe canapeaua lui Wade cu mîinile împreunate în poală. Ştia că era important să fie calmă şi concisă cînd vorbea cu poliţiştii. Ei profitau de emoţii, se foloseau de slăbiciuni pentru a scoate de la tine mai mult decît voiai să spui.

Apoi te făceau ridicol.

Apoi te trădau.

– Ai văzut-o doar o dată, spuse Carl D. dînd din cap şi notînd în carneţel.

O rugase pe Faith să aştepte jos. Voia să le ia declaraţiile pe pagini separate.

– De ce s-a întîmplat să te duci la ea astăzi?

– Mi-a cerut o slujbă la magazin.

– Serios? spuse el arcuind o sprînceană. Credeam că are una. De profesoară la liceu.

– Da, aşa mi-a spus şi mie.

Răspunde la întrebări exact, îşi aminti ea. Nu adăuga, nu dezvolta.

– Dar nu avea program complet pînă în toamnă şi voia ceva cu program redus ca să-şi suplimenteze veniturile. Şi ca să aibă o ocupaţie, cred. Părea să aibă foarte multă energie.

– Aha. Aşa că ai angajat-o.

– Nu, nu imediat. Mi-a dat referinţe.

Le-a scris, îşi aminti ea, împreună cu adresa, pe mapă. Pe care a pus-o apoi pe tejghea cînd apăruse tatăl ei. Oh, Doamne! Oh, Doamne!

– Da, e un lucru foarte bun. Nu ştiam că angajezi personal.

– Nu m-am gîndit la asta pînă cînd a venit ea. Era foarte convingătoare. Mi-am calculat bugetul şi am decis că-mi puteam permite să angajez pe cineva cu program redus. Azi-dimineaţă i-am verificat referinţele şi am sunat-o. Mi-a răspuns robotul şi i-am lăsat un mesaj.

– Îhî.

El ascultase mesajul deja, ca şi pe cele de la cabinetul lui Wade. Şi pe cel al vecinei de deasupra, şi pe cel al lui Lissy Frazier. Sherry Bellows fusese o tînără populară.

– Apoi te-ai hotărît să te duci personal.

– După ce am închis magazinul, aveam chef să mă plimb puţin. M-am hotărît s-o iau prin parc şi să trec pe la ea. Astfel, dacă era acasă, am fi putut să discutăm despre slujbă.

– Te-ai dus acolo cu Faith Lavelle?

– Nu. M-am dus singură. M-am întîlnit cu Faith lîngă clădire, în spate. Mi-a spus de cîinele lui Sherry că fusese rănit mai devreme. Fusese lovit de o maşină şi Wade se ocupase de el. Venise acolo ca să-i facă un serviciu lui Wade, din moment ce nu reuşiseră s-o prindă la telefon.

– Aşadar, aţi ajuns acolo în acelaşi timp.

– Da, mai mult sau mai puţin. Trebuie să fi fost pe la şase jumate, din moment ce am închis magazinul pe la şase şi zece, şi un sfert.

– Şi, cînd domnişoara Bellows n-a răspuns, aţi intrat s-o căutaţi.

– Nu. Nici una dintre noi n-a intrat.

– Dar aţi văzut ceva ce v-a îngrijorat, spuse el ridicînd privirea de pe carneţel.

Ea stătea complet nemişcată, privindu-l în ochi, fără să spună nimic.

– Aţi fost suficient de îngrijorate ca să sunaţi la poliţie.

– Nu mi-a răspuns la telefoane, deşi părea foarte dornică să obţină slujba. Nu i-a răspuns lui Wade, deşi mi s-a părut foarte limpede din singura noastră întîlnire, că îşi adora cîinele. Jaluzelele erau trase, uşa închisă. Am sunat la poliţie. Nici Faith, nici eu n-am intrat în casă. Nici una dintre noi n-a văzut nimic. Aşa că nu-ţi pot spune nimic.

El se lăsă pe spate, rozînd creionul.

– Aţi încercat uşa?

– Nu.

– Nu era încuiată.

El lăsă apoi tăcerea să plutească în aer, timp în care scoase pachetul de gumă şi i-l întinse lui Tory. Cînd ea clătină din cap, el scoase o lamă, o dezveli şi împături învelitoarea cu grijă.

Inima lui Tory începu să bată cu putere.

– Aşa deci..., spuse Carl D. strîngînd lama de gumă la fel de atent cum procedase cu ambalajul, şi o vîrî în gură. V-aţi dus amîndouă în spate. Acum, aşa cum o cunosc eu pe Faith Lavelle, ştiu că ar fi vîrît capul înăuntru – din curiozitate, dacă nu din alt motiv. Să vadă ce avea profesoara aceea nouă în casă, chestii de genul ăsta.

– N-a făcut-o.

– Aţi bătut? Aţi strigat?

– Nu, noi...

Tăcu brusc.

– V-aţi oprit în faţa uşii şi v-aţi hotărît să sunaţi la poliţie,

spuse el oftînd. O să mă faci să mă enervez. Eu sînt un om simplu. Şi sînt poliţist de mai bine de douăzeci de ani. Un poliţist are instincte, presimţiri. Nu pot să le explic întotdeauna. Ele există, pur şi simplu. S-ar putea ca şi tu să fi avut o presimţire astăzi în faţa uşii lui Sherry Bellows.

– Posibil.

– Unii tind să dea ascultare presimţirilor. S-ar putea spune că ai avut una şi acum optsprezece ani, cînd ne-ai condus la Hope Lavelle. Ai avut mai multe în New York. Mulţi s-au bucurat că le-ai avut.

Vocea lui era blîndă, dar ea observă că ochii îi erau atenţi.

– Ce s-a-ntîmplat la New York n-are nici o legătură cu asta.

– Are legătură cu tine. Şase copii s-au întors acasă pentru că tu ai avut presimţiri.

– Şi unul n-a venit.

– Dar şase, da, repetă Carl D.

– Nu pot să-ţi spun mai mult de-atît.

– Poate că nu poţi. Dar eu am impresia mai mult că nu vrei. Am fost acolo acum optsprezece ani, cînd ne-ai condus la fetiţa aia. Sînt un om simplu, dar am fost acolo. Şi am fost acolo şi astăzi, uitîndu– mă la fata aceea şi la ce-i făcuse. M-a dus cu gîndul înapoi. Am fost în ambele locuri şi am văzut ambele lucruri. La fel şi tu.

– N-am intrat.

– Dar ai văzut.

– Nu! exclamă ea ridicîndu-se brusc. N-am văzut. Am simţit. N-am văzut şi nu m-am uitat. Nu puteam să fac nimic. Era moartă şi nu puteam să fac nimic pentru ea. Sau pentru Hope. Sau pentru oricare dintre ele. Nu mai vreau asta în mine. Ţi-am spus tot ce ştiu, exact cum s-a-ntîmplat. De ce nu-i de-ajuns?

– Bine. Bine, Tory. Ce-ar fi să stai aici, să încerci să te relaxezi, în timp ce eu cobor să vorbesc cu Faith.

Se gîndi la ea şi la reacţia ei faţă de întrebări în timp ce coborî. Fata, hotărî în sinea lui, aducea numai necazuri. Lui ar fi putut să-i pară rău. Dar asta nu avea să-l împiedice să se folosească de ea pentru a-şi atinge scopurile. Avea o crimă în oraş. Nu era prima, dar sigur era aproape cea mai oribilă în mulţi ani.

Şi el era un om care avea presimţiri. Instinctul îi spunea că Tory Bodeen era cheia.

Îl găsi pe Cade plimbîndu-se de colo-colo la picioarele scărilor.

– Poţi să te duci sus la ea. Bănuiesc că i-ar prinde bine un umăr. Sora ta e pe-aici?

– E în spate, cu Wade, care verifică starea cîinelui.

– Păcat că nu poate vorbi cîinele. Piney l-a lovit, nu?

– Aşa mi s-a spus.

– Da, mare păcat că nu poate vorbi cîinele, spuse el bătînd buzunarul în care avea carneţelul şi ducîndu-se în spate.

Cade o găsi pe Tory tot pe canapea.

– Ar fi trebuit să plec, pur şi simplu. Sau şi mai bine, ar fi trebuit s-o las pe Faith să intre, aşa cum voia. Faith ar fi găsit-o, am fi chemat poliţia şi n-ar mai fi fost nici un fel de întrebări.

Se aşeză lîngă ea.

– De ce n-ai făcut-o?

– N-am vrut să vadă ce era înăuntru. Nici eu n-am vrut să văd. Şi, acum, şeful Russ vrea să intru în transă şi să-i spun numele criminalului. E profesorul Plum din seră, cu sfeşnicul. Nu sînt un afurisit de joc.

– Ai tot dreptul să fii furioasă. Pe el, pe situaţie. Dar de ce eşti furioasă pe tine însăţi?

– Nu sînt. De ce-aş fi? spuse ea uitîndu-se la mîinile lor unite. Ţi-ai julit degetele.

– Doare ca naiba.

– Serios? N-am avut impresia asta cînd l-ai lovit. Mi s-a părut că nu simţi altceva decît o uşoară supărare. Trebuie să scap de musca asta enervantă şi să mă-ntorc la cartea mea.

El zîmbi şi îi sărută mîna.

– Fiind un Lavelle, trebuie să-mi păstrez demnitatea.

– Prostii. Am zis că aşa a părut, dar realitatea a fost alta. În realitate, a fost furie şi dezgust şi ţi-a făcut plăcere să-l loveşti. Ştiu, spuse ea oftînd. Pentru că asta am simţit şi eu. E un individ oribil şi o să-ncerce să găsească alt mod de a te răni acum. Dar te va lovi pe la spate, pentru că se teme de tine. Şi să ştii că asta e pură înţelegere a firii omeneşti, nu puterea mea psihică extraordinară.

– Clampett nu mă-ngrijorează, spuse el mîngîindu-i obrazul cu încheieturile julite ale degetelor. Nu-l lăsa să te îngrijoreze nici pe tine,

– Aş vrea să pot, spuse ea ridicîndu-se. Aş vrea să-mi pot face griji din cauza lui, ca să-mi ţin mintea ocupată. De ce ar trebui să mă simt vinovată?

– Nu ştiu, Tory. De ce ar trebui?

– Abia dacă o cunoşteam pe Sherry Bellows. Am stat mai puţin de o oră cu ea, a fost o simplă trecere prin viaţa mea. Îmi pare rău pentru ce i s-a-ntîmplat, dar asta înseamnă că trebuie să mă implic?

– Nu.

– N-o să schimbe cu nimic ceea ce i s-a-ntîmplat. Nimic din ce-aş face eu n-ar schimba lucrurile. Atunci, ce rost are? Chiar dacă şeful Russ pretinde că e deschis la orice aş putea să o fac, pînă la urmă, o să fie şi el la fel ca ceilalţi. De ce să mă implic, numai ca să se rîdă de mine şi să nu mi se dea atenţie?

Se întoarse spre el.

– Tu n-ai nimic de spus?

– Aştept să ajungi la subiect.

– Te crezi deştept, nu? Crezi că mă cunoşti atît de bine. Nu mă cunoşti absolut deloc. Nu m-am întors aici ca să îndrept relele sau să răzbun o prietenă moartă. M-am întors să-mi trăiesc viaţa şi să-mi deschid o afacere.

– Bine.

– Nu spune bine pe tonul ăsta răbdător, cînd ochii tăi îmi spun că sînt o mincinoasă.

Pentru că începea să respire mai agitat, el se ridică şi se duse la ea.

– Merg cu tine.

Ea îl privi încă un moment, după care i se aruncă în braţe.

– Doamne. Oh, Doamne.

– O să coborîm să-i spunem şefului. O să stau cu tine.

Ea încuviinţă şi îl mai ţinu puţin. Acceptă ideea că, după ce termina treaba în apartamentul lui Sherry, el ar fi putut să nu vrea s-o mai îmbrăţişeze vreodată.

CAPITOLUL 22

– Ai nevoie de ceva înainte să intri?

Tory încă se lupta să-şi liniştească nervii, dar îl privi calmă pe Carl D.

– Ce anume, ceva ca un glob de cristal? Sau un pachet de cărţi de tarot?

El se dusese în faţă, aşa cum îi ceruse ea şi descuiase uşa terasei din interior, tăiase sigiliul şi ieşise, acolo unde ea aştepta cu Cade.

Erau mai puține șanse de a fi văzuți dacă intrau prin spate. Și criminalul știuse asta.

Carl D. își dădu pălăria pe spate pentru a-și scărpina fruntea lată.

– Bănuiesc că ești puțin supărată pe mine.

– M-ai împins acolo unde nu-mi place să fiu împinsă. N-o să fie plăcut pentru mine și s-ar putea să fie inutil pentru dumneata.

– Domnișoară Tory, am o tînără de vîrsta dumitale întinsă pe masă la morgă. Medicul legist își face treaba. Familia ei vine încoace mîine cimineață. N-aș zice că e ceva plăcut pentru cineva.

Vrusese ca ea să aibă acea imagine în cap. Tory încuviință.

– Ești mai dur decît te știam.

– Și dumneata ești o femeie mai dură. Bănuiesc că amîndoi avem un motiv.

– Nu vorbi cu mine, spuse ea deschizînd ușa și pășind înăuntru.

Se întărise și, întîi, se concentră asupra luminii. Lumina care inundă încăperea cînd el apăsă pe întrerupător. Lumina cu care Sherry impregnase aerul.

Trecu mult timp pînă cînd vorbi. Mult timp, cît îi trebui pentru ca ceea ce mai rămăsese în încăpere să lunece în ea.

– Îi plăcea muzica. Îi plăcea zgomotul. Nu era obișnuită să fie singură. Îi plăcea să vină lume la ea. Voci, mișcare. Toate sînt atît de fascinante pentru ea. Îi plăcea să vorbească.

Pe telefon era praf pentru amprente. Ea nu observă că își murdări degetele cînd le trecu pe deasupra.

Cine era Sherry Bellows? Asta trebuia să vină mai întîi.

– Conversațiile erau o hrană pentru ea. Ar fi murit fără ele. Îi plăcea să afle lucruri despre oameni, să-i asculte vorbind despre ei înșiși. Era foarte fericită aici.

Făcu o pauză, lăsîndu-și degetele să lunece peste rame de fotografii, brațul unui fotoliu.

– Majoritatea oamenilor nu vor să audă ce spun alții, dar ea voia. Întrebările ei nu erau o scuză pentru a începe să vorbească despre sine. Avea atîtea planuri. Profesia ei era o aventură pentru ea. Toate acele minți de hrănit.

Trecu pe lîngă Cade și Carl D. Chiar dacă era conștientă de ei, deveneau din ce în ce mai puțin importanți pentru ea, prezența lor era mai puțin reală.

– Îi plăcea foarte mult să citească, spuse ea încet ducîndu-se spre o bibliotecă ieftină plină de cărți.

În minte îi apărură imagini ale unei tinere drăguțe care punea

cărți pe raft, le scotea, se ghemuia cu ele pe șezlongul de pe terasă, cu un cîine mare și lățos care îi sforăia la picioare.

Era ușor să pătrundă în acele imagini, să se deschidă în fața lor, să devină o parte din ele. Simți pe limbă un gust sărat, de cartofi prăjiți, și un val minunat de mulțumire.

– Dar ăsta e un alt mod de a fi împreună cu oamenii. Pătrunzi în carte. Devii un personaj, personajul tău preferat. Trăiești acțiunea. Cîinele se așează pe canapea cu tine, sau în pat. Lasă păr peste tot. Juri că ai putea să-ți faci o haină din părul pe care îl pierde, dar e atît de scump. Așa că aspiri aproape în fiecare zi. Dai muzica mai tare ca s-o auzi peste zgomotul motorului.

Muzica îi pulsa în cap. Tare, veselă și tare. Ea bătea ritmul din picior.

– Domnul Rice, de alături, s-a plîns de asta. Dar tu îi duci niște prăjituri și îl îmbunezi. Toți sînt atît de drăguți în orașul ăsta. E exact locul unde voiai să stai.

Se întoarse spre ei. Ochii îi erau tulburi și goi, dar zîmbea.

Lui Cade îi stătu inima cînd ea trecu cu privirea peste el. Prin el.

– Jerry, băiețelul de sus, e nebun după Mongo. Jerry e dulce, dar foarte afurisit. Vrei ca, într-o zi, să ai un băiețel exact ca el, numai ochi, zîmbete și degete lipicioase.

Se întoarse în cerc, zîmbind, cu ochii goi.

– Uneori, după-amiaza, după școală, ies amîndoi și aleargă, sau el îi aruncă lui Mongo mingi de tenis. Mingi galbene care se udă și se murdăresc. E plăcut să stai pe terasă și să-i privești. Jerry trebuie să se ducă în casă, mama lui îl cheamă să-și facă treburile obișnuite dinainte de cină. Mongo e epuizat, așa că doarme pe terasă. Vrei să asculți muzică și o dai cît poți de tare ca să nu-l deranjeze pe domnul Rice, pentru că te simți atît de bine. Atît de plină de speranță. Un pahar de vin. Vin alb. Nu-i un vin prea bun, dar nu-ți poți permite altceva. Totuși, e destul de bun și poți să sorbi, să asculți muzică și să faci planuri.

Se duse la ușile care dădeau spre terasă și privi afară. În loc de întuneric, văzu un început de amurg. Cîinele era întins pe ciment, ca un covor lățos, și sforăia ușor.

– Ai o mulțime de lucruri la care să te gîndești, atîtea planuri. Atîtea de făcut. Te simți atît de bine și abia aștepți să începi. Vrei să dai o petrecere, să ai camerele pline de oameni și să flirtezi cu veterinarul ăla superb și cu elegantul Cade Lavelle. Ca să vezi, categoric sînt bărbați frumoși în Progress. Dar acum ar trebui să faci ceva de mîncare. Trebuie să hrănești cîinele. Poate mai bei un pahar de vin în timp ce pregătești totul.

Intră în bucătărie, fredonînd melodia pe care o auzea în cap. Sheryl Crow.

– O salată. O salată mare şi delicioasă, cu mai mulţi morcovi pentru că-i plac lui Mongo. O să-i amesteci cu mîncarea lui, zise ea şi se aplecă, îşi trecu degetele peste mînerul dulapului şi, deodată, scoase un geamăt şi se dădu înapoi împleticindu-se.

Instinctiv, Cade se duse spre ea, dar Carl D. îl apucă de braţ.

– Nu, îi spuse el în şoaptă, de parcă ar fi fost în biserică. Las-o.

– Era acolo. Chiar acolo, spuse Tory, respirînd agitat şi scurt acum şi ţinîndu-şi mîinile încleştate pe gît. Nu l-ai auzit. Nu poţi să-l vezi. Un cuţit. Are un cuţit. Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne. Îţi astupă gura cu mîna şi strînge. Cuţitul e la gîtul tău. Ţi-e atît de frică. Atît de frică. N-o să ţipi. Nu. Faci orice, numai să nu-ţi facă rău. Îi auzi vocea lîngă ureche, tăcută. Ce i-a făcut lui Mongo? I-a făcut vreaun rău? Toate ţi se învălmăşesc în cap. Nu e real. Nu poate fi real. Dar cuţitul e atît de ascuţit. Te împinge şi ţie ţi-e frică să nu te împiedici şi cuţitul...

Ieşi din bucătărie tîrşîindu-şi picioarele, ţinîndu-se cu o mînă de perete cînd se clătină.

– Jaluzelele sînt trase. Nimeni nu poate vedea. Nimeni nu poate să te ajute. Vrea să mergi în dormitor şi tu ştii ce-o să-ţi facă. Măcar dacă ai putea să fugi, departe de cuţit.

Tory încremeni în uşa dormitorului şi fu cuprinsă de valuri de greaţă.

– Nu pot. Nu pot, spuse ea întorcîndu-se cu faţa la perete şi chinuindu-se să se regăsească în toată acea groază şi violenţă. Nu vreau să văd asta. Aici a omorît-o, de ce trebuie să văd?

– Ajunge, spuse Cade dînd la o parte mîna lui Carl D. care îl reţinea. La naiba, e de-ajuns.

Dar cînd se întinse spre Tory, ea se depărtă împleticindu-se.

– E în capul meu. N-o s-o scot niciodată din cap. Nu vorbi cu mine. Nu mă atinge.

Îşi apăsă mîinile pe faţă, sufocîndu-se şi lăsînd propria-i respiraţie să se lupte în ea.

– Ah. Ah. Te împinge pe pat, cu faţa în jos. E deasupra ta. E deja excitat şi îl simţi, îl simţi lipit de tine, te zbaţi. Spaima e uriaşă în tine. Te îneacă. E fierbinte. Groaza arde.

Gemu şi căzu în genunchi lîngă pat.

– Te loveşte. Tare. Peste ceafă. Durerea e atît de mare, încît te amorţeşte. Te loveşte iar şi simţi cum o lamă a feţei îţi explodează. Simţi gustul sîngelui. Al propriului tău sînge. Sîngele are acelaşi gust ca groaza. Acelaşi. Îţi trage mîinile la spate şi

durerea asta e încă un strat.

Tentacule ale acelei dureri se strecurară în ea şi se împletiră cu o groază atît de imensă, încît totul păru să-i explodeze din creier. Îşi lipi faţa de partea laterală a saltelei şi îşi înfipse degetele în ea.

– E întuneric. În cameră e întuneric, se aude muzică şi tu nu poţi să gîndeşti din cauza durerii. Plîngi. Încerci să-l implori, dar el ţi-a legat ceva peste gură. Te loveşte din nou şi tu începi să aluneci undeva. Semiconştientă, abia simţi cînd îţi taie hainele. Cuţitul te crestează, dar e mai rău, mult mai rău cînd îşi foloseşte mîinile.

Tory se încovoie, îşi înconjură burta cu mîinile şi începu să se legene.

– Doare. Doare. Nu poţi nici măcar să plîngi cînd te violează. Să se termine odată, dar el continuă să se împingă în tine şi tu trebuie să pleci. Trebuie să fii în altă parte. Trebuie să pleci.

Epuizată, Tory lăsă capul pe o parte a patului şi închise ochii. Era ca şi cum ar fi fost sufocată, se gîndi ea vag. Ca şi cum ar fi fost îngropată de vie, aşa încît sîngele îţi răsună în urechi ca o mie de clopote şi sudoarea care-ţi acoperă trupul e rece. Atît de îngrozitor de rece.

Trebui să se chinuie să revină la aer.

La sine.

– Cînd a terminat cu ea, a strîns-o de gît cu mîinile. Ea n-a mai putut să se împotrivească. A plîns, sau el a făcut-o. Nu-mi dau seama. Dar a tăiat frînghia cu care-i legase mîinile. A luat-o cu el. Nu voia să lase în urmă nimic din el însuşi, dar a făcut-o. Ca o brumă pe sticlă. Nu pot să mai stau aici. Vă rog să mă scoateţi de-aici. Vă rog să mă scoateţi de-aici.

– E-n regulă, spuse Cade aplecîndu-se şi luînd-o în braţe.

Pielea ei era rece şi udă de sudoare.

– E-n regulă, scumpo.

– Mi-e rău. Nu pot să respir aici, spuse ea punînd capul pe umărul lui şi adormind.

El o duse acasă. Ea nu vorbi şi nu se mişcă tot drumul. Stătea ca o fantomă, palidă şi tăcută, în timp ce vîntul care pătrundea pe geamul deschis al camionetei îi bătea peste faţă şi prin păr.

Era o furie în el care se dezlănţuise împotriva lui Carl D. cînd acesta afirmase că avea să-i urmeze acasă. Dar ea spusese să-l lase să vină. Acela fusese ultimul lucru pe care-l spusese. Astfel că furia lui nu avea nici o ţintă şi se strînse încet-încet în el.

Opri în fața Casei de la Mlaştină şi ea coborî înainte ca el să vină s-o ajute.

– Nu eşti obligată să stai de vorbă cu el, spuse el cu o voce retezată şi cu ochii teribil de reci.

– Ba da. Nu poți să vezi ceea ce văd eu şi, apoi, să nu faci tot ce poți, spuse ea îndreptîndu-şi privirea obosită spre maşina de poliție. El ştia asta şi a profitat. Nu e neapărată nevoie să rămîi.

– Nu vorbi prostii, se răsti el şi rămase să-l aştepte pe Carl D., în timp ce ea porni spre uşă. Ai grijă, îi spuse el polițistului din clipa în care acesta coborî din maşină. Ai foarte mare grijă cu ea, altfel o să folosesc orice am la îndemînă ca să te fac să plăteşti.

– Bănuiesc că eşti supărat.

– Supărat? spuse Cade apucîndu-l de cămaşă.

Simți că ar fi putut să-l rupă în două. Dintr-o singură mişcare scurtă.

– Dumneata ai pus-o să treacă prin asta. Şi eu, adăugă el lăsînd mîna în jos scîrbit. Şi pentru ce?

– Nu ştiu încă. Adevărul e că sînt puțin cam şocat de toate astea. Dar şi eu trebuie să folosesc orice am la îndemînă. Şi, în momentul ăsta, acest lucru e Tory. Bîjbîi, Cade.

Se simți regret în vocea şi în ochii lui, o părere de rău că datoria îl obliga la acest lucru.

– Nu vreau să-i fac nici un rău fetei. Dacă asta te face să te simți mai bine, să ştii că o să am grijă. Atît cît mă pricep. Şi o să țin minte, probabil tot restul vieții, cum a arătat acolo.

– Şi eu la fel, spuse Cade, după care îi întoarse spatele.

Ea făcea ceai, un amestec de plante care spera să-i aline stomacul şi să-i facă mîinile să nu mai tremure. Nu spuse nimic cînd intrară cei doi, dar scoase o sticlă de whisky, o puse pe dulap şi se aşeză.

– Mi-ar prinde bine puțin din ăsta. N-ar trebui să beau în timpul serviciului, dar avem circumstanțe atenuante.

Cade scoase două pahare şi turnă o cantitate dublă în fiecare.

– A intrat prin spate, începu Tory. Ştii asta. O să ştii deja multe din ce pot să-ți spun.

– Mulțumesc, spuse Carl D. trăgînd un scaun. Spune-mi cum simți tu că-i mai bine şi nu te grăbi.

– Era singură în apartament. A băut vreo două pahare de vin. Se simțea bine, veselă, plină de speranță. Asculta muzică. Era în bucătărie cînd a intrat el. Prepara o salată pentru cină, se pregătea să-i dea de mîncare cîinelui. El a luat-o din spate şi a folosit cuțitul pe care ea îl pusese de o parte cînd s-a apucat să-i

pună mîncarea cîinelui.

Vocea lui Tory era lipsită de orice inflexiune, iar pe chipul ei nu se vedea nici o expresie. Ridică ceaşca de ceai, sorbi puţin, o lăsă jos.

– Nu l-a văzut. El stătea tot timpul în spatele ei şi îi ţinea cuţitul la gît. Trăsese jaluzelele dinspre terasă. Cred c-a încuiat uşa, dar n-are importanţă. Ea n-a încercat să fugă, îi era prea frică de cuţit.

Absentă, duse mîna la gît şi îşi mişcă degetele de-a lungul traheei, de parcă ar fi îngrijit o înţepătură.

– Nu ştiu ce i-a spus el. Ceea ce simţea ea era mult mai puternic decît ce simţea el. El n-o voia pe ea în mod deosebit. Din el a mai rămas doar furie, derută şi un fel de mîndrie oribilă. Ea era un înlocuitor, o cale de eliberare a unei... nevoi pe care nici măcar n-o înţelege. A dus-o în dormitor, a ţinut-o cu faţa în jos pe pat. A lovit-o de cîteva ori, peste ceafă, peste faţă. I-a legat mîinile la spate cu o frînghie zdravănă. A tras draperiile ca să fie întuneric. Nu voia ca ea să-i vadă faţa, dar, mai mult, cred că nu voia s-o vadă pe a ei. Vede alt chip cînd o violează. Foloseşte cuţitul ca să-i taie hainele, e foarte atent, dar tot o crestează, pe spate şi sus, lîngă umăr.

Carl D. încuviinţă şi luă o înghiţitură de whisky.

– Aşa e. Avea două tăieturi superficiale şi erau urme de legături pe încheieturile mîinilor, dar n-am găsit nici o frînghie.

– A luat-o cu el. N-a mai făcut-o niciodată înăuntru. Întotdeauna a fost în aer liber şi e ceva captivant în a-i face acele lucruri în pat. Cînd o loveşte, simte plăcere. Îi place să rănească femeile. Dar, mai mult decît plăcere, îl face să simtă un fel de potolire a foamei din el. A nevoii de a-şi dovedi bărbăţia. E bărbat cînd face o femeie să se supună voinţei lui. În timp ce o violează, e mai fericit, un individ mai puternic înăuntrul lui, ca oricînd. Aşa îşi celebrează bărbăţia.

Încercarea de a-l vedea, de a pătrunde înăuntrul lui, îi provocă o durere de cap. Îşi frecă tîmplele şi se forţă mai mult.

– E ceva sexual pentru el şi crede că ea a fost menită să fie posedată, să fie dominată. El însuşi e convins de asta şi, totuşi, e prudent. Foloseşte prezervativ. De unde ştie cu cine s-a regulat ea? E o tîrfă, ca toate celelalte. Un bărbat trebuie să se protejeze.

– Ai spus că nu voia să lase în urmă nimic din el însuşi.

– Da, nu vrea să-şi lase sămînţa în ea. N-o merită. Nu... nu asta simt de la el, nu simt aproape nimic de la el, spuse ea bătînd cu degetele în tîmplele care îi zvîcneau. Sînt o mulţime de spaţii

goale şi fundături. Răsuciri în el. Nu ştiu cum să-ţi spun.

– E bine, spuse Carl D. Continuă.

– Nu e un act de procreaţie, ci de pedeapsă pentru ea, şi orgoliu pentru el. În timpul procesului, ea încetează să mai existe pentru el. E un nimic, aşa că îi e uşor s-o omoare. La sfîrşit, e mîndru, dar e şi furios. Niciodată nu e exact cum spera să fie, niciodată nu îl purifică în totalitate. E vina ei, bineînţeles. Data viitoare va fi mai bine. Taie frînghia, opreşte muzica şi o lasă în întuneric.

– Cine e?

– Nu-i văd faţa. Îi văd nişte gînduri, nişte emoţii mai puternice, dar pe el nu-l văd.

– O cunoştea.

– O văzuse, cred că vorbise cu ea. Ştia destule încît să ştie de cîine, spuse Tory închizînd ochii o clipă şi încercînd să se concentreze. A adormit cîinele. Cred că a adormit cîinele. Un burger amestecat cu ceva. Riscant. Totul era foarte riscant şi asta sporea farmecul. Cineva ar fi putut să-l vadă. Toate celelalte dăţi nu era nimeni care să-l vadă.

– Care alte dăţi?

– Prima a fost Hope, spuse ea şi glasul i se frînse.

Bău iarăşi din ceai, liniştindu-se.

– Mai ştiu de încă patru. Am rugat o prietenă să facă cercetări.A descoperit că au fost cinci crime în ultimii optsprezece ani. Toate comise la sfîrşitul lui august, toate tinere blonde. Fiecare dintre ele avea vîrsta pe care ar fi avut-o Hope dacă ar fi trăit. Cred că Sherry era mai tînără, dar nu pe ea o voia.

– Un criminal în serie? De optsprezece ani.

– Poţi să verifici la FBI, spuse ea şi se uită la Cade atunci, pentru prima oară de cînd se aşezaseră. O omoară în continuare pe Hope. Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Se ridică şi ceaşca îi zdrăngăni pe farfurioară cînd o puse pe dulap.

– Mi-e teamă că s-ar putea să fie tatăl meu.

– De ce? o întrebă Cade privind-o în ochi. De ce crezi asta?

– Cînd... cînd mă bătea, se excita, spuse ea şi ruşinea o sfîşie asemeni unor cioburi de sticlă fierbinţi pe margine. Nu m-a atins niciodată sexual, dar se excita cînd mă rănea. Privind înapoi, nu pot să fiu sigură că nu ştia de planurile mele de a mă întîlni cu Hope în seara aia. Cînd a venit la masă era într-o dispoziţie bună, ceea ce se întîmpla foarte rar. Ca şi cum ar fi aşteptat ca eu să fac o greşeală, să deschid o uşă prin care el să dea buzna. Cînd am făcut-o, cînd i-am spus mamei că ceara de

parafină pentru conserve era pe raftul de sus al dulapului – o greşeală atît de stupidă din partea mea – el a pus mîna pe mine. De obicei nu mă bătea foarte rău, dar în seara aia... Cînd a terminat, putea fi sigur că nu mai plecam nicăieri.

Se întoarse la masă.

– Sherry era în magazin cînd a venit el ieri. A întrebat-o despre cîine şi ea tocmai completase cererea pentru post. Am lăsat foaia pe tejghea. Numele ei, adresa, numărul de telefon. Trebuia să fi fost foarte sigur de mine, că o să-mi fie prea frică pentru a spune cuiva că-l văzusem. Nu se aştepta să mă duc la poliţie. Dar nu putea fi la fel de sigur de ea.

– Crezi că Hannibal Bodeen a omorît-o pe Sherry Bellows pentru că l-a văzut?

– Ar fi fost o scuză, o justificare pentru el pentru ce voia să facă. Ştiu doar că e în stare de asta. Nu pot să-ţi spun mai multe. Îmi pare rău. Nu mă simt prea bine.

Se îndepărtă de masă şi se închise în baie.

Nu mai putea să se împotrivească senzaţiei de greaţă şi o lăsă să vină. S-o golească pe dinăuntru. După aceea, se întinse pe plăcile de gresie reci şi aşteptă să-şi recapete puterile. Liniştea părea să-i răsune în urechi împreună cu bătăile propriei inimi.

Cînd putu, se ridică şi dădu drumul duşului fierbinte. Era înghe ţată pînă în măduva oaselor. Se părea că nimic nu o putea încălzi, dar apa o ajută să-şi închipuie că toată urîciunea, toată murdăria, era spălată de pe pielea ei, chiar dacă nu şi din mintea ei.

Mai liniştită, se înfăşură într-un prosop, înghiţi trei aspirine şi se pregăti să se ghemuiască în pat şi să se piardă în somn.

Cade era lîngă fereastră, privind în întunericul spălat de lună. Stinsese luminile, astfel că se profila în sclipirea aceea argintie. Ea auzi zgomotele nopţii dincolo de plasă, aripile şi sunetele care erau muzica mlaştinii.

Inima o durea pentru tot ce nu se putea împiedica să iubească.

– Credeam c-ai plecat, spuse ea ducîndu-se să ia un halat din dulap.

El nu se întoarse.

– Te simţi mai bine?

– Da, mi-e bine.

– Nu prea cred asta. Vreau doar să ştiu dacă te simţi mai bine.

– Da, spuse ea şi, cu mişcări categorice, strînse cordonul. Mă

simt mai bine. Mulțumesc. Nu ai nici o obligație, Cade. Știu ce să fac pentru mine.

– Bine, spuse el întorcîndu-se, dar chipul îi rămase în umbră.

Ea nu putea să-l vadă și refuză să încerce să vadă altceva.

– Spune-mi ce să fac pentru tine.

– Nimic. Îți sînt recunoscătoare că ai mers cu mine și că m-ai adus acasă. Ai făcut mai mult decît trebuia, mai mult decît se poate aștepta din partea cuiva.

– Și acum să plec? Sau asta e doar ce te aștepți? Ca eu să plec, să te las singură, să pun între noi o distanță confortabilă? Confortabilă pentru cine? Pentru tine sau pentru mine?

– Cred că pentru amîndoi.

– Asta e părerea pe care o ai despre mine? Despre noi?

– Sînt groaznic de obosită, spuse ea și vocea îi tremură. Sînt sigură că și tu ești. Nu se poate să fi fost plăcut pentru tine.

Atunci, el porni spre ea și Tory văzu ceea ce știuse că avea să vadă. Valuri negre de furie. Astfel că închise ochii.

– Pentru Dumnezeu, Tory, spuse el mîngîindu-i obrazul și, apoi, strecurîndu-și degetele prin părul ei ud. Toată lumea te-a dezamăgit întotdeauna?

Ea nu putu să vorbească. O lacrimă i se prelinse pe obraz și sclipi pe degetul lui mare. Se lăsă dusă spre pat ca un copil ascultător și el o așeză pe genunchi.

– Odihnește-te doar, murmură el. Nu plec nicăieri.

Ea își ascunse fața în umărul lui. Acolo era alinarea, forța și, mai presus de orice, soliditatea pe care nu i-o oferise nimeni niciodată. El nu întrebă nimic, așa că nici ea nu avea s-o facă. În schimb, se cuibări în el și înălță gura spre a lui.

– Atinge-mă. Te rog. Trebuie să simt.

Ușor, foarte ușor, el își plimbă mîinile peste trupul ei. Îi putea dărui alinarea trupului său, el își putea afla alinarea într-al ei. Tremurînd, se întinse spre el și buzele i se desfăcură și i se încălziră sub ale lui.

Încet, foarte încet, el îi desfăcu cordonul și îi dădu jos halatul, punînd mîna pe inima ei. Bătea nebunește și respirația încă îi mai era întretăiată din cauza suspinelor pe care și le înăbușea.

– Gîndește-te la mine, murmură el întinzînd-o în pat. Uită-te la mine.

Îi atinse apoi cu buzele gîtul, umerii, și își trecu degetele prin părul ei cînd ea începu să-i descheie cămașa.

– Trebuie să simt, repetă ea. Trebuie să te simt.

Își lipi palmele de pieptul ei.

– Ești cald. Ești real. Fă-mă să fiu reală, Cade.

Se cufundă în el cînd o sărută, se cufundă adînc în tandreţea sa, în bunătatea care şterse oroarea pe care o văzuse. Întîi veni calmul, înţelegerea că acea frecare, acea alunecare şi întîlnire a trupurilor, nu aveau nici o legătură cu durerea sau teama.

Gura lui pe sîn, hrănind, excitînd, îi înteţi bătăile inimii. Mîinile lui puternice şi răbdătoare îi spălară mintea de orice altceva în afară de nevoia de a se contopi cu el.

Ea îi şopti numele cînd el pluti peste cea dintîi culme.

Era fluidă şi deschisă, înălţîndu-se spre el, lunecînd pe el. Cînd se rostogoli, el îi găsi gura din nou, după care o lăsă pe ea să impună ritmul. Se ridică deasupra lui, cu părul sclipindu-i pe umeri asemeni unor frînghii ude. Faţa îi era îmbujorată şi umedă de lacrimi.

Îl primi în ea, arcuindu-se în spate, cu degetele împletite printre ale lui cînd începu să se mişte.

Acum nu mai exista nimic în lume în afară de ea, căldura ei care îl învăluia, înălţarea şi coborîrea şoldurilor ei. Ochii ei fumurii rămaseră deschişi şi aţintiţi asupra alor lui chiar şi atunci cînd răsuflarea îi deveni anevoioasă.

Văzu cînd termină, privind forţa aceea care o străbătea în valuri.

– Dumnezeule, spuse ea punînd pe sîni mîinile lor împreunate. Iar. Iar. Atinge-mă, atinge-mă, atinge-mă.

El îi cuprinse sînii în mîini, se ridică puţin şi îi luă în gură, făcînd-o să se arcuiască. Atunci cînd ea îl apucă de păr, el se afundă şi mai adînc. Umplînd-o, posedînd-o. Posedîndu-se pe sine.

Rămaseră înlănţuiţi. Chiar şi după ce el se mişcă pentru a se întinde lîngă ea, rămaseră uniţi. Ea îl respiră.

– Ar trebui să dormi acum, murmură el.

– Mi-e frică să dorm.

– Eu o să fiu aici.

– Credeam c-o să pleci.

– Ştiu.

– Erai atît de furios. Credeam...

Nu, mai avea nevoie de cîteva clipe. Curajul nu venea fără efort.

– Vrei să-mi aduci puţină apă, te rog?

– Bine, zise el şi îşi puse blugii înainte să se ducă la bucătărie.

Ea îl auzi deschizînd un dulap ca să ia un pahar, închizîndu-l la loc. Iar cînd se întoarse, el o găsi pe marginea patului, în halat.

– Mulţumesc.

– Tory, întotdeauna ți-e rău după?

– Nu, spuse ea încleştînd mîna pe pahar. Niciodată n-am făcut ceva... Nu pot să vorbesc despre asta încă. Dar trebuie s-o fac. Trebuie să-ți povestesc despre altceva. Despre perioada cînd am fost la New York.

– Ştiu ce s-a-ntîmplat. N-a fost vina ta.

– Ştii numai fragmente. Ce ai auzit la ştiri. Trebuie să-ți explic.

Pentru că ea se încordase din nou, el îi trecu degetele prin păr.

– Aveai părul altfel atunci. Ți-l decoloraseşi, îl mai tunseseşi.

Ea izbuti să rîdă.

– Încercarea mea de a fi alta.

– Îmi place mai mult aşa.

– Am schimbat mai multe decît părul cînd am plecat acolo. Am fugit acolo. N-aveam decît optsprezece ani. Eram înspăimîntată, dar bucuroasă. Nu puteau să mă facă să mă mai întorc şi, chiar dacă el ar fi venit după mine, n-ar fi putut să mă facă să mă-ntorc. Eram liberă. Pusesem ceva bani de o parte. Întotdeauna m-am priceput să strîng bani, iar bunica mi-a dat două mii de dolari. Presupun că ăştia mi-au salvat viața. Am putut să-mi permit un mic apartament. Mă rog, o cameră. Era în West Side şi era îngrozitor de mică. Dar îmi plăcea. Era a mea.

Îşi amintea, putea să reînvie bucuria pe care o simțise stînd în mijlocul acelei camere goale de mărimea unei cutii şi cum se înconjurase cu brațele cînd privise pe fereastră spre fațada de cărămidă a clădirii alăturate.

Auzea zgomotul străzii de dedesubt, cînd New York-ul se îndrepta spre treburile zilei.

Îşi amintea fericirea absolută a libertății.

– Am găsit o slujbă la un magazin de suveniruri, unde am vîndut o mulțime de prespapier-uri şi tricouri cu Empire State Building. După vreo două luni, mi-am găsit o slujbă mai bună, la un magazin elegant. Era mai departe de casă, dar salariul era puțin mai mare şi îmi plăcea să mă aflu printre toate lucrurile alea minunate. Mă pricepeam.

– Sînt convins.

– În primul an am fost atît de fericită. Am fost promovată în funcția de directoare adjunctă şi mi-am făcut cîțiva prieteni. Mergem la întîlniri. Era atît de minunat de normal. Uitam mult timp că nu locuisem acolo întotdeauna, dar se trezea cîte cineva să comenteze despre accentul meu şi mă făcea să revin aici. Dar era bine. Scăpasem. Eram exact acolo unde voiam să fiu, cine voiam să fiu.

Se uită la el.

– Nu mă gîndeam la Hope. Nu-mi dădeam voie să mă gîndesc la ea.

– Aveai dreptul la propria ta viaţă, Tory.

– Asta îmi spuneam şi eu. Asta îmi doream mai mult ca orice. Să am o viaţă proprie. În perioada aia, m-am dus la părinţii mei, pe de o parte din obligaţie. Pe de alta, şi pentru că, atunci cînd eram departe de ei, lucrurile nu păreau atît de grave ca înainte. Bănuiesc că m-am gîndit că, din moment ce mă simţeam atît de... normală, aş fi putut să am o relaţie normală cu ei.

Făcu o pauză şi închise ochii.

– Dar m-am dus mai mult ca să le arăt că reuşisem să fac ceva fără ei. Uitaţi-vă la mine: am haine frumoase, o slujbă bună, o viaţă fericită. Aşa, spuse ea şi rîse stins. Am eşuat la toate cele trei nivele.

– Ba nu, ei au eşuat.

– N-are importanţă. Bănuiesc că am fost puţin dată peste cap după vizita asta, chiar şi după ce m-am întors la New York. Apoi, într-o zi, după serviciu, am trecut pe la piaţă. Am luat cîteva lucruri. Nici măcar nu mai ţin minte ce anume. Dar m-am dus acasă şi am început să pun fiecare lucru la locul lui.

Se uită la apa limpede din pahar.

– Stăteam acolo, în bucătăria aceea micuţă, cu frigiderul deschis şi o cutie de lapte în mînă. O cutie de lapte, repetă ea aproape în şoaptă. Cu fotografia unei fetiţe pe o latură. Karen Anne Wilcox, patru ani. Dispărută. Dar eu nu vedeam fotografia, ci pe ea. Pe micuţa Karen, numai că nu avea părul blond ca în poză, ci era şaten şi tuns aproape băieţeşte. Stătea singură într-o cameră şi se juca cu păpuşile. Era luna februarie, dar vedeam cerul pe fereastra ei. Era un cer frumos şi albastru şi auzeam apa. Marea. Karen Anne e în Florida, mi-am spus. E pe plajă. Şi, cînd mi-am revenit, cutia de lapte era pe jos şi laptele se scurgea din ea.

Bău din nou, după care lăsă paharul jos.

– Am fost atît de furioasă. Ce treabă aveam eu? Nu o cunoşteam nici pe fetiţa aceea, nici pe părinţii ei. Nu voiam să-i cunosc. Cum îndrăzneau să se amestece astfel în viaţa mea? De ce trebuia să mă implic? Apoi m-am gîndit la Hope.

Se ridică şi se duse la fereastră.

– Nu puteam să-mi iau gîndul de la fetiţă. M-am dus la poliţie. Ei au crezut că sînt o nebună, dădeau ochii peste cap şi vorbeau rar, de parcă aş fi fost şi proastă, nu numai nebună. Am fost stînjenită şi furioasă, dar fetiţa aceea nu-mi ieşea deloc din cap.

În timp ce doi detectivi discutau cu mine, mi-am pierdut cumpătul. I-am spus unuia dintre ei ceva în sensul că, dacă n-ar fi fost atît de îngust la minte, ar fi ascultat, în loc să se întrebe cît avea să-i ceară mecanicul pentru reparația pe care i-o făcuse la mașină. Asta i-a făcut să fie atenți. S-a dovedit că cel mai în vîrstă dintre ei, detectivul Michaels, avea mașina la reparat. Tot nu mă credeau, dar acum îi îngrijorasem. Discuția s-a transformat mai mult într-un interogatoriu. Mă tot presau și nervii mi-erau întinși la maximum. Cel mai tînăr, care presupun că făcea pe polițistul bun, s-a dus afară și mi-a adus o Coca-Cola. A adus și o pungă de plastic. Punga cu probe. Înăuntru era o pereche de mănuși. Niște mănuși roșii. Le găsiseră pe podeaua magazinului „Macy's", unde ea fusese răpită în timp ce mama ei făcea cumpărături. De Crăciun. Dispăruse din decembrie. Le-a aruncat pe masă, ca o provocare.

Ea își aminti de ochii lui. Ochii lui Jack. Duritatea din ochii frumoși și verzi ai lui Jack.

– Nu aveam de gînd să le iau. Eram atît de furioasă și de jenată. Dar n-am putut să mă abțin. Am luat punga și am văzut-o atît de limpede, cu hăinuța ei roșie. Toată lumea care dădea năvală, încercînd să cumpere cadouri. Zgomotul. Mama ei era la tejghea, vrînd să aleagă un pulover. Dar nu era atentă și fetița s-a îndepărtat. Numai cîțiva pași. Deodată, femeia a venit și a luat-o în brațe. A ținut-o strîns și a trecut prin mulțime, ieșind repede. Nimeni nu i-a dat atenție. Toată lumea era ocupată. I-a spus lui Karen să tacă, pentru că o ducea la Moș Crăciun și mergea foarte repede. Mai încolo, aștepta o mașină. Un Chevrolet alb cu aripa dreaptă înfundată și număr de New York.

Oftă și clătină din cap.

– Aveam chiar și numărul. Doamne, totul era atît de limpede. Simțeam vîntul tăios care sufla pe stradă. Le-am spus toate astea, le-am spus cum arăta femeia după ce își scotea peruca neagră. Avea un păr șaten, ochi de un albastru deschis și era slabă. Purtase un palton larg, căptușit pe dinăuntru.

Aruncă o privire peste umăr. Cade stătea pe pat, privind și ascultînd.

– Plănuise asta de săptămîni întregi. Voia o fetiță, o fetiță drăguță, și o alesese pe Karen cînd o văzuse pe mama ei ducînd-o la grădiniță. A luat-o și gata. Apoi, ea și soțul ei au pornit direct spre Florida. Au tuns-o și i-au vopsit părul și n-o lăsau să iasă din casă. Ziceau că era un băiețel pe nume Robbie.

Clipi și se întoarse iarăși.

– Au găsit-o. A luat ceva timp, pentru că nu vedeam exact

locul. Dar au cooperat cu poliția din Florida şi, după vreo două săptămîni, au găsit-o într-un parc de rulote din Fort Lauderdale. Cei care o luaseră nu-i făceau rău. Îi cumpărau jucării şi o hrăneau. Erau siguri că avea să uite. Oamenii cred că cei mici uită, dar nu-i aşa.

Oftă.

Afară, o bufniță începu să scoată nişte țipete prelungi şi joase care răsunau, ajungînd pănă în camera în care se afla ea.

– Karen a fost prima. Părinții ei m-au căutat după aceea ca să-mi mulțumească. Au plîns. Amîndoi. M-am gîndit că poate e un har. Poate mi-e scris să ajut oamenii astfel. Am început să mă deschid, să explorez, chiar să celebrez acest lucru. Am citit tot ce-am putut, m-am supus testelor. Şi am început să mă văd cu Jack – detectivul Jack Krentz, cel mai tînăr dintre cei doi polițişti care investigaseră răpirea. M-am îndrăgostit de el.

Luă din nou paharul şi bău toată apa.

– Au mai fost şi alții după Karen. Credeam că am descoperit motivul pentru care eram ce eram. Credeam că am totul. Eram îndrăgostită nebuneşte de un bărbat care credeam că mă iubeşte şi care mă considera un fel de partener. Din cînd în cînd, aducea cîte ceva acasă şi mă ruga să-l țin în mînă. Eram încîntată că puteam să-l ajut în muncă. O făceam în secret. Eu nu voiam să mi se recunoască vreun merit sau să mă bucur de celebritate. Dar a început să se afle despre contribuția mea în cazurile copiilor dispăruți, aşa că am început să mă bucur de ambele. Şi, implicit, scrisorile, telefoanele, rugămințile care te chinuiesc zi şi noapte. Totuşi, voiam atît de mult să ajut.

Puse paharul gol de o parte şi se duse spre fereastră.

– N-am observat cum începuse să mă urmărească. Acea privire rece a lui. Credeam că aşa era el. Era primul bărbat cu care fusesem şi eram împreună – eram amanți – de mai bine de un an cînd lucrurile au început să se strice. Se vedea cu altă femeie. Ea era în mintea lui, mirosul ei era în simțurile lui cînd venea la mine. M-am simțit trădată şi furioasă şi l-am înfruntat. El s-a simțit şi mai trădat, şi mai furios şi se pricepea mult mai bine s-o facă. Îi spionasem gîndurile. Eram mai rău decît un monstru. Cum putea să aibă o relație cu o femeie care nu putea să-i respecte intimitatea, care îi invada mintea?

– A reuşit să întoarcă totul împotriva ta. El trişează şi tu eşti de vină, spuse Cade clătinînd din cap. Doar nu l-ai crezut.

– N-aveam nici douăzeci şi doi de ani încă. El era primul şi singurul meu iubit. Mai mult, îl iubeam. Şi, oricît de neintenționat, era adevărat că îi spionasem gîndurile. Aşa că mi-am recunoscut

vina, dar n-a fost de-ajuns. A-nceput să mă certe, să mă acuze că încercam să-mi asum meritele pentru eforturile pe care le făcea el.Indiferent ce simțise pentru mine la început se transformase în altceva şi ne făcea rău amîndurora. Şi, în timp ce lucrurile se destrămau între noi, a apărut cazul lui Jonah Mansfield.

Îşi apăsă pieptul cu mînaşi ținu ochii închişi un minut.

– Ah, încă mi se frînge inima. Avea opt ani şi fusese răpit de fosta menajeră a părinților lui. Poliția ştia asta şi se cerea o răscumpărare de două milioane de dolari. Jack a primit cazul. Nu el mi l-a adus, ci soții Mansfield. Ei mi-au cerut ajutorul, iar eu le-am spus ce-am putut. Băiatul era ținut într-un fel de subsol. Nu ştiam dacă era al unei case sau al unei clădiri, dar era pe malul celălalt al fluviului. Jack s-a înfuriat că am trecut peste el, că am acționat prin spatele lui. N-a vrut să mă asculte.Nu-i făcuseră nici un rău băiatului şi erau dispuşi să-i dea drumul dacă primeau banii şi dacă aceştia erau livrați exact cum ceruseră răpitorii. Eram gata să risc viața unui copil numai ca să demonstrez ce fantastică eram? Asta m-a întrebat şi mi-a erodat atît de mult încrederea, încît nu eram sigură.

Oftă tremurător.

– Nici acum nu sînt sigură care ar fi răspunsul la întrebarea asta. Dar îl vedeam pe băiat şi vedeam femeia. Intenționa să-i dea drumul. Ea nu voia decît banii şi să se răzbune pe familia Mansfield pentru că o concediaseră. Le-am spus că se purtau bine cu el. Era speriat, dar era teafăr. Le-am spus să plătească răscumpărarea, să facă ce zicea ea şi îşi primeau băiatul înapoi teafăr. Nici mai mult nici mai puțin decît ceea ce voia şi poliția. Dar ceea ce n-am văzut, pentru că sufeream atît de mult din cauza lui Jack, era faptul că bărbații care lucrau cu ea nu erau la fel de stăpîni pe ei ca ea.

Glasul i se frînse. Ah, da, îşi spuse, încă îi mai frîngea inima.

– I-am zis lui Jack că erau doi bărbați, dar investigațiile arătau că era numai unul. Femeia şi un complice. Tulburam apele, încurcam treburile. După ce li s-au dat banii, au făcut ceea ce plănuiseră tot timpul să facă şi eu nu văzusem. I-au ucis pe Jonah şi pe femeie.

Respiră adînc.

– Am aflat la ştiri, după care reporterii au început să mă sune. Eu mă retrăsesem în micul meu glob de amărăciune, pentru că Jack o rupsese cu mine. Nu ştiu cum îşi închipuiau c-or să scape. Aveau o camionetă şi se părea că plănuiau să plece, pur şi simplu. Dar, în realitate, nu plănuiseră nimic. Femeia fusese cea care aranjase totul, care calculase paşii. Dar, în cele din urmă, ei

n-au mai vrut să împartă banii cu ea. S-au gîndit să meargă spre vest, dar poliția însemnase banii și îi aștepta. Doi polițiști au fost împușcați și unul dintre răpitori a fost rănit mortal. Nu văzusem nimic din toate astea. Ceea ce îi convinsesem pe părinți să facă se încheiase cu moartea copilului lor.

– Nu, răpirea s-a încheiat cu moartea copilului lor. Circumstanțe, lăcomie, teamă.

– N-aș fi putut să-l salvez. Am învățat să trăiesc cu gîndul ăsta. Așa cum am învățat să trăiesc și cu gîndul că n-am salvat-o pe Hope. Dar am fost distrusă. Mi-am petrecut săptămîni întregi în spital, ani de zile la terapie, dar tot n-am reușit să trec complet peste asta. O parte din vină a fost a mea, Cade, pentru că am fost atît de supărată din cauza lui Jack, încît nu m-am concentrat, n-am acordat suficientă atenție. Viața mea se făcea praf și eu doream cu disperare ca el să facă parte din ea în continuare. O parte din mine dorea asta. Nici chiar atunci cînd m-a învinuit, cînd a ajutat presa să mă mînjească, nu l-am condamnat. Mult, mult timp nu l-am condamnat. O parte din mine nici acum n-o face.

– Îl preocupa mai mult orgoliul lui decît tine. Mai mult ego-ul său decît copilul ăla.

– Nu știu. A fost un moment extrem de dificil. Era nefericit în relația noastră și se temea de mine.

– Da, așa că te-a lăsat legănîndu-te în vînt la capătul unui știreang, la construirea căruia a ajutat. La asta te aștepți din partea mea, Tory?

– Mă așteptam, spuse ea calmă. În momentul ăsta, nu știu ce să aștept de la tine.Vreau doar să știi că înțeleg cum e pentru tine.

– Nu, nu cred că înțelegi ceva. El nu era îndrăgostit de tine. Eu sînt.

Ea scoase un sunet, și icnet și suspin, dar rămase nemișcată.

– Bine, spuse el ridicîndu-se. Ce ai de gînd să faci?

– Eu...

Gîtlejul i se încleștă.

Nu de teamă, își dădu ea seama privindu-l.

Nu teama o inunda, ci speranța.

Plutind pe aripile acesteia, i se aruncă în brațe.

CAPITOLUL 23

Oricît de oribilă era crima, era, totuşi, interesantă. După o noapte, păru să semene mai mult a film decît a realitate. Faith nu avea de gînd să stea la Beaux Reves, cînd putea să dea o raită prin oraş şi să se afle în toiul acţiunii.

Lilah ghicise, bineînţeles, şi îi dăduse o grămadă de treburi de făcut. Dacă tot avea să bîrfească, îi spusese Lilah dîndu-i lista, putea să fie şi productivă.

Şi nu trebuia să omită nici un detaliu cînd se întorcea.

Erau multe bîrfe de auzit.

La drogherie, sorţii erau în favoarea unui fost iubit care venise în oraş s-o convingă pe Sherry să se împace şi o luase razna cînd ea îl refuzase. În definitiv, se afla în oraş doar de cîteva săptămîni. O fată atît de drăguţă trebuia să fi lăsat acasă un iubit, doi.

La poştă, nu era nici o îndoială că ucigaşul fusese amantul secret al lui Sherry şi sexul scăpase de sub control. Nimeni nu dădea nume pentru posibilii candidaţi la rolul de amant secret, dar toată lumea era de părere că fata avusese unul. O femeie care arăta ca ea trebuia să aibă un iubit. Şi, cu siguranţă, acesta era însurat, altfel cum de nu ştia nimeni de el?

Aceasta ducea la teoria că Sherry ameninţase să se ducă la soţia lui, iar cearta care urmase denaturase în violenţă.

Astfel, toţi bărbaţii însuraţi între douăzeci şi şaizeci de ani din zonă ajunseră pe lista suspecţilor, cel mai mult bănuindu-se un profesor sau administrator de la Progress High.

Dar Faith îşi aminti ce spusese Tory cînd stătuseră pe iarbă în faţa apartamentului lui Sherry. Şi îşi aminti de Hope.

N-ar fi fost rău să treacă pe la „Southern Comfort" să vadă ce mai avea de spus Tory în ziua aceea.

Întîi trecu pe la supermarket şi se gîndi să ia nişte banane. La cîţiva paşi mai încolo, Maxine umplea o pungă cu mere şi îşi trăgea nasul. Faith se apropie mai mult şi alese un mănunchi de banane la întîmplare.

– Bună, Maxine. Te simți bine, scumpo?

Maxine clătină din cap şi clipi de cîteva ori ca să țină pe loc lacrimile care îi umpluseră ochii.

– Nu pot să fac nimic. Wade mi-a dat liber pentru că eram atît de tristă, dar n-am putut să stau acasă.

– Maxine, draga mea.

Faith îşi înjură radarul interior defect cînd o văzu pe Boots Mooney apărînd cu căruciorul de cumpărături pe culoar. Nu avea nici un chef să discute iarăşi cu mama lui Wade.

Cele trei cărucioare se ciocniră unul de altul. Boots scoase nişte exclamații de liniştire şi îi dădu lui Maxine o batistă.

– Mă apucă din cînd în cînd, spuse aceasta tamponîndu-şi ochii. I-am zis mamei că fac eu cumpărăturile şi acum nu mai pot să gîndesc.

Boots încuviință.

– Bănuiesc că toți sîntem trişti din cauza sărmanei Sherry Bellows.

– Pur şi simplu, nu ştiu cum s-a putut întîmpla. Nu pricep. N-ar fi trebuit să se-ntîmple aici.

– Ştiu. Nu trebuie să-ți fie frică, spuse Faith cu compătimire şi îi strînse umărul. Cei mai mulți cred c-a fost un iubit care şi-a pierdut mințile.

– N-avea nici un iubit, spuse Maxine scoțînd din buzunar o batistă zdrențuită. Nu se vedea cu nimeni, dar îi plăcea puțin de Wade.

– De Wade? întrebă Faith a cărei mînă îngheță, ca şi expresia de compasiune de pe chipul ei.

Privirea ei o întîlni pe a lui Boots peste capul plecat al lui Maxine.

– Îi plăcea să vină să flirteze cu el. Începuse să mă tot întrebe diverse lucruri despre el. Nu într-un mod antipatic, adăugă ea trăgîndu-şi nasul din nou. Ci prietenos. Voia să ştie dacă era însurat, dacă avea pe cineva, chestii din astea.

Faith lăsă mîna în jos.

– Înțeleg.

– El arată aşa de bine. Şi eu am fost îndrăgostită de el într-o vreme, aşa că nu pot s-o condamn.

Trezindu-se la realitate, Maxine se fîstîci şi se uită la Boots pe deasupra batistei.

– Vă rog să mă scuzați, domnişoară Boots. Wade niciodată...

– Bineînțeles că nu, spuse Boots bătînd-o uşor pe spate. Aş crede că e ceva în neregulă cu o tînără dacă n-ar fi îndrăgostită de Wade al meu, spuse ea aruncîndu-i o privire lui Faith din nou

şi îngustînd ochii. E un bărbat minunat.

– Într-adevăr, aşa că nu puteai s-o condamni pe Sherry că-l plăcea.

Chiar, îşi spuse Faith. Nu-i aşa că nu puteai?

– Şi m-am împrietenit cu Sherry, continuă Maxine, liniştită de cele două perechi de urechi înţelegătoare. Uneori mă ajuta la învăţat şi urma să mergem undeva să sărbătorim sfîrşitul semestrului. Ne gîndeam să mergem la Charleston, la nişte cluburi. Zicea că n-avea pe nimeni în prezent. Nu s-a gîndit prea mult la asta cît a învăţat pentru diplomă şi şi-a început cariera, dar că abia aştepta să iasă din nou cu cineva, spuse ea ştergîndu-şi ochii iarăşi. Voia să se mărite într-o bună zi, să-şi întemeieze o familie. Vorbeam despre asta.

– Îmi pare rău, spuse Boots. N-am ştiut că eraţi apropiate.

– Era atît de simpatică. Şi deşteaptă, şi aveam multe lucruri în comun. Şi ea lucrase în timpul colegiului, ca şi mine. Vorbeam despre haine, bărbaţi, orice. Amîndouă iubeam cîinii. Nu ştiu ce-o să se– ntîmple acum cu sărmanul ei cîine. L-aş lua eu, dar nu pot.

Atunci începu să plîngă, atît pentru cîine, cît şi pentru prietena pe care o pierduse.

– Nu-ţi mai face atîta rău, Maxine.

Radarul lui Faith funcţiona acum, destul de bine încît să sesizeze că unii se apropiau mai mult ca să încerce să surprindă cîteva cuvinte.

– Wade o să-i găsească un cămin bun. Iar şeful o să rezolve cazul.

– Mi-e atît de rău. Numai ieri rîdea şi era bucuroasă. Am luat prînzul în parc. Avea să lucreze pentru Tory Bodeen la magazinul cel nou. Cel puţin, aşa spera. Făcea o mulţime de planuri. Atunci era atît de plină de viaţă şi, mai tîrziu... Sînt atît de tristă şi de derutată din cauza asta.

– Înţeleg, spuse Faith ştiind prea bine cum era să rămîi în viaţă cînd cineva murea. Ar trebui să te duci acasă, scumpo. Vrei să te duc eu?

– Nu, mulţumesc. Cred c-o să merg pe jos. Mă tot aştept s-o văd mergînd pe stradă cu Mongo. Mă tot aştept, murmură Maxine şi ştergîndu-şi lacrimile, se îndreptă spre ieşire.

– Ştiu, spuse Faith încet şi întoarse privirea.

Nici nu putea să explice cît de mult mai rău era atunci cînd vedeai persoana moartă de fiecare dată cînd te uitai în oglindă.

– Poftim, spuse Boots dîndu-i şi ei o batistă.

– Eşti pregătită, spuse Faith supărată pe sine şi îi luă destul

de mult ca să împiedice rimelul să-i curgă.

– Şi mie îmi pare foarte rău de fata aia şi nici n-o cunoşteam, spuse Boots şi, pentru a-i lăsa lui Faith timp să-şi revină, Boots se apucă să aleagă mere. Am ieşit astăzi, pentru că nu puteam să mă gîndesc la altceva. Sărmana Maxine. Ei trebuie să-i fie şi mai greu, nu? A fost drăguţ din partea ta să te oferi s-o duci acasă.

– M-ar fi scutit de cumpărături.

Boots îi puse mîna pe braţ pînă cînd Faith se uită la ea.

– A fost drăguţ din partea ta, repetă ea. Mă bucur să văd bunătate la femeia de care e îndrăgostit fiul meu. La fel cum m-am bucurat să văd şi acel licăr de gelozie. În general, sînt încîntată că m-am hotărît să întrerup regimul şi să fac o plăcintă cu mere în seara asta. Transmite-i salutările mele mamei tale şi lui Lilah, da?

Boots se depărtă apoi cu merele, lăsînd-o pe Faith privind încruntată în urma ei.

– Eşti foarte isteaţă, nu, domnişoară Boots? mormăi ea. Al naibii de isteaţă.

Iritată, Faith îşi împinse căruciorul pe culoarele raioanelor, alegînd lucrurile de pe lista lui Lilah şi dorindu-şi să nu fi venit deloc acolo.

Fusese geloasă. La naiba. Oare Wade flirtase şi el? se întrebă ea încruntîndu-se la cutiile de unt. Bineînţeles. Doar era bărbat. Foarte probabil, se gîndise chiar să facă mai mult decît să flirteze. Ticălosul. De cîte ori şi-o fi imaginat-o pe Sherry goală, de cîte ori şi-o fi închipuit că făcea dragoste cu ea...

Dumnezeule mare, ce făcea? Se înfuria pe Wade din cauza unei femei moarte? Cît de meschină, de superficială şi de oribilă putea fi?

– Faith?

– Ce e? se răsti ea întorcîndu-se cu o cutie de „Land O Lakes" în mînă şi o privire ucigătoare în ochi.

Dwight ridică o mînă defensiv.

– Ho. Îmi pare rău.

– Nu, mie-mi pare rău. Mă gîndeam în altă parte, spuse ea şi făcu un efort de a arbora un zîmbet strălucitor, după care se aplecă spre băieţelul care stătea în coşul căruciorului. Nu-i aşa că eşti cel mai frumos băieţel? Tu şi tati faceţi cumpărăturile astăzi?

Luke ridică o cutie deschisă de „Oreo".

– Am luat prăjituri, anunţă el şi, din moment ce era deja murdar pe faţă, era limpede că mîncase din ele.

– Văd.

– Maică-sa o să mă scalpeze dacă nu-l curăț înainte să-l vadă.

– Fețele se spală, spuse Faith îndepărtîndu-se strategic de degețelele murdare de ciocolată. Lissy te-a trimis la cumpărături astăzi?

– Nu se simte prea bine. E speriată de ce s-a-ntîmplat ieri. Zice că îi e frică să mai iasă din casă și, aseară, m-a pus să verific încuietorile de șase ori.

Era tipic pentru Lissy Frazier să fie în centrul atenției, se gîndi Faith, dar aprobă din cap înțelegătoare.

– Bănuiesc că toți sîntem cam nervoși din cauza asta.

– E extrem de agitată. Sînt foarte îngrijorat pentru ea, ținînd cont că mai are încă o lună, cel puțin, pînă la termen. Mama ei e acolo, stă cu ea puțin. Cred că Champ și cu mine..., spuse el făcînd o pauză pentru a-l ciufuli pe Luke, o să stăm plecați un timp. S-o lăsăm să se liniștească.

– Ce tătic bun. Ai mai aflat ceva?

– Carl D. investighează cazul și nu dezvăluie prea multe. Presupun că e prea devreme. Bănuiesc că or să obțină resultatul autopsiei în curînd. Carl D. e un om de treabă, n-am vrut să spun altceva. Dar așa ceva..., zise el clătinînd din cap. Nu e obișnuit să aibă de-a face cu așa ceva. Nici unul dintre noi nu e.

– Nu e prima oară cînd s-a-ntîmplat.

El o privi nedumerit cîteva clipe, după care ochii i se întunecară.

– Îmi pare rău, Faith, nu m-am gîndit. Asta trebuie să-ți reînvie niște amintiri neplăcute.

– Amintirile au existat întotdeauna. Sper numai că pe ăsta or să-l prindă, or să-l spînzure de degetele de la picioare și or să-i taie...

– Ăăă..., spuse Dwight zîmbind dureros și, strîngîndu-i brațul, arătă din ochi spre fiul lui. Urechiușe.

– Scuze, spuse ea, în timp ce Luke își decora părul auriu cu cea mai bună parte dintr-o prăjitură „Oreo". Dragul meu, Lissy o să te facă una cu pămîntul dacă duci copilul acasă în halul ăsta.

– Ar trebui să obțin puncte pentru faptul că fac cumpărăturile.

– Pentru asta, obții puncte minore, aici e vorba de ceva major. Și, pentru major, încearcă niște bijuterii.

– Chiar mă gîndeam să-i iau un cadou, zise el scărpinîndu-se în cap, s-o fac să nu se mai gîndească la problemele astea. Cred c-o să trec pe la drogherie să-i iau un parfum.

– N-au nimic deosebit acolo. Mai mult parfumuri de babe.

Du-te la magazinul lui Tory şi o să găseşti exact ce trebuie. O să-i readuci zîmbetul pe faţă lui Lissy.

Dwight se uită la Luke, care, acum, mînjea fericit mînerul roşu de plastic al căruciorului cu umplutură de prăjitură.

– Crezi că pot să mă duc cu el în magazinul ăla plin de lucruri fragile?

– Ai dreptate.

Planul pe care îl alcătuise în minte o încînta foarte mult.

– O să-ţi spun eu ce facem. Îmi dai mie banii, iar eu mă duc şi caut ceva care o să facă din tine un erou. După ce termini de făcut cumpărăturile şi îl cureţi pe Luke, treci pe-acolo şi-ţi aduc eu cadoul afară.

– Serios? Nu te deranjează?

– Oricum aveam de gînd să trec pe-acolo. Şi, pe urmă, la ce sînt buni prietenii? zise ea întinzînd mîna cu palma în sus.

– Bine că am trecut pe la bancă. Am scos nişte bani lichizi, spuse el şi scoase portofelul, numărîndu-i cîteva bancnote în mînă.

Cînd se opri, ea îl privi doar.

– Mai scoate, Dwight. Nu poţi să fii erou sub două sute.

– Două sute? Dumnezeule, Faith, îmi iei şi ultimii bani.

– Se pare că va trebui să te duci iarăşi la bancă, zise ea smulgîndu-i bancnotele din portofel cînd el se strîmbă. Aşa o să am mai mult timp ca să caut exact ce trebuie.

– Ce faci cu cumpărăturile tale? strigă el în urma ei.

– Ah, spuse ea făcînd un gest nonşalant. O să mă-ntorc mai tîrziu.

Dwight oftă şi vîrî în buzunar portofelul aproape gol.

– Cred că tocmai am fost păcăliţi, îi spuse el fiului său.

Era perfect, îşi spuse Faith. Putea să intre, s-o descoasă pe Tory şi să facă şi o faptă bună. După aceea, avea să treacă pe la cabinetul lui Wade. Avea timp să se hotărască dacă să-l pedepsească sau nu pentru faptul că o făcuse să-şi închipuie că el îşi imagina că face sex cu Sherry Bellows.

N-ar fi putut ieşi mai bine.

De data aceasta, o luă pe Bee din maşină, ţinînd-o în braţe şi gîngurindu-i.

– Să fii cuminte, pentru ca reaua aia de Tory să nu aibă de ce să se plîngă, da? Stai frumos şi-ţi dau un os bun să rozi. Scumpa mea mică.

– Să nu aduci cîinele ăla iarăşi aici, spuse Tory ieşind imediat din spatele tejghelei, gata să-i blocheze intrarea lui Faith.

– Ah, nu mai fi aşa de nesuferită. O să stea cuminte acolo, nu-i aşa, Bee scumpo? zise ea şi îi ridică o lăbuţă, fluturînd-o, în timp ce amîndouă o priveau cu expresii de inocenţă identice.

– La naiba, Faith!

– E foarte cuminte. Uite, spuse ea apoi şi, întîi scoase osul, ca să fie mai sigură, după care o lăsă pe Bee jos, apăsîndu-i şezutul pînă cînd o făcu să atingă podeaua. Şi, pe urmă, ce fel de primire e asta, cînd am o misiune şi bani, zise ea scoţînd bancnotele.

– Dacă o să urineze pe podea...

– Are prea multă demnitate pentru aşa ceva. Îi fac lui Dwight un serviciu. Lissy nu se simte prea bine şi el vrea s-o înveselească puţin cu un cadou frumos.

Tory oftă, dar estimă numărul bancnotelor pe care le flutura Faith.

– Pentru casă sau persoană?

– Persoană.

– Hai să ne uităm.

– Bine că Dwight a dat peste mine. Bărbaţii nu se pricep deloc la astfel de lucruri, iar Lissy are nişte gusturi îngrozitoare, zise Faith oprindu-se în dreptul vitrinei şi ridică din sprîncene. Am auzit cumva un rîs pe înfundate?

– Am prea multă demnitate pentru asta.

– După părerea mea, ai prea multă demnitate pentru binele tău. Ia să vedem colierul ăla, cel cu topaze roz şi piatra lunii.

– Dar cunoşti pietrele.

– Bineînţeles. O femeie trebuie să ştie dacă un bărbat încearcă să-i dea un peridot drept smarald. Ăsta e frumos, spuse ea ţinîndu-l în lumină. Dar cred că e prea mult metal pentru ea. E mai degrabă stilul meu.

– Aşa îţi îndeplineşti misiunea?

– Pot să fac mai multe lucruri odată. Să-l punem deoparte şi mă mai gîndesc, zise ea apoi, continuînd să se uite în vitrină. Te simţi bine?

– Da.

– Vezi, să nu cumva să încerci să porţi o conversaţie şi să-ţi strici recordul.

Tory deschise vitrina, o închise la loc şi oftă.

– Mă simt bine, sînt puţin cam zguduită în interior, bănuiesc, dar mi-e bine. Tu?

Faith ridică privirea şi zîmbi slab.

– Vezi, nu ţi s-a înnegrit limba, nu ţi-a căzut, nimic. Mă simt destul de bine. Adun bîrfele din mers. Şi nu te osteni să mă

priveşti de sus. Şi pe tine te interesează la fel de mult ca pe mine ce vorbeşte lumea.

– Am auzit ce spun. Au venit destui pe-aici astăzi. Le place să vină, să se uite la mine şi apoi să trăncănească. Pentru tine e altceva, Faith, tu eşti de-a lor. Eu nu sînt. Nu ştiu de ce mi-am închipuit vreodată că aş putea să fiu.

– Nu înţeleg de ce ai vrea să fii, dar, dacă ţii cu tot dinadinsul, va trebui să rezişti. Oamenii se obişnuiesc cu tine pe-aici. S-ar obişnui şi cu un pitic chior de-un ochi şi şchiop, dacă ar trăi aici destul.

– Foarte liniştitor.

– Ia să vedem brăţara asta. Cade pare să se fi obişnuit cu tine destul de repede.

– Topaze roz şi albastre montate în argint. Închizătoare în formă de cleşte de crab.

– Foarte drăguţă, foarte Lissy. Şi cerceii de colo. O să vrea să– i asorteze. N-are destulă imaginaţie pentru altceva.

– Mi se pare ciudat că te osteneşti să alegi cadouri pentru ea, cînd nu prea o simpatizezi.

– Ah, n-o antipatizez, spuse Faith ţuguindu-şi buzele şi măsurînd cerceii din privire. Mi se pare prea prostuţă ca să mă obosesc s-o antipatizez. Totdeauna a fost. Dar îl face fericit pe Dwight şi pe el îl plac. Pune-le în cutii şi împachetează-le frumos. Dwight îmi rămîne dator vîndut. Cred c-o să iau colierul ăsta pentru mine. Mă mai înveseleşte puţin.

– Devii clienta mea cea mai fidelă, spuse Tory ducîndu-se cu bijuteriile la tejghea. Nici nu mi-aş fi închipuit.

– Ai lucruri care-mi plac.

Bee adormise cu osul în gură. Faith se opri atît cît s-o privească adorator.

– În plus, se pare că-l faci fericit pe Cade şi pe el îl plac chiar mai mult decît pe Dwight, zise ea apoi rezemîndu-se de tejghea, în timp ce Tory împacheta cadourile pentru Lissy. Realitatea e că tu te culci cu fratele meu şi eu cu vărul tău.

– Asta ne face să fim, practic, amante.

Faith clipi, pufni şi dădu capul pe spate, izbucnind în rîs.

– Dumnezeule, ce gînd înspăimîntător. Şi eu care mă întrebam dacă ar trebui să consider că sîntem prietene.

– Alt gînd înspăimîntător.

– Nu-i aşa? Totuşi, ieri, cînd stăteam acolo, mi-a trecut prin cap că simţim, probabil, acelaşi lucru, ne gîndim la acelaşi lucru. Ne amintim acelaşi lucru. Asta e o legătură foarte puternică.

Tory legă funda cu foarte mare grijă şi precizie.

– A fost foarte drăguț din partea ta că ai rămas cu mine. Adesea îmi spun că e mai bine să fii singur. Dar e greu. Uneori, e foarte greu.

– Urăsc să fiu singură. Mai mult decît orice altceva pe lume. Adesea, propria mea companie mă irită îngrozitor de mult, spuse ea şi începu să rîdă. Ia te uită, purtăm o conversaţie aproape intimă. Pentru cadourile lui Lissy, o să-ţi dau banii lichizi şi frumoşi ai lui Dwight, dar, pentru mine, îţi dau cartea de credit.

Înainte să vîre mîna în geantă, Tory se întinse şi i-o acoperi cu a sa. Ciudat, cît de uşor îi era să atingă şi să se lase atinsă de cînd venise în Progress.

– Niciodată n-am mai avut o prietenă ca Hope. Nu ştiu dacă vreuna dintre noi a mai avut vreodată prieteni ca în copilărie. Dar mi-ar prinde bine una.

Faith o privi fîstîcită.

– Nu ştiu dacă aş fi una deosebit de bună.

– Eu ştiu că n-am fost, după Hope, aşa că putem începe de pe picior de egalitate. Cred că sînt îndrăgostită de fratele tău, zise ea apoi oftînd tremurător şi îşi luă mîna de pe a ei pentru a-şi face de lucru. Dacă se dovedeşte că sînt, într-adevăr, cred că ar fi bine, pentru toţi, dacă noi două putem să fim prietene.

– Eu ştiu că-mi iubesc fratele, deşi e o adevărată pacoste, de obicei. Viaţa ia nişte întorsături foarte ciudate uneori, spuse Faith punînd banii lui Dwight pe tejghea, după care scoase cartea de credit. Închizi la şase, nu?

– Exact.

– Ce-ar fi să ne întîlnim atunci? Să bem ceva.

– S-a făcut. Unde?

Ochii lui Faith licăriră.

– Păi, cred că Hope Memorial ar fi un loc foarte potrivit.

– Poftim?

– La mlaştină, ştii unde.

– Pentru Dumnezeu, Faith.

– Încă n-ai fost acolo, nu? Ei bine, aş zice că e timpul şi cred că e un loc bun ca să vedem dacă noi două am putea să ne înţelegem. Ai curaj?

Tory luă cartea de credit.

– Am dacă ai şi tu.

Duse alimentele acasă şi răspunse nemulţumirii lui Lilah în legătură cu faptul că întîrziase cu destulă nemulţumire proprie pentru că îi dăduse acea sarcină de la bun început.

– Şi nu începe să spui că roşiile sînt prea moi sau bananele

prea verzi, că altă dată nu mă mai duc.

– Mănînci, nu? Nu faci altă treabă pe-aici, aşa că poţi să cumperi şi tu de mîncare din an în Paşte.

– Pe-aici, Paştele a-nceput să vină mai des decît altădată, spuse Faith scoţînd ceaiul cu gheaţă şi două pahare, după care se aşează pentru a-i povesti ce auzise.

– Bine, zise Lilah aşezîndu-se comod. Ce se-aude?

– Tot felul de lucruri, în cea mai mare parte la fel de absurde ca un republican liberal. Mulţi zic că trebuie să fi fost un fost iubit sau un amant. Unul nou şi însurat. Dar, la supermarket, m-am întîlnit cu Maxine, care s-a dovedit a fi fost prietenă cu Sherry, şi mi-a spus că, în momentul ăsta, Sherry nu avea pe nimeni.

– Asta nu înseamnă că vreun idiot nu putea să-şi închipuie că ar fi trebuit să aibă, zise Lilah scoţîndu-şi rujul şi începînd să-l deschisă şi să-l închidă. Am auzit că i-a dat drumul înăuntru, altfel cîinele ăla ar fi făcut gălăgie, şi nici n-a intrat cu forţa, aşa cum s-a crezut la început.

– Dacă dai drumul unui bărbat în casă nu înseamnă că vrei să te violeze.

– N-am spus asta, zise Lilah colorîndu-şi buzele şi frecîndu-le una de alta. Ci că o femeie trebuie să fie foarte prudentă. Dacă deschizi uşa unui bărbat, trebuie să fii pregătită să-l dai afară în şuturi.

– Ce romantică eşti, Lilah.

– Am destul romantism în mine, domnişoară Faith, dar îl echilibrez cu o minte lucidă. Ceva ce ţie îţi lipseşte cînd e vorba de bărbaţi. Poate că şi acelei fete îi lipsea.

– Am fost suficient de lucidă ca să iau în şuturi destui bărbaţi.

– Dar a trebuit ca, întîi, să te măriţi cu doi dintre ei, nu?

Faith scoase o ţigară şi zîmbi uşor.

– Aş fi putut să mă mărit cu mai mulţi chiar. Cel puţin, nu sînt fată bătrînă.

Lilah zîmbi, la rîndul ei.

– Dacă mariajul ar fi fost potrivit, ar fi durat mai mult. Fata aia n-avea vreun fost soţ, nu?

– Nu cred.

– Faith? spuse Margaret apărînd în uşă, cu un chip rigid. Trebuie să-ţi vorbesc. În salon.

– Bine, spuse Faith dînd ochii peste cap spre Lilah şi stingînd ţigara. Ar fi trebuit să-mi găsesc mai multe de făcut în oraş.

– Arată-i puţin respect mamei tale.

– Sigur ar fi şocant pentru sistemul ei dacă ar face şi ea la fel.

Nu se grăbi să ajungă în salon. Se opri o dată să-şi verifice

manichiura, încă o dată ca să-şi aranjeze părul în oglinda din hol. Cînd intră, o văzu pe mama ei stînd jos, rigidă.

– Nu sînt de acord să bîrfeşti cu servitorii.

– Bîrfeam cu Lilah.

– Nu-mi vorbi pe acest ton. Poate că Lilah e o membră importantă a acestei case, dar nu se cuvine să stai la bucătărie şi să bîrfeşti.

– Dar se cuvine să tragi cu urechea? întrebă Faith trîntindu-se într-un fotoliu. Am douăzeci şi şase de ani, mamă. Nu mai are rost să-mi spui cum să mă port.

– Niciodată n-a avut rost. Am auzit că ai fost cu Victoria Bodeen ieri. Că aţi fost împreună şi aţi sunat la poliţie.

– Exact.

– E destul de supărător faptul că ai o legătură cu o astfel de situaţie, dar este intolerabil să fii legată de femeia aceea.

– Femeia aceea fiind Tory, nu cea care a fost violată şi omorîtă? întrebă Faith al cărei spate deveni rigid, dar rămase în aceeaşi poziţie relaxată.

– Nu-ţi permit. Nu-ţi permit să te asociezi cu Victoria Bodeen.

– Altfel? întrebă Faith şi aşteptă o clipă. Vezi tu, în momentul ăsta al vieţilor noastre, nu există nici un „altfel", mamă. Vin şi plec cînd şi cu cine vreau. Mereu am făcut-o, dar acum chiar că n-ai nici un cuvînt de spus în privinţa asta.

– Cred că, din respect pentru sora ta, ar trebui să retezi orice legătură, oricît de slabă ar fi, cu persoana pe care eu o consider vinovată de moartea ei.

– Poate că, tocmai din respect pentru sora mea, am stabilit legătura asta. Niciodată n-ai putut s-o suferi. Bănuiesc că ţi-am urmat exemplul. I-ai fi interzis lui Hope să se asocieze cu ea, dar ei n-ai putut să-i interzici niciodată nimic. Şi, chiar dacă ai făcut-o, ea te-a păcălit. Era mult mai deşteaptă decît mine în privinţa asta.

– Nu vorbi despre fiica mea astfel.

– Da, fiica ta, spuse Faith şi tonul rece i se reflectă acum în ochi. Ceva ce eu n-am reuşit să fiu niciodată. Să-ţi spun ceva la care nu te-ai gîndit. Tory nu e vinovată pentru ce i s-a-ntîmplat lui Hope, dar s-ar putea ca ea să fie cheia. Poate că eşti liniştită să ţi-o aminteşti pe Hope ca pe o lumină strălucitoare, ca o viaţă întreruptă înainte să fie trăită cu adevărat. Pe mine m-ar linişti mai mult să aflu, în sfîrşit, de ce. Şi să aflu cine.

– N-o să găseşti nici linişte, nici răspunsuri la femeia aceea. Nu vei găsi decît minciuni. Toată viaţa ei e o minciună.

– Bine, spuse Faith cu un zîmbet strălucitor şi se ridică brusc.

Asta înseamnă că avem încă un lucru în comun, nu-i aşa?

După aceea se îndepărtă, mergînd puţin legănat. Margaret se ridică imediat, ieşi şi se duse în biblioteca plină de cărţi. Întîi dădu telefonul, profitînd de prietenie pentru a-l ruga pe Gerald Purcell să vină la ea cît putea de repede.

După ce primi asigurări că avea să ajungă într-o oră, ea se duse la seiful ascuns în spatele unui tablou în ulei înfăţişînd Beaux Reves, de unde scoase două dosare.

Folosi ora aceea pentru a studia hîrtiile şi a se pregăti. După puţin timp, ceru ca ceaiul să fie servit pe terasa sudică, împreună cu pateurile şi prăjiturile pudrate cu zahăr care ştia că-i plăceau foarte mult lui Gerald. Îi plăcea ritualul din după-amiezele cînd era acasă, porţelanurile, argintăria, feliile de lămîie tăiate cu precizie, cuburile de zahăr albe şi maronii din zaharniţă.

Atîta timp cît ea era stăpîna acelei case, îşi spuse ea, ritualul avea să fie păstrat. Beaux Reves şi tot ce reprezenta aceasta aveau să fie păstrate. Era cald pentru ceai în aer liber, dar umbrela cea albă oferea umbră, iar grădinile constituiau ceea ce Margaret considera a fi fundalul adecvat. Trandafirii căţărători care flancau clădirea din cărămidă în ghivecele lor albe uriaşe erau înfloriţi, iar hibiscuşii creau o atmosferă exotică.

Ea se aşeză la masa de sticlă, cu mîinile împreunate, şi privi spre ceea ce era al ei. Muncise pentru toate acele lucruri şi, acum, ca întotdeauna, avea să le protejeze. Se uită la Gerald, care ieşi pe uşile terasei. Avea să se topească de căldură în costum şi cravată, îşi spuse ea cînd îi strînse mîna.

– Îţi mulţumesc că ai venit atît de repede. Vrei un ceai?

– Mi-ar face mare plăcere. Păreai foarte tulburată, Margaret.

– Sînt tulburată, spuse ea, dar mîna îi era extrem de sigură cînd ridică ceainicul Wedgwood şi turnă. E în legătură cu copiii mei şi Beaux Reves. Ai fost avocatul lui Jasper, aşa că înţelegi dispoziţiile testamentare cu privire la fermă, proprietăţi, interesele familiei, la fel de bine ca oricare dintre noi. Poate chiar mai bine.

– Bineînţeles, spuse el aşezîndu-se lîngă ea, încîntat că ea îşi amintise că prefera lămîia laptelui.

– Kincade deţine şaptezeci la sută din profiturile obţinute de pe urma fermei. Acelaşi lucru e valabil şi pentru fabrici şi pentru ţesătorie. Eu deţin douăzeci la sută şi Faith, zece.

– Corect. Profiturile sînt împărţite şi repartizate anual.

– Ştiu asta. Proprietăţile, ca blocurile de apartamente, casele care sînt închiriate, inclusiv Casa de la Mlaştină, toate sînt în mod egal pe cele trei nume. Corect?

– Da.

– Şi, după părerea ta, ce impact ar avea asupra schimbărilor aduse de Cade în privinţa fermei, asupra noului său sistem de operare, dacă mi-aş retrage sprijinul şi mi-aş folosi cele douăzeci de procente şi influenţa pe lîngă membrii consiliului ca să treacă din nou la metode mai tradiţionale?

– I-ar crea mari dificultăţi, Margaret. Dar el are mai multă greutate decît tine şi profiturile se adaugă la el. Consiliul n-are nici un cuvînt de spus în privinţa fermei, oricum, ci doar a ţesătoriei şi fabricilor.

Ea încuviinţă.

– Iar ţesătoria şi fabricile menţin în funcţiune ferma. Şi, dacă aş reuşi s-o conving pe Faith să-mi vîndă acţiunile ei?

– Ţi-ar oferi mai multă muniţie, desigur, spuse el sorbind din ceai gînditor. Aş putea să te întreb, ca prieten şi ca avocat, dacă eşti nemulţumită de realizările lui Cade la Beaux Reves?

– Sînt nemulţumită de fiul meu şi cred că trebuie să-şi concentreze mintea şi energia asupra moştenirii lui, nu să le lase să se îndrepte spre canale mai puţin importante. Mai simplu spus, zise ea ungînd o felie de pîine prăjită cu unt, vreau ca Victoria Bodeen să dispară din Casa de la Mlaştină şi din Progress. În momentul ăsta, Faith este dificilă, dar o să se dea ea pe brazdă. Întotdeaun a fost un om al momentului. Cred că pot s-o conving să-mi vîndă partea ei din proprietăţi. Asta mi-ar da două treimi. Presupun că fata lui Bodeen are un contract de închiriere pe un an pentru casă şi pentru clădirea de pe Market. Vreau ca aceste contracte să fie anulate.

– Margaret, spuse el bătînd-o pe mînă. Ar fi mai înţelept să renunţi la ideea asta.

– Nu voi tolera asocierea ei cu fiul meu. Voi face tot ce voi putea ca să-i pun capăt. Vreau să-mi redactezi un nou testament, din care îi voi exclude pe Cade şi pe Faith.

El se gîndi la scandal, la încurcăturile juridice şi la munca teribilă.

– Margaret, nu te pripi, te rog.

– Nu voi face uz de testament decît dacă nu voi avea încotro, dar o voi face ca să-i arăt lui Faith cît de serios vorbesc, zise Margaret strîngînd din buze. Nici nu mă-ndoiesc că, atunci cînd o să-şi dea seama că poate pierde o sumă de bani atît de mare, va deveni foarte cooperantă. Îmi vreau casa din nou în ordine, Gerald. Mi-ai face o mare favoare dacă te-ai uita pe contractele acelea şi ai găsi cea mai simplă modalitate de a le anula.

– Rişti să-l întorci pe fiul tău împotriva ta.

– Mai bine decît să-l văd distrugînd numele familiei.

CAPITOLUL 24

„Din copilărie n-am mai ținut un jurnal și nu mi-am mai pus pe hîrtie gîndurile secrete. Din moment ce mă gîndesc atît de mult la copilărie, mi se pare potrivit s-o fac acum. Și aici, unde Hope și-a pierdut viața. Copilăria.

Tatăl meu, tatăl nostru, a construit acest loc pentru ea, cu o statuie frumoasă și flori frumos mirositoare.

E mai al ei decît mormîntul în care el a îngropat-o în acea dimineață de vară. N-am împărțit niciodată acest loc cu ea. Am ales să n-o fac, din ciudă, bineînțeles, dar, pe vremea aceea, am simțit o mare satisfacție.

Ce treabă aveam eu cu jocurile ei stupide și prietena ei ciudată și neîngrijită.

Le doream atît de mult, încît le refuzam cînd mi-erau oferite. Sînt o persoană dificilă. Uneori mă plac așa cum sînt. În orice caz, îmi stă în fire să fac exact contrariul, așa că trebuie să mă suport.

Ar fi putut fi altfel pentru mine, pentru toți, dacă seara aia n-ar fi existat. Dacă, a doua zi cînd m-aș fi trezit, aș fi găsit-o pe Hope în camera alăturată.

Aș fi continuat să fiu supărată pentru situația din seara precedentă. Discuția aia pentru mazăre fusese ceva minor, pe care am disprețuit-o atunci și o disprețuiesc și acum.

Aș fi stat supărată, pentru că îmi făcea plăcere, mai ales cînd cineva făcea eforturi ca să mă scoată din acea stare de spirit.

Îmi plăcea să fiu în centrul atenției. Orice fel de atenție de care puteam beneficia.

Știam încă de atunci că eu eram pe locul trei între frați. Cade era moștenitorul incontestabil. În definitiv, el poseda un penis, iar eu nu.

Bănuiesc că asta nu era vina lui, dar, pentru o scurtă perioadă de timp în copilăria mea, l-am invidiat pentru acel membru.

Pînă cînd am descoperit că era foarte posibil pentru o femeie să posede oricît de multe asemenea accesorii dorea și în multe

feluri plăcute. Am descoperit sexul devreme şi mi-a plăcut.

În orice caz, la vîrsta de opt ani, conotaţiile sexuale ale bărbaţilor şi femeilor încă reprezentau un domeniu neclar pentru mine.

Ştiam numai de Cade că era viitorul stăpîn de la Beaux Reves, pentru că era băiat, ceea ce nu-mi convenea.

Se bucura de privilegii care mie mi-erau refuzate, din nou numai datorită sexului său. Şi, poate, ca să fiu sinceră, diferenţei de patru ani dintre noi.

Tatăl meu îl privea cu atîta mîndrie. Categoric, îi pretindea multe, dar expresia din ochii tatei, tonul vocii lui, ţinuta sa, era un studiu de mîndrie. Tatăl pentru fiu. Eu nu puteam fi niciodată fiul lui.

Şi nu puteam să fiu nici îngerul lui, aşa cum era Hope.O adora. Simţea dragoste şi pentru mine şi era un om corect.

Dar era dureros de evident că Hope era stăpîna inimii lui, la fel cum de Cade erau legate speranţele lui.

Îmi închipui că eu am fost un fel de bonus, sora geamănă care venea în urma îngerului.

Cred că, şi pentru mama, Cade a fost o sursă de mîndrie. Dăduse naştere unui fiu, aşa cum se aştepta lumea din partea ei.Numele de Lavelle avea să trăiască mai departe, pentru că ea concepuse şi dăduse naştere unui băiat.

Era suficient de încîntată să-l lase în grija tatei aproape tot timpul. Ce ştia ea despre băieţi, oricum? Mă întreb dacă el a simţit acea distanţă. Îmi închipui că da, dar, într-un fel, a devenit un bărbat întreg şi admirabil în ciuda acestui lucru.

Datorită acestui lucru?

Fireşte, mama l-a învăţat bunele maniere, a avut grijă să fie curat, dar de educaţia, timpul, locul său în viaţă, s-a ocupat tata. Nu-mi amintesc s-o fi auzit vreodată întrebîndu-l ceva pe tata despre Cade.

Hope era răsplata ei pentru o treabă bine făcută. Fiica pe care o putea cizela şi modela, copilul de care avea să se ocupe de la naştere pînă la o nuntă potrivită.

O iubea pe Hope pentru frumuseţea şi cumînţenia ei.Şi n-a văzut absolut niciodată rebela din ea.

Cred că, dacă Hope ar fi trăit, ar fi făcut exact ce voia şi, într-un fel, ar fi convins-o pe mama că era ideea ei.

A păcălit-o în privinţa lui Tory. Putea s-o păcălească în orice privinţă.

Doamne, ce dor mi-e de ea. Mi-e dor de acea jumătate din mine care era inteligentă, nostimă şi plină de energie.

Mi-e îngrozitor de dor.

Eu am fost o încercare pentru mama. Am auzit-o spunînd asta de atîtea ori, încît trebuie să fi fost adevărat. Nu aveam nimic nici din dulceața lui Hope, nici din supunerea ei tăcută. Eu puneam întrebări şi mă certam pentru lucruri de care nici măcar nu-mi păsa.

Remarcați-mă. Fir-ați să fiți. Remarcați-mă.

Ce trist şi jalnic.

Hope s-a împrietenit cu Tory cu un an înainte de vara aceea. Erau atrase una de alta aşa cum numai unele suflete erau. Pînă şi eu vedeam legătura dintre ele. Şi au fost nedespărțite încă de la-nceput. Mai gemene decît am fost vreodată eu şi sora mea.

Numai din acest motiv n-am putut s-o sufăr pe Victoria Bodeen. O priveam de sus, cu picioarele ei murdare, greşelile gramaticale, ochii mari şi vigilenți şi părinții ei săraci. Dar, la bază, era prietenia ei cu Hope.

Rîdeam de ea ori de cîte ori puteam şi, în restul timpului, o ignoram. Mă prefăceam că o ignor. În realitate, le urmăream pe ea şi pe Hope cu o concentrare teribilă.

Căutînd o fisură, o crăpătură în legătura lor pe care aş fi putut s-o măresc, aşa încît să se distrugă afecțiunea pe care o simțeau una pentru cealaltă.

În ziua cînd a murit, s-au jucat acasă la noi, din moment ce Hope nu avea voie să meargă la Tory.

O făcea în secret, bineînțeles, dar îşi petreceau cea mai mare parte a timpului la Beaux Reves sau lîngă mlaştină.

Mama nu ştia despre mlaştină. Ea n-ar fi fost de acord. Dar toți ne duceam să ne jucăm acolo. Tata ştia şi ne spunea doar să nu mergem după lăsarea întunericului.

Înainte de cină, Hope a jucat „jacks" pe verandă.

O pedepseam nejucîndu-mă cu ea.

Cînd asta n-a părut să-i strice plăcerea jocului, m-am dus în camera mea supărată şi am coborît abia cînd am fost chemată la cină.

Nu mi-era foame şi încă eram supărată pentru felul în care Hope accepta faptul că eram furioasă pe ea.

Am atras totul asupra mea, făcînd caz de mazăre – deşi continui să consider că aveam dreptate – după care am enervat-o pe mama şi am fost expediată de la masă.

Nu pot să sufăr să fiu expediată de la masă. Nu că mi-ar fi păsat prea mult de mîncare, dar era o alungare.

Îmi închipui că un psihiatru ar spune că această tactică mi-a dovedit că nu făceam parte din familie la fel ca fratele meu şi

sora mea. Eram o outsideră care, pe de o parte, mă bucuram de independența față de ei și, pe de alta, îmi doream cu disperare să fac parte din peisaj.

M-am dus în camera mea, ca și cum acolo aș fi vrut să stau de la– nceput. Eram sigură că ei aveau să creadă asta și nu că eram îngrozită și furioasă.

O grămadă de mazăre era mai importantă decît mine.

Am stat în pat, cu ochii ațintiți în tavan, și m-am înconjurat de resentimente. Într-o zi, mi-am spus, într-o zi o să fiu liberă să fac ce vreau, cînd vreau.

Nimeni n-o să mă oprească, cu atît mai puțin familia care mă excludea atît de ușor. O să fiu bogată, celebră și frumoasă. Nu aveam idee cum o să realizez aceste lucruri, dar ele erau țelul meu.

Vedeam banii, gloria și frumusețea ca un fel de premiu pe care-l cîștigam în timp ce ei toți erau îngrădiți de tradițiile și restricțiile de la Beaux Reves.

Mă gîndeam să fug, poate să mă duc la mătușa Rosie. Știam că asta i-ar fi făcut rău mamei, din moment ce considera că sora ei Rosie nu era decît o rușine. Oarecum ca mine.

Dar nu voiam să plec. Voiam ca ei să mă iubească și acea dorință urgentă și frustrată era închisoarea mea.

Mai tîrziu, am auzit muzica mamei. Probabil că stătea în salonul ei, scriind scrisori, răspunzînd la invitații, plănuind meniurile pentru a doua zi, programe și ce mai făcea ea ca stăpînă a casei. Tata trebuia să fie în biroul lui din turn, ocupîndu-se de afacerile firmei și bînd un pahar de whiskey în liniște.

Lilah mi-a adus ceva de mîncare, fără mazăre. Nu m-a alinat, dar numai prin acel gest m-am simțit mîngîiată. Ea a fost întotdeauna lîngă mine, rezistentă ca o stîncă și plină de căldură.

Am mîncat numai pentru că mi-a adus-o ea și pentru că era o răzvrătire pe care o împărțeam amîndouă în secret.

După aceea, am stat acolo, în pat, în timp ce camera se întuneca. Mi-o închipuiam pe mama periindu-i părul lui Hope, așa cum făcea în fiecare seară după baie.

Ca să fiu sinceră, mi l-ar fi periat și pe al meu, dar nu stăteam liniștită. După aceea, Hope avea să se ducă la tata să-i spună noapte bună.

Și, în tot acel timp cînd făcea ceea ce se aștepta din partea ei, își plănuia propria-i răzvrătire secretă.

Am auzit-o străbătînd holul și oprindu-se puțin în dreptul ușii mele.

Aş vrea – n-are nici un rost să vreau, dar aş vrea să mă fi ridicat din pat, să deschid uşa şi s-o conving să-mi ţină companie. Poate ar fi schimbat ceva.

I s-ar fi făcut milă de mine şi poate mi-ar fi spus ce avea de gînd să facă. În starea mea de spirit, poate m-aş fi dus cu ea, numai ca să-i fac în ciudă mamei. N-ar fi fost singură.

Dar am stat încăpăţînată în pat şi i-am auzit paşii îndepărtîndu-se.

Nu ştiam că a ieşit din casă. Aş fi putut să mă uit pe fereastră oricînd şi aş fi văzut-o. Dar nu m-am uitat. Am stat încruntată în pat pînă cînd am adormit.

Şi, în timp ce eu dormeam, ea murea.

N-am simţit, aşa cum se spune adesea că simt gemenii, o ruptură a firului dintre noi. N-am presimţit şi nici n-am visat un dezastru.

Nu i-am simţit durerea sau groaza. Am dormit, aşa cum bănuiesc că fac majoritatea copiilor, adînc şi fără griji, în timp ce persoana care împărţise pîntecul şi naşterea cu mine murea singură.

Tory a fost cea care a simţit ruptura, durerea şi groaza. Atunci n-am crezut, n-am vrut să cred. Hope era sora mea, nu a ei, şi cum îndrăznea ea să susţină că făcea o parte atît de intimă din ceea ce era al meu? Am preferat să cred, la fel ca mulţi alţii, că Tory fusese, într-adevăr, la mlaştină, în seara aceea, şi fugise, lăsînd-o pe Hope să înfrunte groaza.

Am crezut asta chiar dacă am văzut-o a doua zi dimineaţă. A venit şchiopătînd pe aleea noastră, dis-de-dimineaţă. Mergea ca o femeie bătrînă, ca şi cum, pentru fiecare pas, avea nevoie de curaj.

Cade i-a deschis uşa, dar mă furişasem în vîrful picioarelor pînă în capul scărilor. Era albă ca varul şi ochii îi erau imenşi.

A zis: Hope e în mlaştină. N-a putut să fugă şi el i-a făcut rău. Trebuie s-o ajutaţi.

Cred că el a poftit-o înăuntru, politicos, dar ea n-a vrut să treacă pragul. Aşa că el a lăsat-o acolo şi, în timp ce eu m-am dus repede în camera mea, el s-a dus în cea a lui Hope. Totul s-a întîmplat foarte repede după aceea.

Cade a coborît scările în fugă, strigîndu-l pe tata. Mama a alergat în jos pe scări. Toţi vorbeau în acelaşi timp şi nimeni nu-mi dădea atenţie.

Mama a apucat-o de umăr pe Tory, scuturînd-o şi strigînd la ea. În tot acest timp, Tory stătea nemişcată, ca o păpuşă de cîrpă obişnuită, am bănuit eu, să fie lovită.

Tata a fost cel care a tras-o pe mama la o parte şi care i-a spus să sune la poliţie imediat. Pe urmă a început să-i pună întrebări lui Tory cu o voce care nu era tocmai sigură.

Ea i-a spus de planurile lor din seara precedentă şi cum nu putuse să se ducă deoarece căzuse şi se lovise. Dar Hope se dusese şi cineva o urmărise.

A spus toate astea cu o voce inexpresivă şi calmă, ca a unui adult. Şi îl privea pe tata tot timpul, după care i-a spus că putea să-l ducă la Hope.

Mai tîrziu, am aflat că exact asta a făcut, i-a condus pe tata şi pe Cade şi, apoi, pe poliţişti, prin mlaştină, pînă în locul unde era Hope.

Viaţa s-a schimbat atunci pentru noi toţi."

Faith lăsă jos carneţelul şi se rezemă de spătarul băncii.

Acum auzea ciripitul păsărilor şi simţea mirosul pămîntului întunecat şi al florilor. Raze de soare pătrundeau printre ramurile încîlcite, căzînd pe pămînt în modele frumoase şi transformînd lumina verzuie în ceva ce aducea a auriu.

Statuia de marmură stătea tăcută, veşnic zîmbitoare, veşnic tînără.

Era ceva atît de tipic pentru tata să acopere oribilul cu frumos. Un pretext, probabil, dar şi o afirmaţie. Hope supravieţuise, şi-l închipui ea gîndind. Şi era a mea.

Oare îşi adusese iubita acolo? se întrebă ea. Stătuse acolo femeia spre care el se întorsese cînd nu mai vrusese să ştie de familia lui, în timp ce el îşi amintea şi jelea?

De ce ea şi nu eu? De ce nu fusesem niciodată eu?

Faith lăsă carneţelul de o parte şi scoase o ţigară.

Lacrimile veniră ca o mare surpriză. Habar nu avea că se aflau acolo, gata să fie vărsate.

Pentru Hope, pentru tatăl ei, pentru sine. Pentru irosirea vieţilor şi viselor. Pentru irosirea dragostei.

Tory se opri la marginea unei tufe de flori. Acel parc tăcut şi plin de flori era destul de şocant. În minte îi apăru imaginea a locului care fusese, verde, sălbatic şi întunecat, suprapunîndu-se peste cea din faţa ochilor.

Se încurcară, refuzînd să se contopească, astfel că clipi pentru a alunga amintirea.

Acolo era Hope, surprinsă veşnic în piatră.

Şi Faith, care plîngea.

Muşchii stomacului i se strînseră, dar îşi impuse să înainteze, tremurînd cînd imagini a ceea ce se întîmplase acolo cu optspre-

zece ani în urmă se luptau să pună stăpînire pe ea. Se aşeză şi aşteptă.

– Nu vin aici de obicei, spuse Faith scoţînd o batistă din geantă şi suflîndu-şi nasul. Bănuiesc că din cauza asta. Nu ştiu dacă e un loc oribil sau frumos. Nu pot să mă hotărăsc niciodată.

– E nevoie de curaj ca să iei ceva urît şi să-l transformi în ceva liniştit.

– Curaj? spuse Faith vîrînd batista înapoi în geantă, după care îşi aprinse ţigara brusc. Crezi că a fost vorba de curaj?

– Da. Mai mult decît am avut eu. Tatăl tău a fost un om bun. Întotdeauna a fost foarte bun cu mine. Chiar şi după..., zise ea strîngînd din buze. Chiar şi după, a fost bun cu mine. Nu se poate să-i fi fost uşor.

– Ne-a părăsit emoţional, bănuiesc că ar spune psihologii. Ne-a abandonat pentru fiica lui moartă.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Nici una dintre noi n-am suferit pierderea unui copil. N-avem de unde să ştim cum am face faţă sau ce am face ca să supravieţuim acelei pierderi.

– Eu am pierdut o soră.

– Şi eu la fel, spuse Tory încet.

– Nu-mi place că spui asta. Nu-mi place, pentru că ştiu că e adevărat.

– Te aştepţi să te condamn pentru asta?

– Nu ştiu ce aştept de la tine, spuse ea oftînd şi aplecîndu-se spre cutia frigorifică pe care o pusese lîngă bancă. Am aici o cană mare de margarita. O băutură bună într-o seară caldă.

Turnă lichidul galben-verzui în două pahare de plastic şi îi oferi unul.

– Am zis c-o să bem ceva.

– Aşa e.

– Pentru Hope, atunci, spuse Faith ciocnindu-şi paharul de al lui Tory. Pare adecvat.

– E mai tare decît limonada pe care o beam de obicei aici. Îi plăcea limonada.

– Lilah i-o făcea proaspătă. Cu multă pulpă şi mult zahăr.

– Avea o sticlă de Coca-Cola în seara aia, care se încălzise în rucsacul ei şi..., spuse Tory, cutremurîndu-se din nou.

– Încă mai vezi totul atît de clar?

– Da. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai întreba. N-am venit aici în toate săptămînile de cînd m-am întors. N-am avut curajul. Oricît de mult mi-ar displăcea să fiu laşă, trebuie să supravieţuiesc şi eu.

– Oamenii pun prea mult accent pe curaj şi îşi fixează standar-

dele în funcție de el. N-aș spune că ești lașă, dar standardele mele personale sînt scăzute.

Tory rîse și bău din nou.

– De ce?

– Păi, ca să le pot satisface fără prea mult efort. Gîndește-te la mariajele mele, deși aș vrea să n-o fac. Unii ar spune că am eșuat, dar eu zic că am triumfat, din moment ce am ieșit din ele nevătămată.

– Ai fost îndrăgostită?

– Cînd?

– De ambele dăți.

– Nu. Prima oară a fost vorba de pasiune fizică. Doamne, băiatul ăla putea să reguleze ca un iepure.Din moment ce sexul a fost o prioritate pentru mine, el s-a achitat de această parte a tîrgului. Era un tip superb, fermecător și se pricepea să vorbească. Și un mare idiot, zise ea toastînd pentru el, aproape cu afecțiune. Totuși, era exact genul de tip pe care-l disprețuia mama. Cum aș fi putut să nu mă mărit cu el?

– Ai fi putut doar să faci sex cu el.

– Am făcut, dar căsătoria a fost o palmă zdravănă peste fața ei. Ia asta, mamă, spuse Faith dînd capul pe spate și rîzînd. Doamne, ce idiot. A doua oară, a fost dintr-un impuls. Sexul n-a fost cine știe ce, din moment ce el era mult mai în vîrstă decît mine și însurat cînd am început relația. Bănuiesc că asta a fost o mică lovitură pe care i- am dat-o tatei. Ți-a plăcut adulterul, foarte bine, și eu pot s-o fac. Să ai o legătură ilicită e ceva, dar să fii măritată cu un Don Juan e cu totul altceva. Cred că, o vreme, la început, a fost destul de fidel, dar, Dumnezeule, eu mă plictiseam îngrozitor. Apoi, bănuiesc că și el s-a plictisit la fel de tare și s-a gîndit să mă înșele și să se îmbete. Își făcuse un nume în lumea muzicii. Prima oară cînd s-a hotărît să mă lovească, eu l-am lovit mai tare și am plecat. Am obținut bani destul de frumoși de pe urma divorțului și i-am meritat din plin.

Ea și Hope stătuseră acolo, se gîndi Tory, și discutaseră despre lucruri pe care le făcuseră, pe care voiau să le facă. Lucruri mai simple, copilărești. Dar nu mai puțin vitale și mai puțin intime decît ce spunea Faith acum.

– De ce Wade?

– Nu știu, spuse Faith oftînd și sorbind din paharul de plastic. Ăsta e misterul. Nu e nici ca să cîștig ceva, nici ca să fac cuiva în ciudă. Arată bine și facem un sex nemaipomenit. Dar veterinarul orașului? Asta n-a fost niciodată în planurile mele. Acum el trebuie să complice totul fiind îndrăgostit de mine. O să-i distrug

viața, spuse ea golind paharul și punîndu-și încă unul. Așa sînt eu.

– Asta ar fi problema lui.

Faith se întoarse și o privi uluită.

– Ăsta e ultimul lucru pe care m-aș fi așteptat să-l aud din partea ta.

– E un bărbat în toată firea care își cunoaște propria minte și propria inimă. Am impresia că totdeauna a făcut ce-a vrut și a obținut ce-a vrut. S-ar putea să te cunoască mai bine decît crezi. Dar eu nu-i înțeleg pe bărbați.

– Ah, e ușor, spuse ea umplîndu-i din nou paharul. Jumătate din timp, gîndesc cu sculele și cealaltă jumătate se gîndesc la jucăriile lor.

– Nu-i un lucru tocmai frumos din partea unei femei cu un frate și un iubit.

– Nu-i nimic nepoliticos. Iubesc bărbații. Unii ar spune că am iubit chiar prea mulți, zise ea cu un licăr de umor în ochi și Tory se trezi plăcîndu-i și invidiind-o.

– Întotdeauna am preferat compania bărbaților, adăugă Faith. Femeile sînt mult mai viclene decît bărbații și tind să le privească pe celelalte femei ca pe niște rivale. Bărbații se consideră într-un fel de competiție, ceea ce e cu totul altceva. Totuși, tu nu ești vicleană. Îmi dau seama că a fost nevoie de prea mult efort ca să te antipatizez.

– Asta e baza acestui moratoriu?

– Ai una mai bună? întrebă Faith ridicînd dintr-un umăr, după care luă carnețelul. Am simțit un impuls de a scrie cîteva lucruri și rareori îmi ignor impulsurile. De ce nu citești asta?

– În regulă.

Faith se ridică și începu să se plimbe cu paharul și țigara. Își închipuia că de foarte multă vreme nu se mai gîndise atît de serios ca în ziua aceea. Sincer și serios. Nu rezolvase nimic, dar se simțea mai puternică.

N-ar fi fost ciudat dacă întoarcerea lui Tory în Progress ar fi ajutat-o să-și găsească mulțumirea în viață? Se opri lîngă statuia surorii ei și se uită la chipul pe care îl împărțiseră amîndouă odată. N-ar fi fost o ironie dacă se găsea tocmai acum?

Se uită din nou la Tory – atît de calmă, se gîndi ea. Atît de calmă la suprafață, cu toate acele scuturări violente dedesubt. Era admirabil cum reușea să-și mențină acel scut și să nu devină fragilă în dosul său.

Ciudată, se gîndi Faith zîmbind ușor, dar nu fragilă.

Fragilă devenise mama ei. Și ea însăși fusese la un pas de a

deveni fragilă. Ce ciudat şi, oarecum, potrivit, ca Tory să fi fost cea care să o scuture suficient de mult ca s-o oprească din goana spre a fi ceva împotriva căruia luptase toată viaţa.

O imagine deformată a propriei sale mame.

Strivi ţigara cu vîrful piciorului sub acele de pin.

– Poate ar trebui să mă apuc de scris, spuse ea degajată, întorcîndu-se. Pari fascinată.

Tory fusese prinsă, lunecînd în ritmul cuvintelor şi imaginilor pe care acestea le creaseră în mintea ei. Fusese şi amuzată şi tristă. Apoi simţise presiunea, greutatea de pe pieptul ei, care îi făcea inima să bată prea repede şi tare.

Locul, se gîndise ea, amintirile care băteau cu pumnii în zidul alb al apărării ei. Nu avea să le răspundă. Nu avea să le asculte. Avea să rămînă în prezent.

Dar frigul se lăsă peste ea şi întunericul se tîrî spre marginile vederii ei.

Carnetelul îi alunecă din mînă, căzîndu-i la picioare, unde o adiere uşoară se juca cu paginile. Se scufunda, era trasă la fund.

– Ne priveşte cineva.

– Hmm? Scumpo, n-ai băut decît două pahare din chestia asta, nu? Nu puteai să te îmbeţi.

– Cineva ne priveşte, spuse ea luîndu-i mîna lui Faith şi strîngîndu-i-o cu putere. Fugi. Trebuie să fugi.

– La naiba!

Neştiind ce altceva să facă, Faith se aplecă şi o bătu uşor peste obraz.

– Revino-ţi. Trebuie să-ţi revii.

– Ne priveşte. Dintre copaci. Te aşteaptă. Trebuie să fugi.

– Nu e nimeni în afară de noi, spuse ea, dar simţi un fior rece. Sînt Faith, nu Hope.

– Faith, spuse Tory, chinuindu-se să ţină trecutul separat de prezent. E printre pomi. Îl simt. Ne priveşte. Fugi.

Spaima i se strecură în ochi, făcîndu-i mari şi strălucitori. Acum auzi foşnetul vag al tufelor de dincolo de luminiş. Panica voia să pună stăpînire pe ea.

– Sîntem două, pentru Dumnezeu, exclamă ea şi puse mîna repede pe geantă. Iar noi nu sîntem două fetiţe de opt ani neajutorate. Fug pe naiba.

Îşi scoase pistolul de calibrul 22 cu mîner sidefat şi o trase pe Tory în picioare.

– Oh, Doamne!

– Revino-ţi! îi porunci ea. Mergem după el.

– Ai înnebunit?

– Ieşi la lumină, nenorocitule. Auzi trosnetul unei crengi, un foşnet de frunze şi o rupse la fugă.

– Fuge. Nenorocitul.

– Faith! Nu.

Dar ea fugea deja spre copaci. Neavînd de ales, Tory începu să alerge după ea.

Poteca se îngustă şi se pierdu printre tufe. Păsările ţîşniră spre cer ca nişte gloanţe, ţipînd în semn de protest.Muşchiul atîrna în jos, agăţîndu-i părul lui Tory. Îl dădu la o parte cu mîinile alergînd ca s-o prindă din urmă pe Faith.

– Cred că s-a dus spre rîu. S-ar putea să nu-l prindem, dar o să-l speriem zdravăn, zise ea şi ţintind pistolul spre cer, apăsă pe trăgaci.

Împuşcăturile răsunară, părînd să vibreze prin tot corpul lui Tory. Păsările ţîşniră dintre copaci şi se avîntară spre nori. Auzind plescăitul apei, Faith rînji ca o nebună.

– Poate o să-l mănînce vreun aligator. Vino.

Tory simţea mirosul rîului. Pămîntul deveni îmbibat de apă sub picioarele ei, făcînd-o pe Faith să alunece.

– Pentru Dumnezeu, ai grijă să nu te împuşti singură!

– Mă descurc cu o amărîtă de armă ca asta, spuse ea, dar respiraţia îi era anevoioasă atît din cauza emoţiei, cît şi a fugii. Tu cunoşti mlaştina mai bine ca mine. Ia-o înainte.

– Trage-i siguranţa. N-am chef să fiu împuşcată în spate, spuse Tory trăgîndu-şi sufletul şi dîndu-şi părul la o parte din ochi. Putem s-o luăm pe-aici, să economisim timp. Fereşte-te de şerpi.

– Dumnezeule, ştiam eu că era un motiv pentru care nu puteam să sufăr locul ăsta.

Primul val de adrenalină dispăruse şi, în locul său, apăru un dezgust înnăscut pentru orice se tîra sau mişuna.

Dar Tory alerga în faţă şi mîndria nu-i dădea voie să facă altceva decît s-o urmeze.

– Ce vă plăcea atît de mult la locul ăsta?

– E frumos. Şi sălbatic.

Deodată, auzi nişte paşi apăsaţi şi ridică mîna.

– Vine cineva. Dinspre rîu.

– Are ajutoare, eh? spuse Faith oprindu-se şi ridicînd pistolul. Sînt pregătită pentru el. Arată-te, ticălosule. Am o armă şi o s-o folosesc.

Se auzi o bufnitură, ca şi cum ceva ar fi căzut sau ar fi fost scăpat.

– Dumnezeule, nu trage!

– Ieşi la lumină şi arată-te. Chiar acum.

– Nu trage. Dumnezeule mare, domnişoară Faith, tu eşti? Sînt eu, Piney, domnişoară Faith. Piney Cobb.

Ieşi dintre copaci cu spatele la rîu. Mîinile îi tremurau cînd le ridică.

– Ce naiba căutai să te furişezi aşa şi să te uiți la noi?

– N-am făcut aşa ceva. Jur pe ce vreți. Habar n-am avut că sînteți aici pînă cînd am auzit împuşcăturile. M-ați speriat teribil. Nu ştiam dacă să fug sau să mă ascund. Prindeam broaşte doar. Fac asta de vreo oră.Şeful nu se supără dacă prind broaşte aici.

– Atunci unde sînt broaştele?

– În sacul de colo. I-am dat drumul cînd ați strigat. M-ai speriat de moarte, domnişoară Faith.

Tory nu văzu pe chipul lui decît teamă şi nu simți nimic din partea lui decît teamă. Mirosea a transpirație şi whisky.

– Ia să vedem sacul.

– Bine. S-a făcut. Ea chiar aici, spuse el umezindu-şi buzele ai arătînd.

– Ai grijă, Piney. Sînt teribil de nervoasă în seara asta şi s-ar putea să-mi tremure degetul.

Continuă să țină pistolul îndreptat spre el în timp ce Tory înainta.

– Vedeți? Am prins broaşte cu sacul ăsta.

Tory se lăsă pe vine şi se uită înăuntru. Vreo jumătate de duzină de broaşte o priviră la rîndul lor.

– Slabă recoltă pentru o oră de muncă.

– Am pierdut multe cînd am scăpat sacul. L-am scăpat de două ori, adăugă el. Adevărul e că am înlemnit cînd am auzit împuşcătura. Mi s-a părut că aud ceva fugind încolo, dar n-am avut timp să mă gîndesc la asta cînd au început împuşcăturile. Mi-am zis că ar fi trebuit să mă feresc de necazuri. Poate că cineva vrea să facă exerciții de trageri ca domnul Cade şi prietenii lui, iar eu puteam să încasez vreun glonț, dacă nu eram atent. Mai prind broaşte la vreo două săptămîni odată. Puteți să-l întrebați şi pe domnul Cade.

– Ce părere ai? o întrebă Faith pe Tory.

– Nu ştiu. Are broaşte, atîtea cîte sînt.

Nu era tînăr, îşi spuse ea, dar cunoştea mlaştina şi muşchii îi erau tari din cauza muncii de pe cîmp.Totuşi, nu puteau să dovedească nimic.

– Iartă-ne că te-am speriat, dar cineva se furişa prin preajma luminişului.

– N-am fost eu, zise el uitîndu-se de la Tory la pistol şi înapoi.

Am auzit pe cineva fugind, cum am spus. Sînt o mulțime de drumuri pe care ar fi putut s-o ia.

Ea încuviință și se dădu înapoi.Piney își drese glasul și își ridică sacul.

– Eu plec, atunci.

– Da, du-te, îi spuse Faith. Dacă aș fi în locul dumitale, aș avea grijă să-i spun lui Cade cînd mai vin să prind broaște.

– O să am grijă. Plec acum, zise el mergînd cu spatele și uitîndu-se la Faith pînă cînd ajunse în umbra copacilor.

CAPITOLUL 25

De aproape treizeci și cinci de ani, J.R. și Carl D. pescuiau duminica după-amiază.

Nu începuse ca o tradiție și, chiar și acum, amîndoi ar fi fost supărați și stînjeniți dacă cineva ar fi numit-o astfel. Era, pur și simplu, un mod de relaxare și de petrecere a timpului liber.

După ce tatăl lui J.R. murise și mama sa începuse să lucreze, mama lui Carl D. avusese grijă de Sarabeth după orele de școală și sîmbăta. Și fusese o înțelegere tacită între femei ca să stea cu ochii și pe J.R.

Fanny Russ gătea ca un înger și avea o voință de oțel. Ambele erau lucruri cu care se putea mîndri. J.R. învățase foarte repede să-i spună „doamnă". Și, în cursul anilor cincizeci, cînd Klan-ul încă își mai ardea ura prin Sud sub forma crucilor și nici o persoană de culoare nu avea voie să stea la tejgheaua din localul de pe Market Street, puștiul alb și puștiul negru deveniră prieteni în tăcere.

Nici unul dintre ei nu făcuse caz de acest lucru și, duminică de duminică, cu rare întreruperi, din cauza unor sărbători sau boli, stăteau unul lîngă altul, cu undițele, pe malul rîului, exact ca în copilărie.

Fiecare avea păr mai puțin și talia mai groasă decît atunci cînd începuseră, dar ritmul după-amiezii rămînea în esență același. O vreme, cînd J.R. o curta pe Boots și în primele luni de căsnicie, ea le pregătise gustări delicioase ca să le ia cu ei.

J.R. trebuise să facă ceva efort pentru a descuraja acest lucru fără să-i rănească sentimentele. Coşurile de picnic pline cu sandvişuri cu salată de pui şi legume frumos tăiate făcea ca totul să pară mult prea feminin. Tot ce le trebuia celor doi bărbaţi era o cutie frigorifică de bere şi o mînă de viermi.

Şi, dacă aveau noroc, cîteva felii de plăcintă făcută de Mama Russ.

Toate acestea rămăseseră constante de-a lungul anilor. Puţine lucruri se schimbaseră pe malul rîului. Bătrînul piersic murise cu trei ierni în urmă, dar risipise vreo jumătate de duzină de puieţi care crescuseră ca nişte bălării, pînă cînd consiliul orăşenesc hotărîse să păstreze doi, care erau cei mai buni, şi să renunţe la ceilalţi.

Acum, fructele, încă necoapte, atîrnau pe crengi, aşteptînd copiii să vină să devoreze acele mingi tari şi verzi şi să-i doară burţile.

Apa curgea încet şi lin, ca întotdeauna, iar bătrîna salcie se apleca deasupra ei, cufundîndu-şi frunzele verzi.

Şi, din cînd în cînd, dacă aveai destulă răbdare, peştii muşcau.

Dacă acest lucru nu se întîmpla, un bărbat nu era într-o situaţie mai proastă decît atunci cînd se apucase de pescuit.

Anii făcuseră din cei doi bărbaţi nişte cetăţeni respectabili şi responsabili.

Oameni cu familii, ipoteci şi muncă de birou. Cele cîteva ore pe săptămînă pe care şi le petreceau înecînd viermi era o afirmaţie a faptului că fiecare dintre ei era tot propriul său stăpîn, ca întotdeauna.

Uneori, se certau din cauza politicii şi, din moment ce J.R. era republican convins şi Carl D., un democrat la fel de devotat, aceste discuţii tindeau să devină explozive.

Amîndurora le plăcea teribil acel conflict. În alte duminici, în funcţie de anotimp, era sport. Un meci de fotbal la liceu îi amuza şi îi făcea să se simtă bine timp de două ore.

Dar, cel mai adesea, familia, prietenii şi oraşul însuşi dominau discuţiile lor în timp ce apa uda malul şi razele soarelui pătrundeau printre frunzele copacilor.

Fiecare dintre ei ştia că putea conta pe faptul că celălalt îl asculta şi că ceea ce îşi spuneau pe malul rîului rămînea pe malul rîului.

Cu toate acestea, erau momente cînd loialitatea trebuia să se tulbure. Ştiind acest lucru, Carl D. îşi alegea cuvintele cu grijă.

– Se apropie ziua lui Ida-Mae, spuse el despre soţia lui în

timp ce desfăcea a doua sticlă de bere şi privea suprafaţa liniştită a apei. Încă ne mai ciondănim din cauza grătarului electric pe care i l-am cumpărat anul trecut.

– Ţi-am spus eu, zise J.R. luînd o mînă de cartofi prăjiţi din punga ruptă şi aşezată între ei.

– Da, da.

– Dacă-i cumperi unei femei ceva care se bagă-n priză, cauţi necazul cu lumînarea.

– Voia unul nou. Se plîngea de fiecare dată că cel vechi ruginise.

– N-are importanţă. O femeie nu vrea o ustensilă de bucătărie legată cu fundă, ci ceva inutil.

– Mi-e foarte greu să mă gîndesc ce ar putea fi destul de inutil ca să-i convină. Mă gîndeam să trec pe la magazinul nepoatei tale, s-o rog să-mi dea ea un sfat.

– Aşa nu poţi să dai greş. Tory se pricepe foarte bine la chestiile astea.

– Şi-a aranjat magazinul foarte bine. Trebuie să fi muncit mult.

– Întotdeauna a fost harnică. O fată serioasă cu capul pe umeri. E greu de crezut că provine din mediul din care provine.

Era deschiderea pe care o vrusese Carl D. şi continuă tot cu grijă. Scoase o lamă de gumă de mestecat şi începu ritualul de a o desface şi a o îndoi.

– A avut o copilărie foarte grea. Mi-aduc aminte cum nu scotea aproape nici un cuvînt. Doar privea cu ochii ei mari. Cumnatul tău avea o mînă grea.

– Ştiu, zise J.R. strîngînd din buze. Aş vrea să fi ştiut mai multe de-atunci. Nu cred că ar fi avut vreo importanţă, dar aş vrea să fi ştiut cum era.

– Acum ştii. Îl căutăm pentru afacerea aia din Hartsville.

– Şi eu aş vrea să puneţi mîna pe el, să-i daţi ce merită. Viaţa soră-mii e oricum un infern. Dar, trimiţîndu-l după gratii, aţi ajuta-o pe Tory să doarmă mai bine.

– Sînt uşurat cînd te aud vorbind aşa, J.R., şi adevărul e că problema e mai gravă. Atît de gravă, încît s-ar putea să te afecteze şi pe tine, într-un fel.

– Ce vrei să spui?

– Ce s-a-ntîmplat cu Sherry Bellows.

– Dumnezeule, asta a fost, într-adevăr, oribil. Oribil, repetă J.R. clătinînd grav din cap. O chestie de oraş mare, nu ca ceea ce avem noi aici. Aşa o fată tînără..., zise el, dar se întrerupse brusc şi deveni rigid, întorcînd capul ca să se uite la Carl D.

Dumnezeule mare, doar nu crezi că Hannibal a avut vreun amestec în treaba asta.

– N-ar trebui să discute cu tine despre asta. Toată noaptea m-am gîndit. Oficial, ar trebui să țin totul pentru mine, dar n-o s-o fac. Nu pot. J.R., în momentul ăsta, cumnatul tău nu e numai în capul listei de suspecți în cazul ăsta. E singurul suspect.

J.R. se ridică brusc în picioare şi începu să plimbe agitat pe malul rîului, privind spre cotul îngust al acestuia. Era liniște, cu excepția ciripitului cîtorva păsări. Trebuia să se concentreze mult ca să audă murmurul traficului din oraş. Trebuia să vrea să-l audă ca să facă legătura între acel locşor liniştit, cu iarba înaltă şi udă şi apa leneşă, şi viețile şi activitatea din Progress.

– Nu-mi vine să cred, Carl D. Hannibal e o brută şi un ticălos. Nu găsesc nici măcar un cuvînt bun să spun despre el, dar s-o omoare pe fata aia... Pentru Dumnezeu, s-o omoare... Nu, asta nu pot să cred.

– Se ştie că-i place să agreseze femeile.

– Ştiu asta. Ştiu. Nu-i caut scuze. Dar e un drum larg între agresare şi crimă.

– Drumul ăsta se îngustează după un timp, mai ales dacă există un motiv.

– Ce motiv ar fi putut să aibă? întrebă J.R. întorcîndu-se şi lăsîndu-se pe vine, aşa încît privirile lor se aflau la acelaşi nivel. Nici măcar n-o cunoştea pe fata aia.

– A cunoscut-o în magazinul nepoatei tale în ziua cînd a fost ucisă. A cunoscut-o, a vorbit cu ea şi, în ceea ce-l privea, ea şi Tory erau singurele persoane care ştiau că se află în oraş. Şi mai e ceva, spuse el cînd J.R. clătină din cap. N-o să-ți placă. Îmi pare nespus de rău că familia ta e implicată în treaba asta, dar am o datorie şi nu pot să las părerile de rău să-mi stea în cale.

– Nici nu ți-aş cere aşa ceva. Dar cred că priveşti într-o direcție greşită, atîta tot, spuse el aşezîndu-se din nou. Trebuie să mă gîndesc la asta.

– Nu pot spune că nu m-am gîndit şi eu la asta, dar Tory a fost cea care mi-a îndreptat atenția spre el.

– Tory?

– Am dus-o la locul crimei.

– La locul crimei? întrebă J.R. ai cărui ochi se umplură de şoc. La locul crimei. Dumnezeule, Carl D. Dumnezeule mare, de ce-ai făcut una ca asta? De ce-a trebuit s-o faci să treacă prin aşa ceva?

– Am o fată cam de-o seamă cu Ella mea care a trecut prin ceva şi mai cumplit. Am o datorie față de ea, J.R., şi voi folosi tot

ce pot ca să rezolv treaba asta.

– Tory n-are nici un amestec.

– Te-nşeli. E amestecată destul de mult. Ascultă-mă puţin înainte să începi să mă loveşti. Am dus-o acolo şi, deşi îmi pare nespus de rău pentru cît de greu i-a fost, aş face-o din nou. Ştia lucruri pe care n-avea de unde să le ştie. Vedea totul ca şi cum ar fi fost chiar acolo cînd s-a-ntîmplat. Am mai auzit despre chestii din astea, m-am gîndit la ele, dar n-am mai văzut niciodată. N-o să uit cît oi trăi.

– Ar trebui să fie lăsată-n pace. Nu trebuia s-o foloseşti astfel.

– N-ai văzut-o pe fata aia, J.R... şi sper din tot sufletul să nu vezi niciodată ceva asemănător cu ce i s-a făcut ei. Dar, dacă ai fi văzut-o, nu mi-ai spune că nu trebuia să folosesc orice posibilitate care m-ar putea ajuta să rezolv cazul. E a doua oară cînd văd aşa ceva. Dacă i-aş fi dat atenţie lui Tory de prima oară, poate că nu s-ar mai fi întîmplat din nou.

– Despre ce naiba vorbeşti? N-am mai avut niciodată o femeie violată şi ucisă în Progress.

– Nu, prima oară a fost o fetiţă, spuse el şi văzu cum ochii lui J.R. se măriră şi sîngele îi dispăru din obraji. Prima oară nu s-a-ntîmplat în oraş. Dar Tory a fost acolo. La fel cum a fost aici, acum. Şi, cînd ea îmi zice că cel care a omorît-o pe Hope Lavelle a omorît-o şi pe Sherry Bellows, o cred.

Lui J.R. i se uscă gura.

– Un vagabond a omorît-o pe Hope Lavelle.

– Aşa scrie în raport. Aşa a vrut toată lumea să creadă. Aşa a crezut şeful Tate şi nu pot spune că a greşit. Dar eu n-o să spun la fel şi nu mai pot să cred asta. N-am de gînd să-ncerc să pun asta pe seama unui turist. Au mai fost şi altele. Tory ştie de ele. FBI-ul ştie de ele şi or să vină-ncoace. Or să-l caute, J.R., şi or să stea de vorbă cu Tory, cu mama ei, sora ta. Şi cu tine.

– Hannibal Bodeen, spuse J.R. luîndu-şi capul în mîini. Asta o s- o omoare pe Sarabeth. O s-o omoare.

Lăsă mîinile în jos.

– O să se-ntoarcă acolo. Acolo o să se ducă. Dumnezeule mare, Carl D., o să se ducă la Sari şi...

– Am vorbit cu şeriful de-acolo. A pus un om să vegheze asupra casei surorii tale.

– Trebuie să mă duc acolo eu însumi. S-o conving să vină încoace.

– Bănuiesc că, dacă ar fi fost vorba de sora mea, aş fi făcut la fel. O să merg şi eu cu tine, să discut cu poliţiştii de-acolo.

– Mă descurc şi singur.

– Sînt convins, spuse Carl D. şi începu să strîngă lucrurile.

Auzise furia, resentimentul. Se aşteptase la ambele. La fel cum se aştepta şi ca ceea ce făcuse şi avea să facă să strice oarecum o prietenie de o viaţă.

Nu putea decît să aştepte să vadă cît de mult se putea repara din nou.

– Sînt convins, J.R., spuse el din nou. Dar tot o să merg. Trebuie să stau de vorbă cu sora ta şi aş vrea să fac asta înainte ca federalii să ajungă acolo şi să-mi smulgă toată afacerea asta afurisită.

– Mergi ca poliţist sau ca prieten al meu?

– Sînt şi una şi alta. Îţi sînt prieten de mult mai mult timp, dar sînt şi una şi alta, zise el punîndu-şi undiţa pe umăr şi întîlnindu-i privirea. Şi am de gînd să fiu în continuare. Dacă nu te deranjează, o să luăm maşina mea. Ajungem mai repede.

În sufletul lui J.R. se dădu o luptă, dar se abţinu să spună cuvintele care ştia că ar fi atîrnat urît între ei.Izbuti să zîmbească slab.

– O să ajungem şi mai repede dacă dai drumul la sirenă şi conduci ca un bărbat, nu ca o babă.

Carl D. îşi simţi inima mai uşoară.

– Aş putea s-o fac, pe o bucată de drum.

Lui Cade îi era greu să-şi păstreze cumpătul şi să aibă grijă ce spune. De fiecare dată cînd se gîndea la riscul prostesc pe care şi-l asumaseră sora lui şi Tory cu o seară în urmă, furia se dezlănţuia în el.

Nişte predici, ameninţări, reproşuri i-ar mai fi uşurat din tensiune şi nu l-ar fi făcut să ajungă nicăieri. Nu era genul de om care să pornească în direcţii care nu-l duceau nicăieri. Ştia exact încotro voia să meargă şi, pur şi simplu, trebuia să aleagă ruta cea mai bună.

Viteza nu era o prioritate, aşa că nu se grăbea.

De mult nu mai lenevise duminica dimineaţă. Cea mai bună modalitate de a o face, după părerea lui, era să o ţină pe Tory în pat cît mai mult cu putinţă. Era simplu să o giugiulească pînă cînd ea intra în spiritul lucrurilor. Şi, astfel, îşi mai potolea şi el furia.

Pregăti micul dejun, pentru că îi era foame şi ajunsese la concluzia că Tory considera masa de dimineaţă binevenită dacă avea o a doua ceaşcă de cafea. Îndreptă conversaţia spre lucruri banale. Cărţi, filme, artă. Aveau norocul să aibă aceleaşi gusturi. Nu era ceva ce Cade considera esenţial, ci un bonus plăcut.

Îşi închipuia că ea nu credea că el observa cît de des se uita pe fereastră.

Nu-i scăpa nimic. Neliniştea mîinilor ei pe care încerca să le ţină ocupate, felul în care se oprea şi rămînea nemişcată, ca şi cum ar fi ciulit urechile ca să audă şi cea mai slabă modificare a zgomotelor de afară. Felul în care tresări cînd el lăsă plasa să se trîntească acum, cînd ieşi să-i ţină companie în timp ce ea îngrijea florile.

De cîte ori în viaţă nu o văzuse pe mama lui muncind în grădină? se întrebă. Era la fel de incapabil să-şi dea seama de direcţia în care se îndreptau gîndurile ei în timp ce smulgea buruienile.

Cît de atente şi de precise erau amîndouă în treburile pe care le făceau. Îngenunchiind, purtînd pălării şi mănuşi cînd se ocupau de straturile de flori, umplînd coşul cu buruieni şi flori veştejite.

Şi cîte de furioase ar fi fost amîndouă dacă el ar fi pomenit de acea asemănare.

Toată dimineaţa, chipul şi vocea lui Tory rămăseseră teribil de calme. Şi acest lucru îl înfuria extraordinar de mult. Nu voia să-i împărtăşească nervii. Continua să ţină o parte din ea închisă şi separată.

Mama lui, se gîndi el lenevind pe verandă şi uitîndu-se la capul ei plecat, ţinuse o parte din sine închisă şi separată. El nu putea face nimic, nu putuse niciodată să facă ceva, ca să ajungă la sufletul ei.

Categoric avea să ajungă la cel al lui Tory.

– Vino să facem o plimbare.

– O plimbare?

El o trase în picioare.

– Am cîteva lucruri de făcut. Vino cu mine.

Prima ei reacţie fu de uşurare. Avea să rămînă singură. Putea să stea în pat, să închidă ochii şi să încerce să potolească vacarmul din capul ei. Cîteva ore de singurătate pentru a înălţa zidul şi a alunga tremurul interior.

– Şi eu am o mulţime de lucruri de făcut. Du-te singur.

– E duminică.

– Ştiu ce zi a săptămînii e. Şi mîine, destul de ciudat, e luni. Aştept un transport nou, inclusiv unul de la „Lavelle Cotton". Am o mulţime de hîrtii de...

– Care pot să aştepte pînă luni, spuse el scoţîndu-i mănuşile de grădinărit în timp ce vorbea. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Cade, nu sînt pregătită să merg nicăieri. Nici măcar n-am geanta.

– N-o să ai nevoie de ea, spuse el trăgînd-o spre maşină.

– Ăsta e un lucru pe care numai un bărbat l-ar putea spune, mîrîi ea cînd el aproape că o trînti în maşină. Măcar lasă-mă să mă pieptăn.

El îi scoase pălăria şi o aruncă pe bancheta din spate.

– Părul tău arată foarte bine, spuse el urcînd la volan înainte ca ea să mai găsească vreo scuză. Dacă e bătut de vînt, o să fie mai sexi.

Luă ochelarii de soare de pe bord şi şi-i puse la ochi, după care dădu în spate.

– Da, ăsta e alt lucru pe care numai un bărbat poate să-l spună, zise el intrînd pe stradă şi apăsînd pe accelerație. Eşti drăguță cînd eşti supărată.

– Înseamnă că, acum, arăt superb.

– Aşa e, draga mea. Dar îmi place cum arăți în orice dispoziție te-ai afla. De cît timp ne cunoaştem noi, Tory?

Ea îşi ținea părul cu o mînă.

– În total? De vreo douăzeci de ani.

– Ba nu. Ne cunoaştem de vreo două luni şi jumătate. Înainte, ştiam unul de celălalt, poate că, din cînd în cînd, ne gîndeam unul la altul. Dar, de vreo două luni, ne cunoaştem. Vrei să ştii ce am învățat despre tine în intervalul ăsta?

Ea nu îşi dădea seama în ce stare de spirit era. Tonul îi era degajat, chipul relaxat, dar era ceva.

– Nu sînt sigură că vreau.

– Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat. Victoria Bodeen e o femeie prudentă. Rareori sare înainte să se uite şi, atunci, face un studiu foarte atent. Nu se încrede cu uşurință. Nici măcar în ea însăşi.

– Dacă sari înainte să te uiți, ai mai puține şanse să aterizezi întreg în partea cealaltă.

– Ăsta-i alt lucru. Logica. O femeie precaută şi logică. Asta ar putea părea o combinație destul de obişnuită şi chiar neinteresantă pentru unii. Dar aceştia n-ar lua în considerație întregul. N-ar adăuga hotărîrea, inteligența sau bunătatea. Şi mai mult, le-ar scăpa căldura, care e cu atît mai prețioasă cu cît e mai rar împărtăşită. Şi toate astea sînt învelite, uneori prea strîns, într-un pachet foarte atrăgător.

Intră pe un drum de țară îngust şi încetini.

– Ce analiză serioasă.

– Abia am zgîriat suprafața. Eşti o femeie complexă şi fascinantă. Complicată şi dificilă. Pretențioasă numai pentru simplu fapt că refuzi să pretinzi. Dificilă pentru orgoliul unui bărbat, pen-

tru că nu ceri niciodată nimic.

Ea nu spuse nimic, dar ținea mîinile împreunate, semn sigur de tensiune. Acum îi desluşise furia în glas.

– O să mergem pe jos de-aici.

Opri maşina şi coborî. De ambele părți se întindeau lanuri cu şiruri de bumbac asemeni unor soldați. Ea simți mirosul de pămînt, bălegar şi căldură, toate dulci şi puternice. Trebuiau să fi fost cultivate de curînd, se gîndi ea.

Nedumerită, neştiind ce trebuia făcut acolo sau de ce veniseră, îl urmă de-a lungul şirurilor, printre tinerele plante care îi atingeau picioarele, amintindu-i de copilărie.

– N-a plouat prea mult totuşi, zise el. Destul, dar nu prea mult. Noi n-avem nevoie să irigăm la fel de mult precum celelalte ferme. Solul care nu e plin de chimicale conține mai multă apă. Dacă îl tratezi ca pe un lucru natural, prosperă ca unul. Insistă să-l schimbi, forțează-l să se ridice la înălțimea aşteptărilor tale, şi are nevoie de tot mai mult doar ca să reziste. Peste vreo două luni, capsulele cu semninte or să se deschidă.

Se lăsă pe vine şi îşi scoase ochelarii, agățîndu-i la cămaşă înainte să ridice cu vîrful unui deget o capsulă strîns închisă.

– Tatăl meu ar fi folosit un regulator pentru a încetini creşterea, un desfoliant pentru a distruge frunzele. Aşa ştia el. Aşa se făcea. Dacă faci lucrurile altfel, oamenilor nu le place prea mult. Trebuie să le dovedeşti că ai dreptate. Trebuie să vrei s-o faci, spuse el îndreptîndu-se şi privind-o în ochi. Cît de mult trebuie să-ți dovedesc ție, Tory?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Părerea mea că majoritatea oamenilor s-au purtat cu tine într- un anumit fel. Asta ai ştiut tu. Aşa erai obişnuită. Eu aş zice că m- am purtat altfel.

– Eşti supărat pe mine.

– Ah, da. Sînt supărat pe tine. O să ajungem şi la asta. Dar, în clipa asta, te întreb numai ce vrei de la mine. Spune-mi exact ce vrei.

– Nu vreau nimic, Cade.

– La naiba. Răspunsul e greşit, spuse el îndepărtîndu-se şi ea fugi după el.

– De ce e greşit? De ce ar trebui să vreau ceva de la tine sau să vreau să fii ceva, să faci ceva, cînd am fost mai fericită cu tine, exact aşa cum eşti, ca oricînd.

El se opri şi se întoarse. Soarele ardea necruțător. Simți căldura scăldîndu-l şi pe dinafară şi pe dinăuntru.

– Asta-i o noutate. Să-mi spui că te fac fericită. Dar o să-ți

spun ce e în neregulă. Vreau anumite lucruri de la tine şi relaţia noastră n-o să meargă dacă totul e unilateral. Aşa, nici unul dintre noi n-o să fie fericit multă vreme.

Durerea o izbi în stomac şi înaintă spre inimă.

– Vrei să terminăm. Eu nu...

Glasul i se frînse. Ochii îi înotau în lacrimi.

– Nu poţi...

Căutîndu-şi cuvintele, începu să meargă cu spatele.

– Îmi pare rău.

– Aşa şi trebuie, pentru că gîndeşti aşa, spuse el ignorîndu-i lacrimile, dar îngustînd ochii, calculînd. Ţi-am spus că te iubesc. Crezi că pot să pun punct acestui lucru numai pentru că eşti dificilă? Te-am adus aici ca să-ţi arăt că termin ceea ce încep, că ceea ce-i al meu beneficiază de tot ce posed. Tu eşti a mea, spuse el apucîndu-o de braţe şi înălţîndu-o pe vîrfuri. M-am săturat să tot aştept să-ţi dai seama de asta. Ţin la ce-i al meu, Tory, dar aştept şi ceva înapoi. Ţi-am spus că te iubesc. Dă-mi ceva înapoi.

– Mi-e frică de ceea ce simt pentru tine. Înţelegi?

– S-ar putea, dacă-mi spui ce simţi pentru mine.

– Prea mult, spuse ea închizînd ochii. Atît de mult, încît nu pot să-mi închipui cum ar fi viaţa mea fără tine. Nu vreau să am nevoie de tine.

– Şi, bineînţeles, e mult mai uşor să-i faci pe ceilalţi să aibă nevoie de tine. Să mă faci pe mine să am nevoie de tine, spuse el scuturîndu-o uşor şi făcîndu-o să deschidă ochii. Te iubesc, Victoria, şi asta mă face să trăiesc nişte momente cumplite, zise apoi atingîndu-şi buzele de fruntea ei. N-aş schimba nimic, nici dacă aş putea.

– Vreau să fiu calmă, spuse ea lipindu-şi obrazul de pieptul lui şi zîmbind uşor cînd el îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe jos. Vreau să fiu normală.

– De ce crezi că e normal să fii calmă în privinţa dragostei? Eu nu mă simt calm, spuse el mîngîindu-i părul. Mă iubeşti, Tory?

Ea îl strînse mai tare, ţinîndu-se de el.

– Da. Cred că...

– Doar da, spuse el trăgînd-o de păr uşor pînă cînd ea înălţă faţa. S-o lăsăm la „da", murmură el acoperindu-i gura cu a lui. Spune- o de cîteva ori ca să ne obişnuim amîndoi. Mă iubeşti?

– Da, spuse ea oftînd tremurător şi înconjurîndu-i gîtul cu braţele.

– Deja e mai bine. Mă iubeşti, Tory?

De data aceasta, ea rîse.

– Da.

– Aproape perfect, zise el frecîndu-şi buzele de ale ei şi simţindu-le pe ale ei înmuindu-se. Vrei să te măriţi cu mine, Tory?

– Da, spuse ea, dar imediat deschise ochii şi se dădu înapoi. Poftim?

– O să iau de bun primul răspuns, zise el ridicînd-o de la pămînt şi ţinîndu-i gura ocupată cu a sa pînă cînd ea rămase fără suflare şi ameţită.

– Nu. Lasă-mă jos. Lasă-mă să gîndesc.

– Îmi pare rău, mă tem că ai sărit înainte să te uiţi. Acum va trebui să te obişnuieşti cu asta.

– Ştii foarte bine că a fost un truc.

– O manevră, o corectă el ducînd-o în braţe înapoi la maşină. Şi încă una bună, dacă pot să spun aşa.

– Cade, cu căsătoria nu-i de glumit şi e ceva la care nici măcar n-am început să mă gîndesc.

– Atunci va trebui să te gîndeşti repede. Dacă vrei o nuntă mare, putem aştepta pînă în toamnă, după recoltat, spuse el dîndu-i drumul în maşină. Dar, dacă vrei ceva mic şi intim, ceea ce prefer eu, weekend-ul următor e cel mai bine.

– Termină. Încetează. N-am fost de acord cu căsătoria.

– Ba da, spuse el urcînd lîngă ea. Poţi să ţipi, să urli, dar adevărul e că te iubesc şi mă iubeşti. Căsătoria e lucrul spre care ne îndreptăm. Aşţia sîntem, Tory. Vreau o viaţă alături de tine. Vreau o familie cu tine.

– Familie, spuse ea şi acel gînd îi îngheţă sîngele în vine. Nu-ţi dai seama că de aceea... Oh, Doamne, Cade.

El îi luă faţa în mîini.

– Familia noastră, Tory. Cea pe care o vom avea împreună va fi a noastră.

– Ştii doar că nimic nu-i atît de simplu.

– Nu-i nimic simplu în legătură cu asta. Corect nu înseamnă întotdeauna simplu.

– Nu e momentul, Cade. Se întîmplă prea multe în jurul nostru.

– Tocmai de aceea e momentul potrivit.

– O să discutăm raţional despre asta, zise ea cînd porniră din nou pe drumul de ţară. Cînd capul n-o să-mi mai vuiască.

– Bine, o să vorbim cît de mult vrei tu.

Cînd drumul se bifurcă, el o luă în stînga. Imediat, Tory se îndreptă în scaun, simţind un gol în stomac.

– Unde mergi?

– La Beaux Reves. Trebuie să iau ceva.

– Eu nu merg acolo. Nu pot să merg acolo.

– Bineînțeles că poți, spuse el acoperindu-i mîna cu a sa. E o casă, Tory. Doar o casă. Şi e a mea.

O durea pieptul şi palmele i se umeziră.

– Nu sînt pregătită. Iar mamei tale n-o să-i placă. E casa mamei tale, Cade.

– E casa mea, o corectă el calm. Şi va fi a noastră. Mama va trebui să se obişnuiască cu gîndul ăsta.

La fel şi Tory, se gîndi el.

CAPITOLUL 26

Era cea mai minunată casă, îşi spuse Tory. Nu maiestuoasă şi elegantă ca vechile case din Charleston cu fluiditatea şi grația lor feminină.

Dar era vibrantă, unică şi puternică. În copilărie, se gîndea la ea ca la un castel. Un lăcaş al viselor, frumuseții şi forței.

În rarele ocazii cînd îndrăznise să intre, se holbase şi vorbise în şoaptă, ca o păgînă care intra într-o catedrală.

Intrase foarte rar, fiind prea timidă şi temîndu-se de expresia de dezaprobare de pe chipul lui Margaret Lavelle.

Şi era prea tînără pentru a se apăra de săgețile ascuțite ale gîndurilor acesteia.

Dar văzuse, mirosise şi atinsese fiecare încăpere prin intermediul lui Hope.

Ştia ce privelişte se vedea pe fiecare fereastră, cum se simțeau podelele acoperite cu gresie şi cele din lemn.

Simțea parfumul din biroul din turn, cel al amestecului de piele, whiskey şi tutun, care însemna bărbat.

„Tata."

Nu îşi putea permite să vadă totul prin ochii lui Hope acum, să se lase atrasă în ea astfel. Trebuia s-o vadă prin proprii ochi. Prin prisma prezentului.

Era la fel de uluitoare ca prima oară cînd o văzuse, îşi dădu ea seama. Se înălța spre cer uluitoare şi mîndră, cu turnuri ce se ridicau sfidător.

Beaux Reves. Da, exact asta era. Vise frumoase cu flori răspîndite la picioarele sale ca o ofrandă şi copaci bătrîni care o flancau.

Timp de cîteva momente preţioase, Tory uită că ultima oară cînd o văzuse, mersese pe alee şchiopătînd, cu ochii plini de groază şi cu moartea în suflet.

– Nu se schimbă, murmură ea.

– Hmmm?

– Indiferent ce se petrece în jurul său, chiar şi în interior, ea rămîne neschimbată. E un miracol.

Pentru el, însemnă ceva să audă plăcerea din glasul ei cînd vorbea despre casa lui.

– Strămoşii mei au avut orgoliu şi umor. Ambele sînt nişte trăsături importante pentru clădire, zise el oprind motorul. Vino înăuntru, Victoria.

Zîmbetul ei, despre existenţa căruia nici nu ştia, dispăru.

– O cauţi cu lumînarea.

El coborî din maşină şi, venind în partea ei, îi deschise portiera.

– O invit în casa mea pe femeia pe care o iubesc, spuse apoi luînd-o de mînă şi ajutînd-o să coboare, amintindu-i, astfel, că oricît de politicos ar fi fost, era încăpăţînat pe măsură. Dacă or să fie necazuri, o să ne descurcăm.

– E mai simplu pentru tine. Tu te afli pe o fundaţie, ca cea a casei. Eu am călcat întotdeauna pe un teren nesigur, aşa că trebuie să fiu atentă la fiecare pas, zise ea privindu-l. E chiar atît de important pentru tine să-l fac pe ăsta?

– Da.

– Bine, aminteşte-ţi asta, dacă o să sfîrşesc prin a mă scufunda.

Urcară treptele care duceau pe verandă. Ea îşi aminti cum stătea acolo cu Hope, jucînd „jacks" sau uitîndu-se pe una dintre hărţile lor piratereşti. Pahare înalte de limonadă pe care erau picături de apă. Prăjituri cu glazură. Parfumul de trandafiri şi levănţică.

Acele imagini îi pătrundeau în minte şi ieşeau.Două fetiţe, cu braţele şi picioarele arse de soare, cu capetele aplecate şi apropiate. Şuşotind secrete pe care nimeni nu trebuia să le audă.

– Aventură, spuse ea încet. Asta era parola noastră. Urma să avem atîtea aventuri.

– O să le avem acum, spuse el sărutîndu-i mîna. I-ar plăcea asta, nu?

– Da, bănuiesc că i-ar plăcea. Deşi nu prea o interesau bă-

ieții, spuse Tory izbutind să schițeze un zîmbet cînd el deschise ușa. Erați atît de plictisitori și de prostuți.

Inima îi bătea prea tare și holul imens de la intrare, cu gresie verde, se întindea în fața ei ca o prăpastie.

– Cade.

– Ai încredere în mine, spuse el și o trase înăuntru.

Aerul era răcoros. Întotdeauna era răcoros, proaspăt și înmiresmat. Ea își aminti farmecul acestui lucru și cît de puternic contrasta cu căldura sufocantă din casa ei, cum mirosul cinei din seara precedentă nu îmbîcsea niciodată aerul de acolo.

Și își mai aminti cum mai stătuse cu Cade, aproape în același loc.

– Erai înalt pentru vîrsta ta, spuse ea făcînd un efort pentru a- și menține vocea egală. Mi se părea că ești înalt și atît de drăguț. Prințul de la castel. Încă mai ești. Atît de puține lucruri s-au schimbat aici.

– Tradiția e o religie pentru familia Lavelle. Sîntem învățați cu ea încă de la naștere. E și bine și rău. Vino în salon. O să-ți aduc ceva rece de băut.

Ea nu avea voie în salon și fu cît pe ce să spună asta. Putea să stea la bucătărie dacă intra prin spate. Lilah îi dădea un ceai cu gheață, o Coca-Cola, o prăjiturică. Și, dacă ajuta la măturat, primea un sfert de dolar pe care îl punea în borcanul ei de sub pat.

Dar nu avea voie în camerele familiei.

Făcînd un efort, blocă vechile imagini care voiau să apară și se concentră asupra prezentului. Crinii timpurii erau în floare și, pe o masă superbă de sub scară, era o vază plină.

Parfumul lor era foarte feminin. Alături, erau cîteva lumînări în sfeșnice albastre. Nimeni nu le aprinsese, așa că stăteau neatinse și perfecte.

Ca într-o fotografie, se gîndi ea. Fiecare lucru arăta ca și cum ar fi stat în aceeași poziție decenii întregi.

Și, acum, ea intra în cadru.

Chiar cînd dădea să treacă pragul, Margaret apăru în capul scării.

– Kincade, strigă ea cu asprime.

Mîna vru să-i tremure pe balustradă, dar ea nu avea să-i permită. Cu capul sus, coborî pînă la jumătatea scării.

– Aș vrea să-ți vorbesc.

– Desigur.

El cunoștea tonul, ținuta, și nu se osteni să-și mascheze răspunsul cu un zîmbet politicos.

– Tocmai voiam s-o poftesc pe Tory în salon. De ce nu vii şi tu?

– Prefer să-ţi vorbesc între patru ochi. Vino sus, te rog, spuse ea, dînd să se întoarcă, fiind sigură că el avea s-o urmeze.

– Mă tem că va trebui să mai aştepţi, spuse el pe un ton agreabil. Am un oaspete.

Ea se opri brusc şi întoarse capul exact în clipa în care Cade o pofti pe Tory în salon.

– Cade, nu face asta.

Deja simţea tensiunea, împunsăturile animozităţii.

– N-are nici un rost.

– Ba are un rost esenţial. Ce vrei să-ţi aduc? Sînt sigur că Lilah are ceai cu gheaţă în bucătărie sau apă minerală.

– Nu vreau nimic. Nu mă folosi ca armă. Nu-i drept.

– Draga mea, spuse el aplecîndu-se şi sărutînd-o pe frunte. Nu fac asta.

– Cum îndrăzneşti? spuse Margaret din prag, palidă şi cu ochii plini de furie. Cum îndrăzneşti să mă sfidezi astfel, şi cu această femeie? Mi-am exprimat dorinţele cît se poate de clar. Ea nu are ce căuta în această casă.

– Poate că eu nu mi-am exprimat dorinţele clar, spuse Cade punînd o mînă pe umărul lui Tory. Tory e cu mine şi binevenită aici. Şi mă aştept ca orice persoană pe care o invit în casa mea să fie tratată cu amabilitate.

– Din moment ce insişti să avem această discuţie cu ea de faţă, nu văd nici un motiv să mă ostenesc să mă prefac amabilă sau manierată.

Imaginea se schimbă din nou cînd intră Margaret. Decorul era perfect, îşi spuse Tory. Numai personajele se schimbau.

– Eşti liber să te culci cu cine vrei. Nu pot să te împiedic să- ţi petreci timpul cu această femeie sau să dai naştere bîrfelor pe seama ta şi a familiei tale. Dar nu-ţi permit să-ţi aduci tîrfa sub acoperişul meu.

– Ai grijă, mamă, spuse Cade cu o voce periculos de înceată. Vorbeşti despre femeia cu care mă voi căsători.

Margaret se dădu brusc înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Sîngele îi năvăli în obraji.

– Ţi-ai pierdut minţile?

Unde sînt replicile mele? se întrebă Tory. Cu siguranţă trebuie să am şi eu un rol în piesa asta ciudată. De ce nu mi le amintesc?

– Nu-ţi cer să fii de acord. Deşi regret că acest lucru te supără, va trebui să te obişnuieşti.

– Cade, spuse Tory regăsindu-şi vocea, deja răguşită pentru că nu o folosise demult. Sînt sigură că mama ta ar prefera să-ţi vorbească între patru ochi.

– Nu spune tu ce aş prefera eu, se răsti Margaret. Văd că am aşteptat prea mult. Dacă insişti să continui pe această cale, cu această femeie, rişti să pierzi Beaux Reves. O să mă folosesc de influenţa pe care o am pentru a-i convinge pe membrii consiliului de la „Lavelle Cotton" să te înlăture din funcţia de preşedinte.

– Poţi să-ncerci, spuse el calm. Dar nu vei reuşi. Voi lupta împotriva ta şi sînt în avantaj. Şi, chiar dacă ai putea să-mi subminezi poziţia la fabrică, ceea ce mă-ndoiesc, n-o să te poţi atinge de fermă.

– Asta ţi-e recunoştinţa? E numai vina ei, spuse Margaret înaintînd şi ţăcănind cu tocurile pe parchet.

Cade se strecură imediat între ea şi Tory.

– Nu, e vina mea. Ceartă-te cu mine.

– Ah, ce frumos, o petrecere, spuse Faith intrînd în salon, urmată de Bee, cu ochii scînteietori şi un zîmbet plin de neastîmpăr. Bună, Tory, ce drăguţ arăţi. Vrei puţin vin?

– O idee excelentă, Faith. Pune-i lui Tory un pahar de vin. Ceartă-te cu mine, îi spuse el din nou lui Margaret.

– Îţi faci de rîs familia şi pătezi memoria surorii tale.

– Nu, tu o faci. E o ruşine să dai vina pe un copil pentru moartea altuia. O ruşine să tratezi o femeie nevinovată cu asemenea dispreţ şi răutate numai din cauza propriului tău sentiment de vinovăţie şi a propriei suferinţe. Îmi pare rău că n-ai reuşit niciodată să le depăşeşti şi să ai grijă de copiii care ţi-au rămas, de viaţa pe care ai fi putut s-o creezi în afara acelei bule de care te-ai înconjurat.

– Îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

– Am încercat în toate felurile. Dacă ai fi făcut ce trebuia pentru tine însăţi, nu te-aş condamna. Dacă vrei să continui să-ţi trăieşti viaţa aşa cum ai făcut-o în aceşti optsprezece ani, este treaba ta. Dar Faith şi cu mine avem viaţile noastre. Şi a mea va fi alături de Tory.

– Hei, felicitări, spuse Faith înălţînd paharul de vin pe care tocmai îl umpluse, după care îl bău. Bănuiesc că aici ar fi trebuit să fie şampanie. Tory, dă-mi voie să fiu prima care-ţi urează bun venit în fericita noastră familie.

– Taci din gură, şuieră Margaret şi nu primi altceva decît o ridicare din umăr din partea fiicei sale. Crezi că nu ştiu de ce faci asta? îi spuse ea lui Cade. Ca să-mi faci în ciudaă. Ca să mă pedepseşti pentru nişte greşeli închipuite. Sînt mama ta şi mi-am

făcut datoria față de tine încă din ziua în care te-ai născut.

– Știu asta.

– Deprimant, nu? murmură Faith, iar Cade îi aruncă o privire și clătină din cap.

– Nu am de ce să-ți fac ceva în ciudă sau pentru ce să te pedepsesc. Nu-ți fac asta ție, mamă. O fac pentru mine. S-a întîmplat un miracol în viața mea. Tory a revenit în ea.

Îi luă mîna din nou, care acum era rece ca gheața, și o trase lîngă el.

– Și am descoperit că sînt capabil de mai multe decît credeam. Sînt capabil să iubesc o femeie și să-mi fac datoria față de ea. Eu sînt norocosul aici. Ea nu crede asta, n-o să creadă nici măcar după acest episod. Dar eu o știu. Și am de gînd să prețuiesc acest lucru.

– Pînă mîine, judecătorul Purcell și cu mine vom redacta noul meu testament. În care vă voi lăsa pe amîndoi fără nici un ban, spuse ea îndreptîndu-și privirea furioasă spre Faith. N-o să mai ai nici un cent, pricepi, dacă nu ești alături de mine acum. Pe tine nu te interesează în nici un fel această femeie. Voi avea grijă ca tu să-ți primești partea, și pe a lui Cade, începînd cu valoarea pe piață a Casei de la Mlaștină și a proprietății de pe Market Street.

Faith își contemplă paharul de vin.

– Hmmm. Și care ar fi valoarea asta?

– Aproximativ o sută de mii, îi spuse Cade. Nu știu sigur cît ar fi partea mea din averea mamei, dar presupun că se apropie de șapte cifre.

– Oooh, spuse Faith ținînd buzele. I-auzi. Și totul ar fi al meu dacă îl dau pe Cade lupilor, cum s-ar spune, și fac ce vrei tu, zise ea așteptînd o clipă. Mă întreb însă, am făcut eu vreodată ce ai vrut tu, mamă?

– Ar fi înțelept să te gîndești bine de data asta.

– A doua întrebare. Cînd am fost eu înțeleaptă? Vrei vin, Cade, sau preferi o bere?

– Nu-ți voi mai face această ofertă a doua oară, spuse Margaret cu răceală. Dacă insiști să duci pînă la capăt această farsă, voi părăsi această casă, iar noi doi nu vom mai avea ce să ne spunem vreodată.

– Voi regreta, spuse Cade cu o voce calmă în continuare. Sper că te vei răzgîndi cu timpul.

– O alegi pe ea în locul familiei tale? În locul celor care sînt sînge din sîngele tău?

– Fără nici cea mai mică ezitare. Îmi pare rău că n-ai simțit așa ceva pentru nimeni. Dacă ai fi făcut-o, n-ai mai întreba asta.

– O să te distrugă, zise Margaret şi, adunîndu-se, se uită la Tory. Crezi că ai fost deşteaptă. Crezi că ai cîşigat. Dar te înşeli. Pînă la urmă, o să te vadă aşa cum eşti şi n-o să mai ai nimic.

Cuvintele erau acolo, făcînd-o să priceapă că nu aşteptase decît să le rostească.

– Mă vede aşa cum sînt. Acesta e miracolul meu, doamnă Lavelle. Vă rog să nu-l obligaţi să aleagă între noi două. Nu ne faceţi pe toţi să trăim cu acest lucru în suflet.

– Am mai avut un copil care te-a ales şi a plătit un preţ imens pentru asta. Acum îmi iei încă unul. Voi începe imediat aranjamentele de plecare, îi spuse ea lui Cade. Ai bunul-simţ şi ţine-o departe de mine pînă cînd acestea se vor încheia.

– Ca să vezi, spuse Faith turnîndu-şi încă un pahar de vin cînd mama ei se îndepărtă. A fost o plăcere.

– Faith.

– Ah, nu mă privi aşa, îi spuse ea lui Cade. Îmi închipui că nici unul dintre voi nu s-a amuzat prea mult, dar eu, da. Enorm. Dumnezeu ştie că o merita. Poftim, spuse ea dîndu-i lui Tory paharul cu vin. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine aşa ceva.

– Du-te şi vorbeşte cu ea, Cade. Nu poţi să laşi lucrurile aşa.

– Dacă încearcă, o să-mi pierd tot acest nou respect şi această admiraţie pe care le simt pentru el, spuse Faith, înălţîndu-se pe vîrfuri şi sărutîndu-l pe obraz. Se pare că ne-a ruinat pe amîndoi, în cele din urmă.

El îi luă mîna într-a lui.

– Îţi mulţumesc.

– Ah, dragul meu, plăcerea a fost de partea mea, zise ea şi, ţinînd paharul ridicat, se trînti într-un fotoliu, zîmbind larg cînd Bee îi sări în braţe. Eu una am de gînd să sărbătoresc.

– Ce? Anunţul lui Cade că intenţionează să se însoare cu mine sau nefericirea mamei tale?

Faith înclină capul şi o privi.

– Pot să le fac pe amîndouă, dar se pare că tu nu poţi. Ai prea multă sensibilitate. Şi bunătate. Ah, ei nu i-ar plăcea asta. Încă un lucru de sărbătorit, hotărî ea sorbind din vin.

– Nu-i deloc plăcut, Faith, murmură Cade.

– Ah, lasă-mă să mă bucur şi eu puţin, te rog. Nu toată lumea e la fel de mărinimoasă ca voi doi. Dumnezeule, chiar vă potriviţi foarte bine. Cine şi-ar fi închipuit? Mă bucur pentru voi. Mă bucur sincer pentru voi. Cred că sînt puţin emoţionată.

– Încearcă să-ţi stăpîneşti această manifestare stînjenitoare a emoţiei, spuse Cade pierzîndu-şi răbdarea cu ea şi, întorcîndu-se spre Tory, îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe braţele ei, ţinînd-o

apoi de încheieturi. Mă duc să iau ceva din birou şi plecăm. Te simţi bine?

– Vorbeşte cu mama ta, Cade.

– Nu, spuse el sărutînd-o uşor. Vin imediat.

– Bea-ţi vinul, îi sugeră Faith cînd rămaseră singure. O să-ţi mai aducă puţină culoare în obraji.

– Nu vreau vin, spuse ea lăsînd paharul jos şi ducîndu-se la fereastră.

Ar fi vrut să fie afară din nou, unde putea să respire.

– Dacă insişti să pari nefericită, o să-i strici bucuria lui Cade. A făcut asta pentru că te iubeşte.

– Şi tu de ce-ai făcut-o?

– Interesantă întrebare. Acum un an, la niaba, mai degrabă acum o lună, i-aş fi acceptat oferta. E o sumă de bani foarte mare şi îmi place să am cît mai mulţi.

– Ba n-ai fi făcut-o niciodată şi o să-ţi spun de ce, spuse Tory întorcîndu-se din nou. În primul rînd, ca să-i dai o lovitură, dar în al doilea rînd şi chiar mai mult decît primul, ar fi fost pentru Cade. Pentru că-l iubeşti.

– Aşa e, şi nici unul dintre noi nu prea e obişnuit cu dragostea. A avut mama grijă de asta.

– Dai vina pe ea pentru toate?

– Nu, doar pentru lucrurile de care e vinovată. Mi-am distrus viaţa destul de mult şi singură. Dar el n-a făcut-o. Nu şi-a făcut nici un rău, nici sieşi, nici altcuiva. Îl iubesc enorm.

Tory o privi surprinsă. Ochii lui Faith erau tot strălucitori, dar înotau în lacrimi.

– N-a spus ce-a spus ca s-o rănească, ci pentru că ăsta era adevărul. Eu aş fi spus-o ca s-o rănesc. Compătimeşte-o, dacă vrei, dar nu te aştepta la aşa ceva din partea mea. El are o şansă cu tine şi aş vrea să-l văd că profită de ea.

– De ce nu i-ai spus lui asta?

– Îţi spun ţie. Văd ce simte pentru tine şi aş vrea să simt şi eu aşa ceva pentru cineva. Nu ca să fac din mine o persoană mai bună. Îmi place aşa cum sînt. Totuşi, dacă cineva contează atît de mult... , zise ea studiind vinul din pahar şi lumina care strălucea prin el. Dacă cineva contează atît de mult, trebuie să ia ceva din tine, spuse ea uitîndu-se la Tory. Nu-i aşa?

– Da. Dar încep să cred că e ceva de care nu mai ai nevoie. Nu şi dacă cineva te iubeşte, la rîndul său.

– Interesant. E ceva la care să mă gîndesc, spuse ea şi se uită la Cade cînd acesta intră în încăpere. Bănuiesc că vreţi să rămîneţi singuri acum.

– Da.

– Atunci, Bee şi cu mine o să plecăm, nu? întrebă ea frecîndu-şi nasul de blana căţeluşei, după care o lăsă jos. Cred că o să ieşim şi o să stăm afară pînă se mai limpezeşte atmosfera, adăugă ea atingîndu-i obrazul lui Cade cînd trecu pe lîngă el. V-aş sugera să faceţi şi voi la fel.

– Nu încă, spuse el şi aşteptă pînă cînd auzi uşa închizîndu-se în urma surorii sale, după care întinse mîna spre Tory. Vreau să fac asta aici. Putem să considerăm că închidem un cerc.

– Cade, a fost dificil pentru tine, pentru voi toţi. Eu...

– Ba nu a fost. Şi s-a terminat. În schimb, noi doi abia începem, zise el scoţînd o cutiuţă din buzunar şi deschizînd-o.

Diamantul captă razele soarelui şi parcă luă foc.

– A fost al bunicii mele şi mi-a fost dăruit mie.

O cuprinse panica.

– Nu, spuse ea trăgîndu-şi mîna, dar el i-o ţinu ferm.

– Mi-a fost dăruit, repetă el, cu speranţa că, într-o bună zi, i-l voi dărui femeii cu care vreau să mă însor. Nu i l-am dat lui Deborah. Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Bănuiesc că ştiam că-l păstrez pentru altcineva. Că aşteptam pe altcineva. Uită-te la mine, Tory.

– Totul se petrece atît de repede. Ar trebui să mai aştepţi.

– Douăzeci de ani sau două luni. Timpul n-a fost niciodată important pentru noi. Dacă nu poţi să crezi sau să te încrezi în ceea ce spun, dacă nu e de-ajuns ca să te liniştească, uite ce simt, zise el punîndu-i mîna pe inima sa. Priveşte în mine, Tory.

Ea nu putu să refuze sau să reziste. Şi căldura puternică pătrunse în ea. Căldură şi forţă. Şi speranţă. Inima lui bătea constant sub palma ei şi ochii lui nu se desprinseră de ai ei. Încredere, se gîndi ea. El îi încredinţa tot ce era. Următorul pas îi aparţinea.

– Aş fi vrut să poţi privi şi tu în mine, pentru că nu ştiu cum să-ţi spun ce simt. Teamă, pentru că e foarte multă. N-am mai vrut să mă îndrăgostesc de nimeni. Dar nu ştiam că poate fi altfel. Nu ştiam că o să fii tu. Eşti atît de statornic, Cade, spuse ea şi, zîmbind, ridică mîna pentru se juca prin părul lui. Mă echilibrezi şi pe mine.

– Mărită-te cu mine.

– Oh, Doamne, spuse ea respirînd adînc. Da, zise apoi şi se uită cum îi puse inelul pe deget. E superb. Ameţesc numai cînd îl privesc.

– E puțin cam mare, zise el plimbîndu-și degetul peste banda de aur. Ai mîini delicate. O să-l dăm la modificat.

– Nu imediat. Vreau să mă obișnuiesc cu el întîi, spuse ea strîngînd pumnul, după care oftă. L-a iubit, zise ea și ochii îi înotau în lacrimi cînd îl privi din nou. Bunica ta. L-a iubit. O chema Laura și a fost fericită.

– La fel o să fim și noi, îi promise el.

Ea îșI dădu voie să-l creadă.

Carl D. ținu sirena în funcțiune și merse cu optzeci pe oră tot timpul cît străbătură autostrada I-95. Nu era neapărată nevoie, bineînțeles, dar îi făcea plăcere. Și numai Dumnezeu știa cît îl amuza pe J.R.

O opri cînd se apropiară de destinație.

– Poate ar trebui să facem asta duminica, în loc să pescuim.

– Îți pune sîngele în mișcare, aprobă J.R. Nu te mai simți ca un boșorog cînd gonești așa pe autostradă.

– Pe cine faci tu boșorog? Să-ți spun cum facem, J.R., dacă crezi c-o să-ți fie mai ușor. Te las acasă la sora ta și eu mă duc la șerif. O să ai timp să vorbești cu ea și să-și strîngă niște lucruri.

– Îți mulțumesc, spuse J.R. a cărui bună dispoziție dispăru, dar făcu un efort pentru a și-o recăpăta. N-o să vrea să plece, așa că o să duc puțină muncă de convingere. Cred că o să-i spun că sîntem aproape siguri că Han mai e în preajma orașului Progress, așa c-o să fie mai aproape de el, dacă o să vină cu mine.

– S-ar putea să fie adevărat. Și, astfel, o să pun o pază mai mare pe strada ta. Aș vrea să începi să folosești alarma aia sofisticată pe care Boots te-a convins s-o montezi acum vreo doi ani.

– O folosim încă de cînd ai găsit-o pe Sherry Bellows. Boots zicea că n-are nici o clipă de liniște pînă cînd n-o punem în funcțiune.

Se gîndi la orașul lui, la străzile pe care le putea străbate cu ochii închiși, la oamenii pe care îi cunoștea pe nume. Și care îl cunoșteau toți.

– Nu așa ar trebui să stea lucrurile.

– Nu, dar uneori așa stau. Noi doi am crescut într-un fel, J.R. Am văzut transformările apărînd în Progress și ele sînt bune. Ne supunem lor, poate pierdem puțin cînd construiesc case pe terenul unde noi jucam fotbal altădată, sau ridică un alt „Jiffy Mart" și vorbesc despre construirea afurisitelor centre de striptease din afara orașului. Ne supunem. Dar sînt unele schimbări pe care

trebuie să le accepți în cu totul alt fel.

J.R. zîmbi uşor.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Al naibii să fiu dacă ştiu. Pe-aici trebuie s-o iau?

– Da, drumul e foarte prost. Să fii atent la baia de ulei. Mi-e ruşine să vezi cum trăieşte, Carl D.

– Las-o baltă. Sîntem prieteni de prea multă vreme pentru asemenea aiureli.

Maşina se hurducăi, se frecă de ceva. Strîmbîndu-se, Carl D. încetini foarte mult. Apoi privi în față şi îngustă ochii.

– Ce naiba e asta? Fir-ar să fie. Necazuri. Fir-ar să fie, repetă el şi mări viteza, astfel că parcurseră restul drumului accidentat hurducăindu-se îngrozitor.

Două maşini de poliție erau oprite față-n față în dreptul casei. O bandă galbenă înconjura curtea neîngrijită. Chiar în clipa în care frînă, polițistul care se afla pe veranda înclinată coborî.

– Şeful Russ din Progress, spuse el scoțînd legitimația şi arătîndu-i-o polițistului. Ce s-a-ntîmplat aici?

– Am avut un incident, spuse polițistul al cărui chip era palid, dar rece, ochii fiindu-i ascunşi în dosul unor ochelari de soare.Va trebui să te rog să aştepți aici. Şeriful e înăuntru. El trebuie să spună dacă poți să intri sau nu.

– Aici locuieşte sora mea, spuse J.R. trăgîndu-l de mînecă pe polițist. Sora mea locuieşte aici. Unde e sora mea?

– Va trebui să vorbiți cu şeriful. Vă rog să rămîneți dincolo de bandă, spuse polițistul, după care intră în casă.

– Sarabeth a pățit ceva. Trebuie să...

– Aşteaptă, spuse Carl D. apucîndu-l de braț înainte să dea buzna. Aşteaptă puțin. Nu poți să faci nimic. Trebuie să aşteptăm.

Deja zărise pata închisă la culoare de pe pămîntul din fața cotețului de păsări şi o alta lîngă peticul de iarbă.

Şeriful Bridger era un individ solid cu chipul însemnat de ani şi vreme. Ochii îi erau de un albastru spălăcit şi încadrați de linii care păreau arse de soare în piele. Scrută zona cînd ieşi şi îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte, după care se îndreptă spre cei doi bărbați care aşteptau.

– Şefule Russ.

– Exact. Am venit cu domnul Mooney s-o ia pe sora sa. Sarabeth Bodeen. Ce s-a-ntîmplat aici?

Bridger se uită la J.R.

– Sînteți fratele lui Sarabeth Bodeen?

– Da. Unde e sora mea?

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, domnule Mooney. Am avut probleme aici, azi-dimineață devreme. Sora dumneavoastră a murit.

– A murit? Ce tot spuneți? Nu se poate. Am vorbit cu ea acum două zile. Nici două zile n-au trecut. Carl D., ai spus că e poliție aici, chiar aici, ca să supravegheze casa.

– Așa este, a fost cineva. Și eu am pierdut un om în dimineața asta. Un om foarte bun, cu familie. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, domnule Mooney, și îmi pare rău și pentru pierderea lor.

– Stai jos, J.R. Vreau să stai jos pînă cînd o să te poți ține pe picioare, rosti Carl D. deschizînd portiera și îndemnîndu-și prietenul să se așeze.

Fața lui J.R. era alarmant de roșie și trupul său masiv începuse să tremure.

– Te superi dacă te rog să trimiți pe cineva să-i aducă puțină apă, domnule șerif?

Bridger se întoarse și îi făcu semn unuia dintre polițiști.

– Purty, adu-i un pahar cu apă domnului Mooney.

– Stai jos, spuse Carl D., ai cărui genunchi trosniră cînd se lăsă pe vine. Stai aici și liniștește-te. Lasă-mă să văd ce pot să fac.

– Abia vorbisem cu ea, repetă J.R. Vineri seară. Am vorbit cu ea.

– Știu. Stai aici pînă mă-ntorc, zise el, după care se îndepărtă de mașină pînă cînd el nu îl mai putea auzi. Poți să-mi spui ce s-a- ntîmplat aici?

– De cîteva ore încercăm să punem totul cap la cap. Flint a fost în tura de la două la zece. N-am știut că sînt probleme pînă cînd a venit schimbul lui și l-a găsit. Acolo, spuse Bridger arătînd spre coteț.

Îl duseseră pe polițist la morgă, într-un sac negru. Nu avea să uite asta niciodată.

– A primit un glonț în spate. Era tînăr, puternic. A-ncercat să ajungă la mașină, s-a tîrît peste patru metri cu glonțul în el. Avea arma scoasă. O avea în mînă. Cineva i-a vîrît pistolul în ureche și a tras. Avea treizeci și trei de ani, șefule Russ. Avea un băiat de zece ani și o fetiță de opt. Eu sînt de vină că ei au rămas fără tată. Eu l-am trimis aici. Știam că Bodeen e periculos, dar nu știam că e înarmat. N-a mai folosit o armă niciodată. Nenorocitul mi-a împușcat omul în spate.

Carl D. își șterse gura cu dosul mîinii.

– Și doamna Bodeen?

Sarabeth.

Sari Mooney, care stătuse pe veranda mamei lui, mîncase la masa ei.

– Eu bănuiesc că ştia că urma să vină. Avea o valiză făcută. În dormitor e o cutie de cafea goală, în care cred că îşi ţinea economiile. Au dispărut. Uşa era deschisă, neforţată. Ea i-a dat drumul sau a intrat el singur. A împuşcat-o de două ori. O dată în piept şi o dată în ceafă.

Carl D. alungă durerea şi aruncă o privire prin casă şi împrejur.

– Bănuiesc că aţi făcut ceva investigaţii în zonă.

– Da. Am vorbit cu vecinii. În cele din urmă, am dat de unii care au spus că au auzit ceva ce ar fi putut fi nişte împuşcături pe la cinci, cinci jumate, azi-dimineaţă. Oamenii îşi văd de treburile lor pe-aici. Nimeni n-a dat atenţie.

Căldura era zăpuşitoare.

Carl D. scoase o batistă şi îşi şterse faţa, în timp ce sudoarea îi trecea prin cămaşa cu care fusese la pescuit.

– Cum naiba a ajuns aici?

– Habar n-am. O fi făcut autostopul. O fi furat vreo maşină. Facem cercetări.

– Pentru banii dintr-o cutie de cafea? Nu prea pare verosimil. Ea avea o valiză făcută?

– Exact. În care erau hainele ei şi cîteva de-ale lui. Ştia c-o să vină. Verificăm convorbirile telefonice. Probabil c-a sunat-o şi ea i-a spus cum stau lucrurile. N-a fost deloc cooperantă cu poliţia.

O considera vinovată, chiar dacă era moartă, pentru uciderea omului său.

– Domnul Mooney o să meargă s-o identifice?

– Da, spuse Carl D. frecîndu-şi gura din nou. O să meargă. Aţi anunţat-o pe mama decedatei?

– Nu. Voiam să fac asta cînd ajungeam la secţie.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa pe mine să fac asta. Nu vreau să mă amestec în treburile dumitale, dar mă cunoaşte.

– Poţi să faci treaba asta. Nu e una după care mă dau în vînt.

– Bine, atunci. O să trec cu J.R. pe la mama lui. Le va fi mai uşor aşa.

– Bine. A omorît un poliţist de data asta, şefule Russ. Dacă îl linişteşte oarecum pe prietenul dumitale, spune-i că nenorocitul ăla n-o să poată fugi destul de departe sau de repede.

– Ţine-mă la curent şi o să fac şi eu la fel. Federalii or să vină mîine sau poimîine. Or să vrea să stea de vorbă cu dumneata.

– Cu mare plăcere. Dar aici este jurisdicţia mea şi cel pe care

l-au luat într-un sac azi de dimineață era unul dintre oamenii mei, spuse Bridger scuipînd pe pămînt. Bodeen ar trebui să se roage ca federalii să-l prindă înaintea mea.

La cîteva mile distanță, Hannibal Bodeen rupea dintr-o bucată de pulpă de porc.

O luase împreună cu nişte pîine, brînză şi o sticlă de „Jim Beam" dintr-o casă pe care o spărsese.

Fusese destul de simplu, din moment ce familia respectivă era plecată la biserică.

Îi urmărise cum ieşiseră îmbrăcați în hainele de duminică şi se urcaseră într-o camionetă sclipitoare. Ipocriții.

Se duceau la biserică să-şi arate bunurile materiale. Intrau în lăcaşul Domnului ca să se fălească.

Domnul avea să-i pedepsească, aşa cum îi pedepsea pe toți cei care erau mîndri şi plini de ei.

Şi Domnul avea grijă, îşi spuse el, mîncînd toată carnea de pe os.

Găsise o grămadă de mîncare în casa aceea mare. Carne rămasă de la cina din seara precedentă şi învelită în celofan. Suficient ca să se refacă.

Şi băutură care să-l întărească în clipe de nevoie.

Aceea era încercarea lui, acea rătăcire prin sălbăticie.

Aruncă osul şi luă o duşcă din sticlă.

O vreme disperase. De ce era pedepsit el, un om cu frica lui Dumnezeu? Apoi totul îi devenise limpede. Trebuia pus la încercare, trebuia să-şi dovedească virtutea.

Domnul îl ispitise iar şi iar. Avusese momente cînd fusese slab, cînd cedase. Dar acum i se oferise o şansă.

Satana locuise în casa lui, sub acoperişul lui, timp de optsprezece ani.

El făcuse tot ce-i stătuse în putință să alunge diavolul, dar nu izbutise.

Nu avea să dea greş din nou.

Duse sticla la gură şi lăsă fierbințeala whisky-ului să-i dea putere.

Curînd, foarte curînd, avea să îndeplinească sarcina care i se dăduse.

Avea să se odihnească, să se roage. Apoi, calea avea să i se arate.

Închise ochii şi se cuibări să doarmă.

Domnul avea grijă, se gîndi el punînd mîna pe pistolul pe care îl ținea alături.

CAPITOLUL 27

Tory privi maşina şefului Russ îndepărtîndu-se pe aleea ei şi cotind apoi spre Progress.

Rămase în locul unde stătea cînd unchiul ei îi spusese despre mama ei, unde se lăsase în jos centimetru cu centimetru pînă cînd se aşezase în vechiul balansoar de pe verandă.

Nemişcarea ei îl îngrijora pe Cade.

Nemişcarea şi mutenia ei.

– Tory, vino înăuntru să stai puţin în pat.

– Nu vreau să stau în pat. N-am nimic. Aş vrea să nu mă simt atît de bine. Aş vrea să simt mai mult decît simt. În mine e un gol acolo unde ar trebui să fie durere.Încerc să scriu ceva pe el şi nu pot. Ce fel de om sînt dacă nu simt durere pentru propria-mi mamă?

– Nu te chinui singură.

– Am simţit mai multă durere şi milă pentru Sherry Bellows. O femeie pe care am văzut-o o singură dată-n viaţă. Am simţit mai mult şoc şi mai multă groază pentru o străină decît pentru propria-mi rudă. M-am uitat în ochii unchiului meu şi am văzut durere şi tristeţe. Dar nu şi în mine. Nu am lacrimi pentru ea.

– Poate că ai vărsat destule deja.

– Ceva lipseşte înăuntrul meu.

– Nu-i adevărat, spuse el lăsîndu-se pe vine în faţa ei. A încetat să mai facă parte din viaţa ta. E mai uşor să jeleşti o străină decît pe cineva care ar fi trebuit să facă parte din tine şi n-a făcut.

– Mama e moartă. Ei cred că tata a omorît-o. Şi întrebarea care nu-mi dă pace deloc e de ce vrei să te încurci cu o persoană care provine dintr-un asemenea mediu?

– Ştii răspunsul. Şi, dacă dragostea nu-i de-ajuns, o să adăugăm şi puţină logică. Tu nu eşti ca părinţii tăi, la fel cum eu nu sînt ca ai mei. Viaţa pe care o s-o începem împreună va fi a noastră.

– Ar trebui să plec. Ar fi un lucru înţelept şi o dovadă de

dragoste, bănuiesc. Dar n-o s-o fac. Am nevoie de tine. Îmi doresc atît de mult ceea ce am putea avea împreună. Aşa că n-o să dau dovadă de curaj şi să plec.

– Scumpa mea, n-ai face nici doi metri.

Ea oftă şi rîse tremurător.

– Poate că ştiu asta. Cade.

Îi era atît de uşor să-l atingă, să-şi treacă vîrfurile degetelor peste părul lui.

– Crezi că am fi fost împreună dacă Hope ar fi trăit? Dacă nu s- ar fi întîmplat nimic şi am fi crescut ca nişte oameni normali?

– Da.

– Uneori, încrederea ta e o alinare, spuse ea ducîndu-se în celălalt capăt al verandei şi privind spre copacii care ascundeau mlaştina. E a doua oară cînd moare cineva de cînd m-am întors eu. A doua oară cînd credeam pe mine mă vrea. O să vină, totuşi.

– N-o să se apropie de tine.

Da, îşi spuse ea, încrederea lui era o alinare.

– Va trebui să vină. Va trebui să încerce, spuse ea şi se întoarse. Poţi să-mi faci rost de o armă?

– Tory...

– Nu-mi spune c-o să mă aperi, sau că poliţia o să-l găsească, o să-l oprească. Cred lucrurile astea atît cît îmi stă în putinţă. Dar o să vină după mine, Cade. Ştiu asta la fel de bine cum ştiu orice altceva. Trebuie să mă pot apăra dacă voi fi nevoită. N-o să ezit să-i iau viaţa ca să mi-o salvez pe a mea. Poate aş fi făcut-o odată. Dar acum am prea multe în joc. Te am pe tine.

El simţi un gol în stomac, dar încuviinţă.

Fără să spună nimic, se duse la maşină şi deschise torpedoul.

Începuse să poarte un pistol la el după moartea lui Sherry Bellows.

I-l aduse lui Tory.

– E un revolver de calibru treizeci şi opt.

– E mai mic decît îmi închipuiam.

– A fost al tatei, spuse Cade răsucind vechiul Smith & Wesson în mînă. Ceea ce bănuiesc că se cheamă un pistol secret. Ştii cum să-l foloseşti?

Ea strînse din buze.

Părea sinistru şi eficient în mîna lui Cade. În mîna elegantului fermier.

– Să apăs pe trăgaci?

– Ei bine, e ceva mai mult decît atît. Eşti sigură că vrei asta?
– Da, spuse ea oftînd. Da, sînt sigură.
– Vino, atunci. Să mergem în curte să-ţi dau o lecţie.

Faith cînta cu o voce surprinzător de dulce urcînd scara spre apartamentul lui Wade cu o pungă de alimente în braţe. Bee alerga în urma ei, adulmecînd aerul care mirosea a nenumăraţi cîini, pisici şi rozătoare de casă. Încîntată de sine, Faith mută punga în mîna cealaltă, apăsă pe clanţă şi împinse în uşă cu şoldul.

Pe un covoraş în living-room, Mongo stătea cu botul pe labe. Începu să dea din coadă şi înălţă capul cînd intră Faith.

– Hei, salutare. Arăţi mult mai bine, uriaşule. Bee, Mongo îşi revine. Nu-i roade urechile. Te înghite numai dacă deschide gura.

Dar Bee deja îl mirosea, îl muşca uşor şi îl împungea cu botul.

– Ei bine, cred că ar trebui să vă las să vă cunoaşteţi mai bine. Unde e doctorul?

Îl găsi în bucătărie, uitîndu-se într-o ceaşcă de cafea.

– Uite-l, spuse ea trîntind punga pe dulap, după care se întoarse şi îl luă de gît din spate, sărutîndu-l în creştetul capului. Am o mare surpriză pentru tine, doctore Wade. O să ai parte de o cină gătită. Şi, dacă-ţi joci cărţile cum trebuie, un episod romantic va urma după desert.

Deodată, din living-room, se auzi un lătrat ca un răpăit de mitralieră, care o făcu să iasă repede din bucătărie.

– Uite ce drăguţ! Wade, ar trebui să vii să vezi asta. Se joacă împreună. Cîinele ăsta mare aproape c-o striveşte pe Bee cu laba, dar se distrează atît de bine.

Se întoarse rîzînd, dar tăcu brusc cînd îi văzu faţa lui Wade.

– Ce e, scumpule? S-a-ntîmplat ceva cu calul ăla aseară?

– Nu. Nu. Iapa se simte foarte bine. Mătuşa mea – sora tatei – a murit. A fost omorîtă azi-dimineaţă.

– Oh, Doamne. Oh, Wade, e îngrozitor. Ce naiba se petrece aici? spuse ea aşezîndu-se în faţa lui, dorindu-şi să ştie ce să facă. Sora tatălui tău? Mama lui Tory?

– Da. N-am mai văzut-o de, Dumnezeule, nici măcar nu mai ştiu de cînd. Nici măcar nu-mi mai amintesc cum arăta.

– E-n regulă acum.

– Nu e-n regulă. Familia mea se duce naibii. Pentru Dumnezeu, Faith, se bănuieşte că unchiul meu a ucis-o.

Groaza din ochii lui o făcu să şi-o învingă pe a sa.

– E un om rău, Wade. Un om rău şi periculos şi care n-are

nici o legătură cu tine. Îmi pare rău pentru Tory, sincer. Şi pentru mătuşa ta, şi pentru familia ta. Dar... ei bine, o s-o spun chiar dacă o să te superi pe mine. Ea l-a ales, Wade, şi a rămas cu el. Poate că e un fel de iubire, dar o iubire bolnavă. E o iubire demnă de milă.

– Nu ştim ce se petrece în viețile altora.

– Ba bine că nu. Mereu spunem asta, dar ştim.Eu ştiu ce s-a petrecut în viețile părinților mei. Ştiu că, dacă fiecare dintre ei ar fi avut puțin curaj, ar fi făcut în aşa fel încît căsnicia lor să nu eşueze sau i-ar fi pus capăt. În schimb, mama s-a agățat de numele de Lavelle ca de un fel de premiu şi tata s-a încurcat cu altă femeie. Şi a cui a fost vina? Multă vreme am crezut că a fost vina celeilalte femei, dar n-a fost aşa. A fost a tatei pentru că nu şi-a respectat jurămintele matrimoniale şi a mamei, pentru că a tolerat aşa ceva. Poate că e mai uşor de spus c-a fost vina lui Hannibal Bodeen. Dar nu e. Şi sigur nu-i ta, sau a lui Tory, sau a tatălui tău.

Se ridică de la masă.

– Aş vrea să poot găsi nişte lucruri frumoase să-ți spun, nişte lucruri calde şi liniştitoare, dar nu mă pricep la aşa ceva. Bănuiesc că vrei să te duci la tatăl tău.

– Nu, spuse el rămînînd cu privirea ațintită asupra chipului ei, cum făcuse de cînd începuse să vorbească. Îi e mai bine cu mama. Ea ştie ce să facă pentru el. Cine naiba şi-ar fi închipuit că tu ai şti ce să faci pentru mine? spuse el întinzîndu-i mîna, iar cînd ea i-o luă, o trase mai aproape şi îşi ascunse fața în burta ei. Rămîi cu mine?

– Bineînțeles, spuse ea mîngîindu-i părul.

În interior se simțea puțin zguduită, un sentiment ciudat.

– O să stăm liniştiți un timp.

El rămase nemişcat, la fel de surprins ca şi ea de faptul că era un punct de sprijin pentru el.

– Stau aici de cînd a plecat tata. Nu ştiu de cît timp. De o jumătate de oră, o oră. Înghețat pe dinăuntru. Nu ştiu ce să fac pentru familia mea.

– O să ştii, cînd o să fie momentul. Întotdeauna ştii. Vrei să-ți fac puțină cafea proaspătă?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să le sun pe bunica şi pe Tory. Dar întîi trebuie să mă gîndesc ce să spun.

Cu ochii închişi şi cu fața lipită de ea, ascultă cîinii care lătrau în încăperea alăturată.

– O să-l păstrez pe Mongo.

– Ştiu, dragul meu.

– Piciorul i se vindecă bine. O să mai treacă ceva timp pînă o să se vindece complet, dar o să fie bine. Aveam de gînd să-i caut un cămin bun, dar... nu pot, spuse el şi, deodată, ridică privirea nedumerit. Cum adică, ştii? Eu nu păstrez nici un cîine, de obicei.

– Pînă acum nu l-ai găsit pe cel potrivit, asta-i tot.

El o privi cu ochii îngustaţi, dar gropiţele din obraji i se adînciră, ca atunci cînd era amuzat.

– Devii prea isteaţă.

E noua Faith. Îmi cam place.

– Şi această nouă Faith găteşte cina?

– Rareori. Am luat două fripturi şi tot ce mai trebuie, spuse ea ducîndu-se la dulap şi scoţînd din pungă două lumînări albe. Lucy, de la magazin, m-a întrebat ce fel de seară am de gînd să pregătesc cumpărînd fripturi în sînge, lumînări albe şi o plăcintă cu brînză într-o cutie.

El zîmbi uşor şi se ridică de pe scaun.

– Şi ce i-ai spus lui Lucy, de la magazin?

– Că pregătesc o cină romantică pentru doi, pentru mine şi doctorul Wade Mooney. Cîteva urechi interesate au culeş această fărîmă de informaţie, spuse ea lăsînd lumînările jos. Sper că nu te superi că am fost indiscretă şi că, acum, vom fi subiectul unor discuţii considerabile şi speculaţii.

– Nu, spuse el cuprinzînd-o cu braţele şi lipindu-şi obrazul de părul ei. Nu mă supăr.

– Lissy, draga mea, nu mă simt deloc bine în privinţa asta.

– Haide, Dwight, facem o vizită de condoleanţe unor prieteni şi vecini.

Încercînd să stea mai confortabil, Lissy se mişcă în scaun, ridicîndu-şi burta cu o mînă.

– Tory tocmai şi-a pierdut mama, aşa că va aprecia puţină atenţie.

– Poate mîine, spuse Dwight aruncînd drumului o privire îndurerată. Poimîine.

– Probabil că n-are chef să-şi pregătească ceva de mîncare acum, nu? Aşa că îi duc o friptură de pui grozavă. S-o ajute să-şi păstreze forţele. Doamne, ce greu îi va fi.

În ciuda oftatului ei pios, în ea juca ceva plin de viaţă. Mama lui Tory împuşcată mortal de tatăl ei. Parcă era ceva din ziarele de scandal sau de la Hollywood. Şi, din moment ce îl făcuse pe Dwight să iasă din casă la nici o oră de la aflarea veştii, era foarte probabil să ajungă prima care s-o vadă pe Tory.

Nu că n-ar fi simţit compasiune faţă de ea. Bineînţeles că

simțea. Nu luase ea cratița pe care mama ei o pregătise pentru ca ea s-o încălzească după naşterea copilului? Toată lumea ştia că, la mort, se mergea cu mîncare.

– N-o să aibă chef de musafiri, insistă Dwight.

– Noi nu sîntem musafiri. Am fost colegă de şcoală cu Tory. Ne cunoaştem din copilărie. N-aş suporta ideea că ea e singură în asemenea clipe.

Sau că altcineva ar fi putut ajunge acolo înaintea ei.

– Şi, în plus, Dwight Frazier, eşti primar. E de datoria ta să faci vizite celor necăjiți. Dumnezeule, ai grijă la hîrtoapele astea, dragul meu. Trebuie să urinez din nou.

– Nu vreau să te emoționezi sau să te superi prea tare, spuse el bătîndu-i mîna uşor. Să nu te apuce durerile pe-aici, Lissy.

– Nu-ți face griji.

Dar îi plăcea acest lucru.

– Mai am cel puțin trei săptămîni. Doamne, cum arăt? întrebă ea şi lăsă în jos oglinda. Trebuie să arăt groaznic, din moment ce m-am grăbit atît de tare să plec. Ca o vacă imensă şi înspăimîntătoare.

– Eşti frumoasă. Eşti tot cea mai drăguță fată din Progress. Şi numai a mea.

– Oh, Dwight, zise ea roşind şi înfoindu-şi părul. Eşti atît de drăguț. Mă simt atît de grasă şi de urîtă zilele astea. Şi Tory e atît de subțire.

– Numai pielea şi osul. Nevasta mea are forme, spuse el şi întinse mîna pentru a-i freca sînul, făcînd-o să rîdă.

– Termină, spuse ea chicotind şi lovindu-l peste mînă. Să-ți fie ruşine. Uite, aproape c-am ajuns şi tu m-ai tulburat de tot, zise ea apoi şi îşi strecură mîna între picioarele lui. Şi tu te-ai tulburat. Mai ții minte cum opream aici cînd eram tineri şi nebuni?

– Şi te convingeam să vii pe bancheta din spate a maşinii tatălui meu.

– Nu trebuia să munceşti prea mult ca să mă convingi. Eram nebună după tine. Prima dată cînd am făcut dragoste a fost aici. Era atît de întuneric şi de sexi. Dwight, zise ea plimbîndu-şi degetele în sus pe piciorul lui. După ce se naşte copilul şi o să-mi recapăt silueta, hai s-o rugăm pe mama să vină să stea cu copilul şi noi să venim aici să vedem dacă mă mai poți convinge să vin pe bancheta din spate.

El oftă.

– Dacă mai continuă să vorbeşti aşa, n-o să mai pot coborî din maşină fără să mă fac de rîs.

– Încetineşte puțin. Vreau să mă rujez puțin, oricum, spuse ea

căutînd rujul în geantă. Mama zicea c-o să-l țină pe Luke la ea peste noapte. După ce plecăm de la Tory, am putea să trecem pe la Boots şi J.R.. Bănuiesc c-or s-o înmormînteze în apropiere de Florence. Va trebui să mergem, bineînțeles, să reprezentăm oraşul şi aşa mai departe. N-am nici o rochie neagră de gravidă. Presupun că va trebui s-o iau pe cea bleumarin, chiar dacă are guleraşul ăla frumos şi alb. Oamenii or să-nțeleagă, nu crezi, dac-o să port bleumarin? Şi va trebui să trimitem flori.

Sporovăi astfel pînă cînd intrară pe alee. Dwight nu mai era excitat, ci simțea un început de durere de cap.

Un sfert de oră, îşi promise el. Avea să o lase pe Lissy să se agite în jurul lui Tory numai cincisprezece minute, după care o ducea acasă şi o punea să stea cu picioarele în sus. Astfel, putea să-şi ia şi el o bere şi să se uite pe ESPN.

Nimeni din Progress nu avea s-o jelească pe Sarabeth Bodeen, în afară de rudele ei apropiate. Nu vedea de ce moartea cuiva atît de îndepărtat de el şi de oraşul lui ar fi trebuit să-i ia mai mult decît minimum de timp, personal sau oficial.

Avea să-şi facă vizitele de rigoare, după care avea să uite.

– Nu pot să-mi închipui de ce ar vrea cineva să locuiască aici, fără un suflet care să-i țină companie, spuse Lissy cînd Dwight o ajută să coboare din maşină.Dar Tory a fost întotdeauna cam ciudată. Stranie ca o rață cu două capete, ar zice mama. Dar..., zise ea şi se întrerupse, aruncînd o privire plină de înțeles spre maşina lui Cade. Bănuiesc că, pînă la urmă, nu duce lipsă de companie. Îți jur că nu-i văd pe ăştia doi împreună, Dwight, nici pentru o clipă. Nu pot să aibă ceva în comun şi, din cîte-mi dau seama, Tory nu e genul de femeie care să încingă un bărbat, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Arată destul de bine, dacă-ți place genul ăsta de femeie, dar nici nu se compară cu Deborah Purcell. Nu pot să-mi dau seama nici în ruptul capului ce vede Cade la ea. Un tip cu poziția lui ar putea să aleagă dintre cele mai frumoase femei. Numai Dumnezeu ştie cît am încercat să-l îndrept spre o mulțime din astea.

Dwight spuse „Hmmm", „Îhî" şi „Da, scumpo" de cîteva ori, în timp ce scotea cratița din maşină. Nu era necesar s-o asculte pe nevastă-sa cînd aceasta se lansa într-una din pălăvrăgelile ei. După cîțiva ani de căsnicie, îi învățase ritmul atît de bine, încît reuşea să-i sublinieze afirmațiile în momentele potrivite fără să aibă măcar habar despre ce vorbea.

Acel sistem era bun pentru amîndoi.

– Îmi închipui că, peste puțin timp, o să se plictisească de ea şi or să se distanțeze, aşa cum fac oamenii între care nu există o

legătură adevărată ca a noastră, spuse ea bătîndu-l uşor pe braţ, iar el desluşi semnalul corect, aruncîndu-i o privire plină de căldură şi dragoste.

– Cînd o să fie liber din nou, o să-l invităm la cină cu, ăăă, poate cu Crystal Bean. Poate o să reuşesc să găsesc şi un bărbat de treabă pentru Tory, mai aproape de genul ei. Asta o să fie cam greu, din moment ce nu cred să existe prea mulţi tipi care să vrea să se încurce cu o muiere aşa de ciudată. Îţi jur că, uneori, cînd se uită la mine, îmi dă fiori, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tory! exclamă ea cînd aceasta deschise uşa şi imediat desfăcu braţele. Ah, scumpo. Îmi pare atît de rău pentru mama ta. Dwight şi cu mine am venit de cum am aflat. Sărmana de tine. De ce nu te odihneşti? Eram sigură de Cade c-o să te pună să te întinzi în asemenea momente.

Îmbrăţişarea fu sufocantă.

– Mă simt bine.

– Bineînţeles că nu te simţi bine şi nu trebuie să te prefaci în faţa noastră. A unor vechi prieteni, spuse ea bătînd-o pe spate. Acum, vreau să stai jos şi eu o să-ţi fac un ceai delicios. Ţi-am adus şi ceva de mîncare. Vreau să mănînci ceva cald, să-ţi menţii forţele în aceste momente dureroase. Cade.

Îi dădu drumul lui Tory, pentru a-şi îndrepta atenţia asupra lui Cade, care apăru din bucătărie.

– Mă bucur că eşti aici şi ai grijă de Tory.Într-un asemenea moment, are nevoie de cît mai mulţi prieteni. Vino cu mine, draga mea, spuse ea apoi şi o luă pe Tory după mijloc, ca şi cum ar fi susţinut-o. Dwight, adu cratiţa la bucătărie, ca s-o încălzesc pentru Tory.

– Lissy, eşti foarte amabilă, începu Tory.

– Nu e vorba de amabilitate între prieteni. Ştiu că trebuie să fii pe jumătate înnebunită de durere acum, dar noi sîntem aici. Orice s-ar fi spus sau s-ar fi făcut, poţi să contezi pe noi, nu-i aşa, Dwight, scumpule?

– Desigur, spuse el aruncîndu-i o privire chinuită lui Cade cînd Lissy o trase pe Tory spre bucătărie. N-am putut s-o împiedic, murmură el. N-o face din răutate.

– Sînt convins.

– E ceva îngrozitor. Cumplit. Cum se simte Tory?

– Rezistă, spuse Cade aruncînd o privire spre bucătărie, de unde vocea lui Lissy se auzea în continuare. Sînt îngrijorat pentru ea, dar rezistă.

– Se spune că Hannibal Bodeen a făcut-o. Zvonurile se răspîndesc repede. M-am gîndit că poate vrei să ştii ce se vorbeşte.

Bănuiesc c-o să fie şi mai rău înainte să fie mai bine.

– Nu cred c-o să fie mai rău. Şeful Russ ţi-a mai spus ceva?

– Nu prea dă informaţii. Bănuiesc că n-are voie. N-am mai avut aşa ceva de cînd ţi-ai pierdut sora, Cade, spuse el, după care ezită, stînd tot cu cratiţa în mîini. Cred că nu e uşor pentru nici unul dintre voi că totul reînvie.

– Nu, nu e. Dar să-ţi spun eu cum încep să pară lucrurile. Începe să pară că Hannibal Bodeen a ucis-o pe Hope.

– Ucis...

El respiră adînc şi se uită, la rîndul său, spre bucătărie.

– Dumnezeule mare, Cade. Nu ştiu ce să zic. Ce să cred.

– Nici eu nu ştiu. Încă.

– Dwight, îmi aduci odată cratiţa aia?

– Imediat, strigă el. O s-o iau pe Lissy de-aici cît pot de repede. Ştiu că n-aveţi chef de musafiri.

– Îţi mulţumesc. Şi ţi-aş fi recunoscător să nu-i pomeneşti lui Tory de legătura dintre tatăl ei şi Hope. Nici lui Lissy şi nici altcuiva, deocamdată. Lucrurile sînt destul de neplăcute pentru Tory în momentul ăsta.

– Poţi să contezi pe mine. Serios, Cade. Anunţă-mă ce vrei să se facă şi cînd, şi o să am grijă, spuse el şi izbuti să zîmbească. Tu, Wade şi cu mine ne cunoaştem de foarte multă vreme. Din copilărie.

– Voi conta pe tine. Contez. Eu...

Deodată, din bucătărie, se auzi un ţipăt care îl făcu pe Dwight să sară imediat sperait. Cînd dădu buzna, o văzu pe Lissy cu ochii mari şi cu gura căscată, ţinîndu-i mîna lui Tory într-ale sale.

– Logodiţi! Nu-mi vine să cred! Dwight, uite ce are Tory pe deget şi nici unul dintre ei n-a spus absolut nimic, spuse ea trăgîndu-i mîna lui Tory, pe chipul ei citindu-se încîntarea generată de faptul că era sigură că aflase prima. Nu-i aşa că e senzaţional?

Dwight examină inelul, după care o privi pe Tory în ochi. Văzu oboseală, stînjeneală şi o uşoară enervare.

– Sigur că e. Sper să fii foarte fericită.

– Bineînţeles c-o să fie fericită, spuse Lissy dînd drumul mîinii lui Tory ca să se poată duce să-l îmbrăţişeze pe Cade. Ce viclean eşti, să nu te laşi atras de nimeni. Şi, apoi, să te legi de Tory atît de rapid. Cred că încă mai e ameţită. Trebuie să sărbătorim, să ciocnim pentru cuplul fericit. Ah.

Se opri brusc şi avu bunul simţ să roşească, deşi ochii încă îi mai dansau.

– Unde mi-o fi capul? Sînt o zăpăcită. Vai, scumpo, trebuie să

fii atît de tulburată, zise ea întorcîndu-se la Tory cît putu de repede. Să te logodeşti şi să-ţi pierzi mama în acest fel, la intervale atît de scurte. Nu uita, viaţa merge înainte. Viaţa merge înainte.

Tory nu se osteni să ofteze, dar izbuti să-ţi ţină mîna în poală înainte ca Lissy să i-o înşface din nou.

– Îţi mulţumesc, Lissy. Îmi pare rău. Sper că înţelegeţi, dar trebuie s-o sun pe bunica mea. Trebuie să ne ocupăm de aranjamentele necesare.

– Bineînţeles că înţelegem. Vreau să mă anunţi dacă te pot ajuta cu ceva. Cu orice. Nimic nu e prea mult sau prea puţin. Dwight şi cu mine am fi încîntaţi să ajutăm. Nu-i aşa, Dwight?

– Aşa e, spuse el luînd-o după mijloc cu fermitate. Acum o să plecăm, dar să ne sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva. Nu, nu te ridica, zise el îndreptînd-o pe Lissy spre uşă. O să ieşim singuri. Să ne sunaţi, da?

– Mulţumim.

– Închipuieşte-ţi. Închipuieşte-ţi! exclamă Lissy de cum ieşiră. Să poarte un diamant destul de mare ca să te orbească, şi în ziua cînd află că tatăl ei i-a omorît mama. Îţi jur că nu mai ştiu ce să cred, Dwight.Aranjează o nuntă şi o înmormîntare, în acelaşi timp. Ţi-am spus eu că e ciudată.

– Mi-ai spus, scumpo, zise el urcînd-o în maşină şi trîntind portiera. Sigur mi-ai spus, murmură el.

Înăuntru, Cade se aşeză la masă. O clipă, el şi Tory se priviră în linişte.

– Îmi pare rău, spuse el într-un tîrziu.

– Pentru?

– Dwight e prietenul meu şi ea vine împreună cu el.

– E o femeie prostuţă.Nu deosebit de vicleană, nu deosebit de rea. Se hrăneşte cu problemele oamenilor, bune sau rele. În momentul ăsta, nu prea ştie pe care să le accentueze. Pe de o parte, Victoria Bodeen, implicată într-o tragedie şi un scandal. Şi, pe de altă parte, logodită cu unul dintre cei mai de vază oameni din district. Tory făcu o pauză şi se uită la inelul de pe deget. Era uimită să-l vadă acolo. Nu era o senzaţie neplăcută, ci una ciudată.

– Asemenea veşti, continuă ea. Trebuie să-i zdrăngăne toate în minte ca nişte pietricele, din moment ce nu prea au de ce altceva să se lovească.

Strîmbă din gură.

– Sînt nişte speculaţii, sau ai aruncat o privire?

– Nici nu e nevoie s-o fac. Şi, oricum, nu fac asta cînd tot ce gîndeşte se citeşte atît de limpede pe faţa ei. Dwight n-ar mai fi apucat s-o ia de-aici atît de repede, dacă ea s-ar fi apucat să dea telefoane ca să răspîndească zvonul.

– Şi asta te deranjează.

– Da, spuse ea ridicîndu-se de la masă şi ducîndu-se la fereastră.

Ciudat cît de mult o liniştea cînd privea spre întunericul mlaştinii.

– Cînd am venit încoace, am ştiut c-o să fiu ca sub lupa unui microscop. Am înţeles asta. Şi o să-i fac faţă. Mama... o să fac faţă şi acestui lucru. Nu pot să fac altceva.

– Nu trebuie s-o faci singură.

– Ştiu. Bănuiesc că am venit încoace ca să mă confrunt cu mine însămi. Să rezolv sau, cel puţin, să accept ce s-a-ntîmplat cu Hope şi rolul meu în asta. Mă aşteptam la vorbe, priviri, speculaţii şi curiozitate. Aveam de gînd să le folosesc pentru a-mi consolida afacerea. Am făcut-o şi o s-o mai fac. Ce rece sînt.

– Ba nu, e raţiune. Dur, poate, dar nu rece.

– M-am întors pentru mine însămi, spuse ea încet. Ca să dovedesc că pot. M-am aşteptat să plătesc pentru asta. Să potolesc neliniştea din mine, dar să plătesc pentru ea. Nu m-am aşteptat niciodată la tine.

Se întoarse apoi.

– Nu m-am aşteptat la tine, Cade. Şi nu ştiu ce să fac cu toate aceste sentimente pe care le port în mine pentru tine.

El se ridică şi, ducîndu-se lîngă ea, îi dădu părul la o parte de pe faţă.

– O să-ţi dai tu seama.

– Ţi-e uşor s-o spui.

– Bănuiesc că te-am aşteptat pe tine.

– Cade, tatăl meu... Ceea ce este. O parte din asta e şi în mine. Trebuie să te gîndeşti. Să cîntăreşti problema.

– Serios? spuse el aruncîndu-i o privire scrutătoare cînd o îndrumă spre dormitor. Probabil că ai dreptate. Bănuiesc că ar trebui să-ţi ofer aceeaşi şansă de a-l cîntări pe străbunicul meu Horace, care a avut o aventură îndelungată şi lascivă cu fratele soţiei sale. Cînd ea a aflat, în şocul ei, l-a ameninţat că-l dă în vileag, dar Horace, împreună cu iubitul său, nemulţumit de reacţia ei, a ciopîrţit-o şi a ţinut aligatorii graşi şi mulţumiţi timp de şapte zile.

– Născoceşti povestea asta.

– Deloc.

El o trase în pat.

– Bine, povestea cu aligatorii e o legendă a familiei. Unii spun că, pur şi simplu, a fugit la Savannah şi a trăit pînă la nouăzeci şi şase de ani în singurătate. Oricum, nu e ceva de mîndrie pentru familia Lavelle.

Ea se întoarse spre el şi îşi cuibări capul în adîncitura umărului său.

– Presupun că e bine că nu am fraţi.

– Aşa e. Dormi un pic, Tory. Sîntem numai noi doi aici. Asta contează acum.

În timp ce ea dormi, el rămase treaz, ascultînd zgomotele nopţii.

CAPITOLUL 28

– Te rog să-mi faci pe plac.

Tory se uită la vîrfurile şi contururile lui Beaux Reves.

– Mă pui iarăşi între tine şi mama ta, Cade. Nu-i corect pentru nici unul dintre noi.

– Nu e, dar trebuie să stau de vorbă cu ea şi nu vreau să te duci în oraş singură. Nu vreau să fii singură pînă nu se termină totul.

– Bine, asta înseamnă că sîntem doi, aşa că poţi să stai liniştit. Dar aş prefera să aştept în maşină pînă cînd tu faci ce ai de făcut înăuntru.

– Hai să ajungem la un compromis.

– Ah, cînd a intrat cuvîntul ăsta în vocabularul tău?

El îi aruncă un zîmbet leneş.

– O să intrăm prin spate. Poţi să aştepţi la bucătărie. Mama nu- şi petrece prea mult timp acolo.

Ea dădu să obiecteze, dar cedă. Ştia că el ar fi trecut, pur şi simplu, peste scuzele ei şi era prea epuizată ca să mai lupte. Prea multe vise noaptea,prea multe imagini i se strecurau în minte ziua.

Cînd avea să se termine, spunea el. De parcă avea să se termine vreodată. De parcă ar fi putut să se termine.

Coborî din maşină, ocolind împreună cu el poteca din grădină, printre trandafrii înfloriţi şi cameliile cu frunze lucioase, unde o fetiţă îşi ascunsese odată frumoasa bicicletă roz şi trecînd printre tufele de azalee ale căror flori se ofiliseră de mult şi spicele parfumate de levănţică ce înmiresmau aerul pînă iarna tîrziu.

Lumea era luxuriantă acolo, plină de culoare, forme şi parfumuri. Un loc elegant cu poteci din cărămidă şi cu băncuţe frumoase aşezate printre straturi de flori şi tufe.

Rezultatul era asemeni unui tablou executat cu meticulozitate. Lumea lui Margaret din nou, îşi dădu seama Tory, la fel ca perfecţiunea studiată a încăperilor din interior. Nimic care s-o strice, nimic care s-o schimbe. Cît de supărător era ca un intrus să dea buzna şi să dea peste cap tot acel echilibru.

– N-o înţelegi.

– Poftim?

– N-o înţelegi deloc pe mama ta.

Intrigat, Cade îşi împleti degetele cu ale ei.

– Ţi-am dat cumva impresia de a fi crezut c-o fac?

– Asta e lumea ei, Cade. Asta e viaţa ei. Casa, grădinile, priveliştea pe care o vede pe fereastră. Chiar şi de dinainte să moară Hope, a fost cel mai important lucru pentru ea. Ceea ce îngrijea şi ocrotea. Şi a continuat s-o facă şi după pierderea copilului. Putea să păstreze asta, spuse ea întorcîndu-se spre el. S-o atingă, s-o vadă, să fie sigură că nu se schimba. Nu-i lua asta.

– Nu-i iau nimic, spuse el luîndu-i faţa în mîini acum şi ridicîndu-i-o spre a sa. Dar nici nu-i voi permite s-o folosească, sau ferma, ca pe o ameninţare pentru a mă obliga să fac ce vrea ea. Nu pot să-i dau mai mult decît i-am oferit deja, nici măcar de dragul tău.

– Trebuie să existe un compromis. Aşa cum ai spus tu.

– Aşa s-ar crede, zise el atingîndu-şi buzele de fruntea ei. Dar, uneori, în cazul unor oameni, nu există decît da sau nu. Nu face asta, zise el apoi, dîndu-se în spate şi ochii îi erau tulburaţi. Nu-mi cere s-o fac, Victoria. Nu-mi cere să dau fericirea noastră pe aprobarea ei. Pentru că n-am avut niciodată aprobarea ei.

Era atît de ciudat să realizeze acest lucru dintr-o dată. Crescuse într-un castel şi fusese la fel de lipsit de vorbe bune ca şi ea.

– Te doare. Îmi pare rău că n-am văzut că te doare.

– Răni vechi, spuse el lăsîndu-şi mîinile în jos pe braţele ei şi împletindu-şi degetele din nou. Nu mai sîngerează ca înainte.

Dar sîngele avea să se mai ivească şi să mai picure din cînd

în cînd, îşi spuse ea cînd începură să meargă din nou. Nimeni nu-l bătuse cu cureaua sau cu pumnii. Dar existau şi alte moduri de a lovi un copil.

Chiar şi acolo, în mijlocul acelei frumuseţi, atît de departe de încăperile goale şi sufocante ale copilăriei ei. Frumos, da, îşi spuse Tory trecînd pe lîngă un arbore scăldat în splendoarea dimineţii, dar singuratic. Acesta era un alt sinonim pentru gol.

Ar fi trebuit să fie cineva care să stea pe bancă sau să taie gerbere pentru un coş. Un copil întins pe burtă pe potecă studiind o şopîrlă sau o broască. Tabloul avea nevoie de viaţă, sunet şi mişcare.

– Vreau copii.

Cade se opri brusc.

– Poftim?

De unde veniseră acele cuvinte şi de ce îi apăruseră în minte ca şi cum ar fi existat dintotdeauna acolo?

– Vreau copii, repetă ea. M-am săturat de curţi pustii, grădini tăcute şi camere ordonate. Dacă vom locui aici, vreau gălăgie, firimituri pe jos şi vase în chiuvetă. N-aş supravieţui în camerele astea perfecte şi neatinse şi asta e ceva ce nu-mi poţi cere să fac. Nu vreau casa asta fără viaţă în ea.

Vorbele îi ieşiră de pe buze şi panica din ele îl făcu să zîmbească. Îşi aminti de un băiat care voia să construiască un fort. Din lemne vechi şi smoală.

– O coincidenţă interesantă. Eu mă gîndeam la doi, cu o posibilitate pentru trei.

– Bine, spuse ea oftînd. În regulă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te-ai gîndit deja.

– Sînt fermier. Noi facem planuri. Apoi sperăm că natura va coopera, spuse el şi se aplecă să rupă un fir de rozmarin. Ca amintire, zise el oferindu-i-l. Cît mă aştepţi, să-ţi aminteşti că avem o viaţă de plănuit, cît de agitată şi gălăgioasă vrem.

Apoi, ea intră cu el şi înăuntru era Lilah, ca întotdeauna, făcîndu-şi de lucru la chiuvetă. Aerul mirosea a cafea, biscuiţi şi acel parfum de trandafiri cu care Lilah se dădea în fiecare dimineaţă.

– Aţi venit tîrziu pentru micul dejun, spuse ea. Aveţi noroc că sînt binedispusă.

De cîteva minute îi urmărea cu inima uşoară. Arătau bine împreună. Abia aşteptase ca băiatul ei să arate bine alături de cineva.

– Staţi jos, cafeaua e destul de proaspătă. Am făcut şi nişte clătite pe care nu s-a ostenit nimeni să le mănînce.

– Mama e sus?

– Este, şi judecătorul aşteaptă în salonul din faţă, spuse Lilah scoţînd deja două căni. Nu mi-a vorbit cine ştie ce astăzi. A dat o mulţime de telefoane şi a ţinut uşa închisă. Sora ta nici măcar nu s-a sinchisit să vină acasă azi-noapte.

Cade simţi cum i se strînge stomacul.

– Faith nu-i acasă?

– N-ai de ce să-ţi faci griji. E cu doctorul Wade. A trecut pe-aici ieri şi mi-a spus că acolo o să fie şi c-o s-o văd cînd o s-o văd. Se pare că nimeni nu mai doarme în patul lui pe-aici în ultima vreme în afară de mine.Atmosfera e prea încărcată. Staţi jos şi mîncaţi.

– Trebuie să vorbesc cu mama. Dă-i ei să mănînce, zise el arătînd spre Tory,

– Nu sînt un căţel, mormăi ea cînd el plecă. Nu te deranja, Lilah.

– Stai jos şi lasă mutra asta de martiră. E treaba lui să lămurească lucrurile cu maică-sa şi nu a ta ca să-ţi faci griji, zise ea punînd tigaia să se încingă. Şi o să mănînci ce-ţi pun eu în faţă.

– Încep să cred că el seamănă cu tine.

– Şi de ce n-ar fi aşa? Mai mult eu l-am crescut. N-o vorbesc de rău pe domnişoara Margaret, dar unele femei nu sînt croite pentru a fi mame, atîta tot. Asta nu le face mai puţin femei, ci aşa sînt.

Scoase un castron din frigider şi dădu la o parte învelitoarea.

– Mi-a părut rău cînd am auzit de mama ta.

– Mulţumesc.

Lilah stătu nemişcată o clipă, cu castronul la subraţ, privind-o cu căldură.

– Unele femei nu sînt croite pentru a fi cu adevărat mame, comentă ea din nou. De aceea, vorba cîntecului, Domnul îl binecuvîntează pe copilul care se descurcă singur. Tu te-ai descurcat singură, scumpo. Întotdeauna.

Pentru prima oară de cînd aflase vestea despre moartea mamei ei, Tory plînse.

Cade se opri în salon întîi. Bunele maniere nu i-ar fi permis să treacă nepăsător pe lîngă un vechi prieten de familie.

– Domnule judecător.

Gerald se întoarse şi liniile severe ale feţei se relaxară puţin cînd îl văzu pe Cade.

– Speram să am ocazia să-ţi vorbesc în dimineaţa asta. Cred că poţi să-mi acorzi cîteva minute.

– Bineînțeles, spuse Cade intrînd și arătîndu-i un fotoliu. Sper că vă simțiți bine.

– Artrita îmi mai face probleme din cînd în cînd. Bătrînețea, zise Gerlad, dar făcu un gest ca și cum n-ar fi fost ceva important și se așeză. Nu te gîndești niciodată că ar putea să ți se întîmple ție și, într-o zi, te trezești și te întrebi cine naiba e bătrînul care se rade în oglinda ta. Ei bine, zise el punînd palmele pe genunchi. Te cunosc de cînd te-ai născut.

– Așa că nu e nevoie să vă căutați cuvintele, încheie Cade. Știu că mama v-a vorbit despre unele chestii juridice și modificări în testament.

– E o femeie orgolioasă și își face griji pentru tine.

– Serios? spuse Cade ridicînd din sprîncene ca și cum ar fi fost fascinat de acea informație. N-ar trebui să-și facă. Sînt bine. Sînt chiar foarte bine. Dacă îngrijorarea ei e în legătură cu Beaux Reves, continuă el, e la fel de neîntemeiată. Avem un an foarte bun. Cred că e chiar mai bun decît cel anterior.

Gerald își drese glasul.

– Cade, l-am cunoscut pe tatăl tău aproape de-o viață, i-am fost prieten.Sper că în acest spirit vei lua ceea ce-ți voi spune. Ar fi bine să-ți mai amîni planurile personale, să te mai gîndești. Sînt cît se poate de conștient de necesitățile și dorințele unui bărbat, dar cînd acestea sînt puse înaintea datoriei și, mai ales a familiei, nu poate ieși nimic bun.

– Am cerut-o pe Tory în căsătorie. N-am nevoie nici de binecuvîntarea mamei, nici de a dumitale. Regret numai că acestea nu există.

– Cade, ești tînăr, ai toată viața înainte. Te rog doar, ca prieten al părinților tăi, să te mai gîndești, iar timp ai destul la vîrsta ta. Ca să privești tabloul în întregime. Mai ales acum, cînd această tragedie a apărut în viața lui Tory Bodeen. O tragedie care spune foarte mult cine este și din ce mediu provine. Erai un copil pe vremea cînd ea a trăit aici și ai fost protejat de realitatea dură.

– Care ar fi asta?

Gerald oftă.

– Hannibal Bodeen e un individ periculos, fără îndoială bolnav psihic. Astfel de lucruri se transmit în sînge. Mie îmi place fata foarte mult, nu mă înțelege greșit, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce e.

– Ce e? „Așchia nu sare departe de trunchi"? Sau „Precum tatăl așa și fiul"?

Iritarea se citi pe chipul lui Gerald.

– Ambele sînt potrivite. Victoria Bodeen a trăit în acea casă, sub mîna lui, prea multă vreme ca să nu fi fost afectată.

– Sub mîna lui, spuse Cade cu grijă.

– La figurat şi mă tem că şi la propriu. Cu mulţi ani în urmă, Iris Mooney, bunica dinspre mamă a Victoriei, a venit la mine. Voia să-i dau în judecată pe soţii Bodeen pentru custodia copilului. Zicea că Bodeen o bătea pe fată.

– A vrut să te angajeze?

– A făcut-o. Totuşi, nu avea nici o dovadă a acestor abuzuri, nimic concret. Nu am nici o îndoială, şi n-am avut nici atunci, că n- ar fi spus adevărul, dar...

– Ai ştiut, spuse Cade foarte încet. Ai ştiut c-o bătea, c-o umplea de vînătăi şi cicatrici, şi n-ai făcut nimic?

– Legea...

– La dracu' cu legea, spuse el cu aceeaşi voce rece şi se ridică. A venit să-ţi ceară ajutorul, pentru că voia să scoată fata din acel infern. Şi dumneata n-ai făcut nimic.

– Nu era treaba mea să mă amestec în probleme de familie. N-avea nici o dovadă. Cazul era slab, zise Gerald enervat, ridicîndu-se la rîndul său.

Nu era obişnuit să fie luat la întrebări sau privit cu asemenea dezgust.

– Nu existau rapoarte ale poliţiei sau ale celor de la asistenţa socială. Numai cuvîntul unei bunici. Dacă aş fi luat cazul, n-am fi rezolvat nimic.

– N-o să ştim niciodată, nu? Pentru că nu l-ai luat. Nici măcar n-ai încercat să ajuţi.

– Nu era treaba mea, spuse Gerald din nou.

– Ba era treaba dumitale. Era treaba tuturor. Dar ea a rezistat şi fără ajutorul dumitale, fără ajutorul nimănui. Acum, te rog să mă scuzi, dar am nişte treburi personale.

Urcă scara repede.Ajungînd sus, bătu la uşa mamei lui. Îi trecu prin minte că, adesea, fuseseră uşi închise în casa aceea, bariere care necesitau o rugăminte politicoasă înainte de a fi înlăturate. Manierele fuseseră întotdeauna mai importante acolo decît intimitatea.

Asta avea să se schimbe. Îşi promitea acest lucru. Uşile de la Beaux Reves aveau să fie deschise. Copiii lui nu aveau să aştepte ca nişte musafiri permisiunea de a intra.

– Intră, spuse Margaret continuînd să împacheteze.

Îl văzuse pe Cade venind cu femeia aceea şi se aşteptase să-i bată la uşă. Bănuia că avea s-o roage să se răzgîndească în privinţa plecării, că avea să încerce să ajungă la un compromis.

Era un om care făcea afaceri, îşi spuse ea, aşezînd foiţe între bluzele strînse cu precizie, la fel cum făcuse tatăl lui.

Ar fi simţit o satisfacţie imensă ascultîndu-i rugăminţile şi ofertele. Şi refuzîndu-le pe toate.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse el automat.

Rostise acele cuvinte de nenumărate ori cînd i se permisese să intre în camerele ei.

– Şi îmi pare rău că noi doi nu ne înţelegem.

Ea nici nu se osteni să-l privească.

– Am aranjat ca bagajele să-mi fie luate după-amiază. Mă voi aştepta, fireşte, ca şi restul lucrurilor mele să-mi fie expediate. Am o listă parţială cu ceea ce-mi aparţine. O să-mi mai ia puţin timp ca s-o închei. Am acumulat destule lucruri în anii petrecuţi în această casă.

– Bineînţeles. Te-ai hotărît unde vei locui?

Tonul calm pe care îi puse acea întrebare o făcu să-l privească.

– N-am aranjat nimic definitiv. Pentru asemenea lucruri trebuie să te gîndeşti mult.

– Da. M-am gîndit că te-ai simţi mai bine într-o casă a ta şi undeva în apropiere, din moment ce ai legături cu comunitatea. Avem proprietatea de la intersecţia străzilor Magnolia şi Main. E o casă frumoasă, din cărămidă, cu două etaje, cu o grădină minunată. E închiriată în momentul ăsta, dar contractul expiră peste două luni. Dacă te interesează, îi voi înştiinţa pe chiriaşi.

Ea îl privi stupefiată.

– Cît de uşor mă dai afară.

– Nu eu te dau afară. Tu ai hotărît să pleci. Eşti binevenită să rămîi aici. E casa ta şi poate rămîne în continuare. Dar va fi şi casa lui Tory.

– Pînă la urmă, o să te lămureşti cine e, dar o să fii ruinat deja. Mama ei a fost un gunoi. Tatăl ei e un criminal. Iar ea însăşi nu-i decît o oportunistă, o vicleană calculată care n-a ştiut niciodată care îi e locul.

– Locul ei e alături de mine. Dacă nu poţi să accepţi asta, şi pe ea, atunci va trebui să locuieşti în altă parte.

Uneori, pentru unii oameni, răspunsul era da sau nu. El îşi dădu seama că, de data aceasta, acest lucru era valabil mai mult pentru el decît pentru mama lui.

– Casa de pe Magnolia e a ta, dacă vrei. Dacă, totuşi, vei prefera să mergi în altă parte, Beaux Reves va achiziţiona proprietatea pe care o vei alege.

– Dintr-un sentiment de vinovăţie?

– Nu, mamă. Nu mă simt vinovat pentru că vreau să fiu fericit sau pentru că iubesc o femeie pe care, de asemenea, o admir şi o respect.

– Respect? spuse Margaret cu dispreţ. Poţi să vorbeşti de respect?

– Da. Pe nimeni n-am respectat mai mult în viaţa mea. Aşa că nu se pune problema unui sentiment de vinovăţie. Dar voi avea grijă să ai o locuinţă confortabilă.

– N-am nevoie de nimic de la tine. Am banii mei.

– Ştiu asta. Poţi să te gîndeşti cît vrei. Oricare va fi decizia ta, sper că vei fi fericită. Sau, cel puţin, mulţumită. Aş vrea...

Închise ochii o clipă, obosit din cauza faptului că trebuia să ţină cont de bunele maniere.

– Aş vrea să fi fost mai mult între noi decît asta. Aş vrea să ştiu de ce n-a putut să fie. Ne dezamăgim reciproc, mamă. Îmi pare rău de asta.

Ea trebui să strîngă din buze pentru a le împiedica să tremure.

– După ce voi pleca din această casă, vei fi mort pentru mine.

Durerea apăru în ochii lui, zăbovi puţin, după care dispăru.

– Da, ştiu.

După aceea ieşi din cameră şi închise uşa încet între ei.

Rămasă singură, Margaret se aşeză pe pat şi ascultă liniştea.

Cade îşi adună hîrtiile de care credea că avea să aibă nevoie în următoarele două zile şi îşi ascultă mesajele în timp ce umplea servieta. Trebuia să discute cu Piney, să dea telefoane la fabrică şi să treacă pe la vreo două proprietăţi închiriate. A doua zi, avea o şedinţă de consiliu, dar aceasta putea fi reprogramată.

Întîlnirea sa trimestrială cu contabilul nu putea. Trebuia să găsească un loc sigur unde s-o lase pe Tory cîteva ore.

Se uită la ceas şi puse mîna pe telefon. Faith răspunse cu o voce somnoroasă.

– Unde e Wade?

– Hmmm? Jos, cu un cocker spaniel sau ceva de genul ăsta. Cît e ceasul?

– E trecut de nouă.

– Lasă-mă-n pace. Dorm.

– Vin în oraş. Tory este cu mine. Face gălăgie că vrea să meargă la magazin. Nu are de gînd să deschidă astăzi, dar bănuiesc că vrea să aibă o ocupaţie. Aş vrea să stai cu ea.

– Poate nu m-ai auzit. Dorm.

– Trezeşte-te. În jumătate de oră sîntem acolo.

– Eşti teribil de autoritar în dimineaţa asta.

– Vreau ca nici una dintre voi să nu fie singură pînă cînd Bodeen n-o să fie prins. N-o scăpa din ochi, auzi? O să mă-ntorc cît pot de repede.

– Ce naiba să fac cu ea?

– O să-ţi vină ţie vreo idee. Trezeşte-te, repetă el şi închise.

Mulţumit, coborî cu servieta în mînă. Primul lucru pe care îl observă fu acela că farfuria lui Tory era aproape goală. Al doilea, că plînsese.

– Ce s-a-ntîmplat? Ce i-ai spus?

– Of, termină, spuse Lilah. A plîns şi ea puţin şi acum se simte mai bine. Nu-i aşa, scumpo?

– Da. Mulţumesc. Nu pot să mai mănînc, Lilah. Zău nu mai pot.

Ţuguindu-şi buzele, Lilah se uită la farfurie şi încuviinţă.

– Ai mîncat destul, zise ea şi îi aruncă o privire lui Cade. Domnişoara Margaret sau judecătorul vor să ia micul dejun?

– Nu cred. Mama face aranjamentele necesare ca să plece în după-amiaza asta.

– E hotărîtă?

– Aşa se pare. Nu vreau să rămîi singură aici, Lilah. Mă gîndeam să te duci pe la sora ta vreo două zile.

– Aş putea să fac asta, zise ea luînd farfuria lui Tory s-o spele. O să aştept să văd cum stau lucrurile, dacă nu te superi, Cade.

– O să vin mai tîrziu.

– E cel mai bine că pleacă. Dacă se eliberează de casa asta, o să fie mai fericită ca oricînd.

– Sper să ai dreptate. Sun-o pe sora ta, mai spuse el şi îi întinse mîna lui Tory.

Ea se ridică şi, după o clipă de ezitare, îşi lipi obrazul de al lui Lilah.

– Îţi mulţumesc.

– Eşti o fată bună. Nu uita să ai grijă de tine.

– Aşa o să fac.

Aşteptă pînă cînd ajunseră în maşină, îndepărtîndu-se.

– Nu vreau o nuntă mare.

Cade arcui sprîncenele.

– Bine.

– Aş vrea să fie cît mai intimă cu putinţă şi...

– Şi?

El intră pe şosea. Tory aruncă o privire pe geam spre mlaştină.

– Cît mai curînd posibil.

– De ce?

Cît de caracteristic pentru el să întrebe, se gîndi ea şi îl privi din nou.

– Pentru că vreau să ne începem viaţa. Vreau să încep.

– O să aranjăm să ne scoatem aprobarea mîine. E bine?

– Da, spuse ea acoperindu-i mîna. E foarte bine.

Zîmbindu-i, nu văzu nimic, nu simţi nimic dinspre mlaştină. Sau ce aştepta acolo.

Faith tocmai venea spre „Southern Comfort" cînd văzu maşina lui Cade oprind în faţa magazinului.

Zîmbi larg şi îl luă de braţ.

– Ah, iată-te. Credeam c-ai uitat.

– Să uit?

– Nu-ţi aminteşti că ai spus că pot să iau maşina ta astăzi? Poftim, zise ea punîndu-i în mînă cheile propriei maşini şi bătînd din gene. Eşti aşa de drăguţ. Nu-i aşa că e cel mai bun frate din lume, Tory? Ştie că, parţial, maşina asta e şi a mea şi mereu mi-o împrumută.

Luă cheile din mîna lui Cade şi îl sărută zgomotos.

– Tory, mă plictisesc teribil astăzi, pentru că Wade e foarte ocupat. O să-ţi ţin companie puţin, da? Mă gîndesc să-i cumpăr lui Wade unul din sfeşnicele alea groase pe care le ai în magazin.

Îi dădu drumul lui Cade şi o luă de braţ pe Tory.

– Apartamentul lui ar trebui aranjat puţin. Ei bine, l-ai văzut şi tu, aşa că ştii. Se pare că o să petrec mai mult timp pe-acolo şi nu suport decorul ăla primitiv şi masculin. Maşina e în spatele clădirii lui Wade, îi strigă ea lui Cade, îndreptînd-o pe Tory spre uşa magazinului. Nu mai are prea multă benzină.

Aruncîndu-i o ultimă privire lui Cade, Tory descuie uşa.

– Maşina a fost o formă de mită?

– Nu, nu se ostenea să mă mituiască. M-a trezit cu noaptea-n cap, aşa că trebuia să plătească. Vrea să nu ne scăpăm din ochi reciproc.

– Unde ţi-e cîinele?

– Ah, se simte grozav la Wade, spuse Faith întorcîndu-se spre vitrină şi făcîndu-i cu mîna veselă lui Cade. Ah, clocoteşte de furie. Nu suportă gîndul ca eu să conduc jucăria lui de maşină.

– Aşa că, bineînţeles, o conduci cît poţi de des.

– Bineînţeles. Ai ceva de băut? E destul de cald ca să te sufoci.

– În spate. Serveşte-te.

– Deschizi astăzi?

– Nu. N-am chef de oameni astăzi. Aşa că să nu te simţi jignită dacă te ignor.

– Asemeni.

Faith se duse apoi în spate şi veni cu două sticle de Coca-Cola. Tory pusese o muzică în surdină şi lustruia vitrinele.

– Ai putea să-mi dai ceva de făcut pînă nu mor de plictiseală.

Tory îi întinse cîrpa.

– Ar trebui să poţi să te descurci. Am o grămadă de lucru în spate. Te rog să nu laşi pe nimeni să intre. Dacă vine cineva la uşă, spune-le că avem închis astăzi.

– Perfect.

Ridică din umeri cînd Tory se duse în spate, după care se amuză aranjînd marfa după placul ei, imaginîndu-şi cum ar fi fost să aibă un magazin.

Prea multă muncă, hotărî ea, prea multă osteneală. Deşi ar fi fost plăcut să se afle printre atîtea lucruri frumoase şi să se gîndească cine ce ar cumpăra.

Găsi cheile de la vitrina cu bijuterii în spatele tejghelei şi probă cîteva perechi de cercei şi admiră o brăţară de argint, probîndu-o şi pe aceea.

Cînd bătu cineva la uşă, tresări vinovată şi închise vitrina.

Nu recunoscu feţele. Bărbatul şi femeia stăteau dincolo de uşă privind-o, în timp ce ea îi privea. Păcat că Tory nu deschidea, îşi spuse ea. Cel puţin, nişte clienţi ar fi oferit o diversiune.

Zîmbi larg şi bătu în cartonul pe care scria „Închis". Femeia ridică o legitimaţie.

– Hopa.

FBI-ul, îşi spuse ea. O şi mai bună diversiune. Descuie uşa.

– Domnişoara Bodeen?

– Nu, e în spate.

Faith îi măsură din privire într-o clipă. Femeia era înaltă şi dură, cu un păr scurt şi negru şi ochi reci, închişi la culoare. Purta ceea ce, după părerea lui Faith, era un costum cenuşiu foarte urît şi pantofi pe măsură.

Bărbatul avea părul şaten şi creţ şi o gropiţă sexi în bărbie. Încercă să-i zîmbească şi primi un răspuns vag.

– N-am mai cunoscut un agent FBI pînă acum. Bănuiesc că sînt puţin fîstîcită.

– Vreţi s-o chemaţi pe domnişoara Bodeen? întrebă femeia.

– Desigur. Vă rog să mă scuzaţi o clipă. Aşteptaţi aici, zise ea şi dădu fuga în depozit, închizînd uşa în urma ei. FBI-ul.

Tory ridică brusc capul.

– Aici?

– În față. Un tip și o tipă, dar nu seamănă deloc cu cei doi din serial. El n-arată prea rău, dar ea are un costum în care eu n-aș vrea să fiu nici îngropată. E și ianchee. Nu știu de el. N-a deschis gura. După părerea mea, ea e șefa.

– Pentru Dumnezeu, ce mă fac? spuse Tory ridicîndu-se, dar genunchii îi tremurau.

Pînă să-și revină complet, auzi o bătaie scurtă în ușă și aceasta se deschise.

– Domnișoară Bodeen?

– Da. Eu... da.

– Sînt agentul special Tatia Lynn Williams, spuse femeia arătîndu-și legitimația din nou. Iar el este agentul special Marks. Trebuie să stăm de vorbă cu dumneata.

– L-ați găsit pe tatăl meu?

– Deocamdată nu. A luat cumva legătura cu dumneata?

– Nu. Nici nu l-am văzut, nici n-am auzit de el. Trebuie să știe că nu l-aș ajuta.

– Am dori să-ți punem cîteva întrebări, spuse Williams aruncîndu-i o privire lui Faith.

Imediat, aceasta trecu lîngă Tory și o luă după umeri.

– E logodnica fratelui meu și i-am promis că stau cu ea. N-am de gînd să-mi încalc promisiunea.

Marks scoase carnețelul și îl răsfoi.

– Și dumneata ești?

– Faith Lavelle. Tory a trecut prin niște momente foarte neplăcute. Așa că stau cu ea.

– Îl cunoști pe Hannibal Bodeen?

– Da. Și cred că mi-a ucis sora acum optsprezece ani.

– N-avem nici o dovadă în acest sens, spuse Williams scurt. Domnișoară Bodeen, cînd ai văzut-o ultima oară pe mama dumitale?

– În aprilie. Unchiul meu și cu mine i-am făcut o vizită. M-am înstrăinat de părinții mei de cîțiva ani buni. Nu o mai văzusem de cînd aveam douăzeci de ani, și nici pe tatăl meu. Pînă cînd a venit aici, la magazin.

– Atunci știai că e căutat de poliție?

– Da.

– Și, totuși, i-ai dat bani.

– A luat bani, o corectă Tory. Dar i-aș fi dat oricum, ca să-l țin departe de mine.

– Tatăl dumitale te-a agresat fizic.

– Toată viața, spuse Tory așezîndu-se.

– Și pe mama dumitale?

– Nu, nu chiar. Nu era nevoie. Cred că a bătut-o înainte să mă nasc eu. Dar astea ar fi speculații.

– Mi s-a spus că dumneata n-ai nevoie să faci speculații, zise Williams ațintindu-și privirea asupra feței lui Tory. Că susții că ești mediu.

– Nu susțin nimic.

– Acum cîțiva ani, ai fost implicată în rezolvarea cîtorva cazuri ale unor copii răpiți.

– Ce legătură are asta cu uciderea mamei mele?

– Ai fost prietenă cu Hope Lavelle, spuse Marks, așezîndu-se pe un scaun, în timp ce partenera sa rămase în picioare.

– Da, am fost foarte bune prietene.

– Și i-ai condus familia și autoritățile la locul unde se afla cadavrul ei.

– Da. Sînt sigură că aveți rapoartele. Nu mai am ce să adaug.

– Ai susținut că ai văzut cum s-a comis crima.

Cînd Tory nu răspunse, Marks se aplecă spre ea.

– Recent, ai cerut ajutorul lui Abigail Lawrence, o avocată din Charleston. Te-au interesat cîteva cazuri de crime sexuale. De ce?

– Pentru că au fost ucise de aceeași persoană, același individ care a omorît-o pe Hope. Pentru că, pentru el, fiecare dintre ele era Hope, la altă vîrstă.

– Ai... simțit asta, zise Williams, atrăgînd asupra sa privirea lui Tory.

– Știu asta. Nu mă aștept să mă credeți.

– Dacă știi asta, de ce n-ai venit să ne spui? continuă Williams.

– Pentru ce? Ca să-i amuz pe unii ca voi? Ca să mi se amintească ce s-a-ntîmplat cu Jonah Mansfield și rolul pe care l-am jucat atunci? Știi totul despre mine, agent Williams.

Marks scoase o pungă de plastic din buzunar și o aruncă pe birou. Înăuntru era un singur cercel, un cerc de aur, simplu.

– Ce ne poți spune despre ăsta?

Tory rămase cu mîinile în poală.

– E un cercel.

– Unul dintre lucrurile pe care le știu despre dumneata e că-ți păstrezi calmul sub presiune, zise Williams îndreptîndu-se spre ea. Crimele acelea te-au interesat suficient de mult ca să aduni informații despre ele. Nu ești destul de interesată ca să vezi ce poți să afli, să zicem, din asta?

– V-am spus tot ce-am putut despre tatăl meu. O să fac tot ce-mi stă în putință ca să vă ajut să-l prindeți.

Marks luă punga.

– Începi cu ăsta.

– A fost al mamei mele?

Fără să se gîndească, Tory îi smulse punga din mînă, o desfăcu şi îşi încleştă mîna pe cercel.

Se deschise, dorind acea ultimă legătură mai mult decît realizase. Se cutremură o dată şi dădu drumul cercelului pe birou.

– Perechea e în buzunarul dumitale, îi spuse ea lui Williams. I-ai scos cînd veneați încoace şi l-ai pus pe ăsta aici, spuse ea privind-o în ochi. Nu sînt obligată să vă demonstrez nimic.

– Îmi cer scuze, zise Williams luînd cercelul. Într-adevăr, ştiu destul de multe despre dumneata, domnişcară Bodeen. M-a interesat activitatea dumitale din New York. Am studiat cazul Mansfield, spuse ea vîrînd cercelul în buzunar. Ar fi trebuit să te asculte, zise ea şi îi aruncă o privire partenerului ei. Eu am de gînd s-o fac.

– Nu mai am ce să vă spun, spuse Tory ridicîndu-se. Faith, vrei să-i conduci tu, te rog?

– Sigur.

Williams scoase o carte de vizită, o puse pe birou şi o urmă pe Faith afară din depozit. După cîteva minute, Faith se întoarse, luă altă sticlă de Coca-Cola şi se aşeză pe scaunul pe care stătuse Marks.

– Ai putut să spui toate astea numai atingînd cercelul. Ai ştiut că era al ei şi toate astea numai atingîndu-l?

– Am treabă.

– Of, termină, spuse Faith luînd o înghiţitură din sticlă. Jur că n-am mai cunoscut pe nimeni care să ia fiecare lucru atît de în serios. Ar trebui să cumpărăm nişte bilete la loterie sau să mergem la curse. Poți să faci chestia asta şi la cai? Nu văd de ce n-ai putea.

– Pentru Dumnezeu!

– De ce nu? De ce nu poți să te distrezi şi tu puțin? Nu trebuie să fie o povară deprimantă. Ba nu, ştiu. Chiar mai bine decît la cursele de cai. Mergem la Las Vegas şi jucăm blackjack. Dumnezeule, Tory, am sparge băncile la toate cazinourile.

– Nu e un lucru de pe urma căruia să obții un profit.

– De ce nu? Ah, bineînțeles, uitasem. Tu preferi să fii abătută din cauza asta. Biata de mine, spuse Faith ştergîndu-şi ochii cu o batistă invizibilă. Sînt mediu, aşa că trebuie să sufăr.

Insulta era atît de mare, încît Tory nu putu să-şi închipuie de

ce buzele ei voiau să schițeze un zîmbet ridicol.

– Nu sînt abătută.

– Ai fi, dacă ai avea ocazia. Sînt expertă în așa ceva, spuse ea urcîndu-se cu șoldul pe birou. Vino la Wade cu mine. Ai putea să te atingi de el sau ceva de genul ăsta, și să afli ce gîndește despre mine.

– N-o fac.

– Hai, nu fi rea.

– Nu.

– Ești o nesuferită.

– Așa e, acum fugi de-aici. Și pune brățara aia la loc.

– Bine. Oricum, nu e genul meu, spuse ea aplecîndu-se peste birou. La ce mă gîndesc în clipa asta?

Tory ridică privirea și abia se abținu să nu rîdă.

– E inventiv, dar anatomic imposibil, spuse ea îndreptîndu-și atenția din nou asupra computerului. Îți mulțumesc, Faith.

Pufnind, Faith deschise ușa.

– Pentru ce?

– Pentru faptul că mă enervezi intenționat ca să nu fiu abătută.

– Ah, pentru asta. Plăcerea e de partea mea. La urma urmei, e atît de ușor.

CAPITOLUL 29

– Wade, scumpule? spuse Faith ținînd receptorul pe umăr și uitîndu-se peste tejghea spre depozit, unde Tory părea să se afle închisă de zece ani. Ai treabă?

– Eu? Sigur că nu. Tocmai am terminat de castrat un cotei. Încă o zi în paradis.

– Ah. De fapt, ce faci... adică nu, lasă, nu cred că vreau să știu. Ce mai face copilașul meu?

– Eu sînt bine, dar tu ce faci?

– Mă refeream la Bee. E bine?

– Uzurpat de un cățel, spuse el prefăcîndu-se că oftează adînc. Se distrează de minune. Sînt sigur că, mai tîrziu, o să-ți

povestească totul despre prima ei zi de lucru.

– Şi eu sînt la prima mea zi de lucru. Oarecum, zise Faith privind, cu o satisfacţie surprinzătoare vitrinele de sticlă pe care le lustruise. La ce oră crezi că termini treaba?

– Ar trebui să am de lucru pînă la cinci jumate. La ce te gîndeşti?

– Am decapotabila lui Cade şi mă gîndeam că ar fi plăcut să facem o plimbare. E atît de cald afară. Nu port nimic pe sub rochia aia roşie, zise ea şi, cu un zîmbet viclean pe chip, îşi răsuci o şuviţă de păr pe deget. Mai ţii minte rochia mea roşie, nu, scumpule?

Urmă un moment îndelungat de tăcere.

– Încerci să mă omori.

Rîsul ei fu scăzut şi satisfăcut.

– Vreau doar să mă asigur că, din moment ce, în ultima vreme, ne- am petrecut timpul mai mult purtînd conversaţii şi alte chestii de genul ăsta, o anumită parte a relaţiei noastre nu e neglijată.

– Pot să recuperez.

– Atunci, hai să facem o plimbare cu maşina. Am putea găsi un motel ieftin şi să ne jucăm de-a comis-voiajorii.

– Ce vinzi?

De data aceasta, rîsul ei fu prelung şi puternic.

– Ah, scumpule, ai încredere în mine. Preţul o să fie potrivit.

– Atunci, cumpăr. Dar va trebui să ne întoarcem diseară tîrziu sau mîine dimineaţă devreme. Am pacienţi.

– E în regulă, spuse ea începînd să se înveţe cu acel obicei de a face planuri. Wade?

– Da?

– Mai ţii minte cînd ai spus că mă iubeşti?

– Parcă-mi amintesc ceva de genul ăsta.

– Ei bine, cred că şi eu te iubesc. Şi ştii ceva? Nu mă simt deloc rău.

Urmă altă pauză îndelungată.

– Cred că o să pot pleca de-aici pe la cinci şi un sfert.

– Trec să te iau, spuse ea închizînd şi dansînd în jurul tejghelei. Tory, mai ieşi de-acolo. Parcă ai fi la închisoare, zise ea deschizînd uşa.

Tory doar ridică privirea de pe inventar.

– N-ai avut niciodată o slujbă, nu?

– Pentru ce aş vrea aşa ceva? Doar am o moştenire.

– Împlinire, mulţumire de sine, plăcerea de a duce ceva la capăt.

– Bine, o să lucrez cu tine.

– Au construit cumva un teleschi în iad?

– Zău, ar putea fi chiar amuzant. Dar o să discutăm despre asta mai tîrziu. Acum va trebui să vii cu mine. Trebuie să dau o fugă pînă acasă să iau ceva.

– Du-te liniştită.

– Unde merg eu, mergi şi tu. I-am promis lui Cade. Şi ne-am jucat aici, aşa cum ai vrut tu..., zise ea uitîndu-se la ceas şi dînd ochii peste cap. Aproape patru ore.

– N-am terminat treaba.

– Eu, da. Şi, dacă o să mai stai pe-aici, tipii ăia de la FBI ar putea să se-ntoarcă.

– Bine, spuse Tory aruncînd creionul. Dar i-am promis bunicii că o să fiu la unchiul meu la cinci.

– E perfect. O să te las acolo înainte să mă duc să-l iau pe Wade. Ia nişte Coca-Cola. Sînt moartă de sete, spuse Faith ieşind ca să se rujeze într-una dintre oglinzile decorative ale lui Tory.

– De cînd îţi apare imaginea în oglindă? o întrebă Tory venind cu sticlele.

Fără să se simtă jignită, Faith închise rujul şi îi dădu drumul în geantă.

– Eşti îmbufnată doar pentru că ai stat închisă în văgăuna ta toată ziua. O să-mi mulţumeşti cînd o să pornim şi o să cobor capota acelei splendori a lui Cade. Să-ţi mai răvăşească vîntul părul puţin, poate îi dă o formă.

– Nu e nimic în neregulă cu părul meu.

– Absolut nimic. Dacă vrei să arăţi ca o fată bătrînă bibliotecară.

– E un clişeu ridicol şi o insultă adusă unei profesii.

Faith mai stătu o clipă în faţa oglinzii, înfoindu-şi părul bogat şi blond.

– Ai văzut-o în ultima vreme pe domnişoara Matilda de la Biblioteca din Progress?

Fără să vrea, Tory zîmbi.

– Ah, mai taci, zise ea şi îi puse sticla în mînă.

– Asta-mi place la tine. Ai întotdeauna o replică energică, spuse ea şi, aranjîndu-şi părul încă o dată, porni spre uşă. Bine, hai să mergem.

– Ai făcut schimbări, spuse Tory privind rafturile şi cutiile.

Replici energice, se gîndi Faith. Şi nişte ochi de vultur.

Ar fi vrut să se plîngă şi aproape că o făcu. Dar trebuia să fie sinceră.

– Nu-i rău.

– Scuză-mă. Sînt atît de măgulită încît îmi vine să leşin.

– În cazul ăsta, conduc eu.

– Pe naiba conduci tu, spuse Faith rîzînd şi ieşi din magazin dansînd.

Urmînd-o şi încuind uşa, Tory îşi dădu seama că se amuza. Cînd era cu Faith îi era imposibil să cadă pe gînduri. Perspectiva unei plimbări cu o maşină decapotabilă era foarte atrăgătoare. Avea să se concentreze numai asupra acestui lucru şi să lase grijile pentru mai tîrziu.

– Pune-ţi centura, îi spuse ea, aşezîndu-se pe scaunul din dreapta.

– Ah, da. Aerul e atît de dens că poţi să-l mesteci, spuse Faith, după care îşi puse centura, îşi scoase ochelarii de soare şi răsuci cheia în contact.

Pornind motorul, îi aruncă lui Tory un zîmbet plin de neastîmpăr.

– Acum să punem nişte muzică bună, zise ea apăsînd pe butonul CD-ului şi căutînd pînă cînd îl auzi pe Pete Seeger plîngîndu-se de rock-and-roll. Ah, clasic. Perfect. O să vedem din ce eşti făcută, Victoria.

Intenţionat, Tory îşi puse şi ea ochelarii de soare.

– Din material aspru.

– Bun, spuse Faith, aşteptînd o pauză în trafic, după care porni brusc şi întoarse în U cu scrîşnet de roţi.

Trecu de semafor exact cu cîteva secunde înainte să se facă roşu.

– O să iei amendă pînă să ieşi din oraş.

– Ah, pun pariu că FBI-ul îi ţine ocupaţi pe poliţiştii noştri. Iisuse! Nu-i aşa că maşinuţa asta e grozavă?

– De ce nu-ţi cumperi şi tu una?

– Atunci cum m-aş mai distra enervîndu-l pe Cade teribil cînd i-o cer?

Ieşi din oraş şi acceleră.

Vîntul o izbea pe Tory în faţă, îi răvăşea părul şi îi punea sîngele în mişcare. O aventură, se gîndi ea cînd luau curbele în viteză. Nebunie. Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai lăsase în voia unei simple nebunii.

Viteză. Lui Hope îi plăcea enorm să meargă în viteză, gonind cu bicicleta de parcă ar fi fost un armăsar sau o rachetă.Provoca diavolul ridicînd braţele în aer şi lăsîndu-se pradă momentului.

Tory făcu acelaşi lucru acum, dînd capul pe spate şi lăsînd

viteza şi muzica să se reverse asupra ei.

Mirosea a vară şi vara însemna copilărie. Asfaltul încins topindu-se sub soarele arzător, apă lină şi fierbinte.

Putea să alerge pe cîmpurile unde capsulele de bumbac erau deschise, pretinzînd că era un explorator pe o altă planetă. Făcea roata peste drum şi simţea asfaltul înmuindu-se sub palmele ei. În zona mlaştinii, care era orice lume voia ea. Alergînd acolo, alergînd pe pămîntul umed, printre muşchiul care cădea din copaci şi ţînţarii însetaţi de sînge.

Alergînd. Alergînd, în timp ce inima îi bătea cu putere şi un ţipăt i se opri în gîtlej. Alergînd...

– Uite-l pe Cade.

– Poftim? întrebă Tory tresărind, ameţită, cu pielea umedă şi cu ochii mari şi aproape orbiţi.

– Acolo, spuse Faith arătînd spre un cîmp unde doi bărbaţi se vedeau în mijlocul unei mări de bumbac verde.

Claxonă veselă, îi făcu cu mîna şi rîse.

– Ah, acum ne înjură, înnebunindu-i urechile lui Piney cu epitete la adresa surorii lui nebune şi iresponsabile. Nu-ţi face griji, adăugă ea plină de sine. O să-şi închipuie că încerc să te corup.

– N-am nimic, spuse Tory forţîndu-se să inhaleze aer şi să-l dea afară. N-am nimic.

Faith o privi îndelung şi mai atent.

– Sigur că n-ai nimic. Dar eşti îngrozitor de palidă. De ce nu... ah, la naiba.

Iepurele ţîşni prin faţa maşinii brusc, o pată maronie derutantă. Instinctiv, Faith apăsă pe frînă şi trase de volan. Maşina derapă, scrîşni şi, sub mîinile ei ferme, se echilibră din nou.

– Nu suport să lovesc un animal. Deşi numai Dumnezeu ştie de ce fug aşa. Par să aştepte să treacă o maşină şi...

Tăcu brusc şi se uită din nou la Tory. Zîmbetul ironic îi dispăru de pe buze înainte ca ea să-şi dreagă glasul şi să încetinească.

– Oh-oh.

Fără să spună nimic, Tory se uită în jos. Aproape tot conţinutul sticlei de Coca-Cola se vărsase pe bluza ei. Cu două degete o dezlipi de piele şi îi aruncă o privire lui Faith.

– Nu puteam să calc biotul iepuraş, nu?

– Acum fă-mi un serviciu şi du-mă acasă să mă schimb, da?

Bătînd darabana pe volan, Faith intră pe aleea ce ducea spre casa lui Tory, ridicînd un nor de praf şi împroşcînd pietriş cînd frînă.

Rîzînd, dar atentă, Faith sări din maşină.

– O să bag bluza în apă rece pînă te speli tu. Ar fi păcat să se strice, chiar dacă e îngrozitor de comună.

– Clasică.

– Tu crezi asta, spuse Faith încîntată de acea diversiune şi urcă treptele. Nu te grăbi să te aranjezi, îi spuse ea cînd Tory deschise uşa. Tu ai mai multă nevoie decît mine.

– Bănuiesc că nu-ţi ia prea mult ca să arăţi gata să sari în următorul pat disponibil.

Zîmbind, Faith o urmă în dormitor, după care, simţindu-se ca acasă, deschise uşa dulapului şi examină interiorul.

– Hei, unele din lucrurile astea nu-s deloc rele.

– Ia mîinile de pe hainele mele.

– Asta e o culoare potrivită pentru mine, spuse ea scoţînd o bluză de un albastru închis şi se întoarse spre oglindă. Îmi scoate ochii în evidenţă.

Dezbrăcată pînă la sutien, Tory îi smulse bluza din mînă şi i-o puse în braţe pe cea udă.

– Du-te şi fă-te utilă.

Faith dădu ochii peste cap, dar se duse la baie să clătească bluza.

– Dacă n-o porţi în următoarele cîteva zile, ai putea să mi-o împrumuţi. Mă gîndeam să petrec seara de mîine acasă cu Wade. Dacă lucrurile or să meargă aşa cum trebuie, n-aş purta-o prea mult.

– Atunci, n-are importanţă cu ce te îmbraci.

– O asemenea afirmaţie denotă faptul că ai nevoie de mine, spuse Faith clătind bluza în chiuvetă. Ceea ce poartă o femeie e strîns legat de felul cum vrea ea să reacţioneze un bărbat.

Tory vru să ia din dulap o bluză albă, simplă, se încruntă şi, apoi, o văzu pe cea de mătase. Ei bine, de ce nu?

Îşi încheie bluza şi se duse la oglindă să-şi perie părul. Acesta trebuia pieptănat şi strîns la spate, îşi spuse ea. Avea s-o aline pe bunica ei, să facă tot ce putea ca să ţină împreună ce-i mai rămăsese din familie. Nu era momentul să fie frivolă sau egoistă. Deşi, Dumnezeule, exact de asta avea nevoie şi nu avea să uite că Faith îi dăduse ideea. Ridicînd braţele, începu să-şi împletească părul. Acele mişcări repetate şi zumzetul ventilatorului îi creară o stare de somnolenţă, pînă cînd ochii i se închiseră pe jumătate şi zîmbea visătoare în oglindă.

Văzu iepurele ţîşnind în faţa maşinii. O pată maronie speriată. Alergînd. Fugind de mirosul de om. Venea cineva. Cineva pîndea.

Brațele îi încremeniră deasupra capului şi panica îi făcu inima să se oprească în loc. Aerul deveni greu, mirosind a whisky vechi. Îl mirosi, la fel cum vînatul simțea mirosul vînătorului.

Dintr-un salt, fu lîngă noptieră şi scoase pistolul pe care i-l dăduse Cade. Un scîncet vru să iasă din fundul gîtlejului, dar ea îl opri. Nu ieşeau decît nişte gîfîieli generate de spaimă. Ieşi iute din cameră exact cînd Faith ieşea din baie.

– Am lăsat-o să se înmoaie. Poți s-o storci cînd...

Întîi văzu pistolul şi apoi chipul lui Tory.

– Oh, Doamne! fu cam tot ce reuşi să îngaime înainte ca Tory s-o apuce de braț.

– Ascultă-mă şi nu pune întrebări. N-avem mult timp. Ieşi prin față, repede. Urcă-te în maşină şi du-te după ajutor. Adu ajutoare. O să-l opresc dacă o să pot.

– Vino cu mine. Vino cu mine acum.

– Nu, spuse Tory desprinzîndu-se şi se întoarse spre bucătărie. Vine. Fugi!

Ea o rupse la fugă spre spatele casei pentru a-i lăsa lui Faith timp să fugă. Şi ca să-şi înfrunte tatăl.

El deschise uşa din spate dîndu-i un picior şi intră clătinîndu-se. Hainele îi erau murdare, iar fața şi brațele îi erau pline de zgîrieturi şi umflături de la diverse insecte însetate. Se clătină puțin, dar privirea îi rămase ațintită asupra chipului fiicei sale. Într-o mînă ținea o sticlă goală şi, în cealaltă, un pistol.

– Te aşteptam.

Tory îşi încleştă mîna pe pistol.

– Ştiu.

– Unde e ticăloasa aia de Lavelle?

A plecat. În siguranță.

– Nu sînt decît eu aici.

– Tîrfă mincinoasă. Nu faci nici un pas fără fata bogătaşului. Vreau să vorbesc cu ea, zise el rînjind. Vreau să vorbesc cu amîndouă.

– Hope a murit. Sînt numai eu acum.

– Aşa e, aşa e, spuse el ridicînd sticla, dar, dîndu-şi seama că era goală, o azîrli de perete unde se sparse cu un zgomot ca de împuşcături. A fost omorîtă. Ea a fost de vină. Amîndouă ați fost de vină şi ați primit pe măsură. Minținд şi furişîndu-vă. Atingîndu-vă una pe alta în feluri păgîne.

– N-a fost decît inocență între mine şi Hope, spuse Tory ciulind urechea să audă mîrîitul de panteră al maşinii lui Cade, dar nu auzi nimic.

– Crezi că nu ştiam? spuse el gesticulînd cu pistolul, dar ea

nici nu tresări. Crezi că nu vă vedeam cum înotați goale, plutind prin apă, bălăcindu-vă ca să șiroiască pe trupurile voastre.

Îi făcea greață gîndul că el putea să transforme o simplă amintire din copilărie în ceva profan.

– Aveam opt ani. Dar tu nu. Păcatul era al tău. Întotdeauna a fost. Nu, stai acolo, spuse ea ridicînd pistolul și tremurul îi ajunse acum din umăr în vîrfurile degetelor. N-o să mă mai atingi cu un deget. Și nici pe altcineva. Mama nu ți-a dat destui bani de data asta? Nu s-a mișcat destul de repede? De asta ai făcut-o?

– N-am ridicat mîna la mama ta decît dacă a fost nevoie. Dumnezeu l-a făcut pe bărbat să fie stăpînul casei. Lasă ăla jos și adu-mi ceva de băut.

– Poliția este pe drum deja. Te caută. Pentru Hope, pentru mama, pentru toate celelalte.

Pistolul îi zvîcni în mînă cînd el înaintă. În minte, îi răsuna șuieratul și plesnetul curelei Sam Browne.

– Dacă te apropii de mine, n-o să-i mai aștept㎃m. Termin chiar eu, acum.

– Crezi că mă sperii. Niciodată n-ai avut pic de curaj.

– Nimeni n-a spus asta despre mine, zise Faith apărînd în spatele lui Tory cu pistolul ei micuț sclipind în mînă. Dacă nu te împușcă ea, îți promit c-o fac eu.

– Ai zis că e moartă. Ai zis că e moartă.

Era un bărbat solid, cu un braț lung. Se năpusti, cuprins de panică și de furie și o izbi pe Tory cu putere de perete. Se auzi o împușcătură și mirosul de sînge îi înecă simțurile.

Ea se dădu în spate, peste Faith, cînd tatăl ei urlă și ieși ca o vijelie pe ușa dărîmată.

– Ți-am spus să pleci, zise Tory cu dinții clănțănind și prăbușindu-se în genunchi.

– Ei bine, n-am ascultat.

Pentru că vederea începu să-i devină cenușie, Faith se ținu de perete și scutură din cap zdravăn.

– Am sunat la poliție din mașina lui Cade.

– Și te-ai întors.

– Da, spuse Faith gîfîind scurt și încovoindu-se ca să-i vină ceva sînge în cap. Nici tu nu m-ai fi părăsit.

– A fost sînge. Am simțit miros de sînge, spuse Tory ridicîndu-se imediat și trăgînd-o pe Faith în picioare. Ești rănită? Te-a împușcat?

– Nu. Tu. Tu ai tras în el. Tory, dezmeticește-te.

Tory își privi mîna. Încă mai ținea pistolul și acesta tremura de parcă ar fi fost viu.

Scoțînd o exclamație șocată, îi dădu drumul pe jos.

– L-am împușcat?

– Pistolul tău s-a descărcat, atunci cînd te-a împins. Așa cred. Doamne, s-a-ntîmplat atît de repede! Avea cămașa plină de sînge, de asta sînt sigură, și eu n-am tras. Cred c-o să vărs. Nu suport să vărs. Sirene, spuse Faith rezemîndu-se cu spatele de perete. Oh, slavă Domnului.

În clipa următoare auzi vuietul unui motor și se desprinse brusc de perete.

– Oh, nu. Oh, Doamne! Mașina lui Cade. Am lăsat cheile în contact.

Înainte ca Tory s-o poată opri, o rupse la fugă spre ușa din față. Ieșiră amîndouă exact în clipa în care mașina intra pe șosea cu scrîșnet de roți.

– Cade o să mă omoare.

Tory trase aer în piept ca un suspin, dar cînd îl elimină, ieși ca un hohot de rîs. Învecinat cu isteria, dar hohot de rîs.

– Tocmai am pus pe fugă un nebun și tu-ți faci griji din cauza fratelui mai mare. Numai tu ai putea s-o faci.

– Ei bine, Cade poate să facă foarte urît, spuse Faith și, atît ca s-o aline, cît și ca să se sprijine, o luă pe după umeri.

Deodată, Toryîși lăsă capul în jos și închise ochii.

Șuieratul sirenelor o asurzea. Văzu mîini pe volanul mașinii. Mîinile tatălui ei, pline de zgîrieturi. Simțea viteza, dansul roților cînd răsucea de volan. Apăsînd pe accelerație. La radio urlă muzică rock. Luminile se învîrtesc. Le vezi în oglinda retrovizoare cînd arunci o privire. Panică, furie, ură. Se apropie.

Brațul îți arde din cauza glonțului și sîngele picură. Dar o să scapi. Domnul e de partea ta. Ți-a lăsat mașina. Iute. Și mai iute

O încercare. Nu-i decît o altă încercare. O să scapi. Trebuie să scapi. Dar o să te-ntorci după ea. Ah, o să te-ntorci și o s-o faci să plătească.

Mîinile pline de sînge. Volanul îți alunecă din mîini. Lumea dă năvală spre tine, formele se rostogolesc.

– Tory! Pentru Dumnezeu, Tory. Încetează. Trezește-te.

Se trezi cu fața în jos pe marginea drumului, cu corpul zvîcnind și auzind ecoul unor țipete în cap.

– Nu face asta. Nu știu cum ar trebui să procedez.

– N-am nimic, spuse Tory întorcîndu-se cu durere cu fața în sus și acoperindu-și ochii cu brațul. Lasă-mă cîteva clipe.

– Te simți bine acum? Ai țîșnit în stradă exact cînd au trecut ei. Mi-a fost teamă c-o să fugi chiar în fața mașinii. Apoi ai dat ochii peste cap și ai căzut, spuse Faith luîndu-și capul în mîini. E

prea mult pentru mine. E mai mult decît de-ajuns.

– E-n regulă. S-a terminat. A murit.

– Cred că de asta puteam să-mi dau seama şi singură. Uite, spuse ea arătîndu-i un punct puţin mai departe.

Flăcările şi fumul se înălţau, iar razele soarelui făceau să sclipească geamurile şi părţile cromate ale maşinilor de poliţie din depărtare.

– Am auzit izbitura şi apoi un fel de explozie.

– O moarte în flăcări, murmură Tory. I-am dorit-o.

– El şi-a dorit-o singur. Îl vreau pe Wade. Oh, Doamne, îl vreau pe Wade.

– O să punem pe cineva să-l cheme, zise Tory ridicîndu-se şi simţindu-se mai sigură pe picioare, întinzîndu-i mîna lui Faith. O să mergem acolo şi o să rugăm pe cineva să-l cheme.

– Bine. Parcă aş fi beată.

– Şi eu la fel. O să ne ţinem una de alta.

Ţinîndu-se de mijloc, porniră de-a lungul şoselei. Căldura licărea în aer. Printre valurile care se ridicau din asfalt, Tory văzu flăcările, luminile care se roteau şi bejul maşinii guvernamentale alături de care se aflau agenţii FBI.

– Vezi unde s-a prăbuşit? murmură Tory. Exact unde Hope... chiar vizavi de locul unde a murit Hope.

Auzi maşina venind în spatele lor, se opri şi se întoarse.

Cade sări de la volan şi veni în fugă spre ele, îmbrăţişîndu-le pe amîndouă.

– Sînteţi tefere. Sînteţi tefere. Am auzit sirenele şi, pe urmă, am văzut flăcările. Oh, Doamne, am crezut...

– Nu ne-a făcut rău.

Mirosul lui Cade era acolo, de sudoare şi bărbat. Al ei. Tory îl lăsă s-o înunde.

– E mort. L-am simţit murind.

– Şşş. Gata. O să vă duc acasă pe amîndouă.

– Îl vreau pe Wade.

El o sărută pe Faith în creştetul capului.

– O să-l chemăm, scumpo. Haideţi cu mine. Ţineţi-vă de mine deocamdată.

– Ţi-a luat maşina, Cade, spuse Faith ţinînd ochii închişi şi faţa ascunsă la pieptul fratelui ei. Îmi pare rău.

Cade clătină din cap doar şi o strînse mai tare.

– Nu te mai gîndi la asta. Totul o să fie în regulă.

Abia păstrîndu-şi controlul, le ajută să urce în maşină. Cînd se apropie de ei, agentul Williams ieşi în şosea şi îi făcu semn.

– Domnişoară Bodeen. Poţi verifica dacă acela e tatăl dumi-

tale? întrebă ea arătînd spre maşina distrusă. Hannibal Bodeen se afla la volan?

– Da. E mort.

– Trebuie să-ţi pun cîteva întrebări.

– Nu aici, nu acum, spuse Cade. Veniţi la Beaux Reves cînd terminaţi aici. Le duc acasă.

– În regulă, spuse Williams uitîndu-se pe lîngă el, la Tory. Eşti rănită?

– Acum nu mai sînt.

Mintea îi amorţi o vreme. Era conştientă, pe un plan secundar, că fu dusă în casă de Cade, care urcă scările cu ea în braţe. Pluti undeva şi mai departe cînd el o aşeză într-un pat.

După cîtva timp, simţi ceva rece pe faţă. Deschise ochii şi privi într-ai lui.

– N-am nimic.Sînt doar puţin obosită.

– Ţi-am adus una din cămăşile de noapte ale lui Faith. O să te simţi mai bine cînd o să te îmbraci cu ea.

– Nu, zise ea înconjurîndu-l cu braţele. Acum mă simt mai bine.

El îi mîngîie părul cu blîndeţe. Apoi o strînse cu putere în braţe şi îşi ascunse faţa în părul ei.

– Lasă-mă un minut.

– Şi tu pe mine. Probabil mai multe minute. Nu-mi da drumul.

– N-o să-ţi dau. Nu pot. V-am văzut trecînd. Faith conducea ca o nebună. Aveam de gînd s-o cert zdravăn pentru asta.

– A făcut-o intenţionat. Îi place foarte mult să te enerveze.

– A reuşit din belşug. Am pornit înapoi pe cîmp, promiţînd c-o s-o fac să plătească, iar Piney venea în urma mea rînjind ca un idiot. Apoi am auzit împuşcătura. Mi-a stat inima-n loc. Am luat-o la fugă, dar încă eram destul de departe de şosea şi de maşină cînd a trecut poliţia. Am văzut explozia. Credeam că te-am pierdut, zise el începînd s-o legene. Credeam că te-am pierdut, Tory.

– A fost în mintea mea, în maşină. Cred că am vrut să fie aşa, ca să ştiu exact momentul cînd avea să se termine.

– Nu te mai poate atinge niciodată.

– Nu. Nu ne mai poate atinge pe nici una dintre noi, spuse ea lăsîndu-şi capul pe umărul lui. Unde e Faith?

– Jos. A venit şi Wade. Ea nu poate să se liniştească, spuse el lăsîndu-se pe spate şi privindu-i chipul. O să se agite pînă o să cadă şi el o să fie lîngă ea.

– A rămas cu mine. Aşa cum i-ai cerut tu, zise ea oftînd. Trebuie să mă duc la bunica.

– Vine ea încoace. Am sunat-o eu. Asta e casa ta acum, Tory. O să luăm lucrurile de dincolo mai tîrziu.

– Pare o idee foarte bună.

Se lăsase amurgul, în timp ce ea se plimba prin grădină cu bunica ei.

– Aş vrea să rămîi aici cu noi, buni, tu şi Cecil.

– J.R. are nevoie de mine. A pierdut o soră, una pe care n-a fost în stare s-o salveze. Eu am pierdut o fiică, spuse ea şi glasul i se frînse. Am pierdut-o demult. Totuşi, indiferent cît ai nega, te încăpăţînezi întotdeauna să speri că o să îndrepţi lucrurile. Acum s-a terminat.

– Nu ştiu ce să fac pentru tine.

– O faci deja. Trăieşti şi eşti fericită, spuse ea agăţîndu-se de mîna lui Tory.

Părea să nu se poată abţine s-o atingă.

– Toţi trebuie să ne împăcăm cu gîndul ăsta, fiecare în felul său, spuse Iris oftînd. O s-o îngrop aici, în Progress. Cred că aşa e bine. A avut cîţiva ani fericiţi aici şi, ei bine, aşa vrea J.R. Nu vreau slujbă la biserică. Mă cert cu el pentru asta. O s-o îngropăm poimîine dimineaţă. Dacă J.R. ţine cu tot dinadinsul, preotul lui poate să spună cîteva cuvinte la mormînt. N-o să te condamn dacă n-o să vrei să vii.

– Bineînţeles c-o să vin.

– Mă bucur, spuse Iris aşezîndu-se pe o bancă.

– Înmormîntările sînt pentru a-i ajuta pe cei în viaţă să micşoreze o prăpastie. O să te simţi mai bine după aceea, zise ea trăgînd-o pe bancă. Îmi simt vîrsta, scumpo.

– Nu spune asta.

– Ah, o să treacă. Nu admit altfel. Dar, în seara asta, mă simt bătrînă şi obosită. Se spune că un părinte n-ar trebui să supravieţuiască unui copil, dar natura şi soarta decid ce trebuie. Noi doar ne împăcăm cu ideea. O să ne împăcăm toţi cu ideea, Tory. Vreau să ştiu că o să apuci ce e în faţa ta cu ambele mîini şi o să ţii strîns.

– Aşa fac. Aşa o să fac. Sora lui Hope ştie cum să facă asta, iar eu iau lecţii.

– Întotdeauna mi-a plăcut fata asta. Are de gînd să se mărite cu Wade al meu?

– Cred că el are de gînd să se însoare cu ea şi o s-o facă să creadă că a fost ideea ei.

– Deştept băiat. Şi serios. O s-o ţină în frîu fără să-i rănească aripile. O să-mi văd ambii nepoţi fericiţi. Asta ţin eu strîns, Tory.

CAPITOLUL 30

Wade se chinuia să-şi facă nod la cravată. Nu suporta aceste lucruri. De fiecare dată cînd îşi punea una, îşi aducea aminte de mama lui purtînd o pălărie de Paşte, care semăna cu un vas cu flori răsturnat, strîngîndu-l de gît cu o cravată de un albastru-aprins, care se asorta cu costumul de un albastru-aprins, pe care el îl ura atît de mult.

Avea şase ani şi credea că îl traumatizase pe toată viaţa.

Se purtau cravate la nunţi şi la înmormîntări. Nu scăpai de aşa ceva nici chiar dacă erai destul de norocos, încît să ai o profesie care nu necesita un ştreang de gît în fiecare zi a săptămînii.

Peste o oră o înmormîntau pe mătuşa lui. Nici de asta nu avea cum să scape.

Ploua, era o adevărată furtună cu tunete. Înmormîntările presupuneau vreme proastă, se gîndi el, aşa cum presupuneau cravate, pînză neagră şi flori cu parfum excesiv de dulce.

Ar fi dat un an din viaţă ca să se poată vîrî înapoi în pat, să-şi tragă păturile peste cap şi să lase toată aiureala aceea să se întîmple fără el.

– Maxine a zis c-o să aibă ea grijă de cîini, anunţă Faith intrînd îmbrăcată cu cea mai decentă rochie neagră pe care o putuse găsi în dulap. Wade, ce-ai făcut la cravata aia?

– I-am făcut nod. Asta se face cu o cravată.

– Mai degrabă ţi-ai bătut joc de ea. Dă-mi voie să văd ce pot să fac, spuse ea apucînd, trăgînd, răsucind.

– Nu te mai agita. N-are importanţă.

– Nu şi dacă vrei să arăţi ca şi cum ai avea o guşă neagră sub bărbie. Mătuşa mea, Harriet, avea guşe şi era extrem de neplăcut. Stai locului un minut, sînt aproape gata.

– Las-o aşa, Faith, spuse el întorcîndu-se să-şi ia haina de la costum. Vreau să rămîi aici. N-are nici un rost să ieşi pe vremea asta sau ca amîndoi să fim uzi şi abătuţi în următoarele două ore. Ai trecut şi aşa prin destule.

Ea lăsă jos geanta pe care tocmai o luase.

– Nu vrei să merg cu tine?

– Ar trebui să te duci acasă.

Ea se uită la el şi, apoi, prin încăpere. Parfumul ei era pe măsuţa lui de toaletă, halatul ei, agăţat pe spatele uşii.

– Ciudat, dar eu chiar credeam că acolo şi sînt. M-am înşelat cumva?

El îşi luă portofelul de pe măsuţa de toaletă şi îl băgă în buzunarul de la spate, scoţînd mărunţişul.

– Înmormîntarea mătuşii mele e ultimul loc unde ar trebui să fii.

– Ăsta nu-i răspunsul la întrebarea mea, dar o să-ţi pun alta. De ce e înmormîntarea mătuşii tale ultimul loc unde ar trebui să fiu?

– Pentru Dumnezeu, Faith, gîndeşte-te. Mătuşa mea a fost măritată cu omul care ţi-a ucis sora şi care ar fi putut să te ucidă şi pe tine cu numai două zile în urmă. Dacă tu ai uitat, să ştii că eu n-am făcut-o.

– Nu, n-am uitat, spuse ea întorcîndu-se spre oglindă şi, ca să aibă ceva de făcut cu mîinile, luă peria şi şi-o trecu prin păr, dînd impresia că era cît se putea de calmă. Ştii, mulţi oameni, probabil majoritatea, cred că n-am mai multă minte decît un nap. Că sînt prostuţă şi prea superficială ca să dau atenţie unui lucru mai mult decît îmi trebuie ca să-mi pilesc unghiile. Nu mă deranjează.

Lăsă peria jos şi luă sticla de parfum, pulverizînd puţin pe claviculă.

– Nu mă deranjează, repetă ea. Cînd e vorba de majoritatea oamenilor. Dar ciudat e că mă aştept ca tu să ai o părere mai bună despre mine. Chiar mai bună decît am eu însămi.

– Am o părere foarte bună despre tine.

– Serios, Wade? întrebă ea întîlnindu-i privirea în oglindă. Chiar aşa? Şi, totuşi, crezi că poţi să ai atitudinea asta enervantă şi să mă ignori astăzi. Poate ar trebui să mă duc la coafor, în timp ce tu eşti la înmormîntarea mătuşii tale. Data viitoare cînd o să ai vreo problemă sau n-o să te simţi bine, o să mă duc la cumpărături. Şi, altă dată, continuă ea ridicînd glasul, care îi devenea din ce în ce mai rece, poate că nu voi mai fi aici, oricum, aşa că n-o să mai fie o problemă.

– Asta e altceva, Faith.

– Aşa credeam şi eu, spuse ea lăsînd sticla jos şi întorcîndu-se. Aşa speram. Dar, dacă tu nu vrei să-ţi fiu alături astăzi, dacă nu crezi că vreau să-ţi fiu alături astăzi, sau că n-am curajul,

atunci nu e deloc altceva față de ce-am făcut deja. Şi nu vreau să mă repet.

Furia se citi în ochii lui şi îi străbătu trupul pînă cînd încleştă pumnii.

– Nu suport asta. Nu suport să-l văd pe tata distrus astfel. Nu suport să ştiu că familia ta s-a destrămat din nou şi că a mea a avut un rol în asta. Nu suport să ştiu că te-ai aflat în aceeaşi încăpere cu Bodeen şi să-mi închipui ce s-ar fi putut întîmpla.

– Asta-i bine, pentru că nici eu nu suport treburile astea. Şi o să-ți spun ceva ce poate nu ştii. Imediat după ce s-a terminat totul în ziua aia, imediat cum am început să gîndesc din nou, te-am vrut pe tine. Erai singura persoană pe care o voiam lîngă mine. Ştiam că tu ai avea grijă de mine, că m-ai susține şi că totul ar fi în regulă. Dacă tu n-ai nevoie de aceleaşi lucruri de la mine, atunci nici eu n-o să- mi mai dau voie să simt asta. Sînt destul de egoistă ca să mă cpresc. O să merg cu tine astăzi, să-ți fiu alături şi să-ncerc să te alin cumva. Sau o să mă întorc la Beaux Reves şi o să-ncep să te uit.

– Ai putea s-o faci, spuse el încet. De ce, oare, admir asta? Prostuță? Superficială? zise el clătinînd din cap şi ducîndu-se spre ea. Eşti cea mai puternică femeie pe care o cunosc. Rămîi cu mine, spuse el lipindu-şi fruntea de a ei. Rămîi cu mine.

– Asta şi intenționez, spuse ea îmbrățişîndu-l şi plimbîndu-şi mîinile în sus şi în jos pe spatele lui. Vreau să fiu acolo pentru tine. E ceva nou pentru mine. E numai vina ta. Ai tot insistat pînă m- ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Prima oară cînd n-am țintit şi tras înainte. Îmi place.

Îl ținu strîns, simțindu-l cum se sprijinea de ea. Îi plăcea şi asta, îşi dădu seama. Nimeni nu se mai sprijinise de ea pînă atunci.

– Hai să mergem acum, zise apoi repede, sărutîndu-l pe obraz. O să întîrziem şi înmormîntările nu sînt genul de ocazii la care să-ți faci o apariție măreață.

El nu putu să nu rîdă.

– Exact. Ai o umbrelă?

– Bineînțeles că nu.

– Bineînțeles că nu. Dă-mi voie să iau eu una.

Cînd el se duse la dulap să caute, ea înclină capul şi îl studie cu un zîmbet vag.

– Wade, cînd o să ne logodim, îmi cumperi un inel cu safir în loc de diamant?

El puse mîna pe umbrela, dar încremeni aşa.

– Ne logodim?

– Unul frumos, nu prea mare sau strident, ai grijă. Pătrat. Primul idiot cu care m-am măritat nici măcar nu mi-a dăruit un inel, iar al doilea mi-a dat diamantul cel mai de prost gust.

Îşi luă pălăria neagră de pai pe care o aruncase pe pat şi se duse în faţa oglinzii pentru a şi-o aşeza cît mai sobru.

– Parcă era de sticlă, după model. L-am vîndut după divorţ şi am petrecut două săptămîni minunate într-o staţiune cu banii obţinuţi de pe el. Aşa că aş vrea un safir pătrat.

El luă umbrela şi ieşi din dulap.

– Mă ceri în căsătorie, Faith?

– Bineînţeles că nu, spuse ea privindu-l de sus. Şi să nu crezi că, dacă îţi dau de înţeles care ar fi răspunsul meu, eşti scutit de cerere. Mă aştept să respecţi tradiţia, cu tot cu statul într-un genunchi. Şi cu inelul cu safir în mînă, adăugă ea.

– O să ţin minte.

– Bun, aşa să faci, zise ea întinzîndu-i mîna. Eşti pregătit?

– Credeam că sînt, spuse el împletindu-şi degetele ferm cu ale ei. Nimeni nu e vreodată pregătit pentru tine.

O îngropară pe mama ei pe o ploaie care izbea pămîntul asemeni unor gloanţe, în timp ce fulgerele brăzdau cerul în partea de răsărit. Violenţă, îşi spuse Tory. Mama ei trăise înconjurată de aşa ceva, murise din cauza acesteia şi, chiar şi acum, părea s-o atragă asupră- i.

Nu îl asculta pe preot, deşi era sigură că vorbele lui erau menite să aline. Se simţea prea detaşată ca să aibă nevoie de ea şi nu putea să aibă păreri de rău. Nu o cunoscuse niciodată pe femeia din sicriul acela acoperit de flori. Nu o înţelesese niciodată, nu depinsese niciodată de ea. Dacă Tory simţea vreo durere, era pentru lipsurile pe care le cunoscuse toată viaţa.

Privi ploaia cum răpăia în sicriu şi o ascultă bătînd în umbrele. Şi aşteptă să se oprească.

Veniseră mai mulţi decît se aşteptase ea şi alcătuiau un mic cerc în lumina cenuşie. Ea şi unchiul ei se aflau de o parte şi de alta a bunicii ei, iar Cecil era în spate. Cade stătea lîngă ea.

Boots, bunătatea întruchipată, plîngea încet între soţul şi fiul ei.

Toţi stăteau cu capetele plecate cînd se citiră rugăciunile, dar Faith îl ridică şi privirea ei o întîlni pe a lui Tory. Şi, în ea era alinare, atît de neaşteptată, din partea cuiva care înţelegea.

Era şi Dwight acolo, în calitate de primar, bănui Tory. Şi ca prieten al lui Wade. Stătea puţin de o parte, părînd grav şi respectuos. Ea îşi închipui că se bucura că îşi făcuse datoria şi avea

să se întoarcă repede la Lissy.

Venise şi Lilah, neclintită ca o stîncă, cu ochii uscaţi, mimînd rugăciunile odată cu preotul.

Şi, ciudat, mătuşa lui Cade, Rosie, îmbrăcată complet în negru, şi cu o pălărie cu văl. Îi luase pe toţi prin surprindere cînd sosise cu un cufăr cu o seară în urmă.

Margaret stătea temporar la ea, anunţase ea. Ceea ce însemna că Rosie îşi făcuse imediat bagajele ca să se ducă să stea în altă parte.

Îi oferise lui Tory rochia de mireasă a mamei sale, care se îngălbenise cu trecerea timpului şi mirosea puternic a naftalină. Apoi, o îmbrăcase ea însăşi şi o purtase tot restul serii.

Cînd sicriul fu coborît în groapa săpată recent şi preotul închise cartea de rugăciuni, J.R. făcu un pas înainte.

– A avut o viaţă mai grea decît ar fi trebuit, spuse el şi îşi drese glasul. Şi o moarte mai cumplită decît ar fi meritat. Acum şi-a găsit liniştea. Cînd era mică, cel mai mult îi plăceau margaretele galbene.

O sărută pe cea pe care o ţinea în mînă şi, apoi, o aruncă în groapă.

Şi se întoarse spre soţia sa.

– El ar fi făcut mai multe pentru ea, spuse Iris, dacă ea l-ar fi lăsat. O să-l vizitez pe Jimmy o vreme, îi spuse ea lui Tory. După aceea o să mergem acasă.

O apucă de umeri şi o sărută pe obraji.

– Sînt fericită pentru tine, Tory. Şi mîndră. Kincade, să ai grijă de fetiţa mea.

– Da, doamnă. Sper c-o să veniţi să staţi la noi cînd mai treceţi prin Progress.

Cecil se aplecă să o sărute pe Tory pe obraz.

– O să am grijă de ea, şopti el. Nu-ţi face griji.

– Nu-mi fac, spuse ea şi se întoarse,deoarece ştia că trebuia să primească condoleanţe.

Rosie era chiar acolo, cu ochii sclipitori ca ai unei păsări în dosul vălului.

– A fost o slujbă potrivită. Sobră şi scurtă. Se reflectă bine asupra ta.

– Mulţumesc, domnişoară Rosie.

– Nu ne putem alege sîngele, dar putem alege ce să facem cu el, ce să facem în privinţa lui, spuse ea şi îşi privi nepotul. Ai ales bine. Margaret o să se dea pe brazdă, sau nu, dar, pentru asta, nu trebuie să-ţi faci tu griji. O să vorbesc cu Iris, să aflu cine e bărbatul ăla răpitor care e cu ea.

Şi se îndepărtă prin ploaie în costumul ei Chanel de două mii de dolari.

Neştiind dacă să rîdă sau să plîngă, Tory îi atinse braţul lui Cade.

– Du-te şi dă-i umbrela ta. Eu n-o să pătesc nimic.

– Mă-ntorc imediat.

– Tory, îmi pare nespus de rău, spuse Dwight întinzîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o, după care o sărută pe obraz şi îi ţinu umbrela să nu o plouă. A vrut să vină şi Lissy, dar am convins-o să rămînă acasă.

– Mă bucur c-ai reuşit. Nu i-ar fi făcut bine să iasă pe vremea asta. A fost drăguţ din partea ta c-ai venit, Dwight.

– Ne cunoaştem de multă vreme. Iar Wade e unul dintre cei doi prieteni ai mei cei mai buni. Pot să fac ceva pentru tine?

– Nu, dar îţi mulţumesc.O să mă duc în vizită şi la mormîntul lui Hope înainte să plec. Ar trebui să te întorci la Lissy acum.

– O s-o fac. Ia asta, spuse el punîndu-i mîna pe mînerul umbrelei.

– Nu, nu-mi trebuie.

– Ia-o, insistă el. Şi nu sta prea mult în ploaie.

El o lăsă apoi pentru a se duce la Wade.

Bucuroasă de adăpost, Tory se îndepărtă de mormîntul mamei sale şi porni prin iarbă, printre pietre, spre cel al lui Hope.

Ploaia şiroia pe chipul îngerului asemeni unor lacrimi şi răpăia pe trandafiri. Înăuntrul globului, calul înaripat zbura.

– Totul s-a terminat acum. Totuşi, încă nu am impresia asta, spuse Tory oftînd. Simt ceva ca o greutate în mine. S-au întîmplat atîtea deodată. Aş vrea să pot... sînt atîtea lucruri pe care ţi le doreşti.

– Nu aduc niciodată flori aici, spuse Faith în spatele ei. Nu ştiu de ce.

– Are trandafirii.

– Nu de asta. Nu sînt trandafirii mei, deci nu înseamnă că-i aduc eu.

Tory se uită în spate şi se mişcă în aşa fel încît să stea una lîngă alta.

– N-o simt aici. Şi poate că nici tu.

– Nu vreau să intru în pămînt cînd o veni ceasul. Vreau ca cenuşa mea să fie împrăştiată pe undeva. În mare, cred, din moment ce acolo am de gînd să-l fac pe Wade să mă ceară de nevastă. Pe malul mării. Poate că şi ea a simţit la fel, dar a ei s-ar fi răspîndit pe rîu sau în apropiere, în mlaştină. Ăla era locul ei.

– Aşa era. Este.

I se părea important şi firesc să-i strîngă mîna lui Faith. Sînt flori la Beaux Reves şi acela era tot locul ei.

Aş putea să tai cîteva şi să le duc lîngă mlaştină.

Pe malul rîului.

Să le pun acolo pentru Hope. Poate aşa ar fi cel mai potrivit, să punem florile pe apă, în loc să le lăsăm să moară pe pămînt. Vrei să faci asta cu mine?

– Nu puteam să sufăr gîndul că o împărţeam cu tine, spuse Faith, făcînd o pauză şi închizînd ochii. Acum nu mai simt aşa. După-amiază o să se însenineze. O să-i spun lui Wade, zise ea şi dădu să plece, dar se opri. Tory, dacă ajungi acolo prima...

– Te aştept.

Tory privi în urma ei, după care se uită spre panta lină, perdeaua de ploaie şi ceaţa care se aduna deasupra pămîntului.

Erau bunica ei cu Cecil în spate, Rosie cu vălul ei şi Lilah, care îi ţinea umbrela deasupra capului.

J.R. şi Boots încă mai stăteau lîngă mormîntul surorii pe care o iubise mai mult decît realizase vreodată.

Şi Cade, cu prietenii săi, aşteptînd.

Cînd porni înapoi spre el, ploaia începu să se răărească şi primele raze de soare străpungeau timide aerul cenuşiu.

– Înţelegi de ce vreau să fac asta?

– Înţeleg că vrei s-o faci.

Tory zîmbi uşor şi scutură florile de levănţică, pe care le tăiase.

– Şi eşti supărat, puţin, că nu te rog să vii cu mine.

– Puţin. Acest lucru e compensat de faptul că tu şi Faith deveniţi prietene. Şi toate astea sînt copleşite de groaza faptului că ştiu că o să fiu la cheremul mătuşii Rosie pînă vă întoarceţi voi. Are un cadou pentru mine şi l-am văzut. E un joben pe care se aşteaptă să-l port la nuntă.

– O să se asorteze bine cu rochia roasă de molii pe care mi-o dăruieşte mie. Să-ţi spun ceva. Tu îţi pui jobenul, eu, rochia, şi o s-o rugăm pe Lilah să ne facă o fotografie. Apoi o s-o punem într-o ramă frumoasă pentru domnişoara Rosie, după care o să le împachetăm şi o să le punem undeva în siguranţă înainte de nuntă.

– Excelent. Mă însor cu o femeie foarte înţeleaptă. Dar va trebui să facem fotografia în seara asta, pentru că mîine ne căsătorim.

– Mîine? Dar...

– Aici, spuse el întorcînd-o cu braţul. În linişte, în grădină.

M-am ocupat de majoritatea detaliilor, iar de restul o să ne ocupăm după-amiază.

– Dar bunica mea...

– Am vorbit cu ea. Ea şi Cecil or să mai rămînă o noapte. Vor fi aici.

– N-am avut timp să-mi cumpăr o rochie sau...

– Bunica ta a pomenit de asta şi spera că vei fi receptivă şi o vei purta pe cea pe care a purtat-o ea cînd s-a măritat cu bunicul tău. Se duce după-amiază s-o ia din Florence. Zicea că ar însemna enorm de mult pentru ea.

– Te-ai gîndit la toate, nu?

– Da. Ai vreo problemă?

– O să avem o mulţime de probleme în următorii cincizeci sau şaizeci de ani, dar chiar acum? Nu.

– Bun. Lilah o să facă un tort. J.R. aduce o ladă de şampanie. Ideea l-a înseninat considerabil.

– Îţi mulţumesc.

– Dacă tot eşti recunoscătoare, trebuie să mai adaug că mătuşa Rosie are de gînd să cînte.

– Nu mai spune, zise ea dîndu-se înapoi. Hai să nu stricăm momentul. Ei bine, din moment ce toată lumea a aprobat programul şi detaliile, cine sînt eu să obiectez? Ai aranjat şi cu luna de miere?

Cînd îl văzu strîmbîndu-se, dădu ochii peste cap.

– Zău aşa, Cade.

– N-o să ai nimic de obiectat faţă de o călătorie la Paris, nu? Bineînţeles că nu, zise el sărutînd-o repede înainte ca ea să apuce să spună ceva. Poate vei vrea să închizi magazinul pentru cîteva zile, dar lui Boots i-ar plăcea tare mult ideea de a se ocupa de el cît lipseşti tu, iar Faith a avut cîteva idei.

– Oh, Doamne.

– Dar tu hotărăşti.

– Îţi mulţumesc foarte mult, spuse ea trecîndu-şi o mînă prin păr. Îmi vine ameţeală. O să discutăm despre toate astea cînd mă-ntorc.

– Sigur. Sînt maleabil.

– Pe naiba, mormăi ea. Doar te prefaci că eşti, spuse ea luînd coşul cu flori şi dîndu-i lui foarfeca. Nu începe să cauţi nume pentru copii cît lipsesc eu.

Exasperant, îşi spuse ea, urcînd în maşină şi punînd coşul cu flori pe scaun. Să facă planurile de nuntă prin spatele ei. Şi să plănuiască exact nunta pe care şi-o dorea ea.

Ce enervant şi cît de minunat era să fii cunoscută atît de bine.

Atunci, de ce nu era relaxată? Cînd ieşi pe şosea, îşi roti umerii. Totuşi, nu putea să scape de tensiune.

Lesne de înţeles, îşi aminti ea. Trecuse printr-o încercare oribilă.

Nu-i venea să creadă că, peste douăzeci şi patru de ore, avea să se mărite, cînd era încă atît de încordată.

Dar voia să înceapă. Voia să închidă o uşă şi să deschidă o alta. Se uită la florile de lîngă ea. Poate că era pe cale de a o face.

Trase pe dreapta, în locul unde, odată, Hope îşi lăsase bicicleta.

Coborî şi traversă podeţul unde crinii înfloreau ca într-o ţară de basm, după care apucă pe poteca pe care ştia că prietena ei mersese în seara aceea.

„Hope Lavelle, spioana."

Ploaia se transformase în abur, iar aburul se ridica din pămînt ca nişte firişoare care se despărţeau şi apoi se înfăşurau din nou în jurul gleznelor ei.

Aerul mirosea a umezeală, verdeaţă, mucegai. A mistere care aşteptau să fie dezlegate.

Apropiindu-se de lumniniş,îşi dori să se fi gîndit să aducă nişte lemne. Toate trebuiau să fie prea ude pentru a putea fi aprinse şi poate era o nebunie să vrei să faci focul pe căldura aceea. Dar îşi dori să se fi gîndit la asta şi ar fi aprins unul, aşa cum făcuse Hope.

Numai gîndindu-se, amintindu-şi, simţi un miros vag de fum.

Văzu focul, făcut cu grijă pentru a arde mocnit, un mic cerc de flăcări, cu beţigaşe alături pentru nalbe prăjite.

Clipi o dată, pentru a alunga vedenia. Dar flăcările nu dispărură şi fumul se înălţa leneş prin ceaţă.

Uluită, Tory păşi în luminiş, iar coşul se răsturnă, florile risipindu-se la picioarele ei.

– Hope? spuse ea apăsîndu-şi inima cu mîna, aproape pentru a se convinge că încă mai bătea.

Dar fetiţa de marmură care fusese prietena ei stătea în mijlocul florilor fără să spună nimic.

Cu o mînă tremurătoare, luă unul din beţigaşe şi văzu că vîrfurile fuseseră ascuţite recent.

Nu era un vis şi nici o viziune. Ci acum şi aici. Real.

Nu era Hope. Niciodată nu mai putea fi Hope.

Tensiunea crescu în ea, ca un val fierbinte de groază şi de conştienţă.

Dinspre tufe se auzi un foşnet.

Ea se întoarse brusc. „Parola". Gîndi acel cuvînt, îl auzi răsunînd în capul ei. Dar ea nu era Hope.

Nu avea opt ani.

Şi, Dumnezeule mare, nu se terminase.

Cade era în grădină, întrebîndu-se unde să aşeze mesele pentru nuntă, cînd apăru şeful Russ.

– Mă bucur că eşti aici. Am nişte noutăţi pe care cred c-ar trebui să le afli.

– Vino înăuntru la răcoare.

– Nu, trebuie să mă duc înapoi, dar voiam să-ţi spun personal. Am primit raportul balistic în cazul lui Sarabeth Bodeen. Arma cu care a fost ucisă nu era cea care a fost găsită asupra lui Bodeen. Nu e nici măcar de acelaşi calibru.

Cade simţi cum îl cuprinde groaza.

– Nu cred că înţeleg.

– S-a descoperit că arma pe care o avea Bodeen asupra lui cînd le-a atacat pe Tory şi pe sora ta a fost furată dintr-o casă la vreo cincisprezece mile la sud de-aici, în dimineaţa cînd a fost ucisă mama lui Tory. Casa a fost spartă între nouă şi zece în aceeaşi dimineaţă.

– Cum se poate?

– Singura explicaţie ar fi că i-au crescut aripi şi a zburat încoace din Darlington County sau că altcinava a împuşcat-o pe doamna Bodeen.

Carl D. îşi frecă bărbia. Ochii îi erau groaznic de obosiţi.

– Am ţinut legătura cu federalii ăia şi pun totul cap la cap. Înregistrările convorbirilor telefonice arată că doamna Bodeen a primit un telefon după două, în dimineaţa aia, de la telefonul public de lîngă „Winn-Dixie", din partea de nord a oraşului.Ne-am gîndit că Bodeen a sunat-o de-aici, spunîndu-i că venea după ea. Totul e-n regulă pînă cînd se adaugă şi celelalte lucruri.

– Trebuie s-o fi sunat el? Altfel de ce şi-ar fi făcut bagajul?

– Nu-mi dau seama. Dar a sunat de-aici pe la două dimineaţa, a ajuns acolo, a împuşcat-o între cinci şi cinci jumate, după care s-a întors aici şi a pornit spre sud, străbătînd încă cincisprezece mile, a spart o casă, a furat un pistol, o sticlă şi nişte resturi de mîncare. De ce ar fi mers în zig-zag în felul ăsta?

– Era nebun.

– Nu te contrazic în privinţa asta, dar faptul că e nebun nu-l face capabil să încalce şi legea şi limitele de viteză într-o singură dimineaţă. Mai ales că nu pare să fi avut nici un mijloc de transport. Nu spun că ar fi fost imposibil, ci doar că n-are sens.

– Altfel ce sens are? Cine altcineva ar fi putut s-o omoare pe mama lui Tory?

– Nu pot să-ți dau un răspuns. Trebuie să lucrez cu lucruri concrete. Nu avea arma potrivită, nu avem nici o dovadă că ar fi avut o maşină. S-ar putea să găsim una, totuşi, şi arma cu care şi-a omorît nevasta. S-ar putea.

Scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse ceafa.

– Dar mă gîndesc că, dacă Bodeen nu a comis crimele alea din Darlington County, s-ar putea să nu fi omorît pe nimeni. Asta înseamnă că cel care le-a comis e încă liber. Speram să pot vorbi cu Tory.

– Nu-i aici. E...

O groază teribilă îi puse stăpînire pe stomac.

– S-a dus la Hope.

Tory se deschise, încercă să-l simtă. Dar nu văzu decît întuneric. O beznă totală şi rece. Foşnetul se mişca în cerc, şicanator. Ea se întorcea după sunet, chiar dacă saliva i se uscă în gură, şi se întoarse să-l înfrunte direct.

– Pe care dintre noi ai vrut-o în seara aia? Sau n-avea importanță?

– N-ai fost niciodată tu. De ce să te fi vrut pe tine? Ea era frumoasă.

– Era un copil.

– Adevărat, spuse Dwight apărînd în luminiş. Dar la fel eram şi eu.

Îi frînse inima.

– Erai prietenul lui Cade.

– Sigur. Cade şi Wade, ca nişte gemeni ei înşişi. Bogați, privilegiați, frumoşi. Iar eu eram obiectul lor de batjocură. Dwight Nătăfletul. Ei bine, i-am păcălit pe toți, nu?

Avusese doisprezece ani, se gîndi ea, uitîndu-se la chipul lui zîmbitor. Nu mai mult de doisprezece ani.

– De ce?

– Poți să-i spui ritual de trecere. Ei erau întotdeauna primii.Ori unul, ori altul excela în ceva. Eu aveam să fiu primul care avea o fată.

Amuzamentul – nu putea fi altceva decît amuzament – se citi în ochii lui.

– Numai că nu puteam să mă laud cu asta. Într-un fel era ca şi cum aş fi fost Batman.

– Dumnezeule, Dwight.

– Ție ca fată ți-era greu să vezi asta. Noi îi spuneam pro-

blemă băiețească. Aveam o mîncărime teribilă. De ce să nu mi-o potolească surioara neprețuită a bunului meu prieten Cade?

Vorbea atît de calm și de degajat, încît păsările continuară să cînte, note lichide ce curgeau ca lacrimile.

– N-am știut c-o s-o omor. Asta... s-a-ntîmplat, pur și simplu. Băusem puțin din whiskey-ul tatei. Am băut ca un bărbat, înțelegi? Mintea mi-era puțin încețoșată.

– Nu aveai decît doisprezece ani. Cum puteai să vrei așa ceva?

El dădu roată luminișului, fără să se apropie, doar pîndind, un joc răbdător de-a șoarecele și pisica.

– Obișnuiam să vă privesc pe amîndouă cum vă scăldați în pielea goală sau cum vă întindeați aici pe burtă și vă împărtășeați secrete. La fel făcea și taică-tu, spuse el zîmbind. Ai putea spune că m-a inspirat. El te dorea. Taică-tu ar fi vrut să te reguleze, dar n-avea curajul. Eu am fost mai bun ca el, mai bun decît oricare dintre ei. Am dovedit-o în seara aia. Am fost bărbat în seara aia.

Primarul orașului, tată mîndru, soț credincios, prieten loial. Ce fel de nebunie putea să ascundă totul atît de bine?

– Ai violat și ai omorît o fetiță. Asta te-a făcut bărbat?

– Toată viața am auzit „Fii bărbat, Dwight."

Amuzamentul se stinse din ochii lui și deveniră întunecați și reci.

– Pentru Dumnezeu, fii bărbat. Nu poți să fii bărbat dacă ești virgin, nu? Și nici o fată nu se uita la mine. Am aranjat treaba asta. Seara aia mi-a schimbat viața. Uită-te la mine acum.

Desfăcu brațele și păși mai aproape, privind-o.

– Am încredere în mine, mă mențin în formă și m-am însurat cu cea mai drăguță fată din Progress. Mă bucur de respect. O soție frumoasă, un fiu la fel. Am o poziție. Totul a-nceput în seara aia.

– Și toate celelalte fete.

– De ce nu? Nu poți să-ți închipui cum e – sau poate că poți. Da, poate că poți. Știi cum să simți, nu? Frica lor. În timp ce se întîmplă, sînt cea mai importantă persoană din lume pentru ele. Eu sînt lumea pentru ele. Asta e ceva extraordinar.

Ea se gîndi să fugă. Ideea îi venea în minte și îi dispărea. Îi văzu licărul din ochi, văzu că el aștepta ca ea să facă exact asta. Își impuse să respire mai calm, să se deschidă.Văzu din nou întunericul, ca o prăpastie, dar pe margini, era un fel de foame urîtă.

Recunoașterea sa, anticiparea sa, era singura armă pe care o avea.

– Nici măcar nu le cunoşteai. Dwight, erau nişte străine pentru tine.

– Îmi închipui că sînt Hope şi e acea primă seară iar şi iar. Nu sînt decît nişte stricate şi ratate, pînă cînd le transform în ea.

– Cu Sherry n-a fost la fel.

– N-am vrut să aştept, spuse el ridicînd din umeri. Lissy nu prea mai face sex zilele astea. Şi nu pot s-o condamn. Iar profesoara aia sexi o voia. Dar o voia de la Wade, tîrfa proastă. Ei bine, a primit-o de la mine. Totuşi, n-a fost cum trebuia. Nu chiar. Faith e perfectă.

O văzu tresărind.

– Da, ai legat o prietenie foarte strînsă cu Faith, nu? Şi eu am de gînd să am o relaţie foarte strînsă cu ea. Voiam să aştept pînă în august, să-mi fac ritualul. Dar va trebui să grăbesc lucrurile. Ah, o să-ntîrzie, apropo. Am convins-o pe Lissy să se ducă să stea de vorbă cu ea şi îmi cunosc bine nevasta. O s-o ţină pe Faith ocupată destul.

– De data asta or să ştie, Dwight. N-o să mai poţi da vina pe altcineva.

– Taică-tu a cooperat foarte bine, nu? Ţi-am spus că eu am omorît-o pe mama ta? I-am dat un telefon, i-am spus că sînt un prieten şi că scumpul ei soţ venea după ea. Mi s-a părut avantajos, pentru că, astfel, poliţiştii m-au lăsat să privesc cu atitudinea mea de primar îngrijorat.

– Nu însemna nimic pentru tine.

– Nici una dintre ele n-a însemnat. În afară de Hope. Şi nu-ţi face griji pentru mine. Nimeni n-o să mă bănuiască. Sînt un cetăţean respectabil şi, în clipa asta, sînt la magazin pentru a cumpăra un ursuleţ pentru copilul meu nenăscut. Un urs mare şi galben. Lui Lissy o să-i placă foarte mult.

– N-am putut să te simt niciodată, murmură ea. Pentru că n-am ce să simt. Eşti aproape gol pe dinăuntru.

– Mi-am pus problema asta. Am avut şi cîteva momente neplăcute. Astăzi ţi-am luat mîna, un fel de test, ca să văd. N-ai simţit nimic din mine. Dar, pînă la sfîrşit, o să simţi. De ce nu fugi, la fel ca ea? Ştii doar cum fugea şi striga. O să-ţi dau o şansă.

– Nu, o să-mi acord eu una, spuse ea şi, fără nici o ezitare, îl înţepă cu beţigaşul, ţintind ochiul.

Cînd el scoase un urlet, ea o rupse la fugă, aşa cum făcuse Hope.

Muşchiul i se încurca prin păr, iar pămîntul ud îi sugea lacom picioarele. Pantofii îi alunecară, străbătînd ferigile îmbibate, în timp ce ea lovea crengile cu mîinile.

Vedea la fel cum văzuse Hope, cele două imagini contopindu-se într-una singură. O seară caniculară de vară contopindu-se cu o după-amiază ploioasă. Simțea la fel ca Hope, propria ei groază şi furie sărind cu puțin înaintea spaimei de copil.

Auzea, aşa cum auzise Hope, paşi care alergau în urma ei, foşnetul vegetației date la o parte.

Furia fu cea care o făcu să se oprească şi să se întoarcă înainte să ştie sigur ce voia să facă. O ardea pe dinăuntru cînd se năpusti asupra lui cu dinții şi unghiile.

Uluit de atacul ei subit, pe jumătate orbit de sînge, se aruncă înainte şi o apucă de picioare, dar scoase un urlet cînd ea îşi înfipse dinții în umărul lui. El lovi cu pumnul, simți impactul, dar ea continua să-l zgîrie pe față.

Nici una dintre celelalte nu ripostaseră, dar ea avea s-o facă. Doamne, cum mai avea să riposteze.

„Eu sînt Tory." Cuvintele acelea îi răsunară în urechi ca un strigăt de luptă. Ea era Tory şi avea să se împotrivească.

Continuă să-l zgîrie chiar şi atunci cînd el începu s-o strîngă de gît. Cînd vederea i se înceţoşă, cînd se chinui să respire, îşi folosi pumnii.

Cineva îi striga numele, strigăte înnebunite şi disperate care răsunau în vuietul sîngelui care îi năvălea în cap. Zgîrie mîinile care îi strîngeau gîtul, înecîndu-se cînd strînsoarea slăbi.

– Acum te simt. Teamă şi durere. Acum ştii. Acum ştii, ticăloasule.

Era ridicată de pe pămînt şi se zbătea în continuare, cu privirea ațintită asupra feței lui Dwight. Acestuia îi curgea sînge din ochi, iar obrajii îi erau sfîşiați de mîinile ei.

– Acum ştii. Acum ştii.

– Tory. Opreşte-te. Opreşte-te. Uită-te la mine.

Alb ca varul la față şi asudat, Cade îi ținu fața în mîini pînă cînd ochii i se limpeziră.

– El a omorît-o. El a fost tot timpul.N-am văzut niciodată. Te-a urît toată viața. Pe toți v-a urît.

– Eşti rănită.

– Nu, nu sînt. E sîngele lui.

– Cade. Dumnezeule, a înnebunit, spuse Dwight tuşind şi, întorcîndu-se pe o parte, încercă să se ridice în patru labe.

Avea senzația că sîngera din o mie de răni.Ochiul drept era ca un cărbune încins. Dar mintea îi funcționa şi îi funcționa rapid.

– M-a confundat cu tatăl ei.

– Mincinosule! strigă ea furioasă şi se zbătu să scape din brațele lui Cade. El a omorît-o pe Hope. Mă aştepta aici.

– A omorît-o pe Hope?

Sîngele îi picură lui Dwight din gura sfîşiată cînd acesta se prăbuşi în genunchi.

– Asta s-a-ntîmplat cu aproape douăzeci de ani în urmă. E nebună, Cade. Oricine poate să vadă că e nebună. Dumnezeule, ochiul meu. Trebuie să mă ajuți.

Încercă să se ridice şi fu profund şocat cînd picioarele nu îl susținură.

– Pentru Dumnezeu, Cade, cheamă o ambulanță. O să-mi pierd afurisitul de ochi.

– Ştiai că ele vin aici, spuse Cade ținînd-o pe Tory de brațe, în timp ce se uita la chipul răvăşit al vechiului său prieten. Ştiai că se furişau seara ca să vină aici. Ți-am spus eu însumi. Rîdeam pe tema asta.

– Ce legătură are asta? întrebă Dwight, al cărui ochi teafăr se roti înnebunit cînd auzi foşnet de crengi ude. Gîfîind din cauza efortului, Carl D. apăru lîngă ei. Oh, ce bine c-ai venit, şefule, cheamă o ambulanță. Tory a avut un fel de criză. Uite ce mi-a făcut.

– Dumnezeule mare, mormăi Carl D. ducîndu-se repede spre Dwight.

– A vrut să fug. Dar m-am oprit, zise Tory încetînd să se mai zbată şi punînd o mînă pe mîna lui Cade cînd Carl D. se aplecă să pună o batistă pe ochiul distrus al lui Dwight. El a omorît-o pe Hope, la fel ca pe toate celelalte. A omorît-o şi pe mama.

– V-am spus eu, e nebună, strigă Dwight.

Nu mai vedea, la naiba, nu mai vedea. Dinții începură să-i clănțăne.

– Nu suportă gîndul că taică-su a făcut-o.

– O să te ducem la spital, Dwight, şi, pe urmă, o să lămurim totul, spuse Carl D., după care se uită la Tory. Eşti rănită?

– Nu, nu sînt. Nu vrei să mă crezi. Nu vrei să crezi că ați trăit alături de el atîția ani. Dar a reuşit să scape. A găsit o modalitate.

Se mişcă şi îi întîlni privirea lui Cade.

– Îmi pare rău.

– Nici eu n-aş vrea să te cred. Dar o fac.

– Ştiu, spuse ea şi, căpătînd puteri, se ridică. Pistolul cu care a împuşcat-o pe mama e în podul casei lui, pe grinzile din partea sudică, spuse ea frecîndu-şi gîtul uşor, unde degetele lui îşi lăsaseră amprentele. Ai făcut o greşeală, Dwight, lăsîndu-mă să ajung atît de departe, să mă apropii atît de mult. Ar fi trebuit să fii mult mai atent cu gîndurile tale.

– Minte. Ea l-a pus acolo. E nebună, spuse el împleticindu-se

cînd Carl D. îl trase în picioare. Cade, sîntem prieteni de-o viață. Trebuie să mă crezi.

– Tu trebuie să crezi ceva, îi spuse Cade.Dacă aş fi ajuns aici mai deverme, ai fi fost mort acum. Să crezi asta. Şi să nu uiți.

– Trebuie să vii cu mine acum, Dwight, zise Carl D. punîndu-i cătuşele.

– Ce faci? Ce naiba faci? Crezi o femeie nebună şi nu pe mine?

– Dacă arma aia nu-i acolo unde a spus sau nu se potriveşte cu cea care a ucis un tînăr polițist şi o femeie neajutorată, o să-ți cer mii de scuze. Vino cu mine. Domnişoară Tory, şi dumneata ar trebui să te duci la spital.

– Nu, spuse ea ştergîndu-şi sîngele de pe gură cu dosul mîinii. N-am făcut ceea ce am venit să fac.

– Vedeți-vă de treabă, le spuse Carl D. O să mă ocup eu de asta.Domnişoară Tory, o să trec mai tîrziu să stăm de vorbă.

– E nebună, strigă Dwight şi continuă să strige în timp ce Carl D. îl luă cu maşina.

– E insultat, spuse Tory şi, rîzînd tremurător, îşi apăsă ochii cu degetele. Asta e principala emoție care-l stăpîneşte acum. Insulta că va fi tratat ca un criminal. E chiar mai mare decît ura şi pofta.

– Îndepărtează-te de el, îi spuse Cade. Nu te mai uita la el.

– Ai dreptate, Cade. Ai dreptate.

– A doua oară cînd era să te pierd. Al naibii să fiu dacă o să mai las să se întîmple vreodată.

– M-ai crezut, murmură ea. Am simțit cît de mult te-a durut, dar m-ai crezut. Nici n-am cuvinte să-ți spun cît înseamnă asta, zise ea înconjurîndu-l cu brațele şi ținîndu-l strîns. Ai ținut la el. Îmi pare nespus de rău.

– Nici măcar nu-l cunoşteam.

Şi, totuşi, Cade era îndurerat.

– Dacă aş putea să mă-ntorc...

– Nu putem. Mi-am petrecut mult timp învățînd asta.

– Fața ți-e învinețită, spuse el sărutînd-o.

– A lui e şi mai rău, spuse ea punînd capul pe umărul său cînd începură să meargă.Alergam şi aveam de gînd să continui să alerg, cînd, deodată, am simțit o viață în mine. O furie de viață. Nu avea să cîştige, nu avea să mă vîneze aşa cum vînează o vulpe un iepure. Pentru prima oară, avea să afle cum e. Avea să ştie.

Cade ştia că imaginea aceea nu avea să i se şteargă niciodată din minte complet.

Cea a lui Tory, cu fața învinețită şi însîngerată, zgîriindu-l pe Dwight ca o pisică. Şi mîinile lui pe gîtul ei.

– O să nege în continuare, spuse el. O să angajeze avocați. Dar n-o să conteze. Pînă la urmă, n-o să conteze ce face.

– Nu. Cred că numai agentul Williams o să lege totul. Sărmana Lissy! spuse ea oftînd. Ce-o să facă?

Tory se opri în luminiş să adune florile căzute pe jos. Focul se stinsese aproape de tot, iar lumina slabă pătrundea printre copaci.

– O să vin altă dată să fac treaba asta cu Faith. Acum o facem numai noi doi.

Se duseră împreună pe malul rîului.

– Am iubit-o şi ne-o vom aminti veşnic, spuse Tory aruncînd florile pe apă. Dar acum s-a terminat. În sfîrşit. Am aşteptat atîta vreme ca să-ți spun adio.

Încă mai avea lacrimi în ea, dar erau tăcute şi se vindecau. Îi sclipiră pe obraji cînd se întoarse spre Cade.

– Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine mîine, în grădină, şi să port rochia bunicii.

El îi luă mîna şi i-o sărută.

– Chiar ai vrea?

– Da, mult. Aş vrea foarte mult. Şi mi-ar plăcea să merg la Paris cu tine, să stăm la o masă în razele soarelui şi să bem vin, să fac dragoste cu tine cînd răsare soarele. Pe urmă, vreau să ne întoarcem aici şi să-mi încep o viață alături de tine.

– Deja am început-o, spuse el strîngînd-o la piept.

Razele firave ale soarelui sclipeau, iar apa de ploaie picura din muşchi.

Florile, viu colorate, pluteau tăcute pe apă.

Sfîrşit